

CHRISTIAN
JACQ

RAMSES

*Bătălia
de la Kadesh*

ROMAN

EDITURA ALLFA

Christian Jacq

RAMSES

Bătălia de la Kadesh

Volumul III

RAMSÈS * LA BATAILLE DE KADESH

Christian Jacq

Copyright © Éditions Robert Laffont, S.A., Paris, 1995

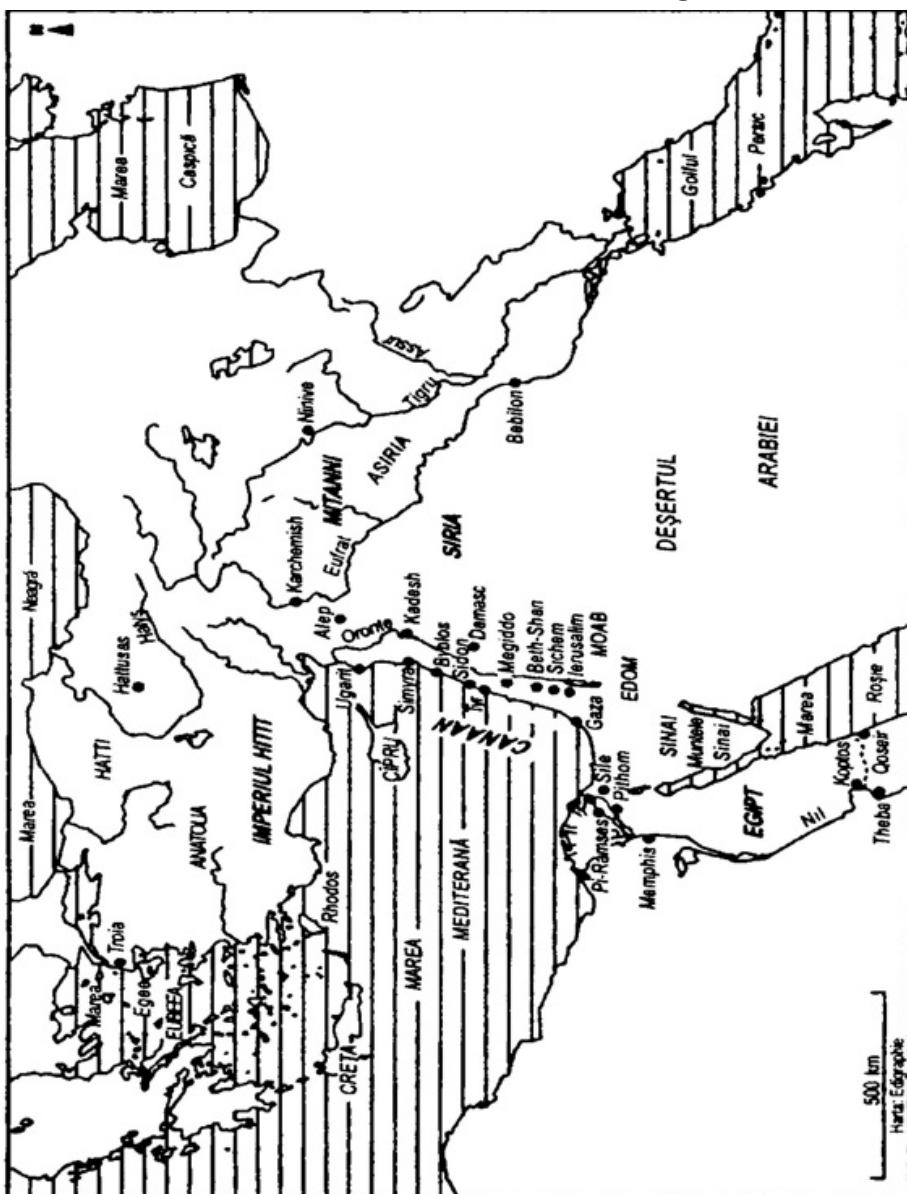
Traducere de Radu Gâdei

ISBN 973-8457-51-3

București, Editura ALLFA
2004

HARTA EGIPTULUI

HARTA DE LA VECHIUL ORIENT APROPIAT PÂNĂ LA NOUL IMPERIU

Capitolul 1

Calul lui Danios străbătea în galop drumul încins de soare care ducea spre Lăcașul Leului, un târgușor din Siria de Sus, întemeiat de ilustrul faraon Seti. Egiptean după tată și sirian după mamă, Danios îmbrățișase onorabila meserie de factor poștal și se specializase în predarea mesajelor urgente. Administrația egipteană îi asigura calul, hrana și uniforma; Danios primise și o locuință de serviciu la Sileh, oraș de la granița de nord-est, și poposea gratuit în stațiile de poștă. Pe scurt, o viață frumoasă, mereu pe drumuri și întâlnirea cu sirience pline de bunăvoință, dar dornice, câteodată, să se mărite cu un funcționar care o lua imediat la sănătoasa atunci când legătura devenea prea serioasă.

Danios, căruia părinții îi aflaseră adevărata natură datorită astrologului din sat, nu suporta să trăiască obligatoriu într-un anumit loc, chiar și în brațele unei iubite pline de nuri. Nimic nu conta mai mult pentru el decât distanțele pe care le străbătea zilnic pe drumurile pline de praf.

Conștiincios și metodic, factorul era bine văzut de către superiorii săi. Încă de la începutul carierei sale, nu rătăcise niciodată vreo scrisoare și scurtase deseori timpul de predare a scrisorilor pentru a face pe placul vreunui expeditor grăbit. Împărțirea corespondenței cât mai repede posibil era o obligație de onoare pentru el.

Când Ramses devenise faraon, după moartea lui Seti, Danios se temuse, la fel ca mulți alți egipteni, că tânărul suveran ar putea fi un mare războinic trimițându-și armata ca să cucerească Asia, cu speranța de a reface un imens imperiu al cărui centru fusese cândva Egiptul. În timpul primilor patru ani de domnie, Ramses extinsese templul de la Luxor, terminase uriașa sală cu coloane de la Karnak, începuse construcția templului său pentru veșnicie pe malul de est al Thebei și întemeiasă o nouă capitală în Deltă, Pi-Ramses; dar nu schimbase politica externă a tatălui său care consta în respectarea unui pact de neagresiune cu hitiții, faimoșii războinici ai Anatoliei. Aceștia din urmă se părea că renunțaseră să mai atace Egiptul și respectau protectoratul acestuia asupra Siriei de Sud.

Viitorul se arăta a fi surâzător dacă schimbul de scrisori militare între Pi-Ramses și fortărețele de pe Drumul lui Horus nu s-ar fi intensificat ca niciodată până atunci.

Danios îi întrebese pe superiorii săi, ca și pe ofițerii pe care-i întâlnise; nimeni nu știa nimic, dar se vorbea despre tulburări în Siria de Nord și chiar în provincia Amurru¹, aflată în zona de influență egipteană.

Era limpede că mesajele pe care le transmitea Danios aveau drept scop să-i pregătească pe comandanții fortărețelor de pe Drumul lui Horus, linia de fortificații de la nord-est, să intre cât de curând în stare de alarmă.

Datorită acțiunii viguroase a lui Seti, Canaan², Amurru și Siria de Sud formau o întinsă zonă tampon care apăra Egiptul de o invazie neașteptată. Desigur, era nevoie permanent de o supraveghere atentă a prinților din aceste ținuturi agitate și, câteodată, mai trebuiau și treziți cu forța la realitate; aurul Nubiei potolea repede intențiile de a trăda care apăreau la fiecare schimbare cât de mică în viața politică locală. Prezența trupelor egiptene și paradele militare combinate cu mari serbări, ca acelea ale secerișului, erau celelalte mijloace eficace pentru a menține o pace destul de fragilă.

În mai multe rânduri, în trecutul nu prea îndepărtat, fortărețele de pe Drumul lui Horus își zăvorăseră porțile și interziseseră oricărui străin să mai treacă frontiera; hitiții nu le atacaseră niciodată, așa că teama că s-ar fi putut da lupte grele se risipise.

Știind toate acestea, Danios era optimist; hitiții cunoșteau vitejia armatei egiptene, egiptenii se temeau de violența și cruzimea războinicilor din Anatolia. Cele două țări, care riscau să iasă sleite de puteri după un conflict direct, aveau tot interesul să rămână fiecare pe pozițiile ei, rezumându-se doar la atacuri și riposte verbale.

Ramses, angajat într-un program de lucrări importante, nu avea de gând să provoace o înfruntare directă.

Danios trecu în plin galop prin fața stelei din granit care marca limita domeniului agricol aparținând micii așezări Lăcașul Leului. Brusc, trase de frâul calului, apoi se întoarse. Un amănunt neobișnuit îi atrăsese atenția.

Factorul poștal descălecă în fața lespezii cioplite.

Revoltat, el observă că bolta de deasupra fusese distrusă și că mai multe hieroglife fuseseră lovite cu ceva dur. Inscripția magică, devenită acum indescifrabilă, nu mai putea oferi protecție acelor locuri. Cel care săvârșise o asemenea faptă avea să fie judecat și condamnat cu cea mai mare asprime;

distrugerea unei pietre de o asemenea importanță era o crimă pasibilă de pedeapsa cu moartea.

Fără nicio îndoială, factorul era primul martor al acestei drame pe care trebuia s-o semnaleze fără întârziere guvernatorului militar al regiunii. Atunci când acesta va afla despre nenorocire, va înainta un raport amănunțit adresat direct cancelariei faraonului.

Un zid de cărămizi înconjura casele; de o parte și de alta a porții de intrare, fuseseră instalați doi sfincși culcați pe labele din față. Băiatul rămase pe loc, înmărmurit de uimire; cea mai mare parte a satului fusese devastată, cei doi sfincși erau răsturnați pe o parte, ciopârțiți.

Lăcașul Leului fusese atacat.

Niciun zgomot nu se auzea dinspre case. De obicei, atmosfera din locul acela era foarte însuflețită: instrucția infanteriștilor, antrenamentul călăreților, discuțiile aprinse din piața centrală, din jurul fântânii, chiotele copiilor, răgetele măgarilor... Tăcerea aceea neobișnuită îi puse factorului un nod în gât. Simțind că îl arde cerul gurii, destupă burduful cu apă și bău cu lăcomie.

Curiozitatea învinse teama. Ar fi trebui acum să pornească la drum și să dea alarma la cea mai apropiată garnizoană, dar vru să afle mai multe. Danios îi cunoștea pe aproape toți locuitorii din Lăcașul Leului, de la guvernator la hangiu; cu unii era chiar prieten bun.

Calul sforăi și se ridică pe picioarele dindărăt; mângâindu-l pe coamă, factorul îl liniști. Dar animalul nu mai vru să meargă mai departe.

Danios intră pe jos în târgușorul cufundat în tăcere.

Magaziile de grâu sparte, chiupurile de lut făcute țăndări. Din rezervele de hrană și de băutură nu mai rămăsese nimic.

Micile case cu etaj nu mai erau decât ruine; nici măcar una nu scăpase atacatorilor, cuprinși de o nebunie a distrugerii care nu cruțase nici locuința guvernatorului.

Zidurile micului templu erau și ele năruite. Statuia zeului fusese sfărâmată cu lovituri de măciucă și capul se afla la câțiva metri distanță.

Peste tot aceeași tăcere deplină, apăsătoare.

În fântână, leșurile catârilor uciși. În piața centrală se vedeau resturile unui foc în care arseseră mobile și papirusuri.

Duhoare.

Un miros greu, acru, grețos îi tăie factorului răsuflarea și-l atrase către măcelărie, situată la marginea de nord a așezării, sub un portic larg, la

adăpost de bătaia razelor de soare. Acolo se tranșau vitele tăiate, se prăjeau bucăți mari de carne într-un cazan uriaș și se frigeau la jar zburătoarele vânat. Un loc plin de viață, unde factorul prânzea cu mare plăcere, după ce împărțea corespondența.

Când îi văzu pe oameni, Danios simți că nu mai are aer.

Erau cu toții acolo: soldați, negustori, meșteșugari, bătrâni, femei, copii, doici. Toți cu beregata tăiată, aruncați unii peste alții. Guvernatorul fusese tras în țeapă, trei ofițeri ai detașamentului din garnizoană spânzurați de grinda care susținea acoperișul măcelăriei.

Pe un stâlp de lemn, o inscripție cu caractere hitite: „Victorie a armatei puternicului suveran din Hatti, Muwattalis. Așa vor pieri toți dușmanii săi.”

Hitiții... După cum le era obiceiul, făcuseră un raid de o violență cumplită, fără să cruțe pe niciunul dintre cei care le ieșiseră în cale; dar, de data aceasta, ei ieșiseră din zona lor de influență pentru a lovi nu departe de granița de nord-est a Egiptului.

O spaimă cumplită îl cuprinse pe tânărul poștaș. Dacă detașamentul acela hitit se mai afla încă prin împrejurimi?

Danios se dădu înapoi câțiva pași, fără să-și poată dezlipi ochii de spectacolul acela îngrozitor. Cum puteau fi unii atât de cruzi ca să măcelărească astfel niște ființe umane și să le lase și neîngropate?

Simțind că-i ia capul foc, Danios se îndreptă către poarta cu sfincși.

Calul său nu mai era acolo.

Îngrijorat, factorul scrută zarea, temându-se să nu-i vadă apărând pe soldații hitiți. În depărtare, la poalele unui deal, se vedea un nor de praf.

Care... Care de luptă se îndreptau către el! Înnebunit de spaimă, Danios o luă la fugă cât îl țineau picioarele.

Capitolul 2

Pi-Ramses, noua capitală a Egiptului, întemeiată de Ramses în inima Deltei, număra deja mai bine de o sută de mii de locuitori. Înconjurat de două brațe ale Nilului, de apele lui Ra și ale lui Avaris, orașul se bucura de o climă plăcută, chiar și vara; nenumărate canale străbăteau așezarea, pe un

lac special amenajat se puteau face plimbări plăcute cu barca, iar iazurile pline cu pește îi așteptau pe împătimiții pescuitului cu undița.

Aprovizionat din belșug cu cele mai diferite alimente venite din câmpia roditoare care-l înconjura, Pi-Ramses își luase și numele de „orașul ca de peruzea”, datorită plăcuțelor albastre din lut smălțuit care, cu luminozitatea lor aparte, împodobeau fațadele caselor.

Era, într-adevăr, un oraș destul de neobișnuit: așezarea armonioasă și pașnică se afla într-o strânsă conviețuire cu o cetate militară care cuprindea patru cazărmi uriașe și un arsenal aflat în imediata vecinătate a palatului. De câteva luni, muncitorii lucrau aici zi și noapte, din mâinile lor ieșind care de luptă, armuri, sulite, lănci, scuturi și vârfuri de săgeată. În mijlocul atelierelor, o mare topitorie asigura bronzul necesar armelor.

Unul dintre carele de luptă, solid și, totodată, ușor, tocmai ieșea pe poarta atelierului. Se afla acum la capătul drumului care urca spre curtea mare, înconjurată de un portic larg, alăturându-se șirurilor de alte vehicule de același fel deja fabricate. Șeful meșterilor îl bătu pe umăr pe tâmplarul care făcea ultimele retușuri.

— Uite acolo, jos, la poarta atelierului... El este!

— Acela este?

Tâmplarul privi mai atent.

Da, chiar el era, faraonul, stăpân peste Egiptul de Sus și peste cel de Jos, Fiul luminii, Ramses.

În vârstă de douăzeci și șase de ani, urmașul lui Seti domnea deja de patru ani și se bucura de dragostea și prețuirea supușilor săi. De statură athletică, înalt de peste un metru și optzeci, cu o figură prelungă încadrată de un păr blond bogat și strălucitor, frunte înaltă, arcade proeminente acoperite de sprâncene bine conturate și stufoase, nas lung, ascuțit și puțin coroiat, buze pline și maxilarul de jos bine pronunțat, Ramses emana o forță copleșitoare pe care cei din jur o considerau fără ezitare ca fiind supranaturală.

Pregătit vreme îndelungată pentru domnie, de către un tată care-l învățase ce însemna să fie rege chiar și cu prețul unor încercări dure, Ramses moștenise autoritatea strălucitoare a lui Seti, gloriosul său părinte și predecesor la tron. Chiar și atunci când nu era îmbrăcat în veșmintele cerute de etichetă, impunea respect prin simpla sa prezență.

Regele urcă panta abruptă și începu să examineze carul abia terminat. Împietriți de emoție, șeful echipei de meșteri și tâmplarul așteptau cu teamă

verdictul său. Faptul că Faraonul venea el însuși ca să inspecteze pe neașteptate fabrica trăda interesul pe care el îl arăta față de calitatea armelor produse aici.

Ramses nu se mulțumi doar cu o privire superficială. Pipăi fiecare piesă din lemn, mișcă oiștea și încercă să-și dea seama de soliditatea roților.

— O treabă bună, aprecie el, dar va trebui să vedem pe teren cât de solid este carul.

— Facem și asta, Maiestate, se grăbi meșterul să spună. În cazul unui accident, vizitiul ne va arăta care este piesa slabă și noi vom repara totul.

— Aveți multe defecțiuni de felul acesta?

— Nu, Maiestate, și atelierul nostru profită de ele ca să îndrepte greșelile și să folosească un material cât mai bun.

— Ai grijă să nu precupețești niciun efort.

— Înălțimea ta... Aș putea să vă întreb ceva?

— Te ascult.

— Războiul... o să-l avem curând?

— Ți-e cumva frică de așa ceva?

— Noi facem aici atâtea arme, dar parcă n-am dori un război. Câți egipteni vor muri, câte femei vor rămâne văduve, câți copii își vor pierde tatăl!

— Măcar de te-ar auzi zeii! Dar știi care este datoria noastră dacă Egiptul ar fi în primejdie?

Meșterul își coborî privirile.

— Egiptul ne este mamă, este trecutul și viitorul nostru, îi aminti Ramses. El ne dă totul fără să țină nicio socoteală, el este binefacerea care se pogoară asupra noastră în fiecare clipă... O să-i răspundem cu nerecunoștință, cu egoism și cu lașitate?

— Noi nu ne dorim altceva decât să trăim, Măria Ta!

— Dacă va fi nevoie, Faraonul își va da și viața pentru ca Egiptul să trăiască. Spor la treabă, meștere.

*

Cât de zâmbitoare și plină de viață era capitala sa! Pi-Ramses era un vis împlinit, o clipă de fericire pe care timpul o consolida cu fiecare zi care trecea. Vechea așezare Avaris, oraș blestemat prin venirea năvălitorilor din Asia, fusese transformat într-un oraș fermecător și elegant în care salcâmi

și sicomorii își ofereau umbra ca adăpost atât celor bogați cât și celor năpăstuiți de soartă.

Regelui îi plăcea să se plimbe pe câmpia din afara orașului, prin vegetația ei luxuriantă străbătută de poteci mărginite de flori și de canale tocmai bune pentru scăldat; își înfigea cu toată plăcerea dinții într-un măr cu gust de miere, îi plăcea gustul de ceapă dulce, se plimba prin plantațiile nesfârșite de măslini care dădeau la fel de mult ulei cât nisipul de pe malul mării, respira cu nesaț miresmele grădinilor de flori. Plimbarea suveranului se încheia pe faleza de unde se putea vedea portul interior, acolo unde activitatea nu înceta niciodată în depozitele care adăposteau bogățiile orașului, metale prețioase, lemn rar, rezerve de grâu.

În săptămânile din urmă, Ramses nu se mai plimba nici la câmp, nici pe străzile orașului său de peruzea, ci zăbovea îndelung în cazărmi, în tovărășia ofițerilor de rang înalt, a soldaților de pe care și a pedestrașilor, cu toții fiindu-i recunoscători pentru condițiile bune de locuit din noile construcții.

Militarii de profesie, printre care se aflau și mulți mercenari, erau bucuroși de soldele mari și de hrana mai mult decât îndestulătoare. Se plângeau însă destul de des de instrucția foarte severă, regretând că nu se angajaseră cu câțiva ani mai înainte, atunci când pacea părea să nu fie amenințată de nimic. Trecerea de la instrucție, oricât de dură ar fi fost ea, la lupta împotriva hitiților nu atrăgea pe nimeni, nici chiar pe cei mai experimentați dintre ei în arta războiului. Se temeau cu toții de cruzimea luptătorilor anatolieni care nu fuseseră învinși niciodată.

Ramses simțise teama strecurându-se puțin câte puțin în sufletele oamenilor și încerca să lupte împotriva ei vizitând pe rând, în fiecare zi, cazărmile și asistând la manevrele executate de diferite unități ale armatei sale. Regele trebuia să apară senin în fața soldaților, să le inspire încredere, cu toate că, uneori, în adâncul sufletului, și el se simțea îngrijorat.

Cum să fii pe deplin fericit în acest oraș pe care Moise, prietenul său din copilărie, îl părăsise după ce se aflase în fruntea echipelor de zidari evrei care înălțaseră palate, vile și case de rând? Sigur, Moise fusese acuzat că omorâse un egiptean, pe Sary, cumnatul regelui. Dar Ramses se îndoia și acum de vinovăția evreului, căci Sary, bătrânul său preceptor, uneltise împotriva lui și se purtase într-un mod josnic față de muncitorii care-i fuseseră puși la dispoziție. Oare nu căzuse Moise într-o capcană?

Atunci când nu era asaltat de amintirea prietenului său dispărut, despre care nu mai știa nimic de atâta timp, regele petrecea multe ceasuri în tovărășia fratelui său mai mare, Șenar, ministru de externe, și a lui Acha, șeful serviciilor sale de spionaj. Șenar făcuse tot posibilul ca fratele său mai mic să nu devină faraon, dar faptul că dăduse greș părea să-l fi făcut mai înțelept, așa că-și lua rolul în serios. Cât despre Acha, un diplomat inteligent și scriitor, el fusese coleg de universitate cu Ramses și cu Moise, bucurându-se de încrederea fără margini a regelui.

Zi de zi, cei trei bărbați citeau mesajele venite din Siria și încercau să evalueze cu toată luciditatea situația de acolo.

Până când ar mai fi putut Egiptul să suporte înaintarea hitiților?

Ramses examina cu cea mai mare atenție harta imensă a Orientului Apropiat și a Asiei, atârnată pe un perete al biroului său. La nord, regatul Hatti³ cu capitala sa, Hattușaş, în inima platoului Anatoliei. Mai la sud, imensa Sirie, întinsă de-a lungul Mediteranei, traversată de Orontes. Principalul punct de forță al țării: Kadesh, aflat sub controlul hitiților.

La sud, provincia Amurru și porturile Byblos, Tyr și Sidon, aflate sub stăpânire egipteană, apoi Canaan, ai cărui prinți erau credincioși faraonului.

Opt sute de kilometri despărțeau Pi-Ramses, capitala egipteană, de Hattușaş, reședința lui Muwattalis, suveranul hitit. Luând în seamă existența unui lac care pornea de la granița de nord-est până în centrul Siriei, cele două ținuturi păreau să se afle la adăpost de orice încercare de invazie.

Dar hitiții nu erau mulțumiți cu acel *statu-quo* impus de Seti. Pornind de pe teritoriul lor, războinicii anatolieni urmau să facă o străpungere pe direcția Damascului, principalul oraș al Siriei.

Aceasta era, cel puțin, convingerea lui Acha, bazată pe informațiile primite de la informatorii săi. Ramses avea nevoie de o certitudine înainte de a se pune în fruntea armatei sale, cu intenția declarată de a-l izgoni pe dușman către nord. Nici Șenar și nici Acha nu se simțeau în stare să emită o părere decisivă; doar faraonul, el singur, urma să ia asupra lui povara unei hotărâri și a unui ordin de atac.

Fiind o fire impulsivă, Ramses fusese tentat să contraatace încă din clipa în care aflate de mișcările hitiților; dar pregătirea trupelor sale, al căror nucleu fusese deja mutat de la Memphis la Pi-Ramses, mai cerea încă multe săptămâni, dacă nu chiar mai multe luni. Această întârziere, pe care regele o suporta cu oarecare febrilitate, ar fi putut duce, poate, la evitarea unui

conflict inutil: cam de zece zile nu se mai primise nicio informație alarmantă din centrul Siriei.

Ramses se îndreptă către voliera din palat unde trăiau, bine îngrijite, păsări colibri, gaițe, pițigoi, pupeze, nagâți și multe alte zburătoare, bucurându-se de umbra sicomorilor și de apa din bazinele pe care pluteau nuferi albaștri.

Era convins că o va găsi acolo, îngânând pe strunele lăutei notele unei străvechi melodii.

Nefertari, marea doamnă a regelui, blânda întruchipare a dragostei, singura femeie care-i umplea sufletul. Deși nu se trăgea dintr-un neam de rang prea înalt, ea era cea mai frumoasă printre frumoasele palatului și glasul ei, dulce ca mierea, nu rostea cuvinte fără noimă.

Pe când frageda Nefertari era sortită unei vieți consacrate meditației, ca preoteasă închisă într-un templu de provincie, prințul Ramses se îndrăgostise nebunește de ea. Niciunul nici celălalt nu se aștepta ca apropierea lor să ducă la formarea unei perechi regale hărăzită să conducă destinele Egiptului.

Cu părul său de un negru strălucitor, cu ochii de un albastru verzui, plăcându-i tăcerea și reculegerea, Nefertari îi cucerise pe toți cei de la curtea faraonului. Discretă și înțeleaptă, ea era o demnă tovarășă de viață a lui Ramses și astfel se împlinea minunea unei armonii depline între regină și soțul ei.

Meritamon, copila pe care i-o dăruise regelui, îi semăna întru totul. Nefertari nu mai putuse avea și alți copii, dar această suferință părea să treacă în zbor peste ea, ca o adiere a primăverii. Iubirea care o unea de nouă ani cu Ramses i se părea că este una dintre cauzele fericirii poporului său.

Ramses o contemplă în tăcere fără ca ea să-l observe. Ea părea să vorbească în șoaptă cu o mică pupăză care se rotea în zbor în jurul ei, scotea câteva sunete vesele și se așeză pe antebrațul reginei.

— Ești prin apropiere, nu-i așa?

El făcu câțiva pași înspre ea. Ca de obicei, ea îi simțise prezența și gândurile.

— Astăzi, păsările sunt cam nervoase, îi explică ea. S-ar părea că vine vreo furtună.

— Ce se mai aude pe la palat?

— Lumea încearcă să-și omoare timpul, se glumește pe seama lașității dușmanilor, este lăudată puterea armatelor noastre, se pun la cale viitoare

căsătorii și se negociază eventuale avansări.

— Și despre rege ce se spune?

— Că seamănă din ce în ce mai mult cu tatăl său și că va ști să apere țara de nenorociri.

— De s-ar putea adevări vorbele acestea ale lor...

Ramses o cuprinse în brațe pe Nefertari și ea își rezemă fruntea de umărul soțului său.

— Vești proaste?

— Nu, totul părea în ordine.

— Incursiunile hitite au încetat?

— Acha nu a mai primit niciun mesaj alarmant.

— Suntem gata de luptă?

— Niciunul dintre soldații noștri nu arde de nerăbdare să-i înfrunte pe luptătorii anatolieni. Veteranii sunt de părere că nu avem nici cea mai mică șansă să-i învingem.

— Așa crezi și tu?

— Ca să porți un asemenea război, îți trebuie o anumită experiență; eu nu o am. Însuși tatăl meu a renunțat să se angajeze într-o aventură atât de riscantă.

— Dacă hitiții și-au schimbat modul de a acționa, înseamnă că sunt convinși că victoria nu poate să le scape. În vremurile de demult, reginele Egiptului au luptat din răspuțeri pentru libertatea țării lor. Cu toate că am oroare de violență, voi fi alături de tine dacă lupta este singura soluție.

Ca la un semnal, păsările din volieră fură cuprinse de o agitație gălăgioasă.

Pupăza se refugie pe creanga cea mai înaltă a unui sicomor, celelalte păsări se răspândiră în toate direcțiile.

Ramses și Nefertari ridicară privirile și observară un porumbel călător care zbura cu greutate; sleit de puteri, părea să nu-și mai găsească locul în care trebuia să ajungă. Regele întinse brațele ca și cum l-ar fi chemat. Porumbelul se așeză în fața suveranului.

De laba dreaptă avea fixat un mic sul de papirus, lung de numai câțiva centimetri. Scris cu hieroglife mărunte, dar perfect citețe, textul purta semnătura unui scrib al armatei.

Pe măsură ce citea, Ramses avu impresia că un pumnal îi străpungea inima.

— Aveai dreptate, îi spuse el reginei: ne amenință o furtună... Și este pe cale să se dezlănțuie.

Capitolul 3

Marea sală de primire de la Pi-Ramses era una dintre minunile Egiptului. Se ajungea la ea urcând o scară monumentală, străjuită de statui ale inamicilor înfrânți. Toate aceste figuri reprezentau forțele răului, mereu renăscânde, pe care doar Faraonul le putea ține în frâu folosindu-se de Maat, legea armoniei, atât de grăitor încarnată de frumoasa regină.

În jurul ușii de intrare în sală, simbolurile puterii monarhului, pictate cu albastru pe fond alb și plasate în chenarele tradiționale, forme ovale evocând cosmosul, regatul Faraonului, fiu al creatorului și reprezentant al acestuia pe pământ. Oricine ar fi fost acela care trecea pragul domeniului lui Ramses se minuna descoperindu-i frumusețea senină.

Pardoseala era formată din plăcuțe de teracotă colorate și lăcuite, închipuind bazine și grădini înflorite. Se putea vedea și o rață plutind pe un lac azuriu și un pește *boulti* strecurându-se printre florile albe de lotus. Pe pereți, o adevărată feerie în verde palid, roșu intens, albastru deschis, galben auriu și alb sidefiu însuflețea imagini ale unor păsări care se zbenguiau pe deasupra bălților. Și privirea se lăsa atrasă de frizele florale întruchipând lotuși, maci roșii și albi, margarete și albăstrele.

Mai mult, capodopera acestei săli care reprezenta un imn închinat naturii devenite un simbol al măreției suveranului era imaginea unei tinere femei aflate în profundă meditație în fața unui pâlc de nalbe roșii. Asemănarea cu Nefertari era atât de izbitoare încât nimeni nu se îndoia că era un omagiu adus de suveran iubitei sale soții.

Când urcă spre tronul său de aur, pe o scară având ultima treaptă împodobită cu un leu furios care înșfăca în fălci dușmanul venit din neant, Ramses aruncă o privire fugară acestor flori aduse din sudul Siriei, ținut care, deși aflat sub protecție egipteană, îi dădea mare bătaie de cap.

La apariția sa, mulțimea curtenilor amuți.

Nu lipseau miniștrii și locțiitorii lor, preoții care aveau în grijă respectarea ritualurilor, scribii regali, magicienii și ajutoarele lor pricepute în științe sacre, oamenii răspunzători pentru ofrandele zilnice, paznicii secretelor, marile doamne care dețineau funcții oficiale, bărbații și femeile acceptați aici datorită lui Rome, intendentului palatului, un om politicos cu toată lumea, dar deosebit de scrupulos.

Rareori chema Ramses atâția oameni în palatul său pentru a le comunica lucruri importante despre care toată țara urma să audă în cel mai scurt timp. Fiecare dintre cei prezenți își ținu răsuflarea, presimțind că urma să se anunțe o nenorocire.

Regele purta coroana dublă, roșu cu alb, a Egiptului de Sus și a Egiptului de Jos, simbol al unității de nezdruccinat a țării. Pe piept i se vedea sceptrul puterii, *sekhem*, reprezentând puterea Faraonului asupra elementelor și forțelor vieții.

— Un detașament hitit a distrus Lăcașul Leului, un sat întemeiat de părintele meu. Barbarii i-au măcelărit pe toți locuitorii, bărbați, femei și copii.

Un murmur de indignare se ridică în vasta sală. Niciun soldat din nicio armată nu ar fi avut dreptul să facă așa ceva.

— Un poștaș de-al nostru a descoperit această mârșăvie, continuă regele. Înnebunit de groază, el a fost găsit de una dintre patrulele noastre și așa am aflat totul. Pe lângă acest masacu, hitiții au distrus și sanctuarul din centrul așezării, profanând stela lui Seti.

Impresionat la culme de cele auzite, un bătrân cu o înfățișare impunătoare, care avea în grijă arhivele palatului și deținea funcția de „șef al secretelor”, ieși din mulțimea curtenilor și se înclină în fața faraonului.

— Măria ta, avem dovada că hitiții sunt cu adevărat cei vinovați de această crimă?

— Iată semnătura lor: „Victoria armatei puternicului suveran din Hatti, Muwattalis. Așa vor pieri toți dușmanii săi.” Trebuie să vă mai spun și că prinții din Amurru și Palestina urmează să jure credință hitiților. Mulți egipteni din aceste ținuturi au fost omorâți, iar cei care au scăpat cu viață s-au refugiat în cetățile noastre.

— Bine, Maiestate, dar asta înseamnă...

— Război.

Biroul lui Ramses era încăpător și luminos. Ferestrele largi, încadrate de pătrate vopsite în albastru și alb, îi permiteau regelui să se bucure de perfecțiunea fiecărui anotimp și să soarbă cu nesaț parfumul florilor de tot felul. Pe gheridoane aurite se puteau vedea buchete de trandafiri. Pe o masă lungă din lemn de salcâm se aflau nenumărate suluri de papirus, într-un colț al încăperii, o statuie din diorit îl înfățișa pe Seti așezat pe tron, cu ochii ațintiți undeva departe, dincolo de hotarele vieții pământești.

Ramses îi convocase la sfat doar pe câțiva dintre oamenii săi de încredere, adică pe Amenî, credinciosul său prieten și secretar particular, pe fratele său mai mare Șenar și pe Acha.

Palid la față, cu mâinile lungi și fine, mic de stat, plătând și aproape chel la douăzeci și patru de ani, Amenî își consacrase întreaga existență slujirii lui Ramses. În lipsa oricărui exercițiu fizic, cu o constituție fragilă, Amenî muncea din răputeri. Zi și noapte așezat în fața biroului său, dormea pe apucate și era în stare să cerceteze într-o oră mai multe dosare decât întreaga sa echipă de scribi într-o săptămână, deși aceștia erau dintre cei mai destoinici care existau în regat. Slujbaş de încredere al lui Ramses, Amenî ar fi putut primi orice post de mare demnitar, dar el prefera să rămână în umbra faraonului.

— Magicienii au făcut ceea ce era necesar, spuse el. Au făcut statuete din ceară cu înfățișarea asiaticilor și a hitiților, aruncându-le apoi în foc. De asemenea, au scris numele lor pe vase și cupe din teracotă, după care le-au sfărâmat. Le-am cerut să repete în fiecare zi acest ritual până ce armata noastră va pleca la luptă.

Șenar ridică din umeri. Fratele mai mare al lui Ramses, mic de stat și grăsuliu, avea fața rotundă ca o lună plină și obraji bucălați. Cu buze groase și pofticioase, ochi mici căprui, cu vocea mieroasă și unduitoare, el își răsese şuvița de barbă pe care și-o lăsase în semn de doliu pentru tatăl său, Seti.

— Să nu ne bazăm atât de mult pe magie, ceru el. Eu, ca ministru al Afacerilor externe, propun să ne rechemăm ambasadorii din Siria, din Amurru și din Palestina. Sunt niște neghiobi care n-au fost în stare să observe pânza de păianjen urzită de hitiți în ținuturile aflate sub protecția noastră.

— S-a făcut deja acest lucru, spuse Amenî.

— Ar fi trebuit să mi se spună și mie, îi replică, îmbufnat, Șenar.

— Important este că s-a făcut și gata.

Fără să ia în seamă acest schimb tăios de cuvinte, Ramses puse degetul arătător într-un loc anume de pe harta mare întinsă pe masa din mijlocul încăperii.

— Garnizoanele de la frontiera de nord-est au fost puse în stare de alarmă?

— Da, Maiestate, răspunse Acha. Niciun libian nu va putea intra pe teritoriul nostru.

Singurul vlăstar al unei familii nobile și bogate, Acha era un aristocrat desăvârșit. Distins, rafinat, arbitru al eleganței, având o figură alungită și cu trăsături fine, priviri agere, oarecum zeflemitoare, vorbea mai multe limbi străine și era un specialist în relații internaționale.

— Patrulele noastre controlează fâșia de coastă libiană și zona deșertică de la vest de Deltă. Fortărețele noastre se află în stare de alarmă și ar putea face față cu ușurință unui atac, deși așa ceva mi se pare improbabil. Nicio căpetenie nu este în stare la ora actuală să unească la un loc triburile libiene.

— Presupunere sau siguranță?

— Siguranță.

— În sfârșit o informație liniștitoare!

— Este singura, Maiestate. Informatorii mei tocmai mi-au transmis apelurile disperate ale notabilităților din Megiddo, punct de sosire al caravanelor, din Damasc și din porturile feniciene spre care se îndreaptă o sumedenie de vase comerciale. Raidurile hitite și dezordinile provocate în regiune compromit deja serios tranzacțiile comerciale. Dacă nu intervenim cât se poate de repede, hitiții ne vor izola de partenerii noștri înainte ca noi să-i putem învinge. Lumea pe care Seti și strămoșii săi au întemeiat-o va fi distrusă.

— Crezi tu, oare, Acha, că eu nu-mi dau seama de asta?

— Suntem vreodată pe deplin conștienți, Maiestate, de un pericol de moarte care ne pândește?

— S-a făcut tot ce era posibil pe căi diplomatice? întrebă Ameni.

— Locuitorii unui orașel au fost măcelăriți, le reaminti Ramses; după o asemenea grozăvie, ce diplomație ar mai putea fi de folos?

— Războiul va face mii de morți.

— Oare Ameni ar propune să ne predăm? întrebă malițios Șenar.

Secretarul particular al regelui strânse din pumni.

— Retrage-ți cuvintele, Șenar.

— Ai fi dispus chiar să te bați cu mine, Ameni?

— Ajunge, le-o reteză Ramses. Păstrați-vă energia pentru apărarea Egiptului. Șenar, ești pentru o intervenție militară imediată și directă?

— Am îndoieli... N-ar fi mai bine să așteptăm și să ne pregătim mai bine apărarea?

— Serviciile de intendență nu sunt pregătite, spuse Amenî. A pleca într-o campanie insuficient pregătită, improvizată, ne-ar duce la o adevărată catastrofă.

— Cu cât zăbovim mai mult, aprecie Acha, cu atât revolta se va întinde în Canaan. Trebuie s-o înăbușim foarte repede pentru a crea o zonă tampon între noi și hitiți. Dacă nu, ei vor avea la dispoziție un cap de pod pentru a pregăti invazia în Egipt.

— Faraonul nu trebuie să-și riște viața într-un mod nechibzuit, izbucni nervos Amenî.

— Mă acuzi cumva de imprudență? îl întrebă Acha pe un ton glacial.

— Tu nu știi care este situația reală a trupelor noastre! Soldații nu sunt încă echipați corespunzător, deși fabrica de efecte militare lucrează din plin.

— Oricâte greutăți am avea, trebuie să restabilim fără întârziere ordinea în regiunile aflate sub protecția noastră. Este vorba aici despre supraviețuirea Egiptului.

Șenar se feri să intervină în cearta celor doi prieteni. Ramses, care avea aceeași încredere în Amenî ca și în Acha, îi ascultase cu cea mai atenție.

— Plecați, acum, le porunci el.

Rămas singur, regele privi soarele, acest creator al luminii care îl zămislise și pe el.

Ca fiu al luminii, el avea capacitatea de a privi direct astrul zilei, fără a-și vătăma vederea.

„Respectă în fiecare existență strălucirea și geniul soarelui, îl sfătuisese Seti, caută în fiecare ființă ceea ce este de neînlocuit. Dar tu vei fi singur atunci când vei hotărî. Iubește Egiptul mai mult decât pe tine însuși și vei afla astfel calea pe care trebuie s-o urmezi”.

Cugetă la spusele celor trei bărbați. Șenar, nehotărât, nu voia să-i supere pe ceilalți; Amenî dorea să păstreze patria ca pe un sanctuar și refuza realitatea exterioară; Acha vedea lucrurile în ansamblul lor și nu căuta deloc să ascundă gravitatea situației.

Alte gânduri îl asaltară pe rege: Moise fusese amestecat și el în acest vârtej? Însărcinat să-l găsească, Acha nu reușise să-i dea de urmă. Iscoadele sale nu-i dădeau nicio informație. Dacă evreul reușise să plece din Egipt, se

putea îndrepta fie spre Libia, fie spre Edom sau Moab, fie spre Canaan sau Siria. Într-o perioadă de liniște, n-ar fi durat mult până să-l găsească. Acum, dacă Moise mai era în viață, doar printr-o minune ar mai fi putut afla unde se ascundea.

Ramses ieși din palat și porni spre cartierul în care locuiau generalii săi. Singura sa grijă trebuia să fie aceea de a grăbi pregătirea armatei sale.

Capitolul 4

Șenar trase cele două zăvoare din lemn, închizând ușa biroului său de ministru al Afacerilor externe, apoi privi pe ferestre pentru a se asigura că nimeni nu se afla în curtea interioară. Pentru și mai multă siguranță, ordonase paznicului aflat în anticameră să plece și să se posteze la capătul coridorului.

— Nu ne poate auzi nimeni, îi spuse el lui Acha.

— N-ar fi fost mai prudent să ne întâlnim altundeva?

— Trebuie să dăm impresia că lucrăm zi și noapte pentru siguranța țării. Ramses a ordonat ca funcționarii ce lipsesc de la serviciu fără un motiv bine întemeiat să fie dați afară imediat. Suntem în război, dragul meu Acha!

— Ei, nu încă.

— Este limpede că regele s-a hotărât deja! L-ai convins tu.

— Sper, dar să fim prevăzători. Câteodată Ramses este imprevizibil.

— Șmecheria noastră era perfectă. Fratele meu a crezut că eram nehotărât și că nu îndrăzneam să iau o decizie, de frică să nu-l supăr. Tu, din contra, hotărât și dur, ai făcut ca slăbiciunea mea să iasă și mai mult în relief. Cum ar fi putut Ramses să-și închipuie că noi eram înțeleși dinainte?

Mulțumit, Șenar umplu două cupe cu un vin alb de la vila din Imau, renumită pentru viile sale.

Biroul ministrului Afacerilor externe, spre deosebire de cel al regelui, nu era un model de sobrietate. Scaune cu lotuși pictați pe tăblii, perne brodate, gheridoane cu ornamente din bronz, pereții împodobiți cu picturi reprezentând scene de vânatoare prin mlaștini și, mai ales, o colecție de vase exotice provenind din Libia, Siria, Babilon, Creta, Rhodos, Grecia și

Asia. Șenar era nebun după așa ceva; plătise sume uriașe pentru cele mai multe dintre aceste exemplare unice, dar pofta lui de a cumpăra alte și alte vase creștea neîncetat, așa că umpluse cu minunățiile acelea vilele pe care le avea la Theba, la Memphis și aici, în Pi-Ramses. Crearea noii capitale, pe care el o considerase drept o victorie de nesuportat a lui Ramses, era în opinia lui doar o întâmplare norocoasă. Șenar li se alătura celor care aveau să-i dea lui puterea, aceștia fiind hitiții și se apropia astfel și de locurile în care se produceau asemenea vase neprețuite. Faptul că le vedea, le putea mângâia cu duioșie, că își amintea cu exactitate locul de unde le procurase îi dădea o plăcere infinită.

— Ameni mă îngrijorează, mărturisi Acha. Este destul de isteț și...

— Ameni este un imbecil și un neputincios care își duce zilele în umbra lui Ramses. Servilitatea lui îi astupă regelui ochii și urechile.

— Cu toate acestea, a criticat felul în care m-am comportat.

— Scribul ăsta prăpădit crede că Egiptul există de unul singur în lume, că se poate adăposti în spatele fortărețelor sale, închizându-și frontierele și împiedicând astfel orice inamic să-i invadeze teritoriul. Fiind un pacifist înverșunat, este convins că retragerea în propria carapace este singura șansă de a trăi în pace. Era inevitabilă o confruntare cu tine, dar aceasta ne va folosi.

— Ameni este cel mai apropiat consilier al lui Ramses, obiectă Acha.

— Sigur că da, într-o perioadă de pace; dar hitiții ne-au declarat război și tu ai fost foarte convingător. Însă uiți de regina mamă Tuya și de marea soție regală Nefertari.

— Crezi că lor le place războiul?

— Îl urăsc, dar reginele Egiptului au luptat întotdeauna până la ultima picătură de energie pentru salvarea celor Două Țări și au luat deseori hotărâri demne de luat în seamă. Marile doamne de la Theba au fost acelea care au reorganizat armata și au îndemnat-o să-i alunge din Deltă pe năvălitorii hicsoși. Tuya, respectabila mea mamă, și cu Nefertari, magiciana iscusită care a vrăjit întreaga curte, n-o să se abată de la această regulă. Ele îl vor determina pe Ramses să pornească la atac.

— Bine-ar fi ca optimismul tău să se adeverească.

Acha își muie buzele în vinul tare și aromat, Șenar își goli cupa cu lăcomie. Deși purta cămăși și tunici care costau o avere, el nu reușea să fie la fel de elegant ca diplomatul din fața sa.

— Se va adevăra, dragul meu, se va adevăra! Nu ești tu șeful rețelei noastre de spioni, unul dintre prietenii din copilărie ai lui Ramses și singurul om de care el ascultă în ceea ce privește politica față de alte țări?

Acha aprobă spusele lui clătănând din cap.

— Suntem aproape de realizarea țelului nostru, continuă înfierbântat Șenar; fie că Ramses va fi ucis în luptă, fie că va fi învins; fiind dezonorat în al doilea caz, va fi nevoit să renunțe la putere. În amândouă dintre aceste situații, eu voi apărea ca fiind singurul în stare să negocieze cu hitiții și să salveze Egiptul de la dezastru.

— Va trebui să plătești scump această pace, îi reaminti Acha.

— N-am uitat de planul nostru. O să-i satur de aur pe prinții din Canaan și din Amurru, o să-i fac cadouri ca-n povești împăratului hitiților și o să fac tuturor celorlalți promisiuni peste promisiuni! Poate că Egiptul va trece printr-o perioadă oarecare de sărăcie, dar eu voi domni. Și egiptenii o să-l uite repede pe Ramses. Prostia și sentimentul de turmă de care dă dovadă poporul, lepădându-se astăzi de ceea ce iubea ieri: aceasta este arma de care eu voi ști să mă folosesc.

— Ai renunțat la ideea unui imperiu uriaș, din inima Africii până pe platourile Anatoliei.

Șenar păru să cadă pe gânduri.

— Sigur că da, ți-am pomenit de așa ceva, dar era ceva doar din punct de vedere comercial... Dacă va fi din nou pace, vom putea crea o mulțime de porturi comerciale noi, vom înființa numeroase alte drumuri pentru caravane și vom avea legături economice strânse cu hitiții. Sigur că atunci Egiptul va deveni prea mic pentru mine.

— Și dacă imperiul la care te gândeai ar fi fost și... politic?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Muwattalis îi conduce pe hitiți cu mână de fier, dar la curtea sa de la Hattușar se pun multe la cale. Două personaje, unul în văzul tuturor, Uri-Teșub, celălalt pe ascuns, Hattușil, preot al zeiței Iștar, sunt considerați cei mai îndreptățiți pentru a urma la tron. Dacă Muwattalis ar muri, și nu în vreo luptă, unul dintre cei doi ar veni la putere. Dar cei doi bărbați se urăsc de moarte, iar susținătorii lor sunt gata să se sfâșie între ei.

Șenar se scărpină în barbă.

— Crezi că astea nu sunt doar niște simple bârfe de palat?

— Sunt foarte siguri. Regatul hitit este în pragul destrămării.

— Dacă s-ar fărâmița în mai multe teritorii, un salvator le-ar putea unifica sub steagul său și... aceste teritorii ar deveni provincii egiptene. Acela ar fi, Acha, uriașul imperiu! Babilonia, Asiria, Cipru, Rhodos, Grecia și ținuturile nordice se vor afla sub protecția mea!

Tânărul diplomat zâmbi.

— Faraonilor le-a lipsit ambiția pentru că ei nu se îngrijeau decât de fericirea poporului lor și de prosperitatea Egiptului. Tu, Șenar, ești făcut dintr-un alt aluat. De aceea, Ramses trebuie eliminat într-un fel sau altul.

Șenar nu se simțea un trădător. Dacă boala n-ar fi întunecat mintea lui Seti, lui i-ar fi oferit tronul răposatului faraon. Victimă a unei nedreptăți, Șenar voia să lupte ca să obțină ceea ce îi aparținea de drept.

Îi aruncă lui Acha o privire scrutătoare.

— Bineînțeles că nu i-ai spus nimic din toate astea lui Ramses.

— Fii liniștit, dar toate mesajele pe care le primesc prin agenții mei stau în orice moment la dispoziția regelui. Toate sunt înregistrate și păstrate în acest minister, nu poate fi furat sau distrus niciunul, pentru că ar atrage atenția asupra mea și aș fi bănuیت de trădare.

— Ramses a făcut până acum vreo inspecție?

— Până acum niciodată, dar ne aflăm în pragul unui război. Așa că trebuie să-mi iau măsuri de precauție și să nu fiu luat prin surprindere de un control inopinat de-al său.

— Și cum ai să poți face așa ceva?

— Ți-am mai spus: nu lipsește niciun raport, toate sunt complete.

— Păi, în cazul ăsta Ramses știe totul!

Acha își trecu încet degetul pe marginea cupei de alabastru.

— Șenar, spionajul este o meserie grea; faptele ca atare sunt importante, dar interpretarea lor este și mai importantă. Misiunea mea este să fac sinteza faptelor și să ofer regelui o interpretare pentru a-l face să acționeze. În situația de față, el nu mă poate acuza nici de moliciune, nici de nehotărâre: am insistat pentru ca el să organizeze cât de repede o contraofensivă.

— Tu faci jocul lui, nu pe acela al hitiților!

— Iar tu nu ai în vedere decât faptul în sine, îi replică Acha; cât despre Ramses, așa va acționa și el. Cine i-ar reproșa lui așa ceva?

— Vorbește mai limpede.

— Mutarea trupelor de la Memphis la Pi-Ramses a pus o mulțime de probleme de aprovizionare și toate astea sunt greu de rezolvat cât ai bate din palme. Îndemnându-l pe Ramses să se grăbească, vom obține un prim

avantaj: un handicap imposibil de recuperat pentru soldații noștri al căror echipament este insuficient atât calitativ, cât și cantitativ.

— Și celelalte avantaje care ar fi?

— Terenul în sine și amploarea trădării aliaților noștri. Fără să-i ascund nimic lui Ramses, nu am insistat asupra gravității pericolului. Ferocitatea raidurilor hitite și masacrul de la Lăcașul Leului i-au îngrozit pe prinții din Canaan și din Amurru ca și pe guvernatorii din porturi. Seti îi ținea la respect pe războinicii hitiți; nu este cazul lui Ramses. Cele mai multe dintre căpeteniile locale, de teamă să nu fie nimiciti și ei, vor prefera să se pună sub protecția lui Muwattalis.

— Sunt obsedați de gândul că Ramses nu le va veni în ajutor și au decis să atace primii Egiptul pentru a fi pe placul noului lor stăpân, împăratul din Hatti... Ce zici de asta?

— Este o interpretare a faptelor.

— Și ești de acord cu ea?

— Varianta mea cuprinde câteva amănunte în plus. Tăcerea unora dintre orașele noastre de bază înseamnă oare că le-a cucerit inamicul? Dacă lucrurile ar sta astfel, Ramses ar întâmpina o rezistență mult mai puternică decât ar fi fost de așteptat. În plus, se pare că hitiții au dat o mulțime de arme răsculaților.

Buzele lui Șenar căpătară o expresie de lăcomie.

— Niște surprize nemaipomenite vor avea batalioanele egiptene! Ramses ar putea fi înfrânt chiar în această primă bătălie, chiar înainte de a da piept cu hitiții!

— Este și aceasta o ipoteză care poate fi luată în calcul, aprecie Acha.

Capitolul 5

La capătul unei zile istovitoare, regina mamă Tuya se odihnea în grădina palatului. Săvârșise ritualul zorilor într-o capelă a zeiței Hathor, soarele feminin, apoi pusese la punct unele probleme de protocol, acordase o audiență unor curteni care se plâneau mereu de tot felul de lucruri și, la

cererea lui Ramses, avusese o întrevedere cu ministrul Agriculturii, după care stătuse de vorbă cu Nefertari, marea soție regală.

Mărunțică, cu ochi mari și migdalați și cu privirea pătrunzătoare, nasul fin și drept, bărbia aproape pătrată, Tuya era o autoritate morală incontestabilă. Pieptănată cu șuvițe răsucite, în formă de ciucuri, care-i acopereau urechile și ceafa, era îmbrăcată cu o rochie lungă dintr-o țesătură de in minunat plisată. La gât purta un colier de ametiste cu șase șiraguri; la încheieturile mâinilor avea brățări de aur. La orice oră a zilei, Tuya era îmbrăcată fără cusur.

Pe zi ce trecea, Seti îi lipsea tot mai mult. Pe măsura trecerii timpului, absența răposatului devenea mereu mai crudă și văduva își dorea să ajungă în sfârșit la marea trecere în neant prin care putea să-l întâlnească pe iubitul său soț.

Perechea regală îi oferea suficiente motive de bucurie: Ramses avea stofă de mare suveran și Nefertari pe aceea de mare regină. La fel ca Seti și ea însăși, ei își iubeau cu ardoare țara și ar fi fost gata să-și sacrifice viața pentru ea dacă destinul ar fi cerut-o.

Când îl văzu pe Ramses venind înspre ea, Tuya înțelese de îndată că fiul său era pe cale să ia o hotărâre crucială. Regele îi oferă brațul mamei sale și făcură câțiva pași pe o alee presărată cu nisip, printre tufele de cătină roșie înflorită. Aerul era cald și înmiresmat.

— O să avem o vară tare călduroasă, spuse ea. Din fericire, ai ales un ministru al Agriculturii foarte priceput; digurile vor fi consolidate, iar bazinele de colectare a apelor pentru irigații vor fi lărgite. Apă va veni destul de multă pe Nil și recoltele vor fi îmbelșugate.

— Domnia mea ar fi putut fi îndelungată și fericită.

— De ce n-ar fi așa? Ai fost ales de zei și chiar și natura îți oferă cu dărnicie binefacerile ei.

— Războiul este inevitabil.

— Știu, fiul meu. Ai luat cea mai bună decizie.

— Aveam nevoie să știu că ești de acord cu mine.

— Nu, Ramses; din moment ce Nefertari gândește la fel ca tine, perechea regală este pe deplin capabilă să acționeze.

— Tatăl meu renunțase să mai lupte împotriva hitiților.

— Pentru că hitiții păreau să fi renunțat la lupta împotriva Egiptului. Dacă ar fi încălcat armistițiul, Seti ar fi trecut fără întârziere la atac.

— Soldații noștri nu sunt pregătiți.

— Le este frică, nu-i așa?
— Cine le-ar putea face vreo vină pentru așa ceva?
— Tu.
— Veteranii povestesc lucruri îngrozitoare despre hitiți.
— Și faraonul s-ar putea speria și el de poveștile lor?
— Timp pentru a risipi nălucirile...
— Nălucirile nu se pot risipi decât pe câmpul de luptă, când curajul va salva cele Două Țări.

*

Meba, fostul ministru al Afacerilor externe, nu-l putea suferi pe Ramses. Convins că regele îl destituise fără niciun motiv, el nu aștepta decât ocazia potrivită ca să se răzbune.

La fel ca mulți dintre curteni, spera ca faraonul să dea greș și, după patru ani de succese, să fie doborât de împrejurările potrivnice.

În mijlocul unui grup de notabilități, bogatul și elegantul Meba, cu figura lătareată și cu un aer marțial, discuta despre ultimele evenimente din înalta societate a capitalei. Mâncărurile erau delicioase, femeile strălucitoare; trebuia să piardă timpul până la sosirea lui Șenar.

Un servitor îi șopti lui Meba câteva cuvinte la ureche. Imediat, diplomatul se ridică.

— Prieteni, sosește regele; ne face onoarea de a se afla în mijlocul nostru.

Mâinile lui Meba tremurau. Ramses nu obișnuia să apară în felul acesta la o asemenea reuniune neoficială.

Spinările se încovoiau într-un salut respectuos.

— Sunt peste măsură de onorat, Maiestate! Vreți să luați loc?

— N-are rost. Am venit să anunț că începe războiul.

— Războiul...

— În toiul acestor petreceri, ați aflat cumva vorbindu-se de prezența dușmanilor noștri la porțile Egiptului?

— Asta este prima noastră grijă, îl asigură Meba.

— Soldații noștri speră ca războiul să poată fi evitat, vorbi un scrib mai îndrăzneț. Ei știu că vor trebui să mărșăluie prin arșiță, purtând un echipament greu, înaintând pe drumuri grele. Chiar dacă ți-e sete nu ți-o poți domoli pentru că apa va fi cu porția. Chiar dacă nu te mai țin picioarele, trebuie să înaintezi, să uiți că te doare spatele și că stomacul îți este gol. Să te odihnești când ajungi la un popas? Nicio nădejde din cauza

corvezilor pe care trebuie să le îndeplinești înainte de a cădea frânt de oboseală. În caz de alarmă, sari în picioare într-o clipă, cu ochii încă împăienjeniți de somn. Hrana? Nu prea bună. Curățenie? Aproape deloc. Ce să mai vorbim de săgețile și de sulițele dușmane, de primejdia care te pândește la tot pasul, de moartea care-și cere tributul!

— Imagini demne de un om al scrisului, observă Ramses; cunosc și eu acest text vechi și mă emoționează și pe mine. Dar, astăzi, nu mai poate fi vorba despre literatură.

— Noi avem toată încrederea în vitejia armatei noastre, Maiestate, afirmă Meba, și știm că va ieși învingătoare chiar dacă va trebui să îndure o mulțime de suferințe.

— Emoționante cuvinte, dar ele nu-mi sunt suficiente. Știu cât sunteți de curajoși, tu și nobilii aici de față, și sunt mândru să accept în clipa aceasta cererea voastră de a vă angaja ca voluntari în armată.

— Maiestate... Armata noastră de profesie ar fi suficientă în acest scop!

— Ea are nevoie de oameni de nădejde pentru a-i instrui pe tinerii recruți. Nu este cazul ca nobilii și cei avuți să dea un exemplu în această privință? Sunteți așteptați cu toții la cazarma cea mare chiar de mâine dimineață.

*

Orașul de peruzea era în plină fierbere. Transformat în bază militară, în post de comandă al carelor de luptă, în centru de adunare a regimentelor de infanterie și în bază navală pentru flota de război, aici aveau loc manevre și se făcea instrucție din zori și până la căderea întunericului. Împuternicind pe Nefertari, pe Tuya și pe Amenî cu rezolvarea problemelor interne ale țării, Ramses stătea toată ziua la arsenal și în cazărmi.

Prezența monarhului liniștea spiritele și le dădea curaj tuturor; el verifica calitatea lăncilor, a săbiilor și a scuturilor, trecea în revistă detașamentele de recruți, vorbea îndelung cu ofițerii superiori ca și cu soldații de rând, promițându-le și unora și altora solde pe măsura vitejiei lor în luptă. Mercenarii erau și ei asigurați că vor avea câștiguri frumoase dacă se străduiau din răzputeri pentru victoria Egiptului.

Regele dădea o mare atenție îngrijirii cailor; de calitățile lor fizice depindea, în mare măsură, soarta bătăliilor. În mijlocul fiecărui grajd, construit din piatră și prevăzut cu jgheaburi, se afla un rezervor de apă care servea atât la adăparea animalelor, cât și la menținerea curățeniei. În fiecare

zi, Ramses trecea în inspecție pe la grajduri, examina caii și-i pedepsea cu asprime pe grăjdarii care nu-și făceau exemplar datoria.

Armata concentrată la Pi-Ramses începea să funcționeze ca un corp viu condus de o minte ageră la care apelau cu toții când apărea vreo problemă. Mereu binevoitor, acționând cu rapiditate, regele nu lăsa lucrurile la voia întâmplării și rezolva la fața locului orice neînțelegere. O încredere neabătută se instala în rândul oamenilor. Fiecare soldat simțea că ordinele erau date cu bună credință și că detașamentele formau o adevărată mașină de război.

Faptul că-l vedeau pe faraon printre ei, că puteau câteodată chiar să-i și vorbească, erau niște privilegii care îi minunau pe soldați, fie ei gradați sau nu. Mulți dintre cei de la curte ar fi fost fericiți să aibă un asemenea noroc. Felul de a se purta al regelui dădea oamenilor săi o energie neobișnuită, forțe proaspete. Cu toate acestea, Ramses rămânea, prin firea lucrurilor, ceva îndepărtat și de neatins. El era Faraonul, o ființă unică în care pulsa un alt fel de viață.

Când suveranul îl văzu pe Amenî intrând în cazarma în care, cândva, prințul Ramses îl salvase din mâinile celor care-l schingiuiau, tresări pe dată de emoție. Credinciosul său secretar nu avea o amintire prea plăcută despre astfel de locuri.

- Te pomenești că ai venit să te antrenezi în lupta cu sabia sau cu lancea!
- Poetul nostru a sosit la Pi-Ramses și ar vrea să te vadă.
- Ai avut grijă să-i instalezi cum se cuvine?
- Într-o locuință absolut la fel cu cea de la Memphis.

*

Așezat sub un lămâi, pomul său favorit, Homer sorbea dintr-o cupă cu vin înmiresmat, dres cu anason și coriandru, și fuma frunze de salvie îndesate într-o cochilie groasă de melc care-i servea drept pipă. Cu pielea strălucind din cauza uleiului de măsline, el îl salută pe rege cu o voce stinsă.

- Rămâi așezat, Homer.
- Mai sunt încă în stare să mă înclin în fața stăpânului celor Două Țări.

Ramses se așază pe un scăunel pliant, alături de poetul grec. Hector, pisica sa tărcată, alb cu negru, îi sări pe genunchi. Îndată ce începu s-o mângâie, ea se porni să toarcă satisfăcută.

- Îți place vinul meu, Maiestate?
- Este cam aspru la gust, dar miroase tare bine. Ce mai faci?

— Mă cam dor oasele, mă lasă tot mai mult vederea, dar clima de aici îmi mai alină durerile.

— Îți place casa asta?

— E perfectă. Bucătarul, servitoarea și grădinarul sunt mereu în preajma mea; sunt niște oameni cumsecade care mă răsfăță având grijă să nu mă deranjeze. Erau și ei, la fel ca mine, curioși să vadă noua capitală a domniei-tale.

— N-ai fi fost mai liniștit la Memphis?

— La Memphis nu se mai întâmplă absolut nimic! Aici, în schimb, este în joc soarta lumii. Cine s-ar pricepe mai bine decât un poet să aprecieze asemenea clipe? Ascultă aici: *Apollo va coborî din ceruri, plin de mânie. Va înainta, asemenea întunericului nopții, și va lovi. Arcul său de argint va scoate un sunet înfricoșător, săgețile îi vor străpunge pe războinicii dușmani. Puzderie de ruguri se vor aprinde ca să-i poată arde pe morți. Cine-ar putea scăpa dintr-un asemenea măcel?*

— Sunt versuri din *Iliada* ta?

— Așa este, dar ele vorbesc doar despre trecut! Orașul acesta ca de peruzea, cu atâtea grădini și oglinzi de apă, se transformă într-o tabără militară!

— N-am de ales, Homer.

— Războiul este o rușine pentru omenire, o dovadă că omul este o specie degenerată, manipulată de forțe nevăzute. Fiecare vers din *Iliada* este ca un descântec pentru a alunga violența din sufletele oamenilor, dar puterea mea magică mi se pare deseori insuficientă.

— Tu trebuie, în orice caz, să scrii mai departe și eu trebuie să guvernez, chiar dacă regatul meu se transformă într-un câmp de luptă.

— Acesta va fi primul război pe care-l porți, nu-i așa? Și va fi chiar *marele* vostru război...

— Războiul mă îngrozește la fel ca pe tine, dar eu nu am nici timpul, nici dreptul să mă tem.

— Nu poate fi împiedicat?

— Nu poate.

— Fie ca Apollo să-ți oțelească brațul, Ramses, iar viața să-ți fie aliat.

Capitolul 6

De statură mijlocie, cu ochi căprui și vioi, maxilarul împodobit de o bărbuță tăiată ascuțit, Raia devenise negustorul sirian cel mai bogat din Egipt. Trăind de mult timp aici, avea mai multe magazine la Theba, la Memphis și la Pi-Ramses; vindea carne conservată de prima calitate și vase de lux aduse din Siria și din Asia. Clientela sa, oameni bogați și rafinați, nu se dădeau în lături să plătească un preț ridicat pentru capodoperele unor meșteri străini, expuse cu ocazia banchetelor și a recepțiilor pentru a-i impresiona pe invitați.

Politicos și discret, Raia se bucura de o reputație excelentă. Dezvoltându-și rapid afacerile comerciale, cumpărase vreo zece corăbii și trei sute de măgari cu care putea transporta rapid alimente și diverse obiecte dintr-un oraș în altul. Având mulți prieteni în administrație, armată și poliție, Raia era unul dintre furnizorii curții și ai nobilimii.

Nimeni nu se îndoia că binevoitorul negustor era unul dintre spionii aflați în serviciul hitiților, că primea de la ei mesaje cifrate, ascunse în unele vase marcate cu un semn anume și că el le transmitea informații prin intermediul unuia dintre agenții săi din Siria de Sud. Cel mai mare inamic al faraonului era astfel informat într-o manieră amănunțită și precisă despre evoluția situației politice din Egipt, starea de spirit a populației, capacitățile economice și militare din cele Două Țări.

Când Raia se prezentă în fața administratorului somptuoasei reședințe a lui Șenar, slujbașul fratelui mai mare al lui Ramses păru foarte încurcat.

— Stăpânul meu este foarte ocupat. Nu pot să-l deranjez sub niciun motiv.

— Aveam stabilită o întâlnire, îi aminti Raia.

— Îmi pare rău.

— Oricum, anunță-l că sunt aici și spune-i că mi-ar face plăcere să-i arăt un vas extraordinar, o piesă unică făurită de un meșter care și-a încheiat astfel cariera.

Intendentul căzu pe gânduri. Știind cât de pasionat era Șenar de piesele de colecție exotice, se hotărî să-l anunțe, chiar cu riscul de a-l deranja.

După un sfert de oră, Raia văzu ieșind o tânără cam prea mult fardată, cu părul fluturând în vânt și cu un tatuaj pe umărul său stâng dezgolit. Fără nicio îndoială, era una dintre frumoasele locatari străine ale celui mai luxos bordel din Pi-Ramses.

— Stăpânul vă așteaptă, spuse administratorul.

Raia trecu printr-o grădină minunată care avea în mijloc un bazin mare, umbrit de palmieri.

Cu o figură obosită, Șenar se răcorea pe un scaun comod.

— O ștrengăriță frumușică, dar obositoare... Vrei bere, Raia?

— Cum să nu, cu plăcere.

— Multe dintre femeile de la curte nu visează decât să mă aibă de soț, dar o asemenea nebunie nu mă atrage deloc. Când voi domni, va fi destul timp ca să-mi găsesc o soție pe măsura mea. Deocamdată, mă distrez cum pot mai bine. Și tu, Raia... N-ai intrat încă sub papucul vreunei femei?

— Să mă ferească zeii, stăpâne! Negustoria mea nu prea îmi lasă timp pentru distracții.

— Am aflat de la administratorul meu că mi-ai păstrat o piesă splendidă.

Dintr-un sac de pânză căptușit cu bucăți dintr-o țesătură mai groasă, negustorul scoase încet un vas micuț din porfir, a cărui toartă întruchipa un corp zvelt de căprioară. De jurul împrejurul vasului se vedeau scene de vânătoare.

Șenar mângâie vasul, examinându-i fiecare detaliu. Se ridică și-i dădu ocol din ce în ce mai fermecat.

— Ce minunăție... ce minunăție fără seamăn!

— Și costă o nimica toată.

— Intendentul meu o să-ți dea banii.

Fratele mai mare al lui Ramses vorbi cu voce scăzută.

— Ce poți să-mi spui despre mesajul pe care mi-l trimit prietenii mei hitiți?

— Oh, stăpâne! Acum mai mult decât oricând, ei sunt hotărâți să vă sprijine și vă consideră urmașul lui Ramses.

Pe de o parte, Șenar se servea de Acha ca să-l păcălească pe Ramses; pe de altă parte, își pregătea viitorul datorită lui Raia, cel care-i aducea mesajele de la hitiți. Acha nu știa ce rol are cu adevărat Raia, Raia nu-l știa pe cel al lui Acha. Șenar era singurul care stăpânea acest joc, muta pionii după placul său și nu le lăsa aliaților săi secrete nicio posibilitate de a comunica între ei.

Singura necunoscută, dar extrem de importantă, erau hitiții.

Punând cap la cap informațiile obținute prin Acha și pe acelea pe care i le asigura Raia, Șenar își construia o poziție solidă, ferindu-se de riscuri inutile.

— Cât de puternică este ofensiva, Raia?

— Mai multe detașamente hitite au făcut raiduri ucigașe în Siria centrală, în Siria de sud, pe coasta feniciană și în provincia Amurru, ca să-i înspăimânte pe locuitori. Cea mai importantă ispravă de-a lor este distrugerea Lăcașului Leului și a stelei închinată lui Seti. Au impresionat atât de mult imaginația oamenilor încât pot apărea schimbări nesperate de alianțe.

— Fenicia și Palestina se află sub controlul hitiților?

— Chiar mai mult decât atât, cele două țări s-au răsculat împotriva lui Ramses! Prinții aflați în fruntea lor au luat armele în mâini și ocupă acum punctele strategice de unde i-au alungat pe soldații egipteni. Faraonul habar n-are că va întâlni în cale, una după alta, mai multe valuri de apărare care îi vor secătui forțele. De îndată ce pierderile suferite de Ramses vor fi destul de mari, armata hitită se va năpusti asupra lui și-l va nimici. Va fi șansa ta, Șenar; vei urca pe tronul Egiptului și vei putea încheia o alianță durabilă cu învingătorii.

Previziunile lui Raia erau oarecum diferite de cele ale lui Acha. În cele două variante ale planului, Șenar ar fi devenit faraon în locul lui Ramses care ar fi fost mort sau învins. Dar, în primul caz, el ar fi fost vasalul hitiților, pe când în al doilea, ar fi pus mâna pe imperiul lor. Totul depindea de gravitatea înfrângerii pe care o suferea Ramses și de pierderile pe care le provoca armatei hitite. Prea multe posibilități de manevră nu existau, desigur, dar succesul era posibil și ținta cea mai de seamă era luarea puterii în Egipt. Pornind de la aceasta, ar fi putut urma și alte cuceriri.

— Care este poziția orașelor comerciale?

— Ca de obicei, ele sunt de partea celui mai puternic. Alep, Damasc, Palmira și porturile feniciene au uitat deja de Egipt și i s-au închinat lui Muwattalis, împăratul din Hattușăș.

— Nu este un fapt îngrijorător pentru prosperitatea economiei egiptene?

— Nici vorbă de așa ceva! Hitii sunt cei mai buni războinici din Asia și din Orient, dar nu se pricep deloc la comerț. Ei vor avea încredere în voi ca să puneți din nou pe picioare schimburile internaționale... și să vă puteți bucura de beneficiile obținute în urma acestora. Nu uita că eu sunt negustor și am de gând să rămân în Egipt și să fac avere aici. Hitii ne vor aduce stabilitatea de care avem atât de mare nevoie.

— Tu o să fii ministrul meu de finanțe, Raia.

— Dacă va fi pe placul zeilor, o să ne îmbogățim. Războiul nu va dura o veșnicie, important este să stăm de-o parte și să culegem roadele care cad din pom.

Berea era foarte bună, umbra dădea o răcoare plăcută.

— Comportarea lui Ramses mă neliniștește, recunosc Șenar.

Neguțatorul sirian se întunecă la față.

— Ce a făcut faraonul?

— Se află mai tot timpul în câte una dintre cazărmile sale și le transmite soldaților săi o energie pe care altfel ei n-ar fi avut-o niciodată. Dacă o să continue tot așa, o să ajungă cu toții să se considere de neînvins!

— Altceva?

— Fabrica de arme lucrează zi și noapte.

Raia se scărpină în barbă.

— Asta nu-i prea grav... Întârzierea pe care o are față de hitiți este prea mare ca s-o poată recupera. Cât despre influența lui Ramses, va dispărea încă de la primele încleștări cu dușmanul. Când egiptenii se vor afla față în față cu hitiții, să vezi ce înspăimântați o să fie.

— N-ai impresia că subestimezi trupele noastre?

— Dacă ai fi asistat la un atac al hitiților, nu ai condamna pe nimeni că a murit de frică.

— Un om, cel puțin, nu va fi câtuși de puțin impresionat.

— Ramses?

— Mă refer la șeful gărzii sale personale, un uriaș sard pe nume Serramanna. Este un fost pirat care și-a câștigat încrederea lui Ramses.

— Parcă am auzit și eu de el. Dar ce-ai cu omul acela?

— Mă deranjează faptul că Ramses l-a numit în fruntea unui regiment de elită, format în cea mai mare parte din mercenari. Acest Serramanna poate deveni un exemplu incomod, îndemnându-i și pe alții să dea dovadă de eroism.

— Pirat și mercenar... Este ușor de cumpărat.

— Ei bine, nu! Îl iubește fără margini pe Ramses și veghează în preajma lui credincios ca un câine. Și dragostea unui câine nu poate fi cumpărată.

— L-am putea elimina.

— M-am gândit și eu la asta, dragă Raia, dar ar fi de preferat să nu recurgem la acte brutale și în văzul lumii. Serramanna este un luptător desăvârșit și nu are încredere în nimeni. Este în stare să facă față oricărui eventual atac. Și un asemenea asasinat l-ar pune pe gânduri pe Ramses.

- Ce anume ai dori să fac?
 - Un alt mijloc pentru a-l îndepărta pe Serramanna. Nici tu și nici eu nu trebuie să fim implicați în vreun fel.
 - Sunt un om prudent, stăpâne, și mă gândesc la o soluție...
 - Încă o dată: sardul ăsta are un instinct la fel de ascuțit ca al unei fiare.
 - O să te scap eu de el.
 - Pentru Ramses ar o lovitură foarte serioasă. O să te răsplătesc pe măsură.
- Negustorul sirian își frecă palmele.
- Mai am o veste bună să-ți dau, stăpâne Șenar. Știi în ce fel comunică trupele egiptene aflate în afara țării cu Pi-Ramses?
 - Prin curieri călare, semnale optice și porumbei călători.
 - În zonele în care au izbucnit războaiele, doar porumbeii călători mai pot fi folosiți. Și cel mai important crescător al acestor prețioase păsări nu seamănă câtuși de puțin cu Serramanna. Deși lucrează pentru armată, n-a rezistat ispitei banilor. În felul acesta îmi va fi ușor să distrug mesaje, să le interceptez sau să le înlocuiesc cu altele. Serviciile de informații egiptene pot fi dezorganizate prin propriile lor mijloace...
 - Minunată idee, Raia. Dar nu uita să-mi mai găsești și alte vase ca acesta.

Capitolul 7

Serramanna nu vedea cu ochi buni acest război. Uriașul sard, dând uitării meseria de pirat ca să devină șeful gărzii personale a lui Ramses, se simțea bine în Egipt, locul în care își îndeplinea îndatoririle, și îi plăceau egiptenii cu care petrecea multe clipe plăcute. Nenufar, noua sa iubită, le întrecea pe toate celelalte dinaintea ei. Pe lângă sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt, ea reușise să-l stoarcă de puteri pe el, un sard adevărat!

Războiul acesta era, într-adevăr, blestemat pentru că îi răpea atâtea momente de fericire, iar misiunea lui de a veghea asupra securității lui Ramses nu era deloc un lucru de joacă. De câte ori suveranul nu luase în seamă îndemnul său la prudență! Dar regele acesta era cu adevărat mare

și Serramanna îl admira. Dacă trebuia să omoare hitiți pentru a salva domnia lui Ramses, ei bine, va omorî cât mai mulți. Și spera chiar ca, într-o bună zi, cu propria sa sabie, să-i ia gâtul lui Muwattalis, cel pe care soldații lui îl numeau „marea căpetenie”. Sardul rânji: o „mare căpetenie” care conduce o bandă de barbari și de ucigași! Dacă și-ar fi putut împlini ceea ce-și pusese în gând, Serramanna și-ar fi parfumat mustățile răsucite și ar fi luat cu asalt și altele ca Nenufar.

Când Ramses îi dăduse comanda corpului de elită al armatei egiptene, însărcinat cu misiuni periculoase, Serramanna își simțise sufletul plin de unul dintre acele sentimente de mândrie care-ți redau vigoarea tinereții. Din moment ce stăpânul celor Două Țări îl onora cu o asemenea încredere, sardul voia să-i demonstreze, cu arma în mână, că nu se înșelase. Prin pregătirea pe care o făcea cu oamenii aflați sub comanda sa, îi îndepărtase deja pe fanfaroni și pe cei cam prea bine hrăniți; nu-i păstra decât pe luptătorii adevărați, în stare să se bată chiar unu contra zece și să îndure, fără să crâcnească, cele mai grele răni.

Nimeni nu cunoștea data plecării trupelor, dar instinctul lui Serramanna o simțea apropiată. În cazărmi, soldații deveneau nervoși. La palat, ședințele de stat-major erau tot mai dese. Ramses se sfătuia deseori cu Acha, șeful serviciilor sale de spionaj.

Multe știri proaste se transmiteau din gură în gură, dar pe șoptite; răscoala se întindea neîncetat, multe dintre persoanele de vază care erau credincioase Egiptului fuseseră executate în Fenicia și în Palestina. Cu toate acestea, în mesajele aduse de porumbeii călători ai armatei se spunea că fortărețele rezistau și respingeau atacurile inamicului.

Pacificarea Canaan-ului n-ar fi prezentat nici cea mai mică dificultate; se credea că Ramses va hotărî, probabil, să înainteze către nord, în direcția provinciei Amurru și a Siriei. După aceea, ar fi urmat confruntarea inevitabilă cu armata hitită ale cărei detașamente se retrăseseră, după cum spuneau agenții de informații, către sudul Siriei.

Serramanna nu se temea de hitiți. Deși erau cunoscuți peste tot ca niște ucigași nemiloși, el ardea chiar de nerăbdare să se lupte cu barbarii aceia, să doboare cât mai mulți și să-i vadă luând-o la fugă urlând de spaimă.

Înainte, însă, de a da bătălii necruțătoare pe care egiptenii să le păstreze peste veacuri în memorie, sardul avea o misiune specială de îndeplinit.

Plecând de la palat, Serramanna nu avu mult de mers până în cartierul atelierelor, din vecinătatea antrepozitelor.

O activitate neobosită se putea observa în păienjenișul de străduțe pe care se aflau dughenele tâmplarilor, ale croitorilor și ale cizmarilor. Ceva mai încolo, înspre port, se îngrămădeau căsuțele sărăcăcioase ale cărămidarilor evrei.

Apariția uriașului făcu vâlvă printre muncitori și familiile lor. De când Moise fusese nevoit să fugă, evreii nu mai aveau o căpetenie de nădejde care să-i apere de orice formă de autoritarism și să le redea mândria pe cale de a fi uitată. Văzându-l apărând pe sard, faimos printre toți locuitorii orașului, nu se așteptau la nimic bun.

Serramanna îl apucă pe un puști de bucata de pânză care-i încingea mijlocul.

— Nu mai da din mâini, măi băiete! Unde stă Abner, cărămidarul?

— Nu știu.

— Vezi că mă supăr!

Băiatul luă în serios amenințarea și se potoli. Fu de acord chiar să-l conducă pe sard până la locul unde ședea Abner, într-un colț al camerei de primire, purtând pe cap un vâl.

— Vino cu mine, îi porunci Serramanna.

— Nu vin!

— De ce ți-e frică, amice?

— N-am făcut nimic rău.

— Deci nu trebuie să te temi de nimic.

— Lasă-mă în pace, te rog!

— Regele vrea să te vadă.

Pentru că Abner se ghemuise lângă un perete, sardul fu nevoit să-l ridice cu o singură mână și să-l așeze pe spinarea unui catâr care porni la pas pe drumul spre palatul din Pi-Ramses.

Abner era înspăimântat.

Îngenuncheat în fața lui Ramses, nici nu îndrăznea să ridice privirile înspre faraon.

— Cercetarea asupra dramei petrecute nu demult nu mă mulțumește, începu regele. Vreau să știu ce s-a petrecut acolo cu adevărat; tu, Abner, tu știi totul.

— Maiestate, eu nu sunt decât un biet cărămidar...

— Moise a fost acuzat că l-a ucis pe Sary, soțul surorii mele. Dacă se dovedește că el a comis într-adevăr această crimă, va trebui pedepsit în cel mai aspru mod cu putință. Dar de ce ar fi făcut el așa ceva?

Abner sperase dintotdeauna că nimeni nu se va interesa vreodată de rolul lui precis în această întâmplare; însemna să nu ia în seamă prietenia dintre faraon și Moise.

— Poate că Moise a înnebunit pe neașteptate.

— Încetează să-ți mai bați joc de mine, Abner.

— Maiestate!

— Lui Sary nu-i plăcea deloc de tine.

— Palavre, nimic altceva decât palavre...

— Nu, sunt mărturii! Vorbește.

Tremurând ca varga, evreul tăcea în continuare. Stătea cu capul plecat, neputând să reziste privirii lui Ramses.

— Ești, oare, un laș, Abner?

— Sunt doar un cărămidar care vrea să trăiască liniștit, Maiestate, iată ce sunt.

— Cei înțelepți nu cred câtuși de puțin în întâmplare. Cum se face că erai și tu amestecat în această tragedie?

Abner ar fi trebuit să continue să mintă, dar vocea faraonului nu-i dădea răgaz.

— Moise... Moise era șeful cărămidarilor. Eram dator să mă supun lui, la fel ca și tovarășii mei, dar autoritatea sa nu-i convenea lui Sary.

— Acesta din urmă te-a bătut?

Abner bâigui ceva imposibil de înțeles.

— Vorbește limpede, îi ceru regele.

— Sary... Sary nu era un om bun, Maiestate.

— Era șiret și totodată crud, știu foarte bine asta.

Abner văzu că Ramses era de acord cu el și mai căpătă curaj.

— Sary m-a amenințat, mărturisi evreul; m-a obligat să-i dau o parte din ceea ce câștig.

— Șantaj... De ce l-ai ascultat?

— Îmi era frică, Maiestate, foarte frică! Sary m-ar fi stâlcit în bătaie, mi-ar fi luat tot...

— De ce nu ai făcut o plângere împotriva lui?

— Sary avea o grămadă de relații în poliție. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i stea în cale.

— Nimeni, în afară de Moise!

— Din păcate pentru el, Maiestate, din păcate...

— O nenorocire de care tu nu ești străin, Abner.

Evreului îi venea să intre în pământ, să scape de ascuțimea de spirit a acestui suveran care pătrundea în sufletul lui așa cum un burghiu trece prin lut.

— Tu ai avut deplină încredere în Moise, nu-i așa?

— Moise era bun și curajos...

— Haide, Abner, spune-mi adevărul!

— Da, Maiestate, am avut toată încrederea în el.

— Ce a făcut el?

— A acceptat să-mi ia apărarea.

— În ce fel?

— Poruncindu-i lui Sary să mă lase în pace, bănuiesc... Moise nu era deloc un lăudăros.

— Faptele, Abner, doar faptele.

— Mă odihneam la mine acasă când Sary a năvălit peste mine, peste măsură de furios. „Câine evreu, a urlat el, ai îndrăznit să vorbești!” M-a lovit, mi-am acoperit fața cu mâinile și am încercat să fug. Moise a intrat în casă, s-a luat la bătaie cu Sary și Sary a murit... Dacă Moise n-ar fi apărut, eu aș fi fost cel mort.

— Altfel spus, un caz de legitimă apărare! Datorită mărturiei tale, Abner, Moise va putea fi achitat de tribunal și-și va recăpăta locul printre egipteni.

— Nu știam, eu...

— De ce tăceai, Abner?

— Mi-era frică!

— De cine? Sary a murit. Te-a mai amenințat altcineva?

— Nu, nu...

— Ce te sperie atât de tare?

— Judecata, poliția...

— Minciuna este o greșeală gravă, Abner. Dar s-ar putea ca tu să nu crezi că pe lumea cealaltă există o balanță care va cântări faptele fiecăruia dintre noi.

Evreul își mușcă buzele.

— Ai tăcut atâta timp pentru că te temei ca anchetatorii să nu se intereseze de tine. Nu te-ai gândit deloc că puteai să-l ajuți pe Moise, omul care ți-a salvat viața.

— Maiestate!

— Ăsta-i adevărul, Abner: voiai să rămâi în umbră pentru că tu însuți ești un șantajist. Serramanna a știut să dezlege limba cărămidarilor începători pe

care tu îi exploatezi fără niciun pic de rușine.

Evreul îngenunche din nou în fața regelui.

— Îi ajut să-și găsească de lucru, Maiestate... Merit pe deplin ceea ce primesc de la ei.

— Tu nu ești decât o canalie, Abner, dar în ochii mei valorezi enorm, pentru că tu îl poți salva pe Moise mărturisind motivul gestului său.

— Dumneavoastră... dumneavoastră mă iertați?

— Serramanna te va duce în fața unui judecător care îți va lua mărturia. Sub jurământ, o să descrii faptele așa cum au fost, fără să uiți chiar și un singur amănunt. Să nu mai aud vorbindu-se despre tine, Abner.

Capitolul 8

Pleșuvul, funcționarul de la Casa Vieții din Heliopolis, avea misiunea de a controla calitatea alimentelor pe care i le aduceau agricultorii și pescarii. Foarte conștiincios și neobosit, el examina fiecare fruct, fiecare legumă, fiecare pește. Vânzătorii se temeau de el, dar îl și respectau pentru că le plătea întotdeauna prețul corect; nimeni, însă, nu putea deveni furnizorul său favorizat pentru că nu cădea niciodată în capcana rutinei și nu făcea nimănui nicio concesie. Nu conta decât calitatea desăvârșită a alimentelor pentru ca, astfel, ele să poată fi binecuvântate prin ritualuri și oferite zeilor, înainte de a fi împărțite oamenilor.

După ce alegea marfa cea mai bună, Pleșuvul trimitea cele cumpărate la bucătăriile de la Casa Vieții, supranumite și „locul pur”, pentru că grija față de igienă era permanentă. Preotul nu era zgârcit cu inspecțiile inopinate, urmate câteodată de pedepse aspre.

În dimineața aceea, se îndreaptă către rezervele de pește uscat și sărat.

Zăvorul din lemn al ușii, al cărui mecanism nu-l cunoșteau decât el și ajutorul lui, fusese sfărâmat.

Uluit, împinse ușa.

Înăuntru domneau ca de obicei liniștea și penumbra.

Îngrijorat, mai făcu câțiva pași, dar nu simți prezența nimănui. Se mai liniști întrucâtva și se opri în fața fiecărui ulcior; etichetele indicau felul și

numărul peștilor puși la conservat, precum și data la care fuseseră puși la sare.

Lângă ușă era un loc gol.

Fusesse furat un ulcior.

*

Toate damele de la curte visau la onoarea de a servi în Casa reginei. Dar Nefertari ținea seama, în primul rând, de pricepere și de seriozitate și mai puțin de avere sau de rang. La fel ca Ramses când își organizase guvernarea, ea provocase multe surprize alegând tinere de origine modestă ca țesătoare, coafeze sau cameriste.

Era printre ele o brunetă frumoasă, născută într-un cartier sărac din Memphis, care primise slujba mult râvnită de lenjereasă a mării soții regale; trebuia să aibă în grijă veșmintele preferate ale reginei care, deși avea la dispoziție o garderobă uriașă, avea o slăbiciune deosebită față de rochiile de modă veche și de un șal pe care de multă vreme îl purta cu mare plăcere în ceasurile de seară. Nu era doar din cauză că se ferea de răcoarea sfârșitului de zi, ci, mai degrabă, pentru că își amintea că se acoperise cu acel șal, cuprinsă de visare, în noaptea de după prima întâlnire cu prințul Ramses, tânărul energic, dar și delicat în același timp, pe care ea îl refuzase mult timp înainte de a-și da seama cât de mult îl iubea.

La fel ca și celelalte angajate de la Casa reginei, lenjereasa nutrea pentru suverană o adevărată venerație. Nefertari știa să guverneze cu grație, să poruncească având surâsul pe buze; nicio îndatorire nu i se părea neînsemnată pentru a fi neglijată și nu accepta nici scuze pentru întârzieri, nici minciuna. Când apărea vreo neînțelegere, reginei îi plăcea să vorbească ea însăși cu servitoarea în cauză, ascultând și explicațiile acesteia. Prietenă și confidentă a reginei mamă, marea soție regală cucerise inimile tuturor celor din jur.

Lenjereasa parfuma toate țesăturile cu esențe provenind din laboratorul palatului și avea mare grijă ca veșmintele să nu facă vreo cută nedorită atunci când le aranja în lăzile de lemn și în dulapuri. La căderea serii, ea se duse să caute șalul cel vechi cu care regina obișnuia să-și acopere umerii chiar și atunci când îndeplinea ultimele ritualuri ale zilei.

Fața fetei se făcu albă ca varul.

Șalul nu mai era în locul obișnuit.

„Imposibil, îşi spuse ea, poate că am încurcat lada”. Mai căută în alta, apoi în alte câteva, după care umblă şi prin dulapuri.

Nimic.

Lenjereasa le întrebă pe cameriste, pe coafeză, pe spălătorese... Nimeni nu putu să-i spună ceva.

Şalul preferat al lui Nefertari fusese furat.

*

Consiliul de război se reunise în sala de primiri a palatului din Pi-Ramses. Generalii aflaţi în fruntea celor patru armate veniseră la chemarea regelui, comandantul suprem al trupelor. Amenii nota totul şi urma să întocmească după aceea un raport.

Generalii erau scribi înaintaţi în vârstă, mai mult oameni de litere, având cu toţii moşii întinse şi cu experienţă în administraţie. Doi dintre ei luptaseră împotriva hitiţilor, sub ordinele lui Seti, dar confruntarea fusese scurtă şi fără prea mare amploare. În realitate, niciunul dintre aceşti ofiţeri superiori nu luase parte la un război adevărat al cărui sfârşit să nu poată fi prevăzut. Cu cât o asemenea înfruntare se apropia, ei erau tot mai încurcaţi.

— Starea armamentului nostru?

— Bună, Maiestate.

— Producţia de arme?

— Continuă fără răgaz. Aşa cum ai poruncit, plata fierarilor şi a celor care fac săgeţi a fost dublată. Dar ne trebuie în primul rând săbii şi pumnale pentru lupta corp la corp.

— Carele de luptă?

— În câteva săptămâni, numărul lor va fi suficient.

— Caii?

— Sunt bine îngrijiţi. Animalele vor porni la luptă într-o condiţie fizică excelentă.

— Moralul oamenilor?

— Aici este buba, Maiestate, recunosc cel mai tânăr dintre generali. Prezenţa voastră este binevenită, dar circulă în continuare o mie şi unu de zvonuri despre cruzimea şi invincibilitatea hitiţilor. Cu toate că noi căutăm să le dezminţim, poveştile astea proteste lasă urme în sufletele soldaţilor.

— Chiar şi în cele ale generalilor mei?

— Nu, Maiestate, bineînţeles că nu... Dar mai rămân unele îndoieli în anumite privinţe.

— Care?

— Ei bine... Inamicul ne este cumva cu mult superior ca număr?

— O să începem prin a restabili ordinea în Canaan.

— Hitiții se află deja acolo?

— Nu, armata lor nu s-a aventurat atât de departe de propriul teritoriu. Doar detașamentele de comando au răspândit peste tot teama, înainte de a se întoarce în Anatolia. I-au convins pe micii regi locali să ne trădeze, astfel încât să provoace o mulțime de conflicte care să ne slăbească forțele. Nu va ieși nimic din asta. Recucerirea rapidă a provinciilor le va da soldaților elanul necesar pentru a continua înaintarea spre nord și a obține o mare victorie.

— Unii sunt îngrijorați... în privința fortărețelor noastre.

— N-au niciun motiv. Alaltăieri și ieri, vreo zece porumbei călători au sosit la palat, aducând vești liniștitoare. Nicio fortăreață nu a căzut în mâinile inamicului; ele au proviziile și armamentul necesare pentru a rezista unor eventuale atacuri, până la venirea noastră. Trebuie, însă, să ne grăbim; am întârziat doar cam mult.

Spusele lui Ramses aveau valoarea unui ordin. Generalii se înclină în semn de salut, după care ieșiră din sală pornind către cazărmile lor, cu intenția fermă de a grăbi pregătirile pentru plecare.

— Niște incapabili, bombăni Ameni, punând jos condeiul bine ascuțit cu care scrisese.

— Ești cam aspru, aprecie Ramses.

— Uită-te la ei: niște fricoși, putred de bogați, obișnuiți cu o viață prea ușoară! Până acum și-au omorât timpul mai mult trândăvind în grădinile vilelor decât să lupte pe câmpul de bătaie. Ce-o să facă în fața hitiților a căror singură țință în viață este războiul? Generalii tăi sunt deja morți sau gata s-o ia la fugă.

— Crezi că ar trebui să-i înlocuiesc?

— Prea târziu și la ce bun? Toți ofițerii tăi superiori sunt de aceeași teapă.

— Ai vrea ca Egiptul să renunțe la orice intervenție militară?

— Ar fi o greșeală fatală... Trebuie să reacționăm, ai dreptate, dar situația este clară: capacitatea noastră de a învinge depinde de tine și numai de tine.

*

Noaptea târziu, Ramses îl primi pe prietenul său, Acha. Regele și șeful serviciilor de spionaj nu-și puteau permite prea multe clipe de răgaz; în

capitală, încordarea se făcea simțită din ce în ce mai puternic.

De la una dintre ferestrele biroului faraonului, unul lângă celălalt, cei doi bărbați priviră îndelung cerul întunecat al cărui suflet era format din mii de stele.

— Ceva nou, Acha?

— Situația s-a împotmolit: pe de o parte răsculații, pe de alta fortărețele noastre. Susținătorii noștri așteaptă ca tu să intervii.

— Fierb eu însumi de nerăbdare, dar nu am dreptul să risc viața soldaților mei. Insuficient pregătiți, material de război insuficient... Prea mult timp ne-am lăsat legănați de iluzia unei păci durabile. Trezirea la realitate este brutală, dar salvatoare.

— Să te audă zeii.

— Te îndoiești cumva de ajutorul lor?

— Vom fi, oare, la înălțimea evenimentelor?

— Cei care vor lupta sub comanda mea vor apăra Egiptul cu prețul vieții lor. Dacă hitiții și-ar atinge scopurile, aici ar domni tenebrele.

— Te-ai gândit oare că ai putea fi ucis?

— Nefertari va asigura regența și, dacă va fi necesar, va domni ea însăși.

— Ce frumoasă este noaptea asta... De ce oare oamenii nu se gândesc la altceva decât la a se omorî unii pe alții?

— Am visat la o domnie pașnică. Soarta a hotărât altfel și eu voi face cum este scris.

— Ți-ar putea fi potrivnică, Ramses.

— Nu mai ai încredere în mine?

— Poate că mi-e puțin frică, așa cum îi este fiecăruia.

— Ai dat de urma lui Moise?

— Deloc. Se pare că a dispărut.

— Nu, Acha.

— De ce ești atât de sigur?

— Pentru că tu n-ai mișcat nici măcar un deget ca să-l găsești.

Tânărul diplomat nu-și pierde cumpătul.

— Ai refuzat să-ți trimiți agenții pe urmele lui Moise, continuă Ramses, pentru că nu dorești arestarea și condamnarea lui la moarte.

— Moise nu este prietenul nostru? Dacă eu îl aduc în Egipt, va fi imediat condamnat la pedeapsa capitală.

— Nu, Acha.

— Tu, faraonul, nu poți încălca legea!

- Nici nu-mi trece prin minte. Moise va putea trăi liber în Egipt, căci justiția îl va găsi nevinovat.
- Dar... Nu l-a omorât el pe Sary?
- În stare de legitimă apărare, după o mărturie înregistrată conform legii.
- Minunată știre!
- Caută-l pe Moise și găsește-l.
- N-o să fie ușor... Dată fiind învâlmășeala de acum, s-ar putea să se afle într-un loc în care să nu putem ajunge.
- Găsește-l, Acha.

Capitolul 9

Cu un aer furios, Serramanna intră în cartierul cărămidarilor. Patru evrei tineri, veniți din Egiptul de Mijloc, nu se dăduseră în lături să-l acuze pe Abner de șantaj și de jecmăneală. Obținuseră cu ajutorul lui un loc de muncă, dar plătiseră cu vârf și îndesat!

Poliția își făcuse datoria într-un mod jalnic. Sary era un personaj dubios, dar încă influent, iar Moise era un om incomod; moartea primului și dispariția celui de-al doilea nu aduceau oare decât avantaje?

Poate că indicii prețioase nu fuseseră luate în seamă; sardul pusese și el, ici-colo, o mulțime de întrebări, înainte de a intra din nou pe ușa lui Abner.

Cărămidarul studia o tăbliță acoperită de cifre, mușcând în același timp dintr-un codru de pâine freat cu usturoi. Când dădu cu ochii de Serramanna, ascunse tăblița sub șezut.

- Ei, Abner, îți faci socotelile?
- Eu nu sunt vinovat de nimic!
- Dacă mai încerci să continui cu șmecheriile tale, o să ai de-a face cu mine.
- Mă apără regele!
- Nici să nu te gândești la așa ceva.
- Sardul luă de pe masă o ceapă dulce și mușcă din ea.
- N-ai nimic de băut pe aici?
- Ba da, în cufărul ăla...

Serramanna dădu la o parte capacul.

— Pe zeul Bes, uite aici ceva cu care poți face o beție pe cinste! Amfore pline cu vin și cu bere... Da' știu că meseria asta a ta rentează.

— Astea sunt... cadouri.

— E mare lucru să fii iubit.

— Ce tot vrei de la mine? Am depus mărturie!

— Nu mă pot abține, îmi place tovărășia ta.

— Am spus tot ce știam.

— Ai tu impresia asta. Pe când eram pirat, îi interogam eu însumi pe prizonieri; mulți dintre ei nu-și mai aminteau prin ce cotloane își ascuseseră averea. Prin puterea mea de convingere, până la urmă își aminteau.

— Eu nu sunt bogat!

— Nu mă interesează banii tăi strânși la ciorap.

Abner scoase un suspin de ușurare. Pe când sardul destupa o amforă de bere, evreul ascunse mai bine tăblița sub rogojina de sub el.

— Ce ai scris acolo, pe tăblița aia de lemn, Abner?

— Nimic, absolut nimic...

— Pun pariu că ăia sunt banii pe care i-ai stors de la frații tăi evrei. Ar fi o dovadă bună pentru un tribunal.

Înspăimântat, cărămidarul nu mai spuse nimic.

— Am putea cădea la învoială, amice; eu nu sunt nici polițist, nici judecător.

— Da' ce... ce vrei să-mi propui?

— Pe mine mă interesează Moise, nu tu. Tu îl cunoșteai bine, nu-i așa?

— Nu mai bine decât alții...

— Nu minți, Abner. Tu urmăreai să obții protecția lui, așa că l-ai pândit ca să știi ce fel de om era, cum se comporta, cu cine se întâlnea.

— El își petrecea timpul muncind.

— Cu cine se întâlnea?

— Cu șefii de șantier, cu muncitorii, cu...

— Și după ce-și termina munca?

— Avea plăcerea să discute cu șefii de clan evrei.

— Despre ce vorbeau?

— Noi suntem un popor mândru și neîncrezător... Câteodată mai vrem și noi să fim independenți. În ochii unui grup mic de fanatici, Moise apărea ca

o călăuză. Când construcțiile din Pi-Ramses se vor termina, nebunia asta va fi repede dată uitării.

— Unul dintre muncitorii aflați sub „protecția” ta mi-a spus de vizita unui personaj ciudat cu care Moise a stat mult timp de vorbă, între patru ochi, în locuința ta de la cărămidărie.

— Așa este... Nimeni nu-l cunoștea pe omul acela. Se spunea că ar fi un arhitect venit din sud pentru a-i da lui Moise anumite indicații tehnice, dar nici n-a călcat pe vreun șantier.

— Cum arăta?

— Cam la șaizeci de ani, înalt, slab, cu o figură de pasăre de pradă, nasul mare, pomeții ieșiți în afară, buzele foarte subțiri, bărbia ascuțită.

— Îmbrăcat?

— O tunică obișnuită... Un arhitect adevărat ar fi avut niște haine ca lumea. Ai fi jurat că omul ăla voia neapărat să treacă neobservat. N-a vorbit decât cu Moise.

— Era evreu?

— Sigur, nu.

— De câte ori a venit la Pi-Ramses?

— De cel puțin două ori.

— De când a fugit Moise, l-a mai văzut cineva pe aici?

— Nu.

Însetat, Serramanna goli o amforă de bere dulce.

— Sper că nu mi-ai ascuns nimic, Abner. Altfel, m-aș enerva rău de tot și s-ar putea să nu mă mai pot stăpâni.

— Ți-am spus tot ce știam despre omul ăla!

— Eu nu ți-am cerut să devii un om cinstit, ți-ar fi neînchipuit de greu; oricum, încearcă, cel puțin, să nu-mi mai ieși în cale.

— Ți-ar plăcea... să-ți mai dau câteva amfore ca aceea pe care tocmai ai băut-o?

Sardul îi apucă evreului nasul între degetul mare și arătător și i-l strânse cu putere.

— Ce-ar fi dacă ți l-aș smulge ca să te învăț minte?

De durere, Abner fu gata să leșine.

Serramanna ridică din umeri, ieși din casa cărămidarului și o luă în direcția palatului pradă gândurilor.

Aflase multe în urma cercetărilor sale.

Moise complota. Urmărea să ajungă în fruntea unei mișcări evreiești, fără îndoială ca să ceară noi avantaje pentru poporul său și, poate, chiar un oraș al lor, independent, în Deltă. Dacă omul misterios era un străin care venise să le făgăduiască evreilor un ajutor din afară? Într-un asemenea caz, poate că Moise era vinovat de înaltă trădare.

Ramses nu ar fi acceptat cu niciun chip asemenea presupuneri. Înainte de a i le prezenta și de a-l pune în gardă pe rege în privința celui pe care-l credea prietenul său, Serramanna trebuia să găsească și dovezi pentru aceasta.

Sardul puse mâna pe mânerul unui vas cu cărbuni încinși.

*

Iset cea frumoasă, prima soție a lui Ramses și mama lui Kha, fiul acestuia, avea la dispoziție apartamente somptuoase în Pi-Ramses, în incinta palatului. Deși relațiile cu Nefertari erau fără niciun cusur, ea prefera să trăiască la Memphis și să-și petreacă timpul cu banchete în cursul cărora frumusețea sa se afla în centrul atenției.

Cu ochii verzi, nasul mic și drept, buzele fine, grațioasă, vioaie și mereu veselă, Iset cea frumoasă era condamnată să ducă o existență luxuoasă și lipsită de orice grijă. Deși încă tânără, nu mai trăia decât din amintiri. Fusesse prima iubită a lui Ramses, îl iubise nebunește și încă îl mai iubea cu aceeași patimă, dar fără a dori să lupte pentru a-l recuceri. O zi, o oră, ea îl urâse pe acest rege căruia zeii îi hărăziseră toate calitățile; nu avea el și darul de a seduce, din moment ce sufletul lui îi aparținea lui Nefertari?

Da, măcar dacă marea soție regală ar fi fost urâtă, proastă și greu de suportat... Dar Iset cea frumoasă se declarase învinsă în fața farmecului și strălucirii ei și recunoștea că era o ființă extraordinară, o regină pe măsura lui Ramses.

„Ce soartă ciudată, cugeta tânăra femeie, să-l vezi pe bărbatul iubit în brațele alteia și să admiți că o asemenea situație cumplită este dreaptă și bună”.

Dacă s-ar fi întâmplat ca Ramses să apară în fața ei, Iset cea frumoasă nu i-ar fi făcut niciun reproș. S-ar fi abandonat în brațele lui, cu aceeași frenezie ca în primele lor clipe de iubire, într-o colibă de stuf pierdută pe

întinsul câmpiei. Chiar de-ar fi fost păstor sau pescar, o dorință la fel de intensă ar fi mânat-o înspre el.

Iset nu era câtuși de puțin atrasă de putere; n-ar fi fost în stare să îndeplinească îndatoririle unei regine a Egiptului și să facă față obligațiilor care-i reveneau lui Nefertari. Necunoscând invidia și gelozia, Iset cea frumoasă mulțumea puterilor din ceruri pentru că îi dăruiau o fericire neasemuită: aceea de a-l putea iubi pe Ramses.

Ziua aceea de vară era una fericită.

Iset cea frumoasă se juca fericită cu Kha, băiețelul ei de cinci ani, și cu fata lui Nefertari, Meritamon, care urma să împlinească în curând patru ani. Cei doi copii se înțelegeau de minune; pasiunea lui Kha pentru citit și scris nu se dezmințea și el o învăța pe surioara sa cum să deseneze hieroglifile și chiar îi conducea cu pricepere mâna atunci când fetița se încurca. Astăzi, lecția cuprindea desenarea păsărilor, lucru care cerea abilitate și precizie.

— Hai să ne scăldăm, apa este grozavă.

— Prefer să învăț, îi răspunse Kha.

— Dar trebuie să înveți și să înoți.

— Nu mă interesează așa ceva.

— Poate că sora ta ar vrea și ea să se mai odihnească.

Fiica lui Ramses și a lui Nefertari era tot atât de frumoasă ca și mama ei. Aceasta ezită să intervină mai ferm, temându-se să nu-l supere nici pe unul, nici pe celălalt dintre copii. Fetei îi plăcea să înoate, dar nu dorea nici să-l necăjească pe Kha, doar el cunoștea atâtea secrete!

— Îmi dai voie să mă duc în apă? îl întrebă îngrijorată pe fratele ei.

Kha rămase o clipă pe gânduri.

— Bineînțeles, dar să nu întârzii prea mult. Trebuie să faci din nou desenul cu puiul de prepeliță; capul nu este destul de bine rotunjit.

Meritamon alergă către Iset cea frumoasă care era fericită că Nefertari îi acorda atâta încredere încât îi permitea să participe la educația fetei.

Tânăra femeie și copilul se lăsară să alunece în apa curată și răcoroasă a unui bazin de la umbra unui sicomor. Da, era o zi plină de fericire.

Capitolul 10

La Memphis, căldura începea să devină înăbușitoare. Vântul dinspre nord nu mai bătea și adierile fierbinți uscau gâtlejurile oamenilor și ale animalelor. Între acoperișurile caselor se întinseseră pânze groase care dădeau umbră pe străduțele orașului. Sacagiii nu-și mai vedeau capul de atâta treabă.

În vila sa confortabilă, magul Ofir nu resimțea arșița de afară. Niște deschizături făcute în înaltul zidurilor asigurau o circulație a aerului. Locul acela erau liniștit, odihnitor și foarte potrivit pentru reculegerea absolut necesară ca să-și pună în aplicare farmecele.

Ofir se simțea cuprins de un fel de agitație; de obicei, libianul își puneă în practică știința cu răceală, aproape cu indiferență. Dar niciodată nu făcuse ceva atât de greu și acum era entuziasmat de importanța misiunii sale. El, fiu al unui consilier al lui Akhenaton, împlinea răzbunarea acestuia.

Ilustrul său musafir, Șenar, fratele mai mare al lui Ramses și ministru al Afacerilor externe, sosi pe la jumătatea după-amiezii, când străzile orașului, atât cele principale cât și cele mai mici, erau pustii. Șenar preferase să călătorească într-un car aparținând aliatului său Meba; un servitor mut conducea vehiculul.

Magul îl salută cu mult respect pe Șenar. Acesta, ca și data trecută când se întâlneau, era vizibil posomorât; libianul, cu profilul său de pasăre de pradă, avea o privire ca de gheață. Cu ochii săi de un verde închis, nasul proeminent, buzele foarte subțiri, semăna mai degrabă cu un diavol decât cu un om. Cu toate acestea, glasul său și mișcările erau pline de blândețe și ai fi putut crede, în unele momente, că ai în față vreun preot bătrân ale cărui cuvinte picură liniște în sufletele credincioșilor.

— De ce m-ai chemat, Ofir? Nu-mi place deloc genul acesta de invitație.

— Pentru că am continuat să lucrez pentru cauza noastră, Stăpâne. N-o să fiți dezamăgit.

— Sper, pentru tine în primul rând.

— Dacă ați avea bunătatea să veniți cu mine... Doamnele acestea ne așteaptă.

Șenar îi oferise magului această locuință pentru ca el să-și vadă în liniște de vrăji, ajutându-l astfel să pună mâna pe putere. Bineînțeles, fratele mai mare al lui Ramses fusese precaut și trecuse casa pe numele surorii sale, Dolenta. O serie de aliați prețioși de care se putea folosi după cum dorea...

Acha, prietenul din copilărie al regelui și complotist iscusit, negustorul sirian Raia, spion hitit mai priceput decât toți și, în prezent, acest Ofir pe care i-l prezentase naivul Meba, fostul ministru al Afacerilor externe căruia îi luase locul făcându-l să creadă că hotărârea de a-l schimba fusese luată de Ramses. Ofir reprezenta o lume ciudată și periculoasă în care Șenar nu avea nici cea mai mică încredere, dar puterea lui de a face rău i se părea demnă de luat în seamă.

Ofir pretindea că ar fi creatorul unui proiect politic menit să reînvie erezia lui Akhenaton, să impună cultul zeului unic, Aton, ca religie de stat și să instaleze pe tronul Egiptului o urmașă necunoscută a regelui nebun. Șenar îl lăsase pe Ofir să înțeleagă că era de acord cu răspândirea sectei sale, mesajul ei putându-l atrage pe Moise. Acesta era motivul pentru care vrăjitorul intrase în legătură cu evreul, vrând să-i dovedească faptul că urmăreau același ideal.

Șenar se gândea că o opoziție din interiorul țării, chiar redusă, ar fi fost un obstacol în plus în calea lui Ramses. La momentul potrivit, urma să se descotorosească de toți acești aliați incomozi, căci un om care deține puterea nu trebuia să aibă trecut.

Din nefericire, Moise comisese o crimă și dispăruse. Fără sprijinul evreilor, Ofir nu avea nicio șansă reală să adune un număr suficient de partizani ai lui Aton și să-i zdruncine puterea lui Ramses. Magul își dovedise, desigur, priceperea atunci când Nefertari năștea, ajungând chiar să pună în pericol viața reginei și pe aceea a fiicei sale, Meritamon. Dar și una și cealaltă rămăseseră în viață. Cu toate că regina nu mai putea avea un alt copil, vrăjile făcute la casa regală fuseseră mai puternice decât cele ale libianului.

Ofir devenea inutil, ba de-a dreptul incomod; așa încât, atunci când primise mesajul lui prin care îl ruga să vină cât putea de repede la Memphis, Șenar se gândea chiar să-l elimine.

— A sosit musafirul nostru, le anunță Ofir pe cele două femei care ședeau în penumbră și se țineau de mână.

Una dintre ele era Dolenta, sora lui Șenar și a lui Ramses, o brunetă veșnic obosită; cea de-a doua, Lita, o blondă rotofeie pe care Ofir o prezenta ca fiind nepoata lui Akhenaton. Șenar o considera drept o înapoiată mintal, supusă voinței vrăjitorului.

— Sora mea se simte bine?

— Mă bucur să te văd, Șenar. Faptul că ești aici mă face să cred că suntem pe drumul cel bun.

Dolenta și soțul său, Sary, speraseră în zadar ca Ramses să le ofere o poziție privilegiată la curte. Deziluzionați, ei începuseră să comploteze împotriva regelui. Fusesse nevoie ca Tuya, regina mamă, și Nefertari, marea soție regală, să intervină împreună pentru ca Ramses să-i trateze cu clemență după ce intrigile lor au fost descoperite. Perceptor în tinerețe al lui Ramses, Sary ajunsese la funcția de contramaistru; înăcrit și certăreț, el se năpustise cu înverșunare asupra cărămidarilor evrei. Nedreptățile și mârșăviile sale stârniseră mânia lui Moise și duseseră chiar la moartea sa. Cât despre Dolenta, ea era de-a dreptul fermecată de Ofir și de Lita. Femeia brună și înaltă nu mai jura acum decât pe Aton, zeul unic, și milita pentru reîntoarcerea populației la cultul său și detronarea lui Ramses, faraonul nelegiuit.

Ura pe care o nutrea Dolenta față de rege îi convenea lui Șenar care îi promisese un rol de primă importanță în viitoarea organizare a statului; într-un fel sau altul, el urma să se folosească de această forță negativă îndreptată împotriva fratelui său. Când nu ar mai fi putut suporta demența surorii sale, Șenar ar fi exilat-o.

— Ai mai aflat ceva de Moise? întrebă Dolenta.

— A dispărut, răspunse Șenar. Probabil că frații săi evrei l-au omorât și i-au îngropat trupul undeva prin deșert.

— Pierdem astfel un aliat prețios, recunoscui Ofir, dar voința singurului zeu se va împlini. Nu suntem noi din ce în ce mai mulți?

— S-ar impune să fim mai prudenți, fu de părere Șenar.

— Aton ne va veni în ajutor! proclamă cu înflăcărare Dolenta.

— Eu n-am scăpat din vedere planul meu de la început, spuse vrăjitorul: slăbirea puterilor magice care-l apără pe Ramses, singurul obstacol care apare cu adevărat în calea noastră.

— Primul tău atac nu a fost prea reușit, îi aminti Șenar.

— Trebuie să recunoașteți că am o anumită eficacitate.

— Este un rezultat insuficient.

— Sunt de acord, stăpâne Șenar. De aceea, m-am hotărât să folosesc o altă tehnică.

— Care anume?

Magul întinse mâna dreaptă, arătând înspre un chiup pe care se vedea o etichetă.

— Vreți să citiți ce scrie acolo?

— *Heliopolis, Casa Vieții. Patru pești: chefal. Conserve?*

— N-are importanță ce conserve: alimente pentru jertfe, alese cu grijă și deja încărcate cu vrăji. Mai am la dispoziție și bucata asta de stofă.

Ofir îi arată oaspetelui său un șal.

— Aș putea jura că...

— Da, stăpâne Șenar, este chiar șalul preferat al mării soții regale, Nefertari.

— L-ai... furat?

— Oamenii mei sunt peste tot, v-am spus.

Șenar era impresionat. De ce complicitate beneficiase oare vrăjitorul?

— Unirea acestor două elemente, alimentele sfințite și șalul care a atins corpul reginei era neapărat necesară ca să mergem mai departe. Datorită lor și datorită hotărârii domniei-tale, o să reușim să aducem din nou în țară cultul lui Aton. Lita trebuie să domnească: ea va fi regină, iar domnia-ta va fi faraon.

Lita își ridică înspre Șenar privirile pline de încântare și încredere. Micuța era destul de atrăgătoare și promitea să fie o iubită de invidiat.

— Dacă rămâne Ramses...

— Nu-i decât un om, explică Ofir, și nu va rezista unor asalturi violente și repetate. Ca să reușesc, am nevoie de ajutor.

— Fii sigură că eu am să te ajut! exclamă Dolenta, strângând și mai tare mâinile Litei ai cărei ochi ieșiți din orbite erau ațintiți asupra libianului.

— Ce-aveți de gând? întrebă Șenar.

Ofir își încrucișă brațele în dreptul pieptului.

— Am nevoie și de ajutorul domniei-tale, stăpâne.

— Al meu? Dar...

— Toți cei patru care suntem aici dorim moartea perechii regale; noi patru suntem simbolul celor patru vânturi din natură, bornele timpului, lumea întregului. Dacă una dintre aceste forțe ar fi lipsit, vraja n-ar mai avea niciun efect.

— Eu nu sunt vrăjitor!

— Dacă aveți bunăvoință este suficient.

— Acceptă, îl rugă fierbinte Dolenta.

— Ce-ar trebui să fac?

— Un simplu gest, îl lămuri Ofir. Prin aceasta vom grăbi căderea lui Ramses.

— Să începem.

Vrăjitorul deschise chiupul de lut și scoase cei patru pești sărați și uscați. Parcă visând, Lita o împinse în lături pe Dolenta și se culcă pe spate. Ofir așeză pe pieptul ei șalul lui Nefertari.

— Apucă de coadă unul dintre pești, îi porunci el Dolentei.

Bruna cea trupeșă, cu formele generoase, se supuse. Din buzunarul mantiei sale, Ofir scoase o figurină micuță care-l reprezenta pe Ramses și o înfipse în gura peștelui.

— Al doilea pește, Dolenta.

Magul repetă operațiunea.

Patru figurine ale lui Ramses dispărură astfel în gurile celor patru pești.

— Fie ca regele să moară în război, profeți Ofir, fie ca el să cadă în capcana pe care i-o vom pregăti noi când va face cale-ntoarsă. Pentru totdeauna va fi despărțit de regină.

Ofir trecu într-o cămăruță de alături, urmat de Dolenta, care ducea peștii cu brațele întinse, și de Șenar a cărui dorință de a-i face rău lui Ramses îl ajuta să-și învingă teama.

În mijlocul încăperii se afla un vas cu trei picioare plin cu jăratic.

— Aruncă peștii în foc, stăpâne; în felul acesta, dorința ta va fi îndeplinită.

Șenar nu stătu prea mult pe gânduri.

Când și cel de-al patrulea pește sfârâi pe jar, un urlet îl făcu să tresară. Cei trei se întoarseră în camera de primire.

Șalul lui Nefertari luase foc singur, arzând-o pe blonda Lita, gata s-o cuprindă cu totul.

Ofir trase la o parte fâșia de stofă și flacăra se stinse.

— Când șalul va arde în întregime, îi lămurii el, Ramses și Nefertari vor cădea pradă diavolilor veniți din infern.

— Lita mai trebuie să îndure chinul ăsta? se îngrijoră Dolenta.

— Lita a acceptat acest sacrificiu. Pe toată durata vrăjii, ea va trebui să rămână conștientă. Tu o s-o îngrijești, Dolenta; îndată ce arsura ei se va vindeca, vom repeta vraja, până când șalul va fi complet mistuit de foc. Va trece oarece vreme, stăpâne Șenar, dar o să reușim.

Capitolul 11

Mai mare peste terapeutii din Nord și din Sud, doctorul-șef al palatului, învățatul Pariamakhu era un bărbat cam de cincizeci de ani, vioi, cu mâinile lungi, fine și îngrijite. Bogat, căsătorit cu o nobilă din Memphis care adusese pe lume trei copii drăgălași, se putea lăuda că avusese o carieră de succes care îi atrăsese respectul tuturor.

Cu toate acestea, în dimineața aceea de vară, doctorul Pariamakhu era lăsat să aștepte în anticameră și nu se împăca deloc cu o asemenea situație. Nu numai că Ramses nu era niciodată bolnav, dar acum îl mai și făcea pe ilustrul terapeut să-l aștepte mai bine de două ceasuri.

În sfârșit, un valet apărură în fața lui și-l conduse în biroul lui Ramses.

— Maiestate, sunt umilul vostru servitor, dar...

— Ce mai faci, dragă doctore?

— Maiestate, sunt foarte neliniștit! La curte circulă zvonul că v-ați gândit la mine să mă numiți ca medic al armatei care va pleca spre Nord.

— Asta n-ar fi cumva o mare onoare?

— Cum să nu, Maiestate, desigur, dar n-aș fi mai de folos la palat?

— Poate că ar trebui să țin seama de remarca aceasta.

Pariamakhu nu-și ascunse îngrijorarea.

— Maiestate, aș putea să știu și eu ce ați hotărât?

— Dacă mă gândesc mai bine, ai dreptate. Prezența ta la palat este de neînlocuit.

Medicul își înăbuși cu greu un suspin de ușurare.

— Am toată încrederea în ajutoarele mele, Maiestate; cel pe care îl veți alege, va face față foarte bine.

— Am și ales deja. Îl cunoști, cred, pe prietenul meu Setau.

Un bărbat scund și îndesat, fără perucă, prost bărbierit, cu țeasta colțuroasă, cu o privire agresivă, îmbrăcat într-o tunică din piele de antilopă cu o mulțime de buzunare, înaintă către ilustrul învățat care făcu un pas înapoi.

— Mă bucur să vă întâlnesc, dragă doctore! Cariera mea nu este câtuși de puțin strălucită, sunt de acord, dar sunt prieten bun cu șerpilor. N-ați vrea să mângâiați vipera pe care am prins-o aseară?

Medicul se mai dădu îndărăt cu încă un pas. Înmărmurit, privi înspre rege.

— Maiestate, calitățile care se cer pentru a conduce un serviciu medical...

— Să fii deosebit de atent, doctore, cât timp voi lipsi eu. Vei răspunde cu capul de sănătatea familiei regale.

Setau vârî mâna într-unul dintre buzunarele sale. Temându-se că ar putea scoate de acolo vreun șarpe, Pariamakhu se grăbi să-l salute pe suveran și se făcu nevăzut.

— Cât timp o să mai rabzi în jurul tău asemenea caraghioși? se interesă îmblânzitorul de șerpi.

— Nu-l judeca atât de aspru; i se mai întâmplă și lui să vindece câteodată vreun bolnav. Apropo... Ești de acord să conduci tu serviciile medicale ale armatei?

— Nu mă interesează o asemenea funcție, dar nu am dreptul să te las să pleci singur.

*

Un chiup cu pește uscat de la Casa Vieții din Heliopolis și șalul reginei Nefertari... Două furturi, un singur vinovat! Serramanna era sigur că-l descoperise: nu putea fi altul decât Rome, intendentul palatului. Sardul îl bănuia de mai multă vreme. Individul ăsta suspect de cumsecade îl trăda pe rege și încercase chiar să-l ucidă.

Ramses greșise când îl alesese ca intendent.

Sardul nu putea vorbi cu regele nici despre Moise, nici despre Rome, fără a risca să provoace o reacție violentă care n-ar fi dus la întemnițarea ticălosului de intendent și nici n-ar fi zdruncinat prietenia care-l lega pe suveran de evreu. Cu cine să se poată sfătui dacă nu cu Ameni? Secretarul particular al lui Ramses, om cu capul pe umeri și inteligent, doar el l-ar fi putut asculta.

Serramanna trecu printre cei doi soldați care făceau de pază la ușa coridorului ce ducea către biroul lui Ameni. Neobositul scrib conducea un serviciu cu douăzeci de înalți funcționari însărcinați cu rezolvarea celor mai importante dosare. Ameni extrăgea din ele ceea ce era mai important și-i comunica totul direct lui Ramses.

Un zgomot grăbit de pași se auzi din spatele sardului.

Surprins, el se întoarse. Vreo zece soldați își îndreptau lăncile înspre el.

— Ce v-a apucat?

— Așa avem ordin.

— Eu sunt cel care dă ordine aici!

— Trebuie să vă arestăm.

— Ce tâmpenie e asta?

— N-avem ce face, trebuie să executăm ordinul.

— Plecați de aici sau vă ucid pe toți!

Ușa biroului lui Ameni se deschise și secretarul particular al regelui apăru în prag.

— Spune-le, Ameni, netoților ăstora să mă lase în pace!

— Eu sunt cel care le-a dat ordin să te aresteze.

Nici măcar un naufragiu nu l-ar fi zguduit mai rău pe fostul pirat. Timp de câteva clipe, nu fu în stare să facă nicio mișcare. Soldații profitară de aceasta și-i luară armele, legându-i mâinile la spate.

— Fă-mă să înțeleg...

La un semn al lui Ameni, gărzile îl împinseră pe Serramanna în biroul secretarului particular al lui Ramses. Scribul se uită pe un papirus.

— Cunoști pe o anume Nenufar?

— Cum să nu, este o iubită de-a mea. Mai exact, este ultima dintre ele.

— V-ați certat?

— Ciondăneli ca între iubiți, mai ales în focul dragostei.

— Ai fost violent cu ea?

Sardul zâmbi.

— Ne-am luptat de câteva ori de-au sărit scânteii, dar nu era decât ca plăcerea să fie deplină.

— Deci, tu n-ai nimic să-i reproșezi fetei ăsteia?

— Ba cum să nu! Mă sleiește de puteri fără nicio rușine.

Privirea lui Ameni rămânea ca de gheață.

— Nenufar asta ți-a adus acuzații foarte grave.

— Bine, dar... Ea era de acord cu toate astea, pot să jur!

— Nu vorbesc acum de hârjoana voastră în pat, ci de trădarea ta.

— Trădare... Am auzit bine? Țasta-i cuvântul pe care l-ai folosit?

— Nenufar te acuză că ești un spion în slujba hitiților.

— Îți bați joc de mine, Ameni!

— Fata asta își iubește țara. Când a dat peste niște tăblițe de lemn destul de ciudate, ascunse în lada cu rufărie din dormitorul tău, a crezut de cuviință că era bine să mi le aducă. Le recunoști?

Ameni îi arătă sardului tăblițele.

— Nu sunt ale mele!

— Sunt dovezile crimei tale. Din textele scrise cu o mână destul de neîndemânatică reiese că tu îl anunți pe corespondentul tău hitit că vei face în așa fel încât corpul de elită pe care-l comanzi să nu lupte cum se cuvine.

— Absurd!

— Mărturia iubitei tale a fost înregistrată de un judecător. El a citit-o cu voce tare, în fața unor martori, și ea a confirmat cele declarate.

— Asta-i o manevră ca să mă discrediteze pe mine și să-l pună în pericol pe Ramses.

— Din datele de pe tăblițe rezultă că trădarea ta durează de opt luni. Împăratul hitit ți-a făgăduit o adevărată avere pe care o vei primi după înfrângerea Egiptului.

— Eu îi sunt credincios lui Ramses... Din moment ce el m-a iertat atunci când în mâinile lui era viața mea, aceasta îi aparține pentru vecie.

— Astea-s vorbe frumoase pe care nu le-ai dovedit prin fapte.

— Mă cunoști bine, Ameni! Am fost cândva pirat, așa-i, dar nu mi-am trădat niciodată un prieten.

— Credeam doar că te cunosc, dar tu te asemeni acelor curteni a căror dorință de a se îmbogăți este singurul țel. Un mercenar nu intră în slujba celui care-i oferă mai mult?

Deși era rănit în mândria sa, Serramanna nu se lăsă intimidat.

— Dacă Faraonul m-a numit șeful gărzii sale personale și comandant al unui corp de elită al armatei, înseamnă că avea încredere în mine.

— O încredere acordată total greșit.

— Nu recunosc să fi comis crimele de care mă acuzi.

— Dezlegați-i mâinile.

Serramanna simți o mare ușurare. Ameni îl interogase cu asprimea lui obișnuită, dar pentru a se convinge de nevinovăția sa!

Secretarul particular al regelui îi întinse sardului o bucată de trestie tăiată oblic, înmuiată la capăt în cerneală neagră, și o plăcuță de calcar cu suprafața bine lustruită.

— Scrie-ți aici numele și funcțiile.

Nervos, sardul făcu întocmai.

— Este același scris ca acela de pe tăblițele de lemn. Și dovada asta va fi atașată la dosar. Ești vinovat, Serramanna.

Ca ieșit din minți, fostul pirat încercă să se arunce asupra lui Ameni, dar patru lănci se proptiră în coastele lui, făcând să apară câteva picături de

sânge.

— O mărturie de netăgăduit, nu crezi?

— Vreau s-o văd pe fata asta și s-o fac să-și recunoască minciunile!

— O s-o vezi atunci când vei fi judecat.

— Asta-i o treabă bine ticluită, Ameni!

— Pregătește-te să te aperi cât mai bine, Serramanna. Pentru trădători ca tine, nu există decât o singură pedeapsă: moartea. Și nu te baza pe bunăvoința lui Ramses.

— Lasă-mă să vorbesc cu regele, trebuie să-i spun unele lucruri foarte importante.

— Armata noastră pleacă în campanie mâine. Prietenii tăi hitiți o să fie tare surprinși că n-o să te vadă luptând.

— Lasă-mă să vorbesc cu regele, te rog din suflet!

— Aruncați-l în temniță și păziți-l bine, le porunci Ameni soldaților.

Capitolul 12

Șenar era foarte bine dispus și avea o poftă de mâncare grozavă. Micul său dejun, „clătitul gurii”, cum îi spunea el, se compunea dintr-o fiertură de orz, două prepelițe fripte, brânză de capră și prăjiturele rotunde cu miere. În această zi frumoasă în care Ramses pleca în Nord cu armata sa, el își făcu o favoare, o pulpă de gâscă, friptă și aromatizată cu rozmarin, cu chimen și cu hasmațuchi.

Cu Serramanna arestat și aruncat într-o celulă, capacitatea de asalt a trupelor egiptene era redusă destul de mult.

Șenar își muia buzele într-o cupă de lapte proaspăt muls, când Ramses intră în apartamentele sale private.

— Fie ca fața să-ți fie apărată, spuse Șenar ridicându-se în picioare și apelând la vechea formulă de politețe, folosită pentru salutarile de dimineață.

Regele purta o pânză albă în jurul mijlocului și un soi de bluză cu mâneci scurte. La încheieturile mâinilor, avea brățări de argint.

— Mi se pare că fratele meu mai mare nu este gata să plece la drum.

— Dar... Credeai că o să mă iei cu tine, Ramses?

— Nu s-ar putea spune că ai un suflet prea războinic.

— Eu nu am nici forța și nici curajul tău.

— Iată care sunt instrucțiunile mele: pe timpul în care voi lipsi, tu vei aduna informațiile care vin din străinătate și le vei supune aprecierii consiliului meu de regență. Acesta va fi format din Nefertari, Tuya și Amenii care vor avea dreptul să ia hotărâri. Cât despre mine, eu mă voi afla în prima linie, însoțit de Acha.

— Pleacă și el cu tine?

— Prezența sa este neapărat necesară pentru că el cunoaște cel mai bine terenul.

— Din păcate, diplomația nu prea a dat roade...

— Îmi pare rău, Șenar, dar nu mai avem timp pentru tratative.

— Care va fi strategia ta?

— Să restabilesc ordinea în provinciile care ne erau credincioase, apoi să fac o pauză înainte de a porni către Kadesh ca să-i înfrunt direct pe hitiți. Când va începe această a doua parte a campaniei, poate că te voi chema să vii alături de mine.

— Aș fi foarte fericit să fiu împreună cu tine la victoria finală.

— Egiptul va supraviețui și de data aceasta.

— Fii prudent, Ramses; țara noastră are nevoie de tine.

*

Ramses se urcă în barcă și traversează canalul care despărțea cartierul atelierelor și al depozitelor de partea rămasă din vechea așezare Pi-Ramses, orașul Avaris, altădată capitală a ocupanților hicsoși, asiatici de tristă amintire. Acolo se înălța templul lui Seth, teribilul zeu al furtunii și al frământărilor cerești, deținător al celei mai impunătoare puteri care lucrează în univers, și protector al tatălui lui Ramses, Seti, singurul rege al Egiptului care cutezase să poarte un asemenea nume.

Ramses poruncise să se extindă și să se înfrumusețeze sanctuarul temutului Seth, chiar locul în care Seti îl adusesese ca să-l înfrunte pe zeu, pe când îl pregătea, în secret, pentru funcția supremă.

În sufletul tânărului prinț sălășluiau în același timp teama și forța în stare s-o învingă; la sfârșitul acestei confruntări luase naștere un foc, al naturii lui Seth, pe care Seti îl transpusesese într-un dicton: „A crede în bunătatea ființelor omenești este o greșală pe care Faraonul nu o va putea comite”.

În curtea din fața templului acoperit fusese înălțată o stelă din granit roșu⁴. În vârf, animalul ciudat în care se reîncarna Seth, un fel de câine cu ochii roșii, cu urechi mari și ascuțite și cu un bot lung, curbat în jos. Niciun om nu văzuse vreodată o asemenea creatură, niciun om nu o va vedea vreodată. La baza stelei, același Seth era reprezentat sub înfățișare omenească. Pe cap avea o tiară conică, un disc al soarelui și două coarne. În mâna dreaptă, cheia vieții; în cea stângă, sceptrul „puterii”.

Inscripția purta data celei de-a patra zile din a patra lună a verii anului 400⁵. În felul acesta, accentul era pus pe forța numărului patru, cel care dădea organizarea cosmosului. Textul hieroglific gravat pe stelă începea printr-o invocație:

*Te salut pe tine, Seth, fiu al zeiței cerului,
Tu a cărui putere este mare în barca milioanelor
de ani.
Tu care te afli la prova bărcii luminii și-i izgonești
pe dușmanii ei,
Tu a cărui voce este tunătoare!
Dă-i voie faraonului să-ți semene întrutotul.*

Ramses intră în templul acoperit și se reculese câțva timp în fața statuii lui Seth. Energia zeului îi era neapărat necesară în lupta pe care urma să o ducă.

Seth, cel în stare să transforme patru ani de domnie în patru sute de ani înscriși în piatră, nu era el oare cel mai bun dintre aliații pe care-i putea avea?

Biroul lui Amenî era plin de suluri de papirus, vârate în teci de piele, înghesuite în vase de lut sau îndesate în cufere de lemn. Peste tot erau etichete care dezvăluiau conținutul documentelor și data la care fuseseră înregistrate. O ordine strictă domnea în această încăpere în care nimeni nu avea voie să intre pentru a face curat. Amenî în persoană îndeplinea cu minuțiozitate această operațiune.

— Mi-ar fi făcut plăcere să plec împreună cu tine, îi mărturisi el lui Ramses.

— Locul tău este aici, prietene. În fiecare zi, vei vorbi cu regina și cu mama mea. Oricare ar fi pretențiile lui Șenar, el nu a primit din partea mea nicio putere de decizie.

- Nu sta acolo prea mult timp.
- Am de gând să lovesc repede și cu toată forța.
- Va trebui să te lipsești de Serramanna.
- Din ce cauză?

Ameni îi povesti împrejurările în care îl arestase pe sard. Ramses păru întristat.

— Întocmește cu grijă actul de acuzare, îi ceru regele. Când mă voi întoarce, îl voi interoga eu însumi; îmi va dezvălui motivele pentru care a făcut toate astea.

- Un pirat rămâne tot un pirat.
- Vreau să aibă un proces și o pedeapsă exemplare.
- Un braț atât de viteaz ți-ar fi fost de folos acolo, își arătă regretul Amenii.

- Sabia sa m-ar fi lovit pe la spate.
- Trupele noastre sunt cu adevărat pregătite pentru luptă?
- Nu mai au altă soluție.
- Maiestatea ta crede că am avea într-adevăr sorți de izbândă?
- Îi vom supune pe rebelii care răspândesc dezordine în ținuturile aflate sub protecția noastră, dar în continuare...

- Înainte de a porni spre Kadesh, dă-mi ordin să vin alături de tine.
- Nu, prietene. Aici, la Pi-Ramses, îmi ești de cel mai mare folos. Dacă eu aș pieri, Nefertari va avea nevoie de ajutorul tău.

— Strădania de a susține războiul va continua, făgădui Amenii; vom continua să facem arme. I-am... i-am rugat pe Setau și pe Acha să vegheze la siguranța ta. În lipsa lui Serramanna, ai putea foarte ușor să comiți vreo imprudență.

— Dacă n-aș merge în fruntea armatei mele, n-ar fi ea învinsă încă înainte de a lupta?

*

Pletele sale erau mai negre ca bezna nopții, era mai dulce ca smochinele, dinții îi erau mai albi ca pulberea de marmură, sânii săi semeți erau ca două mere ale dragostei.

Astfel era Nefertari, soția sa.

Nefertari, regina Egiptului, a cărei privire plină de lumină era bucuria celor Două Ținuturi.

— După ce m-am dus la Seth, îi mărturisi Ramses, am stat de vorbă cu mama.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a vorbit despre Seti, despre lungile clipe de meditație pe care le avea înainte de a da o bătălie, oricare ar fi fost ea, despre capacitatea sa de a-și păstra energia în timpul nesfârșitelor zile de marș.

— În tine a văzut sufletul tatălui tău. El va lupta alături de tine.

— Las regatul în mâinile tale, Nefertari; Tuya și Amenii vor fi aliații tăi credincioși. Serramanna a fost arestat, Șenar se va strădui, cu siguranță, să se impună. Ține zdravăn cârma țării și a statului.

— Nu te baza decât pe tine însuși, Ramses.

Regele o strânse în brațe pe soția sa, ca și cum nu i-ar fi fost dat s-o mai vadă niciodată.

*

De la coroana albastră atârnav două panglici late de in încrețit, ajungând până în talie; Ramses purta un veșmânt de piele moale, o combinație de pieptar cu pânza din jurul mijlocului, formând un fel de platoșă acoperită cu plăcuțe mici de metal. O pelerină largă transparentă îi acoperea întreg trupul, dându-i o neasemuită măreție.

Când Homer îl văzu pe faraon apărând într-o asemenea ținută războinică, scoase pipa din gură și se ridică în picioare. Hector, pisica târcată negru cu alb, se refugie sub un scaun.

— Așadar, Maiestate, a sosit clipa.

— Voiam să te salut înainte de a porni spre Nord.

— Iată versurile pe care tocmai le-am scris: *El are înhămați la carul său cei doi cai cu copitele de bronz, cu mers iute, cu coama bălaie ca aurul. Poartă o tunică strălucitoare, ține în mână biciul și, dintr-o plesnitură, își îndeamnă bidiviii la galop pentru ca ei să zboare între pământ și cer.*

— Cei doi cai ai mei merită pe deplin o asemenea laudă; de mai multe zile îi pregătesc pentru încercarea prin care vom trece împreună.

— Plecarea asta, ce păcat... Tocmai aflasem o rețetă interesantă. Amestecând pâine de orz cu sucul curmalelor pe care le cojesc eu însumi, obțin, după fermentația necesară, o bere bună pentru digestie. Mi-ar fi plăcut s-o fi gustat împreună.

— Asta-i o rețetă egipteană străveche, Homer.

— Preparată de un poet grec, ar trebui să aibă o savoare nemaiîntâlnită.

— Când mă întorc, bem împreună din berea preparată de tine.

— Deși, îmbătrânind, devin tot mai morocănos, nu-mi place deloc să beau singur, mai ales când am invitat un prieten drag să împartă cu mine o asemenea plăcere. Maiestate, politețea te obligă să te întorci cât mai repede.

— Aceasta este și intenția mea. În plus, mi-ar face mare plăcere să-ți citesc *Iliada*.

— Îmi mai trebuie încă mulți ani ca s-o termin; de aceea eu îmbătrânesc mai încet, ca să profit cât mai mult de timp. Domnia-ta comprimă zdravăn timpul în pumn.

— Pe curând, Homer.

Ramses urcă în carul tras de doi dintre cei mai buni cai ai săi, „Victorie în Theba” și „Zeița Mut este mulțumită”. Tineri, viguroși, inteligenți, ei plecau bucuroși la drum, cu mare poftă de a zbura în galop către noi orizonturi.

Regele încredințase câinele său, Străjerul, lui Nefertari; Voinicul, impunătorul leu libian, se aținea de-a dreapta carului. Minunat de frumos și peste măsură de puternic, fiara era parcă și ea nerăbdătoare să dovedească stăpânului său ce bun războinic putea fi.

Faraonul ridică brațul drept.

Carul porni din loc, roțile sale începură să se învârtă tot mai repede, leul își potrivea alergarea pentru a rămâne în vecinătatea suveranului. Și mii de infanteriști, încadrați de șirurile carelor de luptă, îl urmau pe Ramses.

Capitolul 13

Cu toată arșița de iunie, mai fierbinte decât în alți ani, armata egipteană avu impresia că războiul urma să fie doar o plimbare plăcută la țară. Traversarea Deltei pe la nord-est îi încântă pe soldați; fără a lua în seamă pericolul care amenința cele Două Ținuturi, țăranii secerau grâul copt. O briză ușoară, venind dinspre mare, stârnea valuri mărunte în lanurile strălucind de verde și de auriu. Deși regele conducea armata în marș forțat, infanteriștii priveau cu plăcere peste câmpuri, contemplând zborul bătlanilor, al pelicanilor și al flamingilor roșii.

Trupele făceau popas în sate, fiind bine primiți de localnici; respectând întru totul ordinele primite, militarii mâncau legume sau fructe proaspete și beau apă îndoită cu un vin ușor de prin partea locului, fără să uite și tradiționalele înghițituri de bere dulce. Cât de departe era de ei imaginea soldatului însetat și flămând, copleșit de greutatea harnașamentului din spinare!

Ramses era comandantul suprem al armatei sale, aceasta fiind împărțită în patru regimente de câte cinci mii de oameni fiecare, puși sub protecția zeilor Ra, Amon, Seth și Ptah. La acești douăzeci de mii de pedestrași se adăugau rezerviștii, dintre care o parte urma să rămână în Egipt, și corpul de elită, cei din carele de luptă. Pentru a face mai mobilă această alcătuire care se mișca destul de greu, regele organizase și companii de câte două sute de oameni, puse fiecare sub comanda unui port-drapel.

Generalul carelor, generalii diviziilor, scribii armatei și șeful intendenței nu luau nicio inițiativă și-l consultau pe Ramses îndată ce apărea vreo situație dificilă. Din fericire, suveranul se putea baza pe intervențiile rapide și precise ale lui Acha de care ascultau toți ofițerii superiori.

Cât despre Setau, el avusese nevoie de o căruță pentru a căra în ea ceea ce el considera a fi bagajul unui om prevăzător care pleca în neliniștitoarele ținuturi din Nord: cinci brice din bronz, borcane cu alifii și balsamuri parfumate, o piatră de ascuțit, un pieptene din lemn, mai multe burdufuri cu apă proaspătă, țărushi și stâlpi pentru instalarea cortului, o secure, sandale, rogojini, o mantie, tunici, bastoane de trestie, mai multe zeci de vase pline cu oxid de plumb, catran, ocru roșu și piatră acră, chiupuri cu miere, săculeți cu chimen, ricin și valeriană. Într-o altă căruță se aflau medicamente, poțiuni și diferite leacuri, puse sub supravegherea atentă a lui Lotus, soția lui Setau, singura femeie care făcea parte din expediție. Întrucât toată lumea știa că ea se folosește de niște reptile fioroase ca de o armă, nimeni nu îndrăznea să se apropie de frumoasa nubiană cu corpul zvelt și delicat.

Setau purta în jurul gâtului un colier făcut din cinci căței de usturoi care îl fereau de miasme și de dureri de dinți. Mulți soldați făceau la fel, cunoscând virtuțile acestei plante care, după cum spunea legenda, apăruse dinții de lapte ai micului Horus, ascuns în mlaștinile Deltei împreună cu mama sa, Isis, pentru a scăpa de furia lui Seth, hotărât să-l ucidă pe fiul și urmașul lui Osiris.

Chiar de la primul popas, Ramses se retrăsese în cortul său, împreună cu Acha și cu Setau.

— Serramanna avea intenția să mă trădeze, le comunică el.

— Mă surprinde, recunosc Acha. Eu am pretenția că îi cunosc bine pe oameni și aveam impresia că individul acela îți era credincios.

— Amenii a strâns dovezi clare împotriva lui.

— Ciudat, se miră Setau.

— Ție nu-ți plăcea prea tare Serramanna, țină să-i amintească Acha.

— Ne-am cam ciondănit noi, e drept, dar l-am putut cunoaște destul de bine. Piratul ăsta este un om de onoare care-și respectă cuvântul. Și cuvântul acesta ți l-a dat și ție.

— Uiți că există probe?

— Se poate ca Amenii să se fi înșelat.

— Nu prea are obiceiul.

— Oricât de grozav ar fi Amenii, poate greși și el. Fii sigur că Serramanna nu te-a trădat; mai degrabă cineva a vrut să-l scoată din joc ca să-ți slăbească forța.

— Tu ce crezi, Acha?

— Presupunerea lui Setau nu mi se pare absurdă.

— Îndată ce ordinea va fi restabilită în teritoriile aflate sub protecția noastră, hotărî regele, și hitiții își vor cere iertare, o să lămurim povestea asta. O să aflăm dacă Serramanna este trădător sau dacă nu i-a fabricat cineva dovezile astea false; și într-un caz și în altul, vreau să cunosc adevărul curat.

— Iată un ideal la care eu am renunțat, recunosc Setau. Peste tot unde trăiesc oameni, minciuna este la ea acasă.

— Rolul meu este să lupt împotriva ei și s-o înving, afirmă Ramses.

— De aceea nici nu te invidiez. Șerpii, cel puțin, nu lovesc niciodată pe la spate.

— Decât doar dacă o iei la fugă atunci când îi vezi, îl corectă Acha.

— În cazul ăsta, tu meriți pedeapsa lor.

Ramses înțelegea groaznica bănuială care străbătea cugetul celor doi prieteni ai săi. Ei știau ce era în sufletul lui și ar fi putut discuta ore întregi ca să înlăture fantoma: și dacă Amenii, el însuși, a inventat acele dovezi? Amenii cel riguros, scribul neobosit în mâinile căruia regele avusese încredere să lase administrarea statului, fiind sigur că nu va fi trădat. Nici

Acha, nici Setau nu îndrăzneau să-l acuze pe față, dar Ramses nu avea dreptul să se comporte ca și cum n-ar fi avut urechi de auzit.

— De ce ar fi putut face Amenî un asemenea lucru? întrebă el.

Setau și Acha schimbă o privire și nu scoaseră nicio vorbă.

— Dacă Serramanna descoperise lucruri compromițătoare pe seama secretarului meu, continuă Ramses, m-ar fi informat.

— Dar dacă Amenî l-a arestat tocmai ca să nu facă așa ceva? sugeră Acha.

— Greu de crezut, gândi cu voce tare Setau; discutăm degeaba. Când o să ne întoarcem la Pi-Ramses, o știm ce s-a întâmplat.

— Așa-i cel mai înțelept, aprecie Acha.

— Nu-mi place vântul acesta, spuse Setau, nu este ca într-o vară obișnuită. Aduce boli și stricăciuni, ca și cum anul s-ar sfârși înainte de vreme. Nu te lăsa amăgit, Ramses; boarea asta bolnăvicioasă nu prevestește nimic bun.

— Iuțea cu care vom acționa este cea mai bună garanție a succesului nostru. Niciun fel de vânt nu ne va opri din drum.

*

Construite la granița de nord-est a Egiptului, fortărețele care formau Zidul regelui comunicau între ele prin semnale optice și trimiteau regulat rapoarte la curte; în vreme de pace, ele aveau misiunea să țină sub control imigrația. De când fusese dată alarma generală, arcașii și pândarii supravegheau fără încetare zărilor de la înălțimea foișoarelor de pază. Toate aceste construcții masive fuseseră înălțate, cu multe secole înainte, de Sesostriș I pentru a-i împiedica pe beduini să vină la furat de vite din Delta și pentru a apăra țara de orice încercare de invazie.

„Oricine trece această frontieră devine unul dintre fiii faraonului” glăsuia stela legislativă aflată în fiecare dintre fortărețele întreținute cu grijă și apărate de o garnizoană bine înarmată și bine plătită. Soldații trăiau acolo împreună cu vameșii care încasau taxele cuvenite de la neguțătorii dornici să aducă mărfuri în Egipt.

Zidul regelui, consolidat pe parcursul timpului, asigura liniștea populației egiptene. Datorită acestui sistem de apărare care își dovedise utilitatea, țara nu avea motiv să se teamă nici de atacuri prin surprindere, nici de năvăliri ale barbarilor atrași de bogăția ținuturilor Deltei.

Armata lui Ramses mergea înainte fără să întâmpine niciun obstacol. Câte unii dintre veterani începeau să creadă că mergeau într-una dintre acele obișnuite deplasări de inspecție pe care faraonul avea datoria să le facă din vreme în vreme pentru a-și demonstra puterea militară.

Când soldații zăriră crenelurile primei fortărețe, cu o mulțime de arcași gata să tragă, optimismul mai scăzu întrucâtva.

Dar uriașa poartă dublă se deschise pentru a-l lăsa să treacă pe Ramses; îndată ce carul său se opri în mijlocul curții largi, un personaj pântecos, adăpostit de soare sub umbrela ținută de un servitor, se repezi în întâmpinarea suveranului.

— Mărire vouă, Maiestate! Prezența voastră aici este un dar din partea zeilor.

Acha îi făcuse lui Ramses un raport amănunțit asupra guvernatorului general al Zidului regelui. Mare proprietar de terenuri, scrib format la universitatea din Memphis, un mâncău fără pereche, tată a patru copii, ura viața militară și era nerăbdător să scape de această funcție, mult râvnită de toți, dar plictisitoare, pentru a deveni înalt funcționar la Pi-Ramses și a se ocupa de administrarea cazărmilor. Guvernatorul general care avea în grijă Zidul regal nu mânuise niciodată o armă și se temea de violențe; dar socotelile pe care le ținea erau ireproșabile și, datorită preferinței sale pentru lucruri bune, garnizoanele fortărețelor se bucurau de o hrană excelentă.

Regele se dădu jos din car și mângâie cei doi cai; animalele îi răspunseră printr-o privire parcă plină de prietenie.

— Am pus să se pregătească un banchet, Maiestate; aici, nu vă va lipsi nimic. Camera de culcare nu va fi la fel de confortabilă ca aceea de la palat, dar sper că vă va fi pe plac și că vă veți odihni de minune.

— N-am venit până aici ca să dorm, ci să înăbuș o răskoală.

— Desigur, Maiestate, desigur! Nu vă va lua decât câteva zile ca să faceți asta.

— De unde atâta siguranță?

— Rapoartele venite de la oamenii noștri din punctele strategice aflate în Canaan sunt liniștitoare. Rebelii nu sunt în stare să se organizeze și se bat între ei pentru putere.

— Pozițiile noastre au fost atacate?

— În niciun fel, Maiestate! Iată ultimul mesaj pe care l-a adus porumbelul călător sosit azi-dimineață.

Ramses citi documentul redactat într-un stil de un calm total. Reieșea că restabilirea ordinii în Canaan era o treabă destul de ușoară.

— Caii mei să fie îngrijiți cu cea mai mare atenție, porunci suveranul.

— Le va fi pe plac și odihna și hrana, promise guvernatorul.

— Sala hărților unde este?

— Vă conduc eu acolo, Maiestate.

Străduindu-se ca regele să nu piardă nicio secundă, guvernatorul parcă își pierduse brusc din greutate. Chiar și servitorul care-i ținea umbrela reușea cu greu să se țină după el.

Ramses îi instrui pe Acha, Setau și pe generali.

— De mâine, anunță suveranul, indicând traseul cu ajutorul unei hărți aflate pe masa scundă din fața lor, o vom lua direct către nord, în marș forțat. Vom trece pe la vest de Ierusalim, de-a lungul malului mării, vom stabili contactul cu prima noastră fortăreață de acolo și-i vom supune pe răsculații din Canaan. După aceea, ne vom instala tabăra la Megiddo, înainte de a relua din nou ofensiva.

Generalii se arătară de acord, Acha rămase tăcut.

Setau ieși din încăpere, privi cerul și reveni alături de Ramses.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi place deloc vântul ăsta. Este foarte înșelător.

Capitolul 14

Soldații mășăluiau în pas vioi și cu plăcere, disciplina nu mai era respectată cu sfințenie. Intrând în ținutul Canaan-ului, supus faraonului și plătindu-i acestuia tribut, armata egipteană nu avea câtuși de puțin impresia că se aventurase într-o țară străină și că ar putea apărea vreun risc oricât de mic. Oare Ramses nu luase prea în serios posibilitatea unui incident local?

Desfășurarea forțelor egiptene era gândită astfel încât răsculații să predea în cea mai mare grabă armele și să-l implore pe rege să-i ierte. Era încă o campanie care, în cel mai fericit caz s-ar fi putut încheia fără niciun mort sau rănit grav.

În trecerea lor de-a lungul coastei marine, soldații observaseră că fusese distrusă o mică fortificație ocupată, de obicei, de trei oameni care aveau misiunea să supravegheze migrația turmelor de animale, dar nimeni nu se îngrijorase făcând prea mare caz dintr-un asemenea lucru.

Setau avea în continuare un aer posomorât. Conducându-și singur căruța, cu capul descoperit în ciuda soarelui arzător, el nu schimba nici măcar o vorbă cu Lotus aflată în centrul atenției infanteriștilor care aveau norocul să mărșăluiască în apropierea vehiculului frumoasei nubiene.

Briza mării mai domolea arșița, drumul nu era greu pentru picioarele soldaților, sacagii le ofereau în permanență oamenilor ceva de băut. Chiar dacă era nevoie de o bună condiție fizică și chiar de plăcerea acestor deplasări în marș forțat, starea armatei nu semăna deloc cu iadul pe care-l descrisese scribii, gata să ridice în slăvi meseria de militar în detrimentul altor ocupații.

La dreapta stăpânului său, leul lui Ramses. Nimeni nu îndrăznea să se apropie prea mult de el, de frică să nu fie sfâșiat de labele fiarei, dar fiecare soldat era fericit de prezența ei pentru că reprezenta încarnarea unei forțe supranaturale pe care numai faraonul era sortit s-o stăpânească. În absența lui Serramanna, leul era cel mai bun paznic al lui Ramses.

Se zărea prima fortăreață din ținutul Canaan-ului.

Construcție impresionantă, cu zidurile sale de cărămizi așezate în pantă dublă, înalte de șase metri, parapetele bine întărite, meterezele solide, turnurile de veghe și numeroasele creneluri de tragere pentru arcași.

— Cine este comandantul garnizoanei? îl întreabă Ramses pe Acha.

— O căpetenie experimentată, originară din Ierihon. A fost crescut în Egipt, a fost foarte bine instruit și a primit acest post abia după mai multe călătorii de inspecție în Palestina. L-am cunoscut; omul ăsta este serios și demn de toată încrederea.

— Nu-i așa că de la el veneau cele mai multe mesaje care ne dădeau vești despre o răskoală în Canaan?

— Exact, Maiestate. Fortăreața aceasta este un punct strategic esențial în care se adună toate informațiile din regiune.

— Un asemenea comandant n-ar fi bun de guvernator al întregii provincii Canaan?

— Sun convins și eu de asta.

— Pe viitor, o să evităm aceste tulburări. Provincia aceasta trebuie să încapă pe mâinile unui conducător priceput; depinde de noi să înlăturăm

orice motiv de nesupunere.

— Nu există decât o singură posibilitate, îşi dădu cu părerea Acha: să eliminăm influenţa hitită.

— Exact asta am şi eu de gând.

Un cercetaş înaintă în galop până la intrarea în fortăreaţă. Din înaltul meterezelor, un arcaş îi făcu un semn prietenesc.

Cercetaşul se întoarse pe acelaşi drum. Un port-drapel dădu ordin oamenilor din fruntea coloanei să înainteze mai repede. Obosiţi, nu se mai gândeau decât să-şi potolească setea, să mănânce şi să doarmă.

O ploaie de săgeţi se abătu asupra lor şi-i ţintui locului.

Zeci de arcaşi apăruseră din spatele meterezelor şi trăgeau săgeată după săgeată în şirurile de soldaţi care se apropiaseră şi nu aveau nicio posibilitate de a se apăra. Morţi sau răniţi, cu câte o săgeată înfiptă în cap, în piept sau în stomac, infanteriştii egipteni căzură unii după alţii. Port-drapelul care comanda avangarda avu o zvâcnire de orgoliu: îi adună pe cei care scăpaseră nevătămaţi şi încercă să cucerească fortăreaţa.

Precizia trăgătorilor nu dădu nicio şansă atacatorilor. Cu gâtul străpuns de o săgeată, curajosul comandant se prăbuşi la poalele zidurilor.

În câteva minute, o mulţime de veterani şi soldaţi bine instruiţi muriseră.

Atunci când un grup de vreo sută de infanterişti cu lăncile în mâini se pregătea să-i răzbune pe camarazii ucişi, Ramses interveni.

— Retrageţi-vă!

— Maiestate, îl rugă cu lacrimi în ochi un gradat, lasă-ne să-i terminăm pe trădătorii ăştia!

— Dacă o să porniţi la atac în dezordinea asta, o să fiţi ucişi cu toţii. Daţi-vă înapoi.

Soldaţii se supuseră.

Un roi de săgeţi se abătu la mai puţin de doi metri de rege, imediat înconjurat de ofiţerii săi superiori care intraseră în panică.

— Oamenii voştri să înconjoare fortăreaţa, în afara băţii săgeţilor; în prima linie arcaşii, apoi infanteriştii şi, în spatele lor, carele de luptă.

Sângele rece al regelui îi linişti pe toţi. Soldaţii puseră în practică regulile pe care le învăţaseră la instrucţie şi se deplasară cu toţii în perfectă ordine.

— Trebuie aduşi de acolo răniţii ca să poată fi îngrijiţi, spuse Setau.

— Imposibil, arcaşii inamici i-ar doborî imediat pe sanitari.

— Am spus eu că vântul ăsta aduce nenorocire.

— Nu mai înțeleg nimic, se miră Acha. Niciunul dintre agenții mei nu mi-a raportat că răsculații au pus stăpânire pe fortăreața aceasta.

— Probabil că au reușit prin vicleșug, fu de părere Setau.

— Chiar dacă așa s-ar fi întâmplat, comandantul ar fi avut timp să trimită mai mulți porumbei călători care să aducă mesaje de alarmă pregătite cu mai mult timp înainte.

— Realitatea este simplă și dezastruoasă, trase concluzia Ramses. Comandantul a fost ucis, garnizoana masacrată și noi am primit niște mesaje false trimise de răsculați. Dacă mi-aș fi răspândit trupele, trimițând regimentele către diferitele fortărețe din Canaan, am fi avut pierderi grele. Răscoala s-a întins mai mult decât credeam. Doar comandanții hitiți ar fi fost în stare să organizeze o astfel de lovitură.

— Crezi că ei se mai află în regiune? întrebă Setau.

— Trebuie să ocupăm fără întârziere vechile noastre poziții.

— Cei care au ocupat această fortăreață nu vor putea rezista prea mult timp, aprecie Acha. Propune-le să se predea. Dacă printre ei se află și hitiți, i-am putea face să vorbească.

— Ia o grupă de soldați, Acha, și du tratative tu în persoană.

— Mă duc și eu cu el, se offeri Setau.

— Lasă-l să-și pună în valoare talentele de diplomat; măcar de am reuși să-i salvăm pe răniți. Tu pregătește-ți doctoriile și instalează infirmeria.

Nici Acha, nici Setau nu comentară ordinele lui Ramses. Chiar și îmblânzitorul de șerpi, care avea întotdeauna ceva de obiectat, se supuse autorității Faraonului.

Cinci care aflate sub comanda lui Acha porniră în direcția fortăreței. Alături de tânărul diplomat, un vizitiu ținea în mână o lance care avea în vârf o pânză albă ca semn că egiptenii doreau să poarte negocieri.

Carele nu avură timp nici măcar să se oprească. Îndată ce intrară în bătaia armelor, arcașii canaaneni se dezlănțuiră. Două săgeți se înfipseră în gâtul vizitiului, a treia atinse brațul stâng al lui Acha, făcându-i o rană care sângera din belșug.

— Întoarce! urlă el.

*

— Nu te mai mișca atâta, îl certă Setau; dacă nu, compresa mea cu miere n-o să stea la locul ei.

— Îți convine, nu te doare pe tine, bombăni Acha.

— Oi fi și tu vreun sensibil?

— Nu mă dau în vânt după răni și aș preferat-o pe Lotus ca doctor.

— În cazuri grave ca ăsta, eu sunt cel care trebuie să intervină. Dar, pentru că am folosit cea mai bună miere pe care o am, ar trebui să te vindeci. Rana o să se cicatrizeze repede, fără riscul unei infecții.

— Ce sălbatici... Nici măcar n-am avut timp să văd cum se apără.

— N-are rost să-i mai ceri lui Ramses să le cruțe viața răsculaților: el nu rabdă ca viața prietenilor săi să fie amenințată de cineva, chiar dacă ei s-au mai înșelat uneori pe căile întortocheate ale diplomației.

Acha se strâmbă de durere.

— Uite că ai și tu un motiv valabil ca să nu iei parte la atac! îl înțepă Setau.

— Ai fi preferat ca săgeata să fie mai precisă?

— Nu mai bate câmpii și odihnește-te. Dacă un hitit ne cade în mână, o să avem nevoie de interpret. Setau ieși de sub uriașul cort care servea drept spital de campanie în care Acha era primul internat; împlânzitorul de șerpi alergă spre Ramses ca să-i dea știrile rele.

*

Însoțit de leul său, Ramses dăduse ocol fortăreței, cu privirea mereu ațintită asupra acelei mase de cărămidă care domina câmpia. Simbol al păcii și al securității, ea devenise o amenințare pe care el trebuia s-o înlăture.

De la înălțimea meterezelor, cercetașii canaaneni îl urmăreau cu privirile pe faraon.

Nici strigăte, nici vorbe urâte. Le mai rămânea o speranță: ca armata egipteană să renunțe la a mai cuceri acea fortificație și să se împrăștie pentru a inspecta țara Canaan-ului, înainte de a se decide pentru o anumită strategie. Într-o asemenea eventualitate, ambuscadele pregătite de instructorii hitiți ar fi forțat trupele lui Ramses să dea înapoi.

Setau, convins că ghicise intențiile inamicului, se întreba dacă o apreciere de ansamblu a situației n-ar fi fost de preferat în locul atacării unei fortărețe bine apărate, fapt care ar fi dus la pierderea multor vieți omenești.

Generalii își puneau și ei aceeași întrebare și, după ce se sfătuiseră în această privință, voiau să-i propună suveranului să lase acolo suficienți soldați pentru a-i împiedica pe asediați să iasă dintre zidurile fortăreței, în timp ce grosul trupelor urma să pornească spre nord pentru a afla care erau celelalte puncte în care izbucnise răscola.

Ramses părea cu totul cufundat în gândurile sale și nimeni nu îndrăzni să deschidă gura decât după ce îl văzură mângâind coama leului care ședea alături de el, nemișcat și într-o atitudine plină de demnitate. Între om și fiară se stabilise o legătură perfectă care dădea naștere unei puteri atât de impunătoare încât intimida pe oricine s-ar fi apropiat de ei.

Cel mai vârstnic dintre generali, unul dintre cei care serviseră în Siria sub comanda lui Seti, își luă inima în dinți și deschise vorba chiar cu riscul de a-l enerva pe suveran.

— Maiestate... Aș putea să vă spun ceva?

— Te ascult.

— Colegii mei și cu mine am tot discutat. Părerea noastră este că ar trebui să ne dăm seama cât de mult s-a întins această revoltă. Din cauza unor informații măsluite, noi nu vedem prea clar care este realitatea.

— Ce propui pentru ca să ne lămurim?

— Să nu ne înverșunăm împotriva acestei fortărețe și să ne desfășurăm pe tot teritoriul Canaan-ului. După aceea, putem lovi cu bună știință acolo unde trebuie.

— Este o perspectivă interesantă.

Bătrânul general răsuflă ușurat; așadar, Ramses nu era împotriva unei tactici moderate și logice.

— Trebuie să convoc consiliul de război, ca să aflăm ce ordine va da Maiestatea voastră?

— N-are niciun rost, răspunse regele, căci ele se pot rezuma în doar câteva cuvinte: atacăm imediat fortăreața asta.

Capitolul 15

Cu arcul său făcut din lemn de salcâm pe care numai el reușea să-l încordeze, Ramses trase prima săgeată. Struna arcului, făcută dintr-o vână de taur, cerea o forță demnă de zeul Seth.

Când războinicii de pe metereze îl văzură pe regele Egiptului luând poziția de tragere, la mai mult de trei sute de metri de ziduri, zâmbiră

neîncrezători. Credeau că nu era decât un gest simbolic care să încurajeze armata.

Săgeata de trestie, cu vârful din lemn tare acoperit cu bronz și cu coada crestată, descrise un arc de cerc prin aer și se înfipse drept în inima primului dintre apărătorii de pe coama zidului. Uluit, acesta privi sângele care-i țâșnea din piept după care, cu capul înainte, se prăbuși în gol. Al doilea războinic simți o izbitură puternică în frunte, se clătină și-l urmă pe camaradul său. Al treilea, îngrozit, încercă să scape întorcându-se către ai săi, dar fu lovit între spete, prăbușindu-se în curtea fortăreței. Un regiment de arcași se apropia deja de ziduri.

Arcașii canaaneni încercară să se înșire de-a lungul meterezelor, dar egiptenii, mult mai mulți și trăgând cu precizie, uciseră jumătate din ei încă de la prima salvă.

Cei care îi înlocuiră avură aceeași soartă. Îndată ce numărul arcașilor dușmani deveni neîndestulător pentru a apăra meterezele, Ramses ordonă infanteriștilor geniști să se apropie cu scările. Voinicul, leul cel uriaș, privea liniștit desfășurarea luptei.

După ce-și rezemară scările de ziduri, soldații începură să urce. Dându-și seama că egiptenii vor fi nemiloși, canaanenii se luptară cu disperare. Aruncară bolovani de la înălțimea zidurilor acum aproape pustii și reușiră să doboare o scară. Mai mulți atacatori își zdrobiră picioarele căzând la pământ. Dar arcașii faraonului îi uciseră în scurt timp pe cei care se mai aflau sus.

Sute de infanteriști se cățărară rapid pe scări și puseră stăpânire pe creasta zidurilor. În același timp cu ei sosiră și arcașii care îi năpădiră cu săgeți pe dușmanii care se mai aflau în curtea fortăreței.

Setau și infirmierii săi luară în primire răniții, ducându-i pe țargi până în tabăra egipteană. Lotus unea marginile rănilor cu ajutorul unor bandaje lipicioase aplicate în cruce; câteodată, frumoasa nubiană mai proceda și la coaserea rănilor. Pentru a opri hemoragiile, puneă fâșii de carne crudă pe răni; în câteva ore, ea le făcu tuturor pansamente cu miere, cu ierburi astringente și cu pâine mucegăită⁶. Cât despre Setau, el se folosi din plin de leacurile sale: decocturi, cocoloașe de produse anesteziante, pastile, alifii și poțiuni; reuși să calmeze durerile, îi adormi pe soldații grav răniți și-i instalează cât se putea de bine în cortul spital. Cei care mai puteau merge urmau să fie trimiși în Egipt, laolaltă cu morții pentru că niciunul nu trebuia

îngropat pe pământ străin. Dacă aveau familie, aceasta urma să primească o pensie pe viață.

În interiorul fortăreței, canaanenii nu mai opuneau decât o rezistență firavă. Ultimele lupte se dădură corp la corp. Luptând unul contra zece, răsculații fură repede uciși. Pentru a scăpa de un interogatoriu pe care-l bănuia nemilos, căpetenia lor își tăie el însuși beregata cu pumnalul.

Poarta mare fu deschisă și Faraonul pătrunse în interiorul fortăreței recucerite.

— Ardeți cadavrele, ordonă el, și purificați locul acesta.

Soldații stropiră zidurile cu un dezinfectant aromatizat și afumară spațiile de locuit, depozitele de alimente și de arme. Miresme plăcute mângâiară nărilor învingătorilor.

Când fu servit prânzul, în sufrageria comandantului fortăreței, orice urmă a luptei dispăruse.

Generalii laudară puterea lui Ramses de a lua o decizie atât de drastică și salutară rezultatul fericit al inițiativei sale. Setau rămăsese printre bolnavi împreună cu Lotus iar Acha părea neliniștit.

— Nu te bucuri de această victorie, prietene?

— Câte alte lupte ca asta va trebui să mai dăm?

— O să recucerim fortărețele una câte una și Canaan-ul va fi pacificat. Nu mai avem de-a face cu o surpriză, așa că nu mai riscăm să avem pierderi atât de grele.

— Cincizeci de morți și cam o sută de răniți...

— Avem pierderi grele pentru că am căzut într-o capcană pe care nimeni n-o putea prevedea.

— Ar fi trebuit să-mi închipui așa ceva, recunosc Acha. Hitiții nu se mulțumesc doar cu forța brutală; la ei, gustul pentru uneltiri este ca o a doua natură.

— Niciun hitit printre morți?

— Nici măcar unul.

— Deci, toate cetele lor s-au retras de îndată spre nord.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să ne așteptăm și la alte asemenea curse.

— O să ne descurcăm noi. Culcă-te, Acha; de mâine pornim mai departe în campanie.

Ramses lăsa pe loc o garnizoană puternică, bine aprovizionată cu tot ce era necesar. Mai mulți curieri porniseră deja spre Pi-Ramses; îi transmiteau lui Amenî ordinul de a expedia convoaie cu alimente către fortăreața recucerită.

Regele, în fruntea unei unități de o sută de care, deschise calea armatei sale.

Aceeași poveste se repetă de încă zece ori. De la trei sute de metri distanță de fortăreața ocupată, Ramses semănă de fiecare dată panică, omorându-i pe primii arcași aflați pe metereze. Sub acoperirea valului neîntrerupt de săgeți egiptene care îi împiedică pe canaaneni să riposteze, infanteriștii se urcau pe scările lor lungi și puneau stăpânire pe ziduri. Niciodată nu încercară să spargă poarta mare de intrare în fortăreață.

În mai puțin de o lună, Ramses devenise din nou stăpânul Canaan-ului. Și, pentru că răsculații masacraseră micile garnizoane egiptene fără să cruțe măcar femeile și copiii militarilor aflați la datorie, niciunul dintre ei nu încercă să se predea cerând îndurare faraonului. Din momentul primei sale victorii, faima lui Ramses îi înspăimânta pe rebeli. Cucerirea ultimei fortărețe, în nordul Canaan-ului, nu fu decât o simplă formalitate din moment ce apărătorii săi erau copleșiți de spaimă.

Galileea, valea de la nord de Iordan, drumurile comerciale se aflau din nou sub controlul egiptenilor. Locuitorii din această regiune îl primiră cu entuziasm pe faraon, jurându-i credință veșnică.

Nu fusese capturat niciun hitit.

*

Guvernatorul din Gaza, capitala Canaan-ului, oferi un ospăț minunat statului-major egiptean. Cu un devotament deosebit, concitadinii săi se puseseră la dispoziția armatei faraonului pentru a îngriji și hrăni caii și catârii, precum și pentru a oferi soldaților tot ce le era necesar. Scurtul război de recucerire lua sfârșit într-o atmosferă de fericire și de prietenie.

Guvernatorul regiunii ținuse o cuvântare foarte violentă împotriva hitiților, acești barbari ai Asiei care încercau, fără succes, să rupă legăturile indestructibile dintre țara sa și Egipt. Luat de zeii sub pavăza lor ocrotitoare, Faraonul zburase în ajutorul credincioșilor săi aliați și vorbitorul era foarte sigur că suveranul nu-i va părăsi niciodată. Desigur, moartea tragică a egiptenilor care locuiau acolo provocase o mare durere. Dar Ramses

acționase în spiritul zeiței Maat, luptând împotriva dezordinii și restabilind ordinea.

— Mă scârbește o asemenea ipocrizie, îi șopti regele lui Acha.

— Nu spera să-i schimbi pe oameni.

— Dar am puterea să-i mut dintr-un loc în altul.

Acha zâmbi.

— Să-l înlocuiești pe ăsta cu un altul? Tu o poți face, într-adevăr. Dar natura umană nu poate fi schimbată. Îndată ce noul guvernator din Canaan va descoperi că poate avea un avantaj dacă te va trăda, nu va sta nicio clipă la îndoială. Cel puțin, îl cunoaștem bine pe ăsta de acum: mincinos, corupt, lacom. Nu va fi nicio problemă să-l manipulăm cum vrem noi.

— Uiți că el a acceptat prezența detașamentelor de hitiți pe un teritoriu aflat sub controlul egiptenilor.

— Un altul ar fi făcut la fel.

— Mă sfătuiești, așadar, să-l păstrez în continuare pe nenorocitul ăsta?

— Amenință-l că-l vei alunga la cea mai mică prostie pe care o va face. Efectul de descurajator va dura câteva luni.

— Există o singură ființă omenească demnă de prețuirea ta, Acha?

— Datorită funcției mele, am de-a face cu mulți oameni care dețin puterea, gata să facă orice ca s-o păstreze sau ca s-o sporească; dacă le-aș acorda măcar o fărâmbă de încredere, aș zbura imediat de pe locul meu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Te admir pe tine, Ramses, ceea ce este, pentru mine, un sentiment ieșit din comun. Dar nu ești și tu însuși un om al puterii?

— Eu sunt slujitorul Regulii și al poporului meu.

— Și dacă, într-o zi, n-ai mai ține seama de lucrurile acestea?

— În ziua aceea, puterea mea magică ar dispărea și înfrângerea mea va fi inevitabilă.

— Fie ca zeii să nu permită o asemenea nenorocire, Maiestate.

— Ce ai mai aflat din cercetările tale?

— Negustorii din Gaza și câțiva funcționari bine stimulați au acceptat să se destăinuiască: chiar instructorii hitiți au fost aceia care au stârnit revolta și i-au sfătuit pe canaaneeni să ocupe prin vicleșuguri fortărețele.

— În ce fel?

— Transporturi obișnuite de marfă... cu oameni înarmați ascunși printre mărfuri. Toate fortărețele noastre au fost atacate în același moment. Ca să salveze viața femeilor și a copiilor luați ostatici, comandanții au preferat să

se predea. Greșeală fatală. Hitiții îi asiguraseră pe locuitorii din Canaan că riposta egipteană va fi slabă și ineficientă; masacrând garnizoanele noastre, cu care, totuși, se aflau în relații excelente, răsculații credeau că nu pot păți nimic.

Ramses nu regreta că fusese atât de ferm. Era o adunătură de lași pe care brațul înarmat al Egiptului îi lovise.

— Ai mai aflat ceva despre Moise?

— Nicio pistă serioasă.

*

Consiliul de război se întruni în cortul regelui. Ramses îl prezida, așezat pe un scaun pliant din lemn aurit, iar leul stătea culcat la picioarele sale.

Monarhul îl invitase pe Acha, apoi pe fiecare ofițer superior să ia cuvântul. Bătrânul general vorbi ultimul.

— Moralul armatei este excelent, starea animalelor și a materialului de asemenea; Maiestatea Voastră este pe cale să obțină o victorie strălucită care va fi menționată la loc de cinste în anale.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc de asta.

— Maiestate, noi suntem mândri că am luat parte la bătălia aceasta și...

— Bătălie? Păstrează cuvântul acesta pentru mai târziu; ne va folosi atunci când vom întâmpina o rezistență serioasă.

— Pi-Ramses este gata să vă primească în triumf.

— Pi-Ramses va mai aștepta.

— Din moment ce ne-am restabilit stăpânirea asupra Palestinei, din moment ce în întregul Canaan domnește pacea, n-ar fi mai potrivit să facem calea-ntoarsă?

— Ce-i mai greu de-abia acum ne rămâne de făcut: să recucerim provincia Amurru.

— Dar poate că hitiții au adunat aici forțe importante.

— Ți-e, cumva, frică să lupți, generale?

— Ne-ar trebui ceva timp ca să ne gândim la o strategie potrivită, Maiestate.

— Este deja pregătită: pornim drept spre nord.

Capitolul 16

Purtând o perucă scurtă care acoperea parțial o panglică lată de prins părul, acesta prelungindu-se în două şuvițe groase până pe umeri, îmbrăcată cu o tunică mulată pe corp și strânsă în talie cu o centură roșie, Nefertari își purifică mâinile cu apa venită din lacul sacru și intră în naosul templului lui Amon pentru a întruchipa prezența divinității care-i oferă zeului miresmele subtile ale serii. În calitatea sa de soție a zeului, regina acționa în numele fiicei luminii, născută din forța creatoare datorită căreia universul era mereu perfecționat.

Regina închise porțile naosului, le zăvorî, ieși din templu și-i urmă pe preoții răspunzători de ritual care o conduseră către Casa Vieții din Pi-Ramses unde, ca încarnare a îndepărtatei zeițe, moartă și, în același timp, mamă, ea trebuia să ceară îndurare forțelor răului. Dacă ochiul Soarelui devenea propria sa imagine, ea putea face ca viața să continue, iar ciclurile din natură să se rotească neîntrerupt; fericirea liniștită a zilelor depindea de capacitatea sa de a transforma în armonie și în pace forța distrugătoare pe care o aduceau cu ele vânturile aducătoare de primejdii.

Un preot îi întinse reginei un arc, iar o preoteasă îi dădu patru săgeți.

Nefertari încordă arcul, slobozi prima săgeată înspre est, pe a doua către nord, a treia o îndreptă spre sud și a patra luă direcția vestului. În felul acesta, ea ucidea dușmanii nevăzuți care-l pândeau amenințători pe Ramses.

Șambelanul reginei-mamă Tuya o aștepta pe Nefertari.

— Stăpâna mea dorește să vă vadă cât mai repede.

O lectică o duse imediat acolo pe marea soție regală. Subțirică în rochia sa lungă din in cu pliseuri mărunte, cu talia strânsă într-un corset lat din fâșii de stofă de două culori, purtând brățări de aur și, în jurul gâtului, un colier din cinci rânduri de lapislazuli, Tuya era de o eleganță impunătoare.

— Nu te speria, Nefertari; un curier venit din Canaan tocmai ne-a adus vești excelente. Ramses a pus stăpânire pe întreaga provincie și ordinea a fost restabilită.

— Când se întoarce?

— N-a spus nimic despre asta.

— Altfel spus, armata își continuă marșul spre nord.

- Așa s-ar părea.
- Ai fi acționat tot așa?
- Fără să stau nicio clipă la îndoială, răspunse Tuya.
- La nord de Canaan se află provincia Amurru care reprezintă granița dintre zona de influență egipteană și cea a hitiților.
- Seti a dorit să fie așa, pentru a evita noi războaie.
- Dacă trupele hitite au trecut de această frontieră...
- Se vor ciocni, Nefertari.
- Am îndreptat săgeți în toate cele patru direcții ale vânturilor.
- Dacă ritualul a fost săvârșit, nu avem de ce să ne mai temem.

*

Șenar îl ura pe Ameni. Faptul că era nevoit ca, în fiecare dimineață, să-l întâlnească pe scribul acesta pricăjit și pretențios ca să capete informații despre expediția lui Ramses îl scotea din sărite. Când el, Șenar, va domni, Ameni va mătura printr-un grajd din provincie și-și va îngropa acolo dramul de sănătate pe care-l va mai avea.

Singura satisfacție: pe zi ce trecea, fața gălbejită a secretarului particular regal nu înceta să se lungească, semn neîndoielnic că armata egipteană bătea pasul pe loc. Fratele mai mare al faraonului își lua un aer deznădăjduit și promitea că se va ruga la zei pentru ca soarta să fie din nou prielnică Egiptului.

Ocupat destul de puțin la ministerul Afacerilor externe, dar făcându-i pe toți să creadă că muncea pe rupte, Șenar evita orice întâlnire cu negustorul sirian Raia. În asemenea vremuri agitate, ar fi fost nepotrivit ca un personaj de rangul lui Șenar să fie preocupat de cumpărarea unor vase rare aduse din alte țări. Așa că se mulțumea cu mesajele laconice ale lui Raia care era din ce în ce mai bine dispus. Din cele transmise de observatorii sirieni aflați în solda hitiților, Ramses căzuse în capcana întinsă de răsculații din Canaan. Prea îngâmfat, faraonul se lăsase purtat de avântul său obișnuit, uitând că dușmanii săi erau niște maeștri ai uneltirilor.

Șenar dezlegase mica enigmă care făcea vâlvă la curte: cine ar fi putut să fure șalul lui Nefertari și chiupul cu pești din Casa Vieții de la Heliopolis? Vinovatul nu putea fi altul decât zâmbitorul intendent al casei regale, Rome. Așa încât, înainte de obișnuita sa întâlnire obligatorie cu Ameni, îl chemase

la el pe grăsanul acela, sub un pretext oarecare. Cu burta atârând, cu obrazii umflați și bărbia triplă, Rome își îndeplinea perfect îndatoririle. Mișcându-se cu greutate, el era un maniac al curățeniei și al amănuntelor, gusta el însuși din felurile de mâncare pregătite pentru familia regală și-și supraveghea personalul cu multă pricepere. Numit în acest post de mare răspundere de rege în persoană, el le închisese gura celor din jurul său și-și impusese cerințele tuturor servitorilor de la palat. Cine nu i se supunea, însemna că era imediat dat afară.

— Ce aş putea face pentru voi, stăpâne? îl întrebă Rome pe Şenar.

— Nu ți-a spus intendentul meu?

— A pomenit ceva despre o problemă de preferințe la un banchet, dar nu văd...

— Ce-ar fi să vorbim despre chiupul cu pește uscat furat dintr-un depozit de la Casa Vieții din Heliopolis?

— Chiupul... dar eu nu știu nimic despre așa ceva...

— Și despre șalul reginei Nefertari?

— Am aflat și eu despre asta, sigur că da, și mi-a părut rău că s-a întâmplat așa un necaz, dar...

— Ai căutat să afli cine putea fi vinovatul?

— Dar nu eu sunt acela care trebuie să facă astfel de cercetări, stăpâne Şenar!

— Cu toate acestea, tu cam știi totul, Rome.

— Nu, nu cred...

— Ei, cum să nu, ia gândește-te puțin! Tu ești omul-cheie de la palat, cel care află fără să vrea tot ce se întâmplă.

— Aveți o părere prea bună despre mine.

— De ce ai săvârșit asemenea nelegiuiri?

— Eu? Doar nu credeți că...

— Nu bănuiesc, sunt chiar sigur de asta. Cui ai dat șalul și chiupul cu pești?

— Mă acuzați pe nedrept!

— Eu mă pricep la oameni, Rome. Și am și dovezi.

— Dovezi...

— De ce ai făcut ceva atât de periculos?

Fața răvășită a lui Rome, roșeața bolnăvicioasă care-i năpădise fruntea și obrazii, cărnurile care parcă îi atârnavă și mai tare erau tot atâtea indicii care-l dădeau de gol.

Şenar nu se înşelase.

— Ori ai fost foarte bine plătit, ori îl urăşti pe Ramses. Şi într-un caz şi în altul, este o crimă gravă.

— Stăpâne Şenar... Eu...

Disperarea grăsanului aproape că era înduioşătoare.

— Pentru că eşti un intendent foarte priceput, eu vreau cu tot dinadinsul să uit de întâmplarea asta nenorocită. Dar, dacă vreodată o să am nevoie de tine, va trebui să-mi dovedeşti toată recunoştinţa ta.

*

Ameni îşi întocmea raportul zilnic care urma să-i fie trimis lui Ramses. Scria cu o mână sigură şi rapidă.

— Aş putea să te deranjez câteva clipe? Întrebă politicoş Şenar.

— Nu mă deranjaţi. Ne supunem amândoi regelui care ne-a cerut să-l ţinem în fiecare zi la curent cu tot ce se întâmplă aici.

Scribul puse jos tăbliţa pe care scria.

— Pari obosit, Amenî.

— Doar vi se pare.

— N-ar trebui să-ţi vezi mai mult de sănătate?

— Doar sănătatea Egiptului mă îngrijorează.

— Ai, cumva... veşti proaste?

— Nu, dimpotrivă.

— Poţi să vorbeşti mai limpede?

— Am aşteptat să am o confirmare înainte de a vă vorbi despre succesele lui Ramses. Dat fiind că am fost induşi în eroare de mesajele false aduse de porumbeii călători, m-am învăţat să fiu mai prudent.

— A fost o idee a hitişilor?

— Puţin a lipsit să ne coste scump! Fortăreţele noastre din Canaan căzuseră în mâinile răsculaţilor. Dacă regele şi-ar fi răspândit forţele în mai multe direcţii, pierderile noastre ar fi putut fi dezastruoase.

— Din fericire, se pare că n-a fost aşa...

— Provincia Canaan a fost din nou supusă, iar ieşirea la ţărmul mării este din nou liberă. Guvernatorul a jurat să i se supună cu credinţă faraonului.

— Grozav succes... Ramses a făcut o treabă foarte bună şi a înlăturat ameninţarea hitită. Presupun că armata a pornit pe drumul spre casă.

— Secret militar.

— Cum aşa, secret militar? Sunt ministru al Afacerilor externe, nu uita!

— Nu am și alte informații.

— Asta nu se poate!

— Și totuși, așa este.

Furios, Șenar ieși din încăpere.

Ameni era chinuit de remușcări. Nu din cauza atitudinii sale față de Șenar, ci pentru că avea îndoieli asupra modului cam grăbit în care rezolvase cazul Serramanna. Sigur, dovezile pe care le avea împotriva sardului erau zdrobitoare, dar scribul nu fusese, oare, cam prea credul? În agitația aceea de dinaintea plecării armatei, Ameni nu fusese la fel de exigent ca de obicei. Ar fi trebuit să verifice probele și mărturiile care-l aduseseră pe mercenar în situația de a fi întemnițat. Poate că era inutil să-și facă probleme, dar rigoarea i-o impunea.

Furios pe el însuși, Ameni luă din nou în mâini dosarul lui Serramanna.

Capitolul 17

Bază militară care controla accesul în Siria, fortăreața Megiddo se înălța în vârful unei coline, putând fi zărită de la mare depărtare. Singurul punct de reper în mijlocul unei câmpii înverzite, ea părea imposibil de cucerit: ziduri de piatră, creneluri, turnuri pătrate înalte, accesorii din lemn, porți largi și masive.

Garnizoana se compunea din egipteni și din sirieni credincioși faraonului, dar cum se putea da crezare mesajelor oficiale care afirmau că fortăreața nu căzuse în mâinile răsculaților?

Ramses descoperea cu uimire o priveliște neobișnuită: dealuri înalte și împădurite, stejari cu trunchiuri groase și noduroase, râuri nămolose, smârcuri, un sol câteodată nisipos... Un ținut greu de străbătut, ostil și plin de mistere, îndepărtat, atât de diferit de frumusețea Nilului și de blândețea câmpiei egiptene.

În două rânduri, o turmă de porci mistreți se năpustise asupra cercetașilor egipteni, parcă pedepsindu-i pentru cutezanța de a fi tulburat liniștea scoafelor și a puilor lor. Împiedicați la mers de o vegetație deasă și încurcată, călăreții înaintau destul de greu prin îngrămădirea aceea de

tufişuri şi se strecurau ocolind trunchiurile arborilor bătrâni care crescuseră înghesuiţi unul într-altul. Erau destule inconveniente, dar exista şi o parte bună a lucrurilor: abundenţa izvoarelor şi a vânatului.

Ramses dădu ordin să se facă un popas, dar fără a fi înălţate corturile. Cu ochii aţintiţi în depărtare, asupra fortăreţei Megiddo, el aştepta întoarcerea cercetaşilor.

Setau profită de oprire pentru a-i mai trata pe bolnavi, împrăştiându-le alifiile şi bandajele. După ce răniţii grav fuseseră trimişi în ţară, în armată nu mai rămăseseră decât cei aflaţi într-o formă fizică bună, cu excepţia celor care sufereau din cauza căldurii, a frigului sau a unor tulburări gastrice. Preparatele pe bază de chimen şi de ricin eliminau aceste mici neplăceri. Oamenii continuau să consume, preventiv, usturoi şi ceapă, a cărei varietate denumită „lemnul şarpelui”, provenind din deşertul oriental, era preferata lui Setau.

Lotus era pe cale să salveze un catâr muşcat la picior de un şarpe de apă pe care ea reuşise să-l prindă. Călătoria aceasta în Siria îi oferea aspecte interesante; până atunci, ea nu întâlnise decât specimene cunoscute. Acesta de acum, în ciuda cantităţii reduse de venin, era o specie nouă.

Doi infanterişti apelară la talentele nubienei, sub pretextul că fuseseră şi ei muşcaţi de un şarpe. Câteva palme zdravene îi pedepsiră pentru minciuna lor. Când Lotus lăsase să iasă dintr-un sac capul şuierător al unei vipere, cei doi şmecheri alergară cât îi ţineau picioarele şi se ascunseră printre camarazii lor.

Se scurseseră mai bine de două ore. Cu permisiunea regelui, călăreţii descălecaseră, iar vizitii carelor şi infanteriştii se aşezaseră ca să se odihnească, având în jur numeroase santinele.

— Cercetaşii au plecat cam de mulţisor, observă Acha.

— Aşa zic şi eu, fu de acord Ramses. Ce-ţi face rana?

— Aproape vindecată. Setau acesta este un adevărat vrăjitor.

— Ce părere ai de locurile astea?

— Nu prea îmi plac. În faţa noastră, până departe, se vede teren drept, dar sunt şi smâncuri. De o parte şi de alta, păduri de stejari, tufişuri, ierburi înalte. Trupele noastre sunt prea răsfirate.

— Cercetaşii n-o să se mai întoarcă, afirmă Ramses. Ori au fost ucişi, ori au fost făcuţi prizonieri şi sunt ţinuţi acum în temniţele fortăreţei.

— Asta ar însemna că Megiddo a căzut în mâinile duşmanilor şi aceştia nu au de gând să se predea.

— Fortăreața aceasta este cel mai important punct strategic al Siriei, îi aminti Ramses. Chiar dacă hitiții s-au instalat acolo, suntem datori s-o recucerim.

— Nu ar fi vorba despre o declarație de război, gândi cu voce tare Acha, ci de recuperarea unui teritoriu care face parte din zona noastră de influență. Așa că putem ataca în orice clipă și fără să dăm vreun avertisment. Din punct de vedere juridic, ne aflăm în cadrul unei rebeliuni care trebuie înăbușită și asta nu are nimic de-a face cu relațiile dintre state.

Din punctul de vedere al țărilor din jur, analiza tânărului diplomat era foarte corectă.

— Anunță-i pe generali să se pregătească de atac.

Acha nu avu timp nici măcar să apuce frâul calului. Din desișul pădurii, din stânga regelui, țășni într-un galop nebunesc o ceată de călăreți, năpustindu-se către vizitii egipteni care se odihneau. Mulți nefericiți fură străpuși de lăncile scurte, mai mulți cai căzură cu picioarele sau beregățile tăiate. Oamenii rămași în viață încercară să se apere cu sulitele și cu săbiile; câțiva reușiră să se urce în care și să se retragă înspre infanteriștii adăpostiți în spatele scuturilor.

Acest raid neașteptat și deosebit de violent păru încununat de succes. După fâșia de pânză care strângea părul des al atacatorilor, după barba lor tunsă ascuțit, după veșmintele lor cu franjuri ajungând până la glezne, după centura lor multicoloră acoperită de o eșarfă, erau ușor de recunoscut ca fiind sirieni.

Ramses asista cu un calm desăvârșit la aceste scene. Acha strigă îngrijorat:

— Sunt pe cale să pătrundă în rândurile noastre!

— Degeaba se bucură de isprava lor.

Iureșul sirienilor fu domolit. Infanteriștii egipteni îi obligară să se abată înspre pozițiile arcașilor și tirul acestora fu nimicitor.

Leul mârâi.

— Ne pândește un alt pericol, spuse Ramses. În clipele acestea se hotărăște soarta luptei.

Din aceeași pădure se iviră câteva sute de sirieni, purtând în mâini securi cu coada scurtă. Nu aveau de străbătut decât o mică distanță ca să-i lovească din spate pe arcașii egipteni.

— Hai! Își îndemnă regele caii.

Auzind tonul pe care-l avea vocea stăpânului, cei doi bidivii simțiră că trebuiau să dea tot ce puteau. Leul țâșni și el, iar Acha împreună cu mai bine de cincizeci de care îl urmară pe rege.

Ciocnirea fu de o violență nemaipomenită. Cu ghearele sale ascuțite, fiara sfâșia capul și pieptul celor care îndrăzneau să se apropie de carul lui Ramses, în timp ce regele, trăgând săgeată după săgeată, străpungea inimi, gâtlejuri și frunți dușmane. Carele îi striviră sub roți pe răniți, iar infanteriștii sosiți în goana mare îi puseră pe fugă pe sirieni.

Atenția lui Ramses fu atrasă de un războinic mai ciudat care alerga în direcția pădurii.

— Prinde-l, îi porunci el leului.

Voinicul îi mai sfâșie pe cei doi dușmani pe care-i avea în gheare, după care se aruncă asupra bărbatului, trântindu-l la pământ. Deși încerca să nu se folosească de toată forța sa, fiara îl rănise mortal și omul zăcea acum la pământ cu spatele sfâșiat. Ramses îl examinează cu atenție pe războinicul care avea părul lung și barba prost tăiată; veșmântul său lung, cu dungi roșii, era numai zdrențe.

— Aduceți-l aici pe Setau, porunci suveranul.

Lupta era pe sfârșite. Sirienii fuseseră uciși până la ultimul și pierderile în rândul egiptenilor erau foarte mici.

Setau ajunse gâfâind lângă Ramses.

— Îngrijește-l pe omul acela și salvează-i viața; nu este sirian, ci un om al nisipurilor. Trebuie să ne spună ce caută aici.

Atât de departe să se găsească de locurile sale de baștină unde se ocupă de obicei cu jefuirea caravanelor, venit din apropiere de Sinai... Setau fu surprins.

— Leul tău l-a aranjat bine.

Fața rănitului era acoperită de sudoare, din nări îi curgea sânge, ceafa îi era înțepenită. Setau îi pipăi pulsul și-i ascultă bătăile inimii, atât de slabe încât nu era prea greu de pus un diagnostic. Alergătorul nisipurilor era pe moarte.

— Poate vorbi? Întrebă regele.

— Maxilarele îi sunt încleștate. Poate că ar mai exista o șansă.

Setau reuși să vâre în gura muribundului o țeavă din lemn, înfășurată într-o bucată de pânză, și-i turnă pe gât un lichid preparat din rizomi de chiparoasă.

— Băutura asta ar trebui să-i calmeze durerile. Dacă vlăjganul acesta este rezistent, mai poate trăi câteva ore.

Beduinul dădu cu ochii de faraon. Însălmântat, încercă să se ridice, sfărâmă între dinți tubul de lemn, dădu din mâini ca o pasăre care încearcă și nu reușește să-și ia zborul.

— Liniștește-te, amice, îl sfătui Setau. O să te îngrijesc.

— Ramses...

— Da, faraonul Egiptului în persoană dorește să-ți vorbească.

Beduinul privea țintă coroana albastră.

— Vii din Sinai? îl întrebă regele.

— Da, acolo este țara mea...

— Cum se face că lupți alături de sirieni?

— Pentru aur... Mi-au promis aur...

— I-ai văzut pe hitiți?

— Ne-au dat un plan de luptă și au plecat.

— Mai sunt și alți beduini împreună cu tine?

— Ceilalți au fugit cu toții.

— Ai întâlnit, cumva, vreun evreu cu numele de Moise?

— Moise...

Ramses i-l descrie pe prietenul său.

— Nu, nu-l cunosc.

— Ai auzit vorbindu-se despre el?

— Nu, cred că nu.

— Câți oameni sunt în fortăreață?

— Eu... eu nu știu.

— Nu minți!

Cu o mișcare fulgerătoare și neașteptată, rănitul își înșfăcă pumnalul și se ridică în capul oaselor, încercând să-l ucidă pe rege. Cu o lovitură rapidă peste încheietura mâinii, Setau îl dezarmă pe agresor.

Sforțarea pe care o făcuse beduinul fusese prea mare. Fața i se schimonosi, corpul său se încordă ca un arc și căzu la loc fără viață.

— Sirienii au încercat să se alieze cu beduinii, comentă Setau. Ce prostie! Niciodată oamenii ăștia nu vor ajunge să se înțeleagă între ei.

Setau se întoarce la răniții egipteni care primeau deja primul ajutor de la Lotus și de la infirmieri. Morții fuseseră înfășurați în rogojini și încărcăți în căruțe. Un convoi pus sub paza unei escorte puternice urma să plece în

Egipt, unde nefericiții trebuiau să aibă parte de ritualurile prin care puteau spera să reînvie cândva.

Ramses își mângâie caii și nu-l uită nici pe leu care mârâia încetișor de parcă torcea. Numeroși soldați se adunară în jurul suveranului lor, își ridicară armele spre cer și-l aclamară pe cel care-i condusesse la victorie cu măiestria sa de războinic experimentat.

Generalii reușiră să-și facă loc printre ei și se grăbiră să-l felicite la rândul lor pe Ramses.

— Ați mai zărit și alți sirieni prin pădurile din jur?

— Nu, Maiestate. Ne dați voie acum să instalăm tabăra?

— Avem altceva mai bun de făcut: să recucerim Megiddo.

Capitolul 18

După ce măncă o mulțime de linte, un fel de mâncare de pe urma căreia nu se îngrășa nici măcar cu un gram, Amenî își petrecuse noaptea la birou, pentru a mai câștiga câteva ore din ceea ce avea de făcut a doua zi și pentru a avea timp să se ocupe din nou de dosarul lui Serramanna. Când simțea că spatele îl durea peste măsură, atingea cu mâna suportul pentru pensule, sculptat în lemn și aurit, având forma unei coloane deasupra căreia se afla un crin, un dar oferit de Ramses atunci când îl angajase ca secretar. Prin acest gest își recăpăta imediat energia.

Încă din copilărie, Amenî se simțea unit cu Ramses prin legături invizibile și-și putea da seama instinctiv dacă fiul lui Seti se afla sau nu în pericol. De mai multe ori, el simțise că aripa morții atingea umărul regelui și că numai puterea magică a ființei sale de neam regal îi permisesse să îndepărteze primejdia; dacă această barieră protectoare ridicată de zeități în jurul lui Ramses s-ar fi destrămat, cutezanța faraonului nu l-ar fi condus, oare, la un eșec?

Și dacă Serramanna era una dintre pietrele acestui zid magic, Amenî comisese o gravă greșală împiedicându-l să-și îndeplinească menirea. Dar un asemenea regret era el justificat?

Acuzația se baza în mare parte pe mărturia fetei aceleia, Nenufar, iubita lui Serramanna; așa că Amenii trebuia să ceară poliției să i-o aducă la palat ca s-o interogheze mai amănunțit. Dacă fata mințise, el o putea obliga să spună adevărul.

La ora șapte dimineața, polițistul care răspundea de ancheta aceea, un bărbat serios, de vreo cincizeci de ani, se prezintă în biroul secretarului general al regelui.

— Nenufar nu vine, anunță el.

— N-a vrut cumva să vină?

— Nu era nimeni la ea acasă.

— Locuia la adresa pe care a declarat-o?

— După cum spun vecinii, da, dar a părăsit casa de mai multe zile.

— Fără să spună unde se duce?

— Nimeni nu știe nimic.

— Ai percheziționat locuința?

— Niciun rezultat. Chiar și cuferele cu rufărie erau golite, de parcă femeia asta ar fi vrut să șteargă orice urmă a existenței sale.

— Ce ai aflat despre ea?

— O tânără foarte ușuratică după cum se pare. Gurile rele spun chiar că trăia vânzându-și farmecele personale.

— Se pare că lucra într-o fabricuță de bere.

— Nici vorbă de așa ceva. Am făcut toate cercetările necesare.

— Veneau mulți bărbați în vizită la ea?

— Vecinii spun că nu; dar lipsea ea deseori, mai ales noaptea.

— Trebuie s-o găsești și pe ea și pe cei care i-au fost cumva clienți.

— Așa o să facem.

— Dați-i zor.

După plecarea polițistului, Amenii citi din nou plăcuțele din lemn pe care Serramanna îi scrisese complicei său hitit textul care-i dovedea vinovăția.

În liniștea adâncă a biroului său, la ora aceea a dimineții la care spiritul este deosebit de ascuțit, apărură o nouă ipoteză. Pentru a verifica dacă avea sau nu temei, trebuia să aștepte întoarcerea lui Acha.

*

Înălțată pe un pinten stâncos, fortăreața Megiddo făcu o impresie puternică armatei egiptene desfășurate pe câmpie. Judecând după înălțimea turnurilor, probabil că geniștii urmau să construiască scări înalte care nu se

puteau sprijini prea ușor de ziduri; săgețile și pietrele venite de sus riscau să producă pierderi grele printre atacatori.

Avându-l pe Acha alături, Ramses înconjură fortăreața conducându-și carul în cea mai mare viteză pentru a nu putea fi lovit de săgețile arcașilor de pe ziduri.

Nicio săgeată nu zbură în direcția lui, niciun arcaș nu se arătă pe metereze.

— O să rămână ascunși până în ultima clipă, aprecie Acha. În felul acesta, nu vor irosi niciun proiectil. Cea mai bună soluție ar fi să-i înfometăm.

— Proviziile din Megiddo le vor permite să reziste mai multe luni. Ce poate fi mai sâcâitor decât să menținem un asediu interminabil?

— Dacă am da atac după atac, am pierde mulți oameni.

— Mă crezi atât de insensibil încât să nu visez decât la o nouă victorie?

— Gloria Egiptului nu este ea mai importantă decât soarta oamenilor?

— Fiecare viață este prețioasă pentru mine, Acha.

— Ce ai de gând?

— Ne vom așeza carele de luptă în jurul fortăreței, la o distanță convenabilă, și arcașii noștri îi vor ucide pe sirienii care vor apărea la creneluri. Trei echipe de voluntari vor înălța scările și se vor apăra cu scuturile.

— Și dacă Megiddo nu poate fi cucerită?

— Mai întâi să încercăm s-o cucerim; dacă pornim cu gândul că nu vom izbuti, suntem dinainte învinși.

Energia pe care o inspira Ramses parcă dădu noi puteri soldaților. Se prezentară nenumărați voluntari, arcașii se înghesuiră ca să se urce în carele de luptă ce încercuiau fortăreața, năvălă tăcută și neliniștitoare.

Ducând pe umăr scări lungi, mai multe coloane de infanteriști înaintară cu pas iute în direcția zidurilor. Pe când le înălțau, arcașii sirieni apărură pe cel mai înalt turn și-și încordară arcurile. Niciunul nu avu timp să tragă vreo săgeată. Ramses și arcașii egipteni îi doborâră. Un al doilea val de apărători având părul des, legat cu o panglică și barba tăiată ascuțit, apărură în locul celorlalți; sirienii reușiră să tragă câteva săgeți, dar ele nu atinseră niciun egiptean. Regele și trăgătorii săi de elită îi eliminară și pe aceștia.

— Cam slăbuță rezistența, îi mărturisi bătrânul general lui Setau. Aș fi în stare să jur că oamenii aceia nu au luptat niciodată.

— Cu atât mai bine, voi avea mai puțin de lucru și aş putea petrece și eu o noapte liniștită alături de Lotus. Luptele astea mă sleiesc de puteri.

Infanteriștii începeau să urce pe scări când pe ziduri apăruă cam cincizeci de femei.

Armata egipteană nu avea obiceiul să ucidă femei și copii. Ele erau duse în Egipt, împreună cu copiii lor, ca prizonieri de război, și deveneau servitoare ale marilor moșieri egipteni. După ce își schimbau numele, ele se integrau în societatea egipteană.

Bătrânul general rămase uluit.

— Credeam că am văzut totul... Nenorocitele alea sunt nebune!

Două sirience aduseră un vas de încălzit, îl urcară pe muchia zidului și-l răsturnară în capul infanteriștilor care tocmai urcau. Atacatorii încercară să se ferească de cărbunii încinși, lipindu-se și mai tare de treptele scărilor. Săgețile arcașilor se înfipseră în ochii femeilor și ele se prăbușiră în gol. Cele care le înlocuiră, cu un nou vas plin cu jărat, avură aceeași soartă. Agitată peste măsură, o fată puse un cărbune mai mare într-o praștie, o învârti de câteva ori și o lansă la distanță.

Proiectilul îl atinse pe bătrânul general în șold. El se prăbuși, încercând să potolească arsura cu mâna.

— Nu pune mâna, îl sfătui Setau; stai liniștit, lasă-mă pe mine.

Ridicându-și pânza din jurul șoldurilor, îmblânzitorul de șerpi urină pe arsură. Ca și el, generalul știa că urina, spre deosebire de apa din fântână sau de la râu, era un mediu steril și curăța rănila, înlăturând riscul de infecție. Brancardierii îl transportară pe rănit la cortul-spital.

Infanteriștii ajunseră pe meterezele acum pustii.

Câteva minute mai târziu, poarta cea mare a fortăreței Megiddo fu deschisă.

În interior mai rămăseseră doar câteva femei și niște copii înspăimântați.

— Sirienii au încercat să ne respingă aruncând toate forțele într-o luptă în afara fortăreței, observă Acha.

— O asemenea manevră ar fi putut reuși, fu de părere Ramses.

— Nu te cunoșteau pe tine.

— Cine s-ar putea lăuda, prietene, că mă cunoaște cu adevărat?

Vreo zece soldați se apucaseră să jefuiască tezaurul fortăreței, plin cu vase din alabastru și cu statuete din argint.

Mârâitul leului îi împrăștie.

— Oamenii aceia să fie arestați, hotărî Ramses. Camerele de locuit să fie curățate și purificate cu fum.

Regele numi un guvernator și acesta fu însărcinat să aleagă ofițeri și soldați pentru garnizoana care urma să rămână la Megiddo. În depozite mai rămăsese hrană suficientă pentru mai multe săptămâni. Un grup de soldați pornise deja în căutarea vânatului și, eventual, a unor turme de oi sau de vite.

Ramses, Acha și noul guvernator reorganizară economia regiunii; pentru că nu mai știau de cine să asculte, țăranii întrerupseseră muncile de pe ogoare. În mai puțin de o săptămână, datorită prezenței egiptenilor, se instalează din nou liniștea și pacea.

Regele porunci să se construiască mici forturi, ocupate de patru cercetași cu caii lor, la oarecare distanță de Megiddo. În cazul unui atac hitit, mica garnizoană ar fi avut timpul să se pună la adăpost.

De la înălțimea turnului principal, Ramses avea în fața ochilor o priveliște care nu-l atrăgea deloc. Viața departe de Nil, de palmieri, de câmpiile înverzite și de deșert era o adevărată suferință. În aceste clipe liniștite ale zilei, Nefertari îndeplinea ritualurile serii. Cât de mult îi lipsea!

Acha întrerupse clipele de visare ale regelui.

— Așa cum mi-ai cerut, am stat de vorbă cu ofițerii și cu soldații.

— Ce este în sufletele lor?

— Simt o încredere totală în tine, dar nu visează decât la întoarcerea acasă.

— Îți place Siria, Acha?

— Este o țară periculoasă, plină de capcane. Ca s-o cunoști cu adevărat, trebuie să trăiești mult timp aici.

— Ținutul hitiților seamănă cu ea?

— Este mai sălbatic și mai primitiv. Iarna, pe platourile înalte din Anatolia, bate un vânt înghețat.

— Crezi că ar putea începe să-mi placă o asemenea țară?

— Tu ești Egiptul, Ramses. Nicio altă țară nu-și va găsi loc în inima ta.

— Până în provincia Amurru nu mai este mult.

— Nici până la dușmani.

— Crezi că armata hitită a năvălit în Amurru?

— Nu avem informații demne de crezare.

— Convingerea ta care este?

— Nu mă îndoiesc că ne așteaptă chiar acolo.

Capitolul 19

Întinsă de-a lungul mării, între orașele-port Tyr și Byblos, provincia Amurru se afla la est de muntele Hermon și de orașul comercial Damasc. Era ultimul protectorat egiptean până la zona de influență hitită.

La mai mult de patru sute de kilometri de Egipt, soldații faraonului înaintau cu greu. Contrar recomandărilor pe care i le făcuseră generalii săi, Ramses evitase drumul pe malul mării și preferase un drum de munte, dificil de străbătut atât pentru animale cât și pentru oameni. Nimeni nu mai râdea, nimeni nu mai schimba vreo vorbă, cu toții se pregăteau pentru confruntarea cu hitiții a căror faimă îi înfricoșa chiar și pe cei mai curajoși.

După analiza diplomatului Acha, recucerirea provinciei Amurru nu avea să se facă în urma unui război deschis, dar câți vor cădea sub soarele însângerat? Mulți speraseră că regele se va mulțumi cu Megiddo și vor lua drumul întoarcerii spre casă. Dar Ramses nu acordase decât un scurt timp de odihnă armatei sale înainte de a o supune acestui nou efort.

În goana mare, un cercetaș ajunsese din urmă coloana și se opri drept în fața lui Ramses.

— Sunt acolo, la capătul drumului, între faleză și mare.

— Mulți?

— Mai multe sute de oameni înarmați cu lănci și cu arcuri, ascunși în spatele tufișurilor. Cum ei țin sub observație drumul de pe malul mării, noi le putem cădea în spate.

— Hitiți?

— Nu, Maiestate, oameni din provincia Amurru.

Ramses era surprins. Ce cursă i se mai întindea armatei egiptene?

— Du-mă acolo.

Generalul de la carele de luptă interveni.

— Faraonul nu trebuie să-și asume un asemenea risc.

Ramses îl fulgeră cu privirea.

— Eu trebuie să văd, să judec și să hotărâsc.

Regele porni pe urma cercetaşului. Cei doi bărbaţi parcurseră o porţiune de drum pe jos şi ajunseră într-un loc povârnit de care se agăţau stânci gata să se prăvălească.

Regele se opri.

Marea, drumul care mergea de-a lungul malului, îngrămădeala de tufişuri, inamicii pitiţi pe după ele, faleza... Niciun loc în care s-ar fi putut afla forţele hitite pentru a pregăti o ambuscadă. Dar la orizont nu se putea vedea nimic din cauza unei alte faleze. Zeci de care de luptă anatoliene nu puteau fi ascunse la o distanţă oarecare, putând interveni în luptă în mare viteză?

În mâinile lui Ramses se aflau acum vieţile soldaţilor săi, ei înşişi chezaşi ai securităţii Egiptului.

— Să ne desfăşurăm, şopti el.

*

Infanteriştii prinţului din Amurru moţăiau. Când primii egipteni ar fi ajuns venind dinspre sud pe malul mării, i-ar fi doborât prin surprindere.

Prinţul Benteshina aplica strategia pe care i-o impuseseră instructorii hitiţi. Aceştia erau convinşi că Ramses, după atâtea curse câte îi întinseseră pe drum, n-ar mai fi putut ajunge până acolo. Şi dacă totuşi ajungea, forţele sale ar fi fost atât de mult diminuate încât această ultimă capcană ar fi fost de-ajuns ca să le distrugă cu totul.

Bărbat cam de cincizeci de ani pe care nu-i arăta, cu o falnică mustaţă neagră, Benteshina nu-i iubea pe hitiţi, dar îi era teamă de ei. Amurru era atât de aproape de zona lor de influenţă că nu avea niciun interes să-i supere. Desigur, era vasal al Egiptului şi plătea tribut faraonului; dar hitiţii nu-l mai acceptau astfel şi-i cereau să se răskoale dând în acest fel o ultimă lovitură unei armate egiptene sleite de puteri.

Simţindu-şi gura uscată, prinţul îi ceru paharnicului să-i aducă vin proaspăt. Benteshina se ascundea într-o grotă de sub faleză.

Servitorul nu apucă să facă decât câţiva paşi.

— Stăpâne... Uitaţi-vă!

— Grăbeşte-te, mi-e sete.

— Priviţi acolo, pe faleză... Sute, mii de egipteni!

Benteshina se ridică mut de uimire. Paharnicul nu se înşelase.

Un bărbat înalt de statură, purtând o coroană albastră şi veşminte cu reflexe aurii, cobora pe cărarea care ducea până pe plajă. La dreapta sa un leu uriaş.

Mai întâi câte unul, apoi în cete, soldații libanezi se întoarseră și văzură același spectacol pe care-l văzuse și căpetenia lor. Cei care ațipiseră fură imediat treziți.

— Unde te ascunzi tu, Benteshina? Întrebă vocea gravă și răsunătoare a lui Ramses.

Tremurând din toate încheieturile, prințul din Amurru înaintă către faraon.

— Nu ești tu vasalul meu?

— Maiestate, eu am servit întotdeauna cu credință Egiptul!

— De ce îmi pregăteau oamenii tăi o ambuscadă?

— Ne gândeam... la securitatea provinciei noastre...

Un zgomot surd, asemănător cu tropotul unor cai umplu zărilor. Ramses privi în depărtare, în direcția acelei faleze după care se puteau ascunde carele hitite.

Pentru faraon fu clipa adevărului.

— M-ai trădat, Benteshina.

— Nu, Maiestate! Hitiții m-au forțat să fac ce spuneau ei. Dacă aș fi refuzat, ne-ar fi ucis și pe mine și pe supușii mei. Noi așteptam venirea voastră ca să ne eliberați de jugul lor.

— Unde sunt ei acum?

— Au plecat, convinși că aici nu vor mai ajunge decât rămășițe din armata voastră, dacă ar fi reușit să treacă de numeroasele piedici pe care vi le puseseră în drum.

— Ce este zgomotul acela ciudat?

— Vine de la valurile mari care iau naștere în mare, se rostogolesc spre stânci și se sparg la mal.

— Oamenii tăi erau gata să poarte o bătălie împotriva mea. Ai mei sunt hotărâți să lupte.

Benteshina îngenunche.

— Cât de trist este, Maiestate, să cobori pe tărâmul tăcerii, acolo unde domnește moartea! Omul viu își doarme acolo somnul de veci, este toropit toată ziua. Cei care locuiesc acolo sunt atât de departe în adâncuri încât glasurile lor nu mai ajung până la noi, căci nu există nici uși, nici ferestre. Nicio rază de soare nu luminează în bezna acelui regat al răposaților, nicio adiere de vânt nu le răcorește sufletele. Nimeni nu dorește să pășească în acest îngrozitor ținut. Cer cu umilință Faraonului să mă ierte! Să-i cruțe și pe locuitorii din Amurru ca să-l poată sluji pe mai departe.

Văzându-l pe stăpânul lor atât de supus, soldații libanezi aruncară armele. Când Benteshina fu văzut plecându-se cu umilință în fața lui Ramses, strigăte de bucurie izbucniră din piepturile egiptenilor și ale aliaților lor.

*

Când ieși din biroul lui Amen, Șenar era distrus.

După o campanie militară purtată cu o rapiditate de necrezut, Ramses recucerise provincia Amurru care trecuse, totuși, nu demult, sub influența hitită! Cum era posibil ca acest rege fără experiență, conducându-și pentru prima oară armata pe un teritoriu dușman, să reușească să treacă peste toate obstacolele și să obțină o victorie atât de strălucită?

Trecuse mult timp de când Șenar începuse să nu mai creadă în existența zeilor, dar era evident că Ramses se bucura de o protecție magică lăsată ca moștenire de Seti, datorită vreunui ritual secret. O asemenea forță era aceea care îi conducea pașii.

Șenar întocmi o notă de serviciu spre știința lui Amen. În calitate sa de ministru al Afacerilor externe, se ducea el în persoană la Memphis ca să anunțe notabilităților de acolo vestea excelentă a victoriilor egiptene.

*

— Unde este magul? o întrebă Șenar pe sora sa, Dolenta.

Femeia brună și înaltă, cu forme languroase, o strânse alături de ea pe blonda Lita, moștenitoarea lui Akhenaton, care stârnea mânia fratelui mai mare al lui Ramses.

— Lucrează.

— Vreau să-l văd imediat.

— Ai răbdare un pic, pregătește o nouă serie de descântece cu șalul lui Nefertari.

— Mare scofală a făcut! Află că Ramses a recucerit Amurru, a luat toate fortărețele din Canaan și și-a impus din nou autoritatea asupra protectoratelor noastre din Nord! Pierderile noastre sunt mici de tot, iubitul meu frate nu are nici cea mai mică zgârietură și a devenit de-a dreptul un zeu pentru soldați!

— Ești sigur de toate astea?

— Ameni este o sursă sigură de informații. Scribul ăsta blestemat este atât de șiret că trebuie să fie întotdeauna mai presus de adevăr. Canaan, Amurru și Siria de Sud nu se vor mai întoarce în zona hitită. Fii sigură că Ramses va face din aceste teritorii o bază bine fortificată și o zonă tampon peste care niciun dușman nu va mai trece. În loc să-l doborâm pe fratele meu, i-am întărit sistemul de apărare... Grozav rezultat!

Blonda Lita îl privea admirativ pe Șenar.

— Viitoarea noastră domnie se îndepărtează, draga mea. Și dacă voi m-ați tras pe sfoară, tu și magul tău?

Șenar apucă de partea de sus a rochiei tinerei femei și o sfâșie, rupându-i bretelele. Pe pieptul ei se vedeau urmele unor arsuri adânci.

Lita începu să suspine și se ghemui în brațele Dolentei.

— N-o chinui, Șenar; ea și cu Ofir sunt aliații noștri cei mai prețioși.

— Grozavi aliați, n-am ce spune!

— Să nu te îndoiești de asta, stăpâne, spuse încet un glas grav.

Șenar se întoarse.

Figura de pasăre de pradă a magului Ofir îl impresionează și de data aceasta pe fratele mai mare al lui Ramses. Privirea ochilor de un verde închis ai libianului părea să aducă descântece în stare să doboare un dușman în câteva clipe.

— Nu sunt mulțumit de serviciile tale, Ofir.

— Ați văzut cu ochii voștri că și Lita și eu însumi nu precupețim niciun efort. Așa cum v-am explicat, mergem foarte departe și ne trebuie timp ca să izbândim. Atât timp cât șalul lui Nefertari nu va fi mistuit cu totul, protecția magică nu va fi înlăturată. Dacă ne grăbim, o vom omorî pe Lita și nu vom mai avea nicio speranță să-l detronăm pe uzurpator.

— Cât mai durează, Ofir?

— Lita este plăpândă pentru că este un medium excelent. După fiecare ședință de magie, Dolenta și cu mine trebuie să-i oblojim rănilor și trebuie să așteptăm vindecarea lor înainte de a-i folosi din nou calitățile.

— Nu puteți folosi un alt cobai?

Privirea magului se înăspri.

— Lita nu este un cobai, ci viitoarea regină a Egiptului, soția voastră. S-au împlinit câțiva ani buni de când ea se pregătește pentru această luptă nemiloasă din care noi vom ieși învingători. Nimeni n-ar putea s-o înlocuiască.

— Am înțeles... Dar gloria lui Ramses crește pe zi ce trece!

— O nenorocire i-ar putea pune capăt doar într-o clipă.

— Fratele meu nu-i deloc un om obișnuit, este însuflețit de o putere ciudată.

— Nu uit aceasta, stăpâne Șenar. Este motivul pentru care mă folosesc de cele mai profunde resurse ale științei mele. Graba ar fi o mare greșală. Cu toate acestea...

Șenar rămase cu ochii ațintiți la buzele lui Ofir.

— Cu toate acestea, voi încerca o acțiune directă asupra lui Ramses. Un om victorios devine prea sigur pe el și nu mai este atât de prevăzător ca înainte. Noi o să profităm de un moment de slăbiciune.

Capitolul 20

Provincia Amurru era în plină sărbătoare. Prințul Benteshina ținuse cu tot dinadinsul să marcheze printr-o atmosferă sărbătorească prezența lui Ramses și reinstaurarea păcii. Declarații solemne de credință fuseseră menționate în papirusuri și prințul se angajase ca, în cel mai scurt timp, să trimită cu corăbiile un număr de trunchiuri de cedru care urmau să fie înălțate în fața coloanelor templelor egiptene. Soldații libanezi deveniră cei mai buni prieteni ai camarazilor egipteni, vinul curse în valuri, iar femeile din provincia recucerită știură să-și pună în valoare farmecele în fața celor care urmau să le protejeze din nou.

Încântați de o asemenea ocazie, chiar dacă nu prea aveau încredere în această veselie cam forțată, Setau și Lotus luară parte și ei la petreceri și se bucurară întâlnind un bătrân vrăjitor iubitor al șerpilor. Deși speciile din partea locului erau lipsite de o calitate deosebită a veninului și nu erau atât de agresive ca acelea care trăiau în Egipt, specialiștii se folosiră de ocazie pentru a-și împărtăși reciproc secrete ale meseriei.

În ciuda atenției cu care încerca să-l copleșească gazda sa, Ramses nu era deloc bine dispus. Benteshina puse această atitudine pe seama seriozității pe care faraonul, omul cel mai puternic din lume, trebuia să și-o păstreze în orice împrejurare.

Acha nu era de aceeași părere.

La sfârșitul unui banchet la care luaseră parte ofițerii superiori din Egipt și cei din Amurru, Ramses se retrăsese pe terasa palatului princiar unde Benteshina îl găzduise pe ilustrul său oaspete.

Privirea faraonului era ațintită spre Nord.

— Aș putea să-ți întrerup pentru câteva clipe gândurile?

— Ce dorești, Acha?

— S-ar părea că nu apreciezi deloc ospitalitatea prințului din Amurru.

— A trădat și va trăda mereu. Dar îți urmez sfatul: de ce să-l înlocuiesc din moment ce-i cunosc păcatele?

— Dar tu nu la el te gândești.

— Știi tu ce mă frământă pe mine?

— Privirea ta este ațintită înspre Kadesh.

— Kadesh, mândria hitiților, simbolul dominației lor asupra Siriei de Nord, pericolul permanent care pândește Egiptul! Da, visez la Kadesh.

— A ataca această cetate înseamnă a pătrunde în zona de influență hitită. Dacă iei o asemenea hotărâre, trebuie să le facem o declarație de război în toată regula.

— Dar ei au respectat aceste reguli stârnind răzcoalele în ținuturile aflate sub protecția noastră?

— Acelea nu erau decât niște forme de nesupunere. Dacă ataci Kadesh, înseamnă că încalci frontiera stabilită între Egipt și imperiul hitit. Altfel spus, război în toată puterea cuvântului. Un conflict care ar putea dura mai multe luni și care ne-ar putea duce la pierzanie.

— Suntem gata de orice.

— Nu, Ramses. Succesele tale nu trebuie să te facă să-ți pierzi cumpătul.

— Victoriile acestea ți se par un lucru de nimic?

— Tu n-ai învins decât niște războinici mediocri;ăștia din Amurru au depus armele fără luptă. Nu același lucru se va întâmpla și cu hitiții. În plus, oamenii noștri sunt obosiți și dornici să se vadă cât mai curând pe la casele lor. Dacă ne angajăm în momentele acestea într-o confruntare atât de serioasă putem risca să ajungem la un dezastru.

— Este, oare, armata noastră atât de slabă?

— Trupurile și spiritele oamenilor noștri erau pregătite pentru o campanie de recucerire, nu pentru atacarea unui imperiu cu posibilități militare mai mari decât ale noastre.

— Prudența ta nu este cumva periculoasă?

— Bătălia de la Kadesh va avea loc, dacă asta este dorința ta; dar trebuie să știi să te pregătești pentru ea.

— O să iau o hotărâre în noaptea asta.

*

Petrecerea se terminase.

În zori, un zvon se răspândi prin tabără: armata se pregătește de luptă. Două ore mai târziu, Ramses apărură în carul de luptă tras de credincioșii săi cai. Regele era îmbrăcat cu platoșa de luptă.

În stomacurile oamenilor se puse un nod. Era oare întemeiat zvonul care circulase astă-noapte? Atacam cetatea Kadesh, pornim asupra invincibilei capitale hitite, dăm piept cu barbarii aceia de o cruzime fără egal... Nu, tânărul rege n-ar fi putut urzi un plan atât de nesăbuit! Moștenind înțelepciunea tatălui său, el va respecta zona de influență a dușmanului și va alege o soluție pașnică.

Suveranul își trecu trupele în revistă. Fețele erau crispate și îngrijorate; de la cel mai tânăr recruta, până la veteranul cel mai experimentat, oamenii înțepeniseră, cu mușchii atât de încordați încât parcă îi dureau. De vorbele pe care urma să le spună Faraonul depindea existența lor în continuare.

Pentru că nu-i plăceau asemenea momente solemne, Setau stătea lungit pe burtă în căruța sa și o pusese pe Lotus să-i facă un masaj, bucurându-se că sânii ei îi mângâiau omoplații.

Prințul Benteshina se refugiase în palatul său și nu mai avea chef să înfulece prăjiturile cu cremă care-i plăceau atât de mult la micul dejun. Dacă Ramses declara război hitiților, provincia Amurru urmă să servească drept bază de sprijin a armatei egiptene și locuitorii ar fi fost înrolați ca mercenari. În caz că Ramses ar fi fost învins, hitiții ar fi trecut ținutul prin foc și sabie.

Acha încercă să-și dea seama ce intenții avea regele, dar figura lui Ramses rămase imobilă și inexpressivă.

Terminând inspecția, Ramses își întoarse carul în direcție opusă. Pentru o clipă, caii părură s-o pornească spre Nord, în direcția cetății Kadesh. Apoi, Faraonul se întoarse către sud și se îndreptă spre Egipt.

*

Setau se bărbieri cu un brici de bronz, își aranjă părul cu pieptenele său din lemn, cu dinții inegali, își masă fața cu o alifie care alunga insectele, își curăță sandalele și-și făcu sul rogojina. Nu era la fel de elegant ca Acha, dar se străduia să pară mai dichisit ca de obicei, în ciuda râsetelor malițioase ale lui Lotus. De când armata egipteană, plină de entuziasm, luase drumul spre casă, Setau și Lotus avuseseră, în sfârșit, timp destul să se iubească pe săturate în căruța lor. De jur împrejur, infanteriștii nu încetau să cânte imnuri închinare gloriei lui Ramses, în timp ce oamenii din carele de luptă, armă nobilă, se mulțumeau doar să fredoneze aceleași cântece. Toți militarii aveau o convingere comună: viața de soldat era neînchipuit de frumoasă atunci când nu mergeau la luptă!

Mărșăluind în pas vioi, armata traversase Amurru, Galileea și Palestina, ai căror locuitori îi așteptau cu strigăte de bucurie, oferindu-le fructe și legume proaspete. Înainte de a parcurge ultima etapă care îi ducea la intrarea în Deltă, tabăra fu instalată la nord de Sinai și la vest de deșertul Negev, într-o regiune călduroasă în care poliția deșertului supraveghea mișcările populațiilor nomade și proteja deplasarea caravanelor.

Setau era nespus de bucuros. Locurile acelea era pline de vipere și de cobre superbe, cu venin foarte puternic. Cu obișnuita sa îndemânare, Lotus prinsese deja vreo zece, umblând doar prin tabără; fata zâmbea atunci când îi vedea pe soldați ferindu-se din calea ei.

Ramses privea deșertul. Ochii săi erau ațintiți către nord, acolo unde se afla Kadesh.

— Ai luat o hotărâre lucidă și înțeleaptă, recunosc Acha.

— Înțelepciune înseamnă să bați în retragere în fața inamicului?

— Nu înseamnă nici a te lăsa masacrat, nici a încerca imposibilul.

— Te înșeli, Acha; adevăratul curaj ține de imposibil.

— Pentru prima oară, Ramses, tu mă sperii; în ce direcție vrei să îndrepti Egiptul?

— Crezi că amenințarea care vine dinspre Kadesh se va risipi de la sine?

— Diplomația permite rezolvarea unor conflicte în aparență de nerezolvat.

— Diplomația ta îi va dezarma oare pe hitiți?

— De ce nu?

— Oferă-mi tu, Acha, adevărata pace pe care o doresc; dacă nu, o voi construi eu însumi.

*

Erau o sută cincizeci.

O sută cincizeci de bărbați, alergători ai nisipurilor, beduini și evrei, colindând de mai multe săptămâni prin deșertul Negev în căutare de caravane rătăcite. Se aflau cu toții sub comanda unui bărbat chior, cam de patruzeci de ani, care reușise să evadeze dintr-o închisoare militară chiar înainte de a fi executat. Avea la activ treizeci de atacuri asupra caravelor și asasinase douăzeci și trei de negustori egipteni sau străini, așa că Vargoz apărea drept un erou în ochii tribului său.

Când armata egipteană apăruse la orizont, i se păruse a fi un miraj. Carele de luptă, călăreții, infanteriștii... Vargoz și oamenii săi se adăpostiseră într-o peșteră, hotărâți să nu iasă de acolo până când nu dispărea inamicul.

În timpul nopții, în visele lui Vargoz apăruse un chip.

Un cap ca al unei păsări de pradă, o voce blândă și convingătoare, cea a unui mag libian, Ofir, pe care Vargoz îl cunoscuse încă din tinerețe. Într-o oază pierdută undeva între Libia și Egipt, magul îl învățase să citească și să scrie și se folosisese de el ca medium.

Și iată că astă-noapte figura poruncitoare se întorsese din trecut, iar vocea aceea pătrunzătoare îi dădea din nou ordine pe care Vargoz nu putea să nu le execute.

Cu privirile rătăcite, cu buzele albite din care parcă se scursese tot sângele, șeful bandei îi trezi pe ciracii săi.

— Cea mai tare lovitură a noastră, le explică el. Veniți după mine.

Așa cum făceau întotdeauna, se supuseră cu toții. Acolo unde îi ducea Vargoz era rost de pradă bogată.

Când ajunseră în preajma taberei armatei egiptene, o bună parte dintre bandiți rămaseră pe loc.

— Pe cine vrei tu să jefuiești?

— Cel mai frumos cort, cel de acolo... Sunt comori mari în el.

— N-avem nicio șansă!

— Nu sunt multe santinele și cele care sunt nu se așteaptă la un atac. Mișcați-vă iute și o să fiți niște oameni bogați!

— Este oastea faraonului, îi atrase atenția unul dintre alergătorii nisipurilor. Chiar dacă am reuși, o să ne prindă imediat!

— Dobitocule... Crezi că mai rămânem mult pe aici? Cu aurul pe care o să-l furăm, putem fi mai bogați decât prinții!

— Aurul...

— Faraonul nu pleacă nicăieri fără să ia cu el o grămadă de aur și de pietre prețioase. Cu asta îi cumpără pe vasalii săi.

— Cine ți-a spus așa ceva?

— Am visat.

Beduinul îl privi cu o uimire fără margini.

— Îți bați joc de mine?

— Faci ce spun eu sau nu?

— Să-mi pun eu pielea în joc pentru un vis... Nu ești zdravăn la minte?

Securea lui Vargoz îl lovi fulgerător pe alergătorul nisipurilor, retezându-i gâtul pe jumătate. Șeful tribului îi mai îndesă muribundului câteva lovituri de picior și-i dădu lovitura de grație despărțindu-i capul de trunchi.

— Mai vrea careva să spună ceva?

Cei o sută cincizeci de bărbați înaintară târâș către cortul faraonului.

Vargoz executa întocmai ordinul primit de la Ofir: să-i taie lui Ramses un picior, lăsându-l infirm.

Capitolul 21

Mulți dintre soldații care făceau de pază moțăiau. Alții visau cu ochii deschiși la căminul și familia lor. O singură santinelă observă o umbră ciudată care se târa înspre cort, dar Vargoz fu iute de mână și-l sugrumă înainte ca soldatul să dea alarma. Membrii tribului se văzură nevoiți să recunoască, o dată în plus, că șeful lor avea dreptate. Nu era deloc greu să te apropii de cortul regelui.

Vargoz habar nu avea dacă Ramses ducea într-adevăr cu el o comoară și nu se gândea la clipa în care tâlharii aveau să-și dea seama că-i păcălise. Era împins înainte doar de obsesia care i se întipărise în minte: să se supună poruncii lui Ofir, să scape de fața și de vocea lui.

Fără să ia în seamă riscurile, el alergă spre ofițerul ațipit lângă intrarea în cortul cel mare. Atacul lui Vargoz fu atât de violent încât egipteanul nu avu timp nici măcar să-și scoată sabia din teacă. Cu răsuflarea tăiată de lovitura

în cap pe care o primise de la atacator, fu trântit la pământ și-și pierdu cunoștința.

Calea era liberă acum.

Chiar dacă Faraonul era un zeu, el nu putea ține piept unui agresor dezlănțuit.

Dintr-o lovitură cu securea, pânza cortului fu despicată.

Trezit brusc din somn, Ramses tocmai se ridica în capul oaselor. Cu arma ridicată, Vargoz se năpusti asupra regelui.

O greutate enormă îl făcu una cu pământul. O durere puternică îi sfâșie spatele, ca și cum o mulțime de cuțite îi brăzdau carnea. Întorcând capul, el văzu, preț de o secundă, un leu uriaș ale cărui fălci tocmai se închideau pe țeasta sa, făcând-o să trosnească de parcă ar fi fost un fruct copt.

Urletul de groază al beduinului care venea pe urmele lui Vargoz dădu alarma. În lipsa căpeteniei, zăpăciți, fără să mai știe dacă trebuiau să atace sau s-o rupă la fugă, hoții fură străpuși de săgeți. Voinicul singur omorî cinci dintre ei apoi, văzând că arcașii egipteni își făceau foarte bine datoria, se întoarse ca să doarmă mai departe lângă patul stăpânului său.

Înfuriați, egiptenii răzbunară moartea santinelor ucigându-i pe toți membrii tribului de tâlhari. Rugămințile de iertare ale unuia dintre răniți îi atraseră atenția unui ofițer care-l anunță pe rege.

— Un evreu, Maiestate.

Rănit în burtă de două săgeți, hoțul era pe moarte.

— Ai trăit în Egipt, evreule?

— Mă doare...

— Vorbește, dacă vrei să te îngrijim! îl somă ofițerul.

— Nu, nu în Egipt... Întotdeauna am trăit aici...

— Tribul tău l-a găzduit cumva pe unul, Moise? îl întrebă Ramses.

— Nu...

— De ce ne-ați atacat?

Evreul bolborosi câteva cuvinte de neînțeles și-și dădu duhul.

Acha se apropie de rege.

— Pe toți zeii, ești teafăr!

— Voinic m-a apărut.

— Cine sunt bandiții ăștia?

— Niște beduini, alergători ai nisipurilor, și cel puțin unul dintre ei era evreu.

— Atacul acesta al lor era adevărată sinucidere.

— Cineva i-a îndemnat să pornească la o asemenea ispravă nesăbuită.
— Să fie mâna hitiților?
— S-ar putea.
— La ce te gândești?
— Demonii tenebrelor sunt nenumărați.
— Eu nu reușeam să adorm cu niciun chip, mărturisi Acha.
— Din ce cauză ai avut o asemenea insomnie?
— Reacția hitiților. Nu vor sta cu mâinile în sân.
— Poate îmi reproșezi că nu am pornit atacul asupra cetății Kadesh.
— Trebuie să consolidăm cât se poate de repede sistemul de apărare a protectoratelor noastre.
— Asta o să fie, Acha, misiunea ta pentru viitor.

*

Ca să mai facă economii, Ameni răzuia o plăcuță veche din lemn ca s-o folosească din nou pentru scris. Funcționarii din serviciul său știau că secretarului particular al regelui nu-i plăcea risipa și că ținea la respectul față de materiale.

Triumful lui Ramses în campania din protectorate și creșterea perfectă a apelor aduseseră mare bucurie în capitala Pi-Ramses. Bogați și săraci se pregăteau cu toții să-l întâmpine pe rege, bărcile aduceau zi și noapte alimentele solide și lichide destinate unui banchet uriaș la care urmau să ia parte toți locuitorii orașului.

În această perioadă de inactivitate forțată datorată revărsării Nilului, țăranii se odihneau sau mergeau cu bărcile în vizită la membri ai familiei aflați la o depărtare mai mică sau mai mare. Delta devenise o adevărată mare din care se mai vedeau doar insulițele pe care erau construite satele. Capitala lui Ramses părea o corabie ancorată în mijlocul acestei întinderi imense de ape.

Doar sufletul lui Ameni era răvășit. Dacă aruncase un nevinovat în închisoare, în plus, un om credincios lui Ramses, o asemenea nedreptate urma să atârne greu în balanță la judecata de pe lumea cealaltă. Scribul nu îndrăznise să-i facă vreo vizită lui Serramanna care continua să susțină că era nevinovat.

Polițistul pe care Ameni îl însărcinase să-l ancheteze pe martorul principal al acuzației, Nenufar, iubita lui Serramanna, se prezintă seara târziu în biroul său.

— Ai obținut ceva rezultate?

Polițistul se codea să răspundă.

— Afirmativ.

Ameni răsuflă ușurat; în sfârșit, lucrurile se puteau clarifica întrucâtva!

— Nenufar?

— Am găsit-o.

— De ce n-ai adus-o aici?

— Pentru că a murit.

— Un accident?

— După cum spune medicul care i-a examinat cadavrul, este vorba de o crimă. Nenufar a fost strangulată.

— O crimă... Așadar, cineva a vrut să elimine acest martor. Dar de ce... Pentru că ea mințise sau pentru că exista riscul să spună prea multe?

— Cu tot respectul, drama asta nu aruncă o umbră de îndoială asupra vinovăției lui Serramanna?

Ameni se făcu mai palid decât de obicei.

— Aveam dovezi împotriva lui.

— Sigur că existau dovezi, nici nu încape vorbă, admise polițistul.

— Ei bine, da, încape vorbă! Imaginează-ți că această Nenufar ar fi fost plătită pentru a-l acuza pe Serramanna, că s-a speriat după aceea la gândul că va trebui să apară în fața unui tribunal, că a mințit sub jurământ și față de Regulă. Cel care îi ceruse așa ceva nu mai avea încotro: trebuia s-o ucidă. Bineînțeles, ne rămâne o dovadă de netăgăduit! Și dacă și aceasta este un fals, dacă scrisul sardului a fost imitat de cineva?

— Asta nu era greu de făcut: Serramanna scria în fiecare săptămână o notă de serviciu pe o plăcuță lăsată la ușa cazărmii în care se află garda personală a regelui.

— Serramanna să fi căzut victimă a unei mașinații... Asta crezi, nu-i așa?

Polițistul dădu din cap aprobator.

— Îndată după întoarcerea lui Acha, spuse Ameni, aş putea, eventual, să-l scot de sub acuzare pe Serramanna, fără a mai aștepta arestarea adevăratului vinovat... Ai vreo idee?

— Nenufar nu s-a zbatut când a fost omorâtă. Probabil că îl cunoștea pe cel care a asasinat-o.

— Unde a fost găsită?

— Într-o căsuță din cartierul comercial.

— Proprietatea cui?

- Casa fiind neocupată de mult timp, vecinii n-au putut să-mi spună.
- O să cercetez la serviciul de cadastru și precis o să aflu ceva. Dar vecinii ăia n-au băgat de seamă nimic neobișnuit?
- O femeie bătrână, pe jumătate oarbă, susține că ar fi văzut un bărbat scund de statură ieșind din casă, în toiul nopții, dar nu este în stare să spună cum arăta.
- O listă a celor cu care avea relații Nenufar?
- N-are rost să ne gândim la așa ceva... S-ar putea ca Serramanna să fi fost primul său iubit cu adevărat.

*

Nefertari se bucura îndelung de un duș calduț. Cu ochii închiși, ea visa la fericirea nebunească al cărei parfum îl simțea apropiindu-se clipă de clipă, la întoarcerea lui Ramses a cărei absență i se părea o adevărată tortură.

Servitoarele îi frecară delicat corpul cu cenușă și cu natron, un amestec de carbonat și bicarbonat de sodiu care înlătura uscăciunea pielii și curăța porii. După o ultimă îmbăiere, regina se culcă pe dalele calde și o altă servitoare îi făcu masaj cu o pomadă pe bază de terebint, ulei și lămâie care înmiresma corpul pentru toată durata zilei.

Visătoare, Nefertari se lăsă în grija pedichiuristei, a manichiuristei și a machiezei care îi făcu în jurul ochilor o linie de fard verde crud, ornamental și, totodată, protector. Pentru că se apropia sosirea lui Ramses, servitoarea dădu pe părul superb al reginei cu un parfum sărbătoresc, preparat, printre altele, cu mosc și cu smirnă. Apoi, ea îi întinse frumoasei Nefertari o oglindă de bronz lustruit al cărei mâner întruchipa o fată tânără goală, reprezentare pământească a frumuseții cerești a zeiței Hathor.

Mai rămânea de pus o perucă din păr omenesc, despărțit în față în două şuvițe bogate care-i ajungeau până la șani, iar în spate ondulat, numai bucle. Pentru a doua oară se privi în oglindă și fu mulțumită de ceea ce văzu.

— Dacă-mi permiteți, șopti coafeza. Maiestatea Voastră n-a fost niciodată atât de frumoasă.

Cameristele o îmbrăcară pe regină într-o rochie de in, de un alb imaculat, lucrată în atelierul de țesătorie al palatului.

Îndată ce regina se așeză ca să vadă cât de larg era minunatul veșmânt, un câine galben auriu, îndesat, musculos, cu urechile atârând, cu coada încolăcită și cu botul scurt terminat cu o trufă neagră îi sări pe genunchi.

Câinele venea din grădina proaspăt udată și labele lui lăsară pete de noroi pe rochia reginei.

Îngrozită, o cameristă puse mâna pe o paletă cu care se omorau muștele și vru să lovească animalul.

— Nu-l atinge, îi porunci Nefertari; este Străjerul, câinele lui Ramses. Dacă se agită așa, înseamnă că a simțit ceva.

O limbă roșie, umedă și moale linse obrajii reginei, ștergându-i machiajul. Ochii mari și credincioși ai Străjerului aveau o expresie de bucurie nețărmurită.

— Ramses va fi aici chiar mâine dimineată, nu-i așa?

Străjer își puse labele din față pe bretelele rochiei și dădu din coadă cu un entuziasm care nu mai lăsa loc pentru nicio îndoială.

Capitolul 22

Prin semnale luminoase, cercetașii din fortărețe și din forturile de supraveghere anunțau: sosea Ramses.

Capitala fu cuprinsă imediat de o agitație neobișnuită. Din cartierul care se învecina cu templul lui Ra până la atelierele de lângă port, de la vilele înalților funcționari până la căsuțele oamenilor simpli, de la palat până la depozite, toată lumea alerga într-un suflet ca să se achite de misiunea pe care o primise și totul să fie gata pentru momentul extraordinar al intrării suveranului în Pi-Ramses.

Intendentul Rome își ascundea chelia impozantă sub o perucă tunsă scurt. Nedormit de două zile și două nopți, își muștruluia subordonații, făcându-i pe toți molâi și nepricepuți. Numai pentru masa la care urma să stea regele trebuiau sute de porții de vită friptă la proțap, câteva zeci de găște, de asemenea fripte, două sute de coșuri de carne și de pește uscat, cincizeci de vase cu smântână, vreo sută de porții de pește pregătit cu mirodenii, fără a mai pune la socoteală legumele și fructele. Vinurile trebuia să fie de o calitate fără cusur, ca și berea potrivită pentru petreceri. Și mii de banchete trebuia organizate în diferite cartiere ale orașului, astfel încât chiar și cel mai umil locuitor să participe în ziua aceea la glorificarea regelui și la

fericirea Egiptului. La cea mai mică încurcătură pe cine l-ar fi arătat cu degetul dacă nu pe el, pe Rome?

El citi ultimul papirus cu lista alimentelor aduse: mii de pâini de forme diferite, dar din făină de cea mai bună calitate, două mii de pâinițe mici rumenite și crocante, douăzeci de mii de prăjituri cu miere, cu suc de roșcove și cu smochine, trei sute cincizeci și doi de saci cu struguri care urmau să fie puși în cupe, o sută doisprezece de rodii și tot atâția de smochine...

— Uite-l! exclamă paharnicul.

În picioare pe acoperișul bucătăriei, un bucătar dădea din mâini ca un apucat.

— Nu se poate...

— Ba da, el este!

Bucătarul sări de pe acoperiș, paharnicul o luă la goană în direcția mării alei a capitalei.

— Rămâneți pe loc! urlă Rome.

În câteva clipe, bucătăria și dependențele palatului se goliră. Rome se prăvăli pe un scăunel cu trei picioare. Cine avea să mai scoată acum ciorchinii de strugure din saci și să-i aranjeze cu măiestrie pentru a fi serviți?

*

El fascina.

El era soarele, taurul plin de forță, protectorul Egiptului și învingătorul unor țări străine, regele cu victorii mărețe, cel pe care însăși lumina divină îl alesese.

El era Ramses.

Purtând pe cap o coroană de aur, îmbrăcat cu o platoșă argintie și cu un veșmânt scurt cu găitane de aur, ținând un arc în mâna stângă și o sabie în dreapta, el se ținea drept pe platforma carului său împodobit cu crini și condus de Acha. Voinic, leul nubian cu coama roșcovană, înainta și el pe lângă car, în același pas cu caii.

În frumusețea lui Ramses puterea se contopea cu strălucirea. În el era întruchipată imaginea cea mai completă a Faraonului.

Mulțimea se îmbulzea de o parte și de alta a căii pentru procesiunea care ducea la templul lui Amon. Cu brațele pline de flori, mirosind frumos a uleiuri speciale pentru sărbători, muzicanți și cântăreți proslăveau

întoarcerea regelui printr-un imn de bun venit. „Văzându-l pe Ramses, spunea un vers, îți simți sufletul fericit”; mulțimea se îngrămădea la trecerea suveranului ca să-l vadă măcar pentru o clipă.

În pragul încăperii sacre, se afla Nefertari, marea soție regală. Femeia cea dulce prin dragoste, cea al cărei glas aducea fericirea, suverana celor Două Țări, cea a cărei coroană cu două pene înalte atinge cerul, iar colierul său de aur, împodobit cu un scarabeu de lapislazuli, păstra secretul reînvierii, ținea în mâini o pană de struț, reprezentând-o pe Maat, Regula eternă.

Când Ramses coborî din car, în mulțime se făcu tăcere.

Cu pași rari, regele se îndreptă către regină. Se opri la trei metri de ea, lăsă jos arcul și sabia și-și duse pumnul drept deasupra inimii.

— Cine ești tu, cel care ai îndrăzneala s-o privești pe Maat?

— Eu sunt Fiul luminii, moștenitorul testamentului zeilor, cel care este garantul dreptății și nu face nicio diferență între cel puternic și cel slab. Trebuie să apăr întregul Egipt de nenorociri, în interior ca și în exterior.

— Ai respectat Maat, aflându-te departe de pământul sacru?

— Am aplicat Regula și îi înfățișez zeiței faptele mele pentru ca ea să mă judece. În felul acesta, țara se va sprijini cu nădejde pe adevăr.

— Fie ca Regula să te recunoască drept unul dintre cei dreپți.

Nefertari ridică pana de struț care străluci în razele soarelui.

Multe minute în șir, mulțimea își aclamă regele. Chiar și Șenar, impresionat, nu se putu împiedica să șoptească numele fratelui său.

*

Sub cerul liber, în prima curte mare a templului lui Amon, era permisă intrarea doar a notabilităților din Pi-Ramses, nerăbdători cu toții să asiste la ceremonia de înmânare a „aurului vitejiei”. Pe cine avea să decoreze faraonul, cine urma să fie avansat? Circulau mai multe nume și se făcuseră chiar pariuri.

Când regele și regina se arătară la „fereastra apariției”, cu toții își reținură răsuflarea. Generalii se țineau țepeni în primul rând al asistenței, spionându-se unul pe altul cu coada ochiului.

Doi purtători de evantai erau gata să-i conducă sub fereastră pe fericii aleși. De data aceasta, secretul fusese bine păstrat; nici măcar bârfitoarele de la curte nu aveau habar de nimic și pluteau în nesiguranță.

— Să fie lăudat mai întâi cel mai viteaz dintre soldații mei, declară Ramses, cel care nu a ezitat niciodată să-și riște viața pentru a o proteja pe

aceea a Faraonului. Înaintează, Voinic.

Înfrișoși, cei de față se dădura în lături lăsând loc de trecere leului care păru chiar plăcut impresionat să vadă că toate privirile erau ațintite asupra lui. Cu pasul său elastic și legănat animalul merse până în dreptul ferestrei apariției. Ramses se aplecă, îl mângâie între urechi și-i petrecu în jurul gâtului un lănțisor subțire de aur care făcea din fiară una dintre personalitățile de vază de la curte. Mulțumit, leul se culcă în fața ferestrei în poziția sfinxului.

Regele șopti două nume la urechea purtătorilor de evantai. Ocolindu-l pe Voinic, ei trecură de rândul generalilor, apoi de cel al ofițerilor și de al scribilor și ajunseră la Setau și la Lotus pe care-i rugară să vină cu ei. Îmblânzitorul de șerpi protestă, dar frumoasa lui soție îl apucă de mână și-l trase după ea.

Imaginea nubienei cu pielea aurie și cu talia ca de viespe îi însufleți chiar și pe cei mai plictisiți, dar aspectul de necioplit al lui Setau, încotoșmănat în haina lui din piele de antilopă, cu o sumedenie de buzunare, nu stârni tot atâta interes.

— Să fie onorați cei care i-au îngrijit pe răniți și au salvat o mulțime de vieți, spuse Ramses. Datorită științei și devotamentului lor, niște oameni viteji au învins suferința și s-au întors în țara lor.

Aplecându-se iarăși, regele înșiră mai multe cercuri de aur la încheietura mâinii lui Setau și apoi a lui Lotus. Frumoasa nubiană era emoționată, îmblânzitorul de șerpi mormăia ceva.

— Îi însărcinez pe Setau și pe Lotus să conducă laboratorul palatului, adăugă Ramses. Misiunea lor va fi să perfecționeze leacurile obținute din veninul reptilelor și să aibă în grijă distribuirea lor în toată țara.

— Preferam casa mea din deșert, bombăni Setau.

— Nu-ți place că vei fi mai aproape de noi? îl întreabă Nefertari.

Zâmbetul reginei îl dezarmă pe nemulțumitul medic.

— Maiestatea Voastră...

— Prezența ta la palat, Setau, va fi o adevărată bucurie pentru curte.

Încurcat, Setau se înroși.

— Va fi precum dorește Maiestatea Voastră.

Generalii, oarecum șocați, se feriră cu strășnicie să critice în vreun fel cele întâmplate. Nu apelaseră ei, oare, într-un moment sau altul, la priceperea lui Setau și a lui Lotus, pentru a ușura o digestie rebelă sau pentru a înlesni o respirație dificilă? Îmblânzitorul de șerpi și soția sa își

făcuseră datoria în timpul campaniei. Răsplata care le fusese oferită, deși în ochii ofițerilor apărea ca fiind exagerată, nu era nemeritată.

Cei de față mai aveau de aflat care dintre generali va fi evidențiat și urma să avanseze în postul de comandant-șef al armatei Egiptului, sub ordinele directe ale faraonului. Miza era importantă căci numele fericitului ales putea oferi unele indicații asupra politicii viitoare a lui Ramses. Alegerea celui mai vârstnic dintre generali ar fi fost un semn de pasivitate și de retragere în fața dușmanului; dacă în cauză ar fi fost șeful carelor de luptă, aceasta însemna anunțarea unui război inevitabil.

Cei doi purtători de evantai îl încadrasă pe Acha.

Rasat, elegant, degajat, tânărul diplomat înălță către perechea regală o privire plină de respect.

— Îți ofer această onoare, nobil și credincios prieten, declară Ramses, căci sfaturile tale au fost foarte prețioase pentru mine. Tu, de asemenea, n-ai pregetat să te expui primejdiei și ai știut să mă convingi că trebuia să modific unele planuri de-ale mele, atunci când situația o cerea. Este pace din nou, dar ea rămâne destul de șubredă. Noi i-am surprins pe răsculați prin rapiditatea cu care am intervenit; dar cum vor reacționa hitiții, adevărații autori ai acestor tulburări? Sigur, noi am instalat garnizoane mai puternice în fortărețele noastre din Canaan și am lăsat trupe și în provincia Amurru, aceasta fiind cea mai expusă unei răzbunări crunte din partea inamicului. Dar trebuie să ne coordonăm eforturile în vederea apărării protectoratelor noastre, pentru ca acolo să nu izbucnească o nouă revoltă. Îi încredințez această misiune lui Acha. De acum înainte, securitatea Egiptului se reazemă în mare parte pe umerii săi.

Acha se înclină, Ramses îi așează în jurul gâtului trei colane de aur. Tânărul diplomat primea statutul de mare personalitate a Egiptului.

Generalii se simțeau uniți printr-un sentiment comun de nemulțumire. Nu se făcea ca unui demnitar lipsit de experiență militară să i se încredințeze o misiune atât de dificilă. Regele greșise grav; lipsa aceasta de respect față de ierarhia militară era de neiertat.

Șenar pierdea un om de bază din ministerul Afacerilor externe, dar câștiga un aliat prețios, cu puteri mult mai largi. Numindu-l pe prietenul său în această funcție, Ramses se îndrepta spre pierzanie. Privirile pline de satisfacție pe care le schimbară Acha și Șenar fură, pentru acesta din urmă, cel mai fericit moment al ceremoniei.

Însoțit de câinele său și de leu, amândoi bucuroși că se puteau juca din nou împreună, Ramses părăsise templul și se urcase din nou în car ca să-și respecte o promisiune.

Homer parcă întinerise. Așezat sub lămâiul din fața casei lui, el scotea sâmburii curmalelor pe care Hector, pisica sa tărcată, negru cu alb, hrănită numai cu carne proaspătă, le privea cu cea mai deplină indiferență.

— Îmi pare foarte rău că nu am asistat și eu la ceremonie, Maiestate; picioarele mele bătrâne au devenit în ultima vreme și mai leneșe și nu mai pot să stau în picioare timp de mai multe ceasuri. Sunt fericit să vă revăd teafăr.

— Îmi dai și mie să beau din berea aceea făcută din suc de curmale preparată chiar de tine?

În liniștea serii, cei doi bărbați se desfătară împreună din băutura aceea cu gust atât de delicat.

— Îmi faci o plăcere rar întâlnită, Homer: aceea de a avea impresia, pentru o clipă, că sunt un om ca toți ceilalți care se bucură de o clipă de tihnă fără a mai visa la ziua de mâine. Ai mai lucrat la *Iliada* ta?

— În ea întâlnești la tot pasul, la fel ca în amintirile mele, omoruri, cadavre, prietenii destrămate și uneltiri divine. Dar au, oare, oamenii alt destin decât propria lor nebie?

— Marele război de care se teme poporul meu încă nu a izbucnit; protectoratele Egiptului s-au întors din nou la sânul lui și sper să înalț o barieră de netrecut între noi și hitiți.

— Iată cât de înțelept poate judeca un tânăr suveran care urmărește un asemenea țel! Să însemne asta, oare, miraculoasa contopire dintre cumpătarea lui Priam și cutezanța lui Ahile?

— Sunt convins că hitiții se vor simți umiliți de această victorie a mea. Pacea de acum nu-i decât un simplu armistițiu... Mâine, soarta lumii se va hotărî la Kadesh.

— De ce o seară atât de liniștită să fie tulburată de gândul la ce va fi mâine? Zeii sunt cruzi.

— Vrei să fii oaspetele meu la banchetul de astă-seară?

— Cu condiția să mă întorc devreme acasă; la vârsta mea, somnul este principala virtute.

— Ai visat vreodată că nu mai există pe lume război?

— Scriind *Iliada*, țelul meu este să-l înfățișez în culori atât de îngrozitoare încât oamenii să renunțe la dorința lor de a distruge; dar crezi că generalii ascultă vocea unui poet?

Capitolul 23

Ochii mari și migdalați ai Tuyei, severi și pătrunzători, se îmblânziră la vederea lui Ramses. Semeață, arătând minunat în rochia sa de in, cu o croială perfectă adunând în talie un mănunchi de cute care cădeau drepte până la glezne, ea nu se mai sătura să-l privească pe faraon.

— Chiar nu ești rănit deloc?

— M-ai crede în stare să-ți ascund așa ceva? Ești neînchipuit de frumoasă!

— Da de unde; am atâtea zbârcituri și pe frunte și pe gât; fetele care mă machiază nu pot face minuni.

— Tinerețea se simte încă în toată ființa ta.

— Poate că este forța lui Seti... Pentru mine, tinerețea este o țară străină în care locuiești numai tu. Dar de ce să ne lăsăm pradă nostalgiei într-o seară a bucuriei? Fii liniștit, o să mă vezi pe locul meu obișnuit la banchet.

Regele o strânse în brațe.

— Tu ești sufletul Egiptului.

— Nu, Ramses, eu nu sunt decât memoria sa, oglindirea unui trecut căruia tu trebuie să-i fii credincios. Sufletul Egiptului este cuplul pe care-l formezi tu cu Nefertari. Ai restabilit o pace trainică?

— O pace, da; trainică, nu. Am restabilit autoritatea noastră asupra protectoratelor, inclusiv în Amurru, dar mă aștept la o reacție violentă din partea hitiților.

— Ai visat să ataci cetatea Kadesh, nu-i așa?

— Acha m-a convins să renunț.

— A avut dreptate. Tatăl tău renunțase să poarte acel război, știind că pierderile noastre ar fi fost foarte grele.

— Nu sunt alte vremuri acum? Kadesh este o amenințare pe care noi nu o vom putea răbda prea mult timp.

— Lasă asta, invitații ne așteaptă.

*

Nicio notă falsă nu tulbură strălucirea banchetului prezidat de Ramses, Nefertari și Tuya. Rome alerga fără încetare de la sala de banchete la bucătărie și înapoi, luând seama la fiecare fel de mâncare, gustând din fiecare sos și sorbind câte o înghițitură din fiecare soi de vin.

Acha, Setau și Lotus erau așezați la loc de mare cinste. Conversația scilipitoare a tânărului diplomat captivase doi generali până atunci morocănoși, Lotus se distrase ascultând nenumăratele complimente care-i lăudau frumusețea, în timp ce Setau își concentrase atenția asupra farfuriei de alabastru pe care o avea în față, umplând-o mereu cu mâncăruri care mai de care mai gustoase.

Nobilimea și casta militară petrecuseră împreună o seară plină de bună dispoziție, departe de neliniștea pe care o putea produce viitorul.

În cele din urmă, Ramses și Nefertari se retraseră în camera lor de culcare din palat, înmiresmată de zeci de buchete de flori. Cel mai tare se simțea parfumul de iasomie și de căprișoară.

— Regii nu au și ei voie să se bucure de câteva ceasuri împreună cu femeia iubită?

— Lungă, tare lungă a fost călătoria ta...

Se întinseră pe un pat larg, umăr lângă umăr, mână în mână, gustând din plin plăcerea de a fi din nou alături unul de celălalt.

— Ciudat, spuse ea, absența ta era un chin pentru mine, dar gândul tău era mereu prezent în mintea mea. În fiecare dimineață, mergând la templu ca să împlinesc ritualurile zorilor, imaginea ta parcă izvora din ziduri și-mi veghea toate mișcările.

— În cele mai grele momente ale acestei campanii, am avut mereu în gând chipul tău. Te simțeam în preajma mea, ca și cum ai fi făcut să fâlfâie aripile lui Isis, atunci când ea îl redă vieții pe Osiris.

— Legătura dintre noi este ca o adevărată vrajă; nimic nu trebuie s-o tulbure.

— Dar cine ar putea s-o facă?

— Uneori, simt ceva ca o umbră rece... Se apropie, se îndepărtează, se apropie iar, se pierde în neant.

— Dacă există, o s-o alung eu. Dar, în privirea ta, eu nu văd decât o lumină dulce și, totodată, arzătoare.

Ramses se sprijini în cot și contemplă trupul perfect al soției sale. Îi răsfirea părul, desfăcu bretelele rochiei și o dezgoli încet, atât de încet că ea se înfioră din cap până în picioare.

— Ți-e cumva frig?

— Nu, dar ești prea departe de mine.

O acoperi cu trupul său, o ținu strâns lipită de el și dorințele li se contopiră.

*

La șase dimineața, după ce făcu un duș și-și frecă pielea cu natron, Amenî poruncise să i se aducă în birou micul dejun, fiertură de orz, iaurt, brânză proaspătă și smochine. Secretarul particular al lui Ramses mânca grăbit, cu ochii ațintiți asupra unui papirus.

Un târșăit de sandale pe dalele pardoselii îl surprinse și-l făcu să-și întrerupă lectura. Așa devreme venea unul dintre funcționarii săi? Amenî se șterse la gură cu un șervet.

— Ramses!

— De ce nu ai fost la banchet?

— Uite, sunt ocupat până peste cap! Aș putea jura că dosarele astea se înmulțesc între ele. Și, de altfel, mie nu-mi plac chestiile astea mondene, tu știi foarte bine. Aveam intenția să-ți cer o audiență în dimineața asta, ca să-ți prezint rezultatele activității mele.

— Sunt sigur că ele nu pot fi decât foarte bune.

Un surâs fugar luminează figura serioasă a lui Amenî. Încrederea pe care i-o arăta Ramses era bunul lui cel mai de preț.

— Spune-mi... De ce această vizită atât de devreme?

— Din cauza lui Serramanna.

— Era primul subiect despre care voiam să vorbim.

— I-am simțit cu toții lipsa în timpul acestei campanii. Tu ești acela care l-a acuzat de trădare, nu-i așa?

— Dovezile erau zdrobitoare, dar...

— Dar ce?

— Dar am reluat ancheta.

— De ce?

— Am avut impresia că eram manipulat. Și faimoasele probe împotriva lui Serramanna, mi se par din ce în ce mai puțin convingătoare. Cea care l-a acuzat, o femeie de moravuri ușoare, Nenufar, a fost asasinată. Cât despre

documentul care demonstrează complicitatea sa cu hitiții, ard de nerăbdare să-l supună analizei agere a lui Acha.

— Hai să-l trezim, nu vrei?

Bănuielile pe care le avea Acha în privința lui Amenî nu mai aveau niciun temei. O asemenea fericire regele o păstră doar pentru el.

*

Laptele proaspăt amestecat cu miere îl trezi pe Acha și el o dădu pe femeia cu care-și petrecuse noaptea în grija mâinilor pricepute ale maseurului și frizerului său.

— Dacă Maiestatea Sa în persoană nu s-ar fi aflat aici, în fața mea, n-aș fi avut curajul să deschid ochii.

— Ba deschide-ți și urechile, îl sfătui Ramses.

— Regele și secretarul său nu dorm niciodată?

— Soarta unui om întemnițat pe nedrept face mai mult decât o trezire bruscă, îl lămurî Amenî.

— Despre cine vorbești?

— Despre Serramanna.

— Bine, dar... Nu tu ai...

— Uită-te la plăcuțele astea de lemn.

Acha se frecă la ochi și citi mesajele pe care Serramanna le trimisese corespondentului său hitit, promițându-i că, în caz de război, nu va intra în luptă cu trupele sale de elită.

— Este o glumă, nu-i așa?

— De ce spui asta?

— Pentru că toate persoanele importante de la curtea hitită sunt extrem de simandicoase. Ei pun un preț neînchipuit de mare pe formalismul exprimării, chiar și în mesajele secrete. Pentru ca scrisori ca aceasta să ajungă la Hattuș, există un anumit mod de a formula observații și întrebări, lucru de care Serramanna nu are habar.

— Așadar, a fost imitat scrisul lui Serramanna!

— Fără nicio dificultate: textul este foarte stângaci. Și sunt convins că aceste mesaje nici nu au fost vreodată expediate.

La rândul său, Ramses examinează și el tăblițele.

— Nu vă atrage atenția niciun indiciu?

Acha și Amenî căzură pe gânduri.

— Niște foști elevi la *kap*, universitatea din Memphis, ar trebui să aibă un spirit de observație mai ascuțit.

— O fi din cauza orei atât de matinală, se scuză Acha. Bineînțeles, cel care a scris acest text nu poate fi decât un sirian. El vorbește bine egipteană, dar întorsăturile frazei sunt caracteristice pentru limba siriană.

— Un sirian, repetă Amenî. Sunt convins că este unul și același cu cel care a plătit-o pe Nenufar, iubita lui Serramanna, ca să depună mărturie falsă împotriva lui! De teamă ca femeia să nu trăncănească, a socotit că era neapărat necesar s-o elimine.

— Să omori o femeie! exclamă Acha. Este un lucru monstruos!

— Există o mulțime de sirieni în Egipt, le aminti Ramses.

— Să sperăm că a făcut vreo greșeală, o greșeală cât de mică, interveni Amenî; o să fac o anchetă administrativă și am mari speranțe că o să ajung pe drumul cel bun.

— Un asemenea personaj nu poate fi decât un asasin, presupuse Ramses.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Acha.

— Un sirian care are legături strânse cu hitiții... S-a instalat, oare, o rețea de spionaj pe teritoriul nostru?

— Nimic nu ne face să credem că ar exista o legătură directă între omul care a încercat să-l vâre la închisoare pe Serramanna și inamicul nostru cel mai important.

Amenî îl atinse pe Acha în punctul cel mai sensibil.

— Tu ai o asemenea convingere, prietene, pentru că ești furios. Tu, șeful serviciului nostru de informații, tu în persoană descoperi acum un adevăr care nu-ți place câtuși de puțin!

— Ziua asta începe prost, constată diplomatul, și cele care vor veni s-ar putea să fie destul de agitate.

— Găsiți-l cât se poate de repede pe sirianul acesta, le ceru Ramses.

*

În celula sa, Serramanna făcea ceea ce știa mai bine; în timp ce striga neîncetat că este nevinovat, încerca să dărâme zidurile cu lovituri de pumn. În ziua în care ar fi fost judecat, el le-ar fi făcut zob capetele acuzatorilor săi, oricare ar fi fost aceștia. Îngroziți de furia fostului pirat, temnicerii îi strecurau mâncarea printre zăbrelele ușii masive de lemn a celulei.

Când aceasta fu, în sfârșit, deschisă, Serramanna dădu să se arunce asupra bărbatului care îndrăznea să-i apară în fața ochilor.

— Maiestate!

— Șederea în mizeria de aici nu te-a descurajat prea mult, Serramanna.

— Eu nu v-am trădat, Maiestate!

— Ai fost victima unei greșeli și am venit să-ți redau libertatea.

— Chiar o să ies din beciul acesta?

— Pui la îndoială spusele regelui?

— Mai aveți... încredere în mine?

— Tu ești șeful gărzii mele personale.

— Atunci, Maiestate, am să vă spun totul. Tot ce am aflat, tot ceea ce bănuiesc, toate adevărurile din cauza cărora cineva a vrut să-mi închidă gura.

Capitolul 24

Sub privirile lui Ramses, ale lui Ameni și ale lui Acha, Serramanna înfuleca de zor. Așezat comod în sufrageria palatului, înghițea în grabă pateu de ficat de porumbel, carne friptă de vită, bob frecat cu grăsime de gâscă, castraveți cu smântână, pepene verde, brânză de capră. Având o teribilă poftă de mâncare, cu greu mai găsea timp să soarbă câte o înghițitură de vin roșu și gros pe care nu-l mai îndoia cu apă.

În cele din urmă, sătul, îi aruncă lui Ameni o privire ucigătoare.

— De ce m-ai închis, scribule?

— Te rog să mă ierți. Nu numai că am fost tras pe sfoară, dar am făcut totul în grabă, presat de plecarea armatei către Nord. N-am avut altceva de gând decât să-l apăr pe rege.

— Iertare... Intră tu la închisoare în locul meu și o să vezi cum este! Unde este Nenufar?

— A murit, îi răspunse Ameni. A murit asasinată.

— N-am de ce să plâng după ea. Cine a manevrat-o din umbră și cine a încercat să scape de mine?

— Deocamdată nu știm, dar o să aflăm.

— Eu știu!

Sardul mai goli o cupă de vin și-și șterse cu grijă mustățile.

— Vorbește, îl îndemnă regele.

Serramanna începu pe un ton solemn.

— Maiestate, v-am avertizat. Când Amenî m-a arestat, mă pregăteam să vă fac o serie de dezvăluiri care s-ar putea să nu vă facă plăcere.

— Te ascultăm, Serramanna.

— Omul care a vrut să mă elimine, Maiestate, este Rome, intendentul pe care l-ați ales chiar voi. Când cineva a adus un scorpion în camera voastră, pe corabie, l-am bănuît pe Setau și n-am avut dreptate; când prietenul vostru m-a îngrijit, am avut ocazia să-l cunosc mai bine. Este un om cinstit, nu este în stare să mintă, să înșele și să facă rău cuiva. Rome, în schimb, este corupt. Cine ar fi putut, mai bine ca el, să fure șalul reginei Nefertari? Și tot el sau vreunul dintre oamenii lui a furat chiupul cu pește uscat.

— De ce să fi făcut toate astea?

— Habar n-am.

— Amenî crede că nu am de ce să-l bănuiesc pe Rome.

— Amenî poate greși și el, protestă vehement sardul. În cazul meu s-a înșelat... În cazul lui Rome, s-a întâmplat același lucru!

— Am să-l interoghez eu însumi, anunță Ramses. Continui să-i iei apărarea lui Rome, Amenî?

Secretarul particular al Faraonului scutură din cap în semn că nu.

— Mai ai și alte lucruri să-mi spui, Serramanna?

— Da, Maiestate.

— În ce privință?

— Prietenul vostru, Moise. În ce-l privește pe el, mi-am format o convingere; pentru că am în continuare misiunea de a vă proteja, trebuie să fiu sincer.

Privirea lui Ramses deveni pe dată amenințătoare și ar fi speriat pe oricine. Sorbind încă o înghițitură zdravănă din vinul acela tare, Serramanna își făcu curaj.

— Pentru mine, Moise este un trădător și un complotist. Scopul său era de a ajunge în fruntea poporului evreu pentru a întemeia o comunitate independentă în Delta. S-ar putea să mai aibă sentimente de prietenie pentru voi; dar, la momentul potrivit, dacă încă mai trăiește, el va fi cel mai nemilos dintre dușmanii voștri.

Amenî se aștepta ca regele să reacționeze violent, dar Ramses rămase surprinzător de calm.

— Este o simplă bănuială sau rezultatul vreunei anchete?

— Am făcut cercetări cât se poate de amănunțite. În plus, am aflat că Moise se întâlnise de mai multe ori cu un străin care se dădea drept arhitect. Omul acesta venise aici ca să-l încurajeze, mai bine zis ca să-l ajute; prietenul vostru evreu se afla în centrul acestui complot împotriva Egiptului.

— Ai aflat cine era acest așa-zis arhitect?

— N-am mai avut când, din cauza lui Amenî.

— Să dăm uitării neînțelegerea asta, chiar dacă tu ai avut de suferit. Trebuie să ne unim forțele și să acționăm împreună.

După ce se codiră o vreme, Amenî și Serramanna se îmbrățișară, chiar dacă fără prea mult chef. Scribul aproape că se înăbuși în strânsoarea sardului.

— N-ar trebui să plecăm de la o presupunere greșită, aprecie regele. Moise este o ființă încăpățânată; dacă tu ai dreptate, Serramanna, va merge până la capăt. Dar astăzi, cine îi cunoaște cu adevărat idealul îl cunoaște și pe el însuși? Înainte de a-l acuza de înaltă trădare, ar trebui mai întâi să-l înțelegem. Și, ca să-l înțelegem, trebuie să-l găsim.

— Acest fals arhitect, interveni Acha, îngrijorat, n-o fi cumva un manipulator dintre cei mai importanți?

— Înainte de a ne face o părere definitivă, aprecie Amenî, multe lucruri neclare ar trebui lămurite.

Ramses puse o mână pe umărul sardului.

— Firea ta deschisă este o calitate rară, Serramanna; ai grijă să nu ți-o pierzi.

*

În săptămâna care se scurse după întoarcerea triumfală a lui Ramses, Șenar, în calitatea sa de ministru al Afacerilor externe, nu avu prea multe vești bune să-i dea fratelui său. Hitiții nu făcuseră niciun protest oficial și rămâneau în continuare fără nicio reacție în fața faptului împlinit. Demonstrația de forță a armatei egiptene și rapiditatea cu care acționase aceasta îi convinsese că era mai bine să se mențină în limitele pactului de neagresiune impus de Seti.

Înainte ca Acha să plece într-un turneu de inspecție prin protectorate, Șenar oferî un banchet la care vechiul său colaborator fu invitat ca oaspete de onoare. Așezat la dreapta stăpânului casei, ale cărui petreceri atrăgeau ca un magnet toată înalta societate din Pi-Ramses, tânărul diplomat admiră

felul în care dansau cele trei fete aproape goale, cu excepția unei centuri de stofă colorată care nu ascundea mai nimic; se mișcau cu multă grație în ritmul unei melodii când vioaie, când languroasă, interpretată de o orchestră feminină, formată dintr-o harpistă, trei flautiste și o oboistă.

— Pe care ai alege-o pentru la noapte, dragă Acha?

— O să te surprindă, Șenar, dar am avut o săptămână tare istovitoare cu o văduvă mereu nesătulă, așa că nu mă mai gândesc decât să dorm vreo douăsprezece ore înainte de a porni la drum către Canaan și Amurru.

— Datorită muzicii acesteia și sporovăielii invitațiilor mei, o să putem discuta liniștiți.

— Nu mai lucrez în minister, dar noua mea funcție ar trebui să-ți facă plăcere.

— Nici nu puteam spera la ceva mai potrivit, nici eu nici tu.

— Sigur că da, Șenar. Ramses ar fi putut să fie ucis, rănit sau umilit.

— Nu mă așteptam ca el să aibă și calități de strateg pe lângă forța sa înnăscută. Gândindu-mă mai bine, victoria sa nu este decât relativă. Ce mare lucru a făcut în afară de a recuceri niște protectorate? Lipsa de reacție a hitiților mă surprinde.

— Ei întorc pe toate fețele situația de acum și o analizează. După ce va trece momentul de surpriză, vor lovi.

— Cum ai de gând să procedezi mai departe, Acha?

— Dându-mi puteri depline în protectorate, Ramses mi-a oferit o armă decisivă. Sub pretextul că reorganizez sistemul nostru de apărare, eu o să-l distrug prin mici modificări.

— Nu te temi că te-ar putea da de gol cineva?

— Am reușit deja să-l conving pe Ramses că trebuie să-i păstreze pe prinții din Canaan și din Amurru la conducerea acestor provincii. Sunt niște oameni de nimic, niște corupți care se vor vinde celui care dă mai mult; o să-mi fie ușor să-i conving să treacă în tabăra hitită, așa că faimoasa centură protectoare la care visează Ramses nu va rămâne decât ca o iluzie.

— Să nu faci imprudențe, Acha; miza este foarte importantă.

— Nu putem câștiga această partidă fără să ne asumăm și unele riscuri. Cel mai greu de aflat va fi strategia hitiților; din fericire, în privința asta, eu am câteva calități prin care sper să reușesc.

Un imperiu imens, începând din Nubia și ajungând până în Anatolia, un imperiu care se va afla sub stăpânirea lui... Șenar nici nu îndrăznește să viseze la așa ceva, dar iată că visul său se transforma, puțin câte puțin, în

realitate. Ramses nu știa să-și aleagă prietenii: Moise, un asasin și un complotist; Acha, un trădător; Setau, un tip trăsnet, fără prea mare valoare. Rămânea doar Amenî, inabordabil și incoruptibil, dar lipsit de ambiții.

— Ramses va trebui convins să pornească un război nesăbuit, continuă Acha. El va apărea în ochii egiptenilor ca acela care a condus țara la dezastru, iar tu, ca un salvator: iată direcția în care trebuie să mergem și pe care nu trebuie s-o uităm.

— Ramses ți-a mai încredințat și vreo altă misiune?

— Da, să-l găsesc pe Moise. Regele are un adevărat cult pentru prietenie. Chiar dacă și sardul îl crede pe Moise vinovat de înaltă trădare, faraonul nu-l va condamna înainte de a-l asculta.

— Ai vreo pistă serioasă?

— Niciuna. Evreul ori a murit de sete în deșert, ori se poate să se fi ascuns pe la vreunul dintre nenumăratele triburi care rătăcesc prin Sinai și prin Negev. Dacă apare prin Canaan sau prin Amurru, o să aflui până la urmă.

— Dacă s-ar afla în fruntea unuia dintre triburile rebele, Moise ne-ar putea fi de folos.

— Există aici un amănunt tulburător, îl lămuri Acha. Serramanna crede că Moise a avut niște întâlniri de taină cu un străin misterios.

— Aici, în Pi-Ramses?

— Chiar aici.

— S-a aflat cine era?

— Nu, se știe doar că se dădea drept arhitect.

Șenar își luă o mină indiferentă.

Așadar, Ofir nu mai era cătuși de puțin un necunoscut. Sigur că, deocamdată, vrăjitorul nu era decât o umbră, dar el putea deveni o eventuală amenințare. Nicio legătură, de orice fel ar fi fost ea, nu trebuia să se poată stabili între el și Șenar. Cine folosea magia neagră împotriva faraonului era pasibil de pedeapsa cu moartea.

— Ramses ne cere să aflăm cine este acest personaj, mai spuse Acha.

— N-am nicio îndoială că este un evreu aflat într-o situație ilegală... Poate că el l-a convins pe Moise să ia calea exilului. Pun pariu că n-o să-i mai găsim nici pe unul nici pe celălalt.

— Probabil... Ne bazăm pe Amenî ca să facă lumină în această afacere, mai ales după ce a greșit atât de grav.

— Crezi că Serramanna o să i-o ierte?

— Sardul mi se pare destul de ranchiunos.

— Nu cumva a căzut într-un fel de capcană? se întrebă Șenar.

— Un sirian se pare că a plătit o prostituată ca să-i fie complice și, după ce ea l-a acuzat pe sard, a strangulat-o ca să nu mai poată vorbi. Și același străin a imitat scrisul lui Serramanna pentru a da impresia că ar fi un spion în slujba hitiților. O minciună nu lipsită de ingeniozitate, dar prea superficială.

Șenar reuși cu greu să pară în continuare indiferent.

— Asta ar însemna...

— Că pe teritoriul nostru ar putea exista o rețea de spionaj.

Raia, negustorul sirian, cel mai important aliat al lui Șenar, era în pericol. Și Acha însuși, celălalt principal aliat al său, căuta să-l descopere și să-l arunce în închisoare!

— Vrei ca ministerul meu să facă o anchetă asupra acestui sirian?

— Ameni și cu mine ne vom ocupa de această chestiune. E mai bine să acționăm într-o manieră discretă ca să nu speriem vânatul.

Șenar sorbi o înghițitură zdravănă de vin alb din Deltă. Acha nu-și va putea da seama niciodată ce sprijin neprețuit îi oferea.

— O persoană importantă va avea niște necazuri serioase, îi mai destăinui, cu zâmbetul pe buze, tânărul diplomat.

— Cine?

— Grăsanul de Rome, sperietoarea aia de intendent al palatului. Serramanna l-a luat la ochi pentru că este convins că locul lui Rome este la închisoare.

Pe Șenar îl dureau cumplit spatele, de parcă ar fi fost un luptător sleit de puteri, dar reuși să iasă cu bine din încurcătură.

Trebuia să acționeze repede, foarte repede, ca să împrăștie norii de furtună care începeau să se adune din ce în ce mai amenințător.

Capitolul 25

Perioada inundațiilor se apropia de sfârșit. Țăranii își scosese ră la iveală și-și reparaseră plugurile care, trase de doi boi, urmau să lucreze mlașul

foarte moale trăgând brazde nu prea adânci pentru ca, după aceea, să treacă semănătorii. Dat fiind că inundațiile din acest an fuseseră perfecte, cu apă nici prea multă, nici prea puțină, specialiștii în irigații aveau la dispoziție cantitatea ideală de apă care făcea ca recoltele să fie îmbelșugate. Zeii erau de partea lui Ramses: și anul acesta, grânarele aveau să fie pline iar poporul faraonului putea mânca pe săturate.

Lui Rome, intendentul palatului, nu-i plăcea prea tare blândețea unui sfârșit de octombrie, răcorit uneori de câte o furtună. Când era îngrijorat de ceva, Rome se îngrășa. Și, cum era sâcâit din ce în ce mai des, rotunjimea sa în creștere îl făcea câteodată să nu mai poată răsufla și-l obliga să se așeze undeva timp de câteva minute, după care își relua istovitoarea activitate.

Serramanna îl urmărea peste tot, nedându-i nicio clipă de răgaz. Când nu era sardul în persoană, era unul dintre agenții săi, un bărbat a cărui statură nu trecea neobservată nici la palat, nici în piețele de unde intendentul cumpăra el însuși produsele care trebuiau să ajungă la bucătăria palatului. Mai nou, în ultima vreme, lui Rome îi făcea plăcere ideea de a inventa o nouă rețetă amestecând rădăcini de lotus, așa-numita cafeluță, care se fierbea în mai multe ape, dovlecei, năut, usturoi dulce, migdale și bucățele mici de biban fript, dar chiar și o asemenea preocupare, atât de captivantă, nu reușea să-i scoată din minte faptul că era urmărit atât de insistent.

De când fusese scos din închisoare și repus în toate drepturile, monstrul acela de Serramanna credea că totul îi era permis. Dar Rome nu putea protesta în niciun fel. Atunci când ești mic la suflet, iar conștiința îți este pătată, cum poți face pace cu tine însuși?

*

Serramanna era răbdător ca un veritabil pirat. El pândea o greșală a prăzii sale, a acestui intendent grăsan cu figura bleagă și cu sufletul negru. Instinctul nu-l înșelase: de mai multe luni îl bănuia pe Rome de moliciune a sufletului, acest defect care ducea la cele mai urâte trădări. Chiar dacă obținuse un post de o asemenea importanță, Rome suferea de o boală mortală: lăcomia. Nu se mulțumea cu poziția pe care o avea și voia să adauge și bogăție la puterea destul de mare de care dispunea.

Printr-o supraveghere permanentă, Serramanna punea nervii intendentului la o grea încercare. Urma să facă până la urmă o greșală gravă, poate chiar să-și mărturisească toate crimele.

Așa cum prevăzuse Serramanna, intendentul nu îndrăznea să facă vreo reclamație. Dacă ar fi fost nevinovat, nu ar mai fi stat nicio clipă pe gânduri și s-ar fi dus să vorbească de îndată cu regele. În raportul său zilnic către Ramses, sardul nu uita să sublinieze acest fapt semnificativ.

După ce îl supunea mai multe zile la acest tratament, Serramanna voia să-i pună pe oamenii săi să continue urmărirea, dar, de data aceasta, fără ca intendentul să observe. Crezându-se în sfârșit scăpat de acest chin, poate că Rome s-ar fi dus valvârtej la un eventual complice, poate chiar la acela care-l plătise pentru ceea ce furase.

Sardul intră în biroul lui Amenî la mult timp după asfințitul soarelui. Secretarul așeza papirusurile la care lucrase în ziua aceea pe rafturile unui dulap mare, din lemn de sicomor.

— Ceva nou, Serramanna?

— Încă nimic. Rome este mai tare decât îmi închipuiam.

— Tot mai ești supărat pe mine?

— Ei bine... Necazul în care m-ai vârât nu-i prea ușor de uitat.

— N-ar avea niciun rost să-mi cer scuze din nou; am ceva mai bun să-ți propun. Ai fi de acord să vii cu mine la biroul de cadastru?

— Vrei să particip și eu la ancheta pe care o faci tu?

— Exact asta voiam să spun.

— Asta face ca și ultima rămășiță din ranchiuna împotriva ta să dispară ca un vis urât! Merg cu tine.

*

Meticuloșii funcționari ai cadastrului avuseseră nevoie de mai multe luni ca să-i egaleze în eficiență pe colegii lor din Memphis. Ca să se cunoască amănunțit o capitală nouă, să se inventarieze terenurile și casele, să se afle cine erau proprietarii și locatarii, era nevoie de un mare număr de verificări. Acesta era motivul pentru care solicitarea lui Amenî, deși intrase la categoria urgențelor, avea de parcurs un drum lung până să fie rezolvată.

Serramanna își dădu seama că directorul cadastrului, un bărbat cam de șaizeci de ani, chel și slab, era și mai ceva decât Amenî. Pielea sa albă ca brânza era a unuia care nu se expusese niciodată la soare și nici nu umblase deloc în aer liber. Funcționarul îi primi pe vizitatori cu o politețe rece și-i conduse printr-un adevărat labirint de plăcuțe din lemn, stivuite una peste alta, și de papirusuri orânduite pe stelaje speciale.

— Vă mulțumesc că ne primiți la o oră atât de târzie, spuse Amenî.

- Am bănuیت că ați vrea ca vizita aceasta să fie cât se poate de discretă.
- Așa și este.
- Nu o să vă ascund faptul că, pentru a da un răspuns la solicitarea voastră, a fost nevoie de mult mai multă muncă decât de obicei, dar am reușit în cele din urmă să-l identificăm pe proprietarul casei menționate.
- Despre cine este vorba?
- Despre un negustor originar din Memphis, pe nume Renuf.
- Știți, cumva, care este domiciliul său stabil în Pi-Ramses?
- Locuiește într-o vilă, în orașul vechi.

*

Trecătorii se fereau cât puteau de repede când trecea carul cu doi cai pe care-l conducea Serramanna. Cu stomacul în gât de frică, Ameni nu putea face altceva decât să închidă ochii. Vehiculul intră fără să micșoreze viteza pe podul de curând construit peste canalul care despărțea noile cartiere ale capitalei de vechiul oraș, Avaris. Roțile scrâșniră, chesonul se zgâlțâi din încheieturi, dar carul nu se răsturnă.

În zona aceea veche, se aflau câteva vile frumoase, având în jur grădini bine îngrijite și o mulțime de case modeste cu etaj. În această seară răcoroasă de toamnă, cei mai friguroși începuseră să-și încălzească locuințele cu surcele sau cu resturi uscate de vegetație.

— Aici este, spuse Serramanna.

Ameni strângea atât de tare una dintre curelele de sprijin ale carului, încât nu-și mai putu descleșta mâna.

— Nu reușești?

— Ba da... cum să nu?

— Atunci, hai, să intrăm! Dacă păsărica se află în cuib, rezolvăm afacerea cum nu se poate mai repede.

Ameni reuși, în sfârșit, să se elibereze; cu picioarele tremurând, porni în urma sardului.

Portarul lui Renuf era așezat în fața zidului care înconjura grădina, clădit din cărămizi nearse și acoperit de plante agățătoare. Omul mânca brânză cu pâine.

— Dorim să vorbim cu negustorul Renuf, spuse Serramanna.

— Nu este aici.

— Unde îl putem găsi?

— E plecat în Egiptul de Mijloc.

— Când se întoarce?

— Nu știu asta.

— Ar putea ști cineva?

— Nu cred.

— Anunță-ne îndată ce se întoarce.

— De ce aș face-o?

Cu o căutătură cruntă, Serramanna îl apucă pe portar de subsuori și-l ridică de la pământ.

— Pentru că faraonul o cere. Dacă întârzii numai cu o oră, o să ai de-a face cu mine.

*

Șenar suferea de insomnie și-l mai chinuiau și niște arsuri la stomac. Raia lipsea din Pi-Ramses, așa că el însuși trebuia să plece cât mai repede la Memphis, atât pentru a-l avertiza pe negustorul sirian de pericolul care îl pândea, cât și pentru a-l întâlni pe Ofir. Ministrul Afacerilor externe avea, însă, nevoie de o justificare a deplasărilor sale în vechea capitală; printr-un noroc, el găsi un pretext și anume discutarea unor dispoziții administrative cu înalți funcționari de acolo. Așa că, în numele faraonului, Șenar făcu această călătorie oficială la bordul unei bărci mult prea încete pentru pretențiile sale.

În cazul lui Ofir, ori acesta găsea o soluție pentru a-l reduce la tăcere pe Rome, ori Șenar era obligat să scape de vrăjitor în caz că descântecul pregătit de el nu dădea rezultate.

Șenar nu regreta deloc că înălțase adevărate ziduri pentru a-i separa pe aliații săi; ceea ce avea să se petreacă îi demonstra cât de întemeiată fusese această strategie a sa. O ființă șireată și periculoasă ca Acha nu ar fi fost câtuși de puțin încântată să descopere legăturile pe care le avea Șenar cu o rețea de spionaj prohibită pe care tânărul diplomat nu o controla. Un individ viclean și crud ca Raia, care credea că-l manipulează pe fratele mai mare al lui Ramses, nu ar fi acceptat să se implice într-un joc prea personal, nepotrivit cu atașamentul lui față de hitiți. Cât despre Ofir, era de preferat ca el să rămână izolat în domeniul puterilor și al nebuniei incurabile.

Acha, Raia, Ofir... Trei fiare pe care Șenar era în stare să le îmblânzească pentru a-și asigura un viitor favorabil, cu condiția să înlăture amenințarea care plana asupra lui din cauza imprudenței comise de ei.

În prima zi a șederii în Memphis, Șenar îi primi pe funcționarii superiori cu care trebuia să se întâlnească și organizează în vila sa una dintre acele somptuoase serate al căror secret numai el îl cunoștea. Cu această ocazie, el îi ceruse intendentului său să-l invite pe negustorul Raia. Acesta urma să aducă și alte vase rare cu care urma să-și împodobească sala de banchete.

Când afară se făcu prea frig, invitații părăsiră grădina și intrară în vilă.

— Negustorul este aici, îl anunță intendentul pe Șenar. Dacă ar fi crezut în puterea zeilor, fratele mai mare al lui Ramses le-ar fi fost recunoscător. Prefăcându-se nepăsător, el se îndreptă spre ușa de la intrarea vilei sale.

Omul care-l salută nu era Raia.

— Cine ești tu?

— Girantul magazinului său din Memphis.

— Aha... Eu vorbesc de obicei cu patronul tău.

— Este plecat la Theba și la Elephantine ca să negocieze un transport cu conserve de lux. În lipsa lui, am adus, totuși, câteva minunate vase pe care aș vrea să vi le arăt.

— Arată-mi-le.

Șenar examinează obiectele.

— Nu-i ceva prea grozav.... Cu toate acestea, am să cumpăr două.

— Prețul este foarte convenabil, stăpâne.

Șenar se tocmi formal și îi încredință vasele intendentului său.

Pentru Șenar nu fu ușor să zâmbească, să sporovăiască vrute și nevrute cu musafirii și să împartă complimente în stânga și în dreapta, dar se dovedi la înălțimea reputației sale. Nimeni nu bănuia că ministrul Afacerilor externe, fermecător și guraliv ca de obicei, ar fi căzut pradă unei neliniști cumplite.

— Ești tare frumoasă, îi spuse el surorii sale, Dolenta.

Languroasă ca de obicei, femeia înaltă și brună se lăsa curtată de un grup de tineri nobili.

— Petrecerea ta este minunată, Șenar.

El îi oferă brațul și o conduse pe sub porticul care mărginea sala de banchete.

— O să mă duc la Ofir mâine dimineață. Ai grijă, spune-i să nu iasă din casă: este în pericol.

Capitolul 26

Dolenta deschise chiar ea ușa vilei sale.

Șenar se răsuci pe călcâie, uitându-se în urmă. Nu-l urmărise nimeni.

— Intră, Șenar.

— Totul este în regulă?

— Da, fii liniștit. Experiențele lui Ofir merg înainte, îl asigură femeia înaltă și brună. Lita se comportă admirabil, dar sănătatea ei este delicată și nu ne putem permite să ne grăbim. De ce ești așa de neliniștit?

— Magul s-a trezit?

— Mă duc să văd.

— Nu merge prea departe cu atâta încredere în el, dragă surioară.

— Este un om minunat și va aduce în lume domnia adevăratului Zeu. Are convingerea că tu ești o veritabilă unealtă a destinului.

— Cheamă-l încoace, mă cam grăbesc.

Îmbrăcat într-un veșmânt lung, negru, magul libian se înclină în fața lui Șenar.

— Trebuie să te muți încă de azi, Ofir.

— Ce s-a întâmplat, stăpâne?

— Te-a văzut cineva pe când vorbeai cu Moise, la Pi-Ramses.

— M-a descris cu exactitate?

— S-ar părea că nu, dar cei care fac cercetări știu că te-ai dat drept arhitect și că ești străin.

— Asta-i o nimica toată, stăpâne. Eu am darul de a trece neobservat atunci când este necesar.

— Ai fost imprudent.

— Era neapărat necesar să vorbesc cu Moise. Măine poate că o să ne felicităm pentru asta.

— Ramses s-a întors viu și nevătămat din expediția prin protectoratele noastre, vrea să-l regăsească pe Moise și acum a aflat de existența ta. Dacă martorii o să te recunoască, o să fii arestat și interogat.

Zâmbetul lui Ofir îi îngheță sângele în vine lui Șenar.

— Credeți că poate fi arestat un om ca mine?

— Mă tem să nu fi făcut o greșeală fatală.

— Care?

— Să-i acorzi încredere lui Rome.

— Aveți impresia că am încredere în el?

— La ordinul tău, el a furat șalul reginei Nefertari și chiupul cu pești de la Casa Vieții din Heliopolis, lucruri de care aveai nevoie pentru descântecele tale.

— Este o deducție demnă de remarcat, stăpâne Șenar, dar ea conține un amănunt inexact: Rome a furat șalul și unul dintre prietenii lui, un furnizor din Memphis, s-a ocupat de chiupul cu pești.

— Un furnizor... Și dacă acest om vorbește?

— Nefericitul acela a murit din cauza unei crize de inimă.

— O moarte... naturală?

— Orice moarte este, până în cele din urmă, naturală, stăpâne Șenar, atunci când inima se oprește.

— Mai rămâne grăsanul acela de Rome... Serramanna este convins de vinovăția lui și nu încetează să-l hărțuiască. Dacă Rome vorbește, te va denunța. Vrăjitorii care fac descântece pentru a ataca persoana regelui sunt condamnați la moarte.

Ofir continua să zâmbească.

— Să mergem în laboratorul meu.

Încăperea largă era plină de papirusuri, de bucăți de fildeș având ceva scris pe ele, de creuzete în care se vedeau substanțe de diferite culori și tot felul de frânghiute. Totul era așezat în ordine și se simțea un miros plăcut de tămâie. Locul acela semăna mai degrabă cu atelierul unui meșter sau cu biroul bine îngrijit al unui scrib, decât cu bârlogul în care se practica magia neagră.

Ofir întinse mâinile deasupra unei oglinzi de aramă, așezată orizontal pe un trepied. Apoi turnă puțină apă și-l rugă pe Șenar să vină mai aproape.

Puțin câte puțin, pe suprafața udă a oglinzii începu să se întrezărească un chip.

— Rome! exclamă Șenar.

— Intendentul lui Ramses este un om de treabă, comentă Ofir, dar slab, lacom și influențabil. Nu era nevoie să fii un mare vrăjitor ca să-l descânți. Datorită caracterului său, furtul pe care l-a comis îl macină din interior ca un acid.

— Dacă Ramses îl interoghează, Rome va spune tot.

— Nu, stăpâne Șenar.

Mâna stângă a lui Ofir se roti, desenând un cerc pe deasupra oglinzii. Apa se tulbură și arama crăpă.

Impresionat, Șenar se dădu un pas înapoi.

— Semnul acesta magic va fi suficient ca să-l facă pe Rome să tacă?

— Considerați problema aceasta ca deja rezolvată. N-am impresia că ar trebui neapărat să mă mut; casa aceasta nu este a surorii voastre?

— Ba da.

— Oricine o poate vedea plecând și venind aici. Lita și cu mine suntem servitorii ei devotați și nu avem niciun chef să ne plimbăm prin oraș. Atât timp cât nu vom înlătura forțele magice care apără perechea regală, nici ea nici eu nu vom ieși de aici.

— Și cu adepții lui Aton ce se va întâmpla?

— Sora voastră ne servește drept agent de legătură. La ordinul meu, ei se vor comporta cu o discreție desăvârșită, în așteptarea unui eveniment de seamă.

Șenar plecă liniștit doar pe jumătate. N-avea niciun pic de încredere în adunătura acesta de iluminați nostalgici și era îngrijorat mai ales de faptul că nu-l putea elimina pe intendentul Rome cu propriile sale mâini. Nu-i rămânea decât să spere că magul nu se lăuda.

Oricum, trebuia să fie cât mai precaut.

Nilul era un fluviu minunat. Datorită puternicului său curent, care făcea ca o barcă rapidă să plutească în mod obișnuit cu peste treizeci de kilometri la oră, Șenar parcurse în mai puțin de două zile distanța dintre Memphis și Pi-Ramses.

Fratele mai mare al lui Ramses trecu pe la minister, organizează o întâlnire rapidă cu principalii săi colaboratori, luă cunoștință de mesajele venite din străinătate și le parcurse și pe cele expediate de diplomații aflați la post în protectorate. O lectică îl duse după aceea la palatul regal, sub un cer acoperit de nori groși din care stătea să pornească ploaia.

Pi-Ramses era un oraș frumos, dar îi lipseau patina clădirilor din Memphis și farmecul pe care îl dau întotdeauna vestigiile trecutului. Când avea să domnească, Șenar îi va anula statutul de capitală, mai ales pentru că Ramses îl marcase prea evident cu amprenta personalității sale. O populație însuflețită și veselă își vedea netulburată de treburile din fiecare zi, ca și cum pacea ar fi fost veșnică, ca și cum întinsul imperiu hitit s-ar fi pierdut în hăul fără capăt al uitării. Pentru o clipă, Șenar se lăsă atras de mirajul acestei vieți simple care se supunea ritmului netulburat al anotimpurilor. Oare n-ar fi trebuit și el, la fel ca întregul popor al Egiptului, să accepte suveranitatea lui Ramses?

Nu, el nu era un servitor.

El avea stofa unui rege de care Istoria avea să-și amintească, a unui monarh cu o viziune total diferită și mult mai vastă decât cea a lui Ramses și a „marelui șef” hitit. Din gândirea sa urma să se nască o lume nouă al cărei stăpân va fi chiar el.

Faraonul nu-și lăsă fratele să aștepte. Ramses tocmai termina de discutat cu Amenî pe care Străjer îl linsese conștiincios pe față. Secretarul particular al regelui și Șenar se salutară cu răceală în timp ce câinele galben-auriu se duse să se culce pe pardoseală, exact în locul în care mai pătrundea o ultimă rază firavă de soare.

— Ai călătorit bine, Șenar?

— Grozav. O să mă ierți, dar mie îmi place tare mult Memphis.

— Cine te-ar putea condamna? Este un oraș excepțional pe care Pi-Ramses nu-l va egala niciodată. Dacă amenințarea hitită n-ar fi luat asemenea proporții, n-aș fi avut nevoie să construiesc o altă capitală.

— Administrația de acolo rămâne un adevărat model de conștiință profesională.

— Diferitele servicii din Pi-Ramses lucrează și ele cu sârg; ministerul tău nu este și el un exemplu în acest sens?

— Crede-mă că eu nu-mi precupețesc eforturile; n-am primit niciun mesaj alarmant, nici oficial, nici din alte surse. Hitiții tac în continuare.

— Nici cel mai mic comentariu din partea diplomaților noștri?

— Anatolienii au fost puși la respect prin intervenția ta; nu-și închipuiau că armata egipteană ar fi în stare să acționeze atât de rapid și de eficient.

— S-ar putea ca asta să fie o explicație.

— De ce ne-am îndoi? Dacă ar fi fost siguri că erau invincibili, hitiții ar fi exprimat măcar un protest energetic.

— Ei cum asta? Să respecte ei frontiera impusă de Seti... Nu cred așa ceva.

— Ai devenit pesimist, Maiestate?

— Rațiunea de a exista a imperiului hitit este expansiunea teritorială.

— Egiptul nu este, oare, o îmbucătură prea greu de înghițit, chiar și pentru un inamic înfometat?

— Când o castă militară dorește o înfruntare, aprecie Ramses, nici înțelepciunea, nici rațiunea nu o pot convinge să renunțe la ea.

— Doar un adversar impunător îi va face pe hitiți să dea înapoi.

— Pledezi pentru o înarmare serioasă, Șenar, și pentru creșterea efectivelor noastre?

— Ar exista vreo soluție mai bună?

Raza de soare de pe pardoseală dispăru, așa că Străjer sări pe genunchii regelui.

— Aceasta n-ar fi ca un fel de declarație de război? se îngrijoră Ramses.

— Hitiții nu vor înțelege o altă limbă decât aceea a forței; asta gândești și tu, dacă nu mă înșel.

— Eu țin, însă, și la întărirea sistemului nostru de apărare.

— Să facem din protectoratele noastre o zonă tampon, știu asta... O misiune grea pentru prietenul tău Acha, chiar dacă el nu este lipsit de ambiție.

— Ți se pare exagerată ambiția lui?

— Acha este tânăr, tu tocmai l-ai decorat și ai făcut din el unul dintre cei mai importanți oameni din stat. O avansare atât de rapidă i s-ar putea urca la cap... Nimeni nu-i contestă calitățile excepționale, dar poate că n-ar strica și puțină prudență.

— Ierarhia militară nu s-a simțit evidențiată suficient, mi-am dat seama; dar Acha este omul potrivit pentru această situație.

— Ar mai fi un amănunt fără prea mare importanță, dar este de datoria mea să discut cu tine această chestiune. Știi bine că personalul palatului are tendința să trăncănească pe nedrept și să umble cu tot felul de bârfe; nu-i mai puțin adevărat că unele destăinuiri poate că nu sunt lipsite de interes. După cum pretinde intendentul meu, care este foarte bun prieten cu una dintre cameristele reginei, această servitoare susține că l-a văzut pe Rome pe când fura șalul reginei Nefertari.

— Va depune mărturie despre asta?

— Rome o terorizează. Ea se teme că intendentul tău ar putea s-o snopească în bătaie dacă ea îl acuză.

— Ne aflăm într-un ținut al tâlharilor sau într-o țară guvernată de Maat?

— Poate că mai întâi ar trebuie ca tu să-l faci pe Rome să recunoască; după aceea, fata o să depună mărturie.

Schițând o critică la adresa lui Acha și, mai ales, denunțându-l pe Rome și grăbindu-l pe Ramses să intervină, Șenar intra într-un joc periculos, dar devenea, în schimb, din ce în ce mai demn de crezare în ochii faraonului.

Dacă descântecele lui Ofir se dovedeau a fi zadarnice, Șenar era în stare să-l strângă de gât cu mâinile sale.

Capitolul 27

Rome nu reușise să găsească decât o singură soluție pentru a-și calma neliniștea care-l făcea bulimic: să prepare o marinată absolut nouă pe care ar fi botezat-o „desfătarea lui Ramses” și a cărei rețetă s-ar fi transmis de la maestru la ucenic. Intendentul se închise în uriașa bucătărie a palatului în care voia să fie singur. Alesese el însuși usturoiul dulce, ceapă de cea mai bună calitate, un excelent vin roșu de la viile din oaze, ulei de măsline de la Heliopolis, oțet sărat cu cea mai bună sare de pe pământul lui Seth, mai multe feluri de ierburi aromatice deosebit de fine, fileuri delicate de biban de Nil și carne de vită demnă de a fi oferită până și zeilor. Marinata avea să dea acestui amestec de alimente un parfum inimitabil care-l va bucura peste măsură pe rege și va face ca Rome să fie de neînlocuit.

Cu toate ordinele severe pe care le dăduse, ușa bucătăriei se deschise.

— V-am spus să... Maiestate! Maiestate, locul vostru nu este aici!

— Există vreun loc în regat în care să nu-mi fie permis să intru?

— Nu asta voiam să spun. Iertați-mă, eu...

— Îmi dai voie să gust și eu?

— Marinata mea încă nu este gata, acum sunt abia la pregătirea alimentelor. Dar va fi o mâncare deosebită care va intra în cronicile culinare ale Egiptului!

— Ți place să ții tot felul de secrete?

— Nu, nu... Dar adevărata bucătărie de calitate cere și discreție. Eu mărturisesc că îmi păzesc cu toată grija invențiile.

— Nu ai avea, cumva, și alte lucruri de mărturisit?

Statura înaltă a lui Ramses parcă-l strivea pe Rome.

Făcându-se parcă și mai mic, intendentul coborî privirea.

— În viața mea nu există niciun mister, Maiestate; eu trăiesc la palat ca să vă servesc, numai pentru a vă servi.

— Ești absolut sigur de asta? Se spune că orice om are slăbiciunile lui; ale tale care sunt?

— Eu... eu nu știu. Sunt un mâncău, fără îndoială.

— Ești, cumva, nemulțumit de salariul pe care-l primești?

— Nu, sigur că nu!

— Postul de intendent este de invidiat și mulți îl râvnesc, dar el nu îmbogățește pe cel care-l ocupă.

— Eu nu alerg după bogăție, vă asigur!

— Cine ar putea refuza o ofertă avantajoasă, în schimbul unor servicii mărunte?

— Faptul că sunt în serviciul Maiestății Voastre este o răsplată mult mai importantă decât...

— Nu minți mai mult, Rome. Ți mai aduci aminte de întâmplarea aceea neplăcută cu scorpionul adus în camera mea?

— Din fericire, nu ați pățit nimic!

— Ți se promisese că insecta aceea nu mă va omorî și că tu nu vei fi niciodată acuzat, nu-i așa?

— Nu-i adevărat, Maiestate, nu-i adevărat nimic!

— Nu ar fi trebuit să cedezi ispitei, Rome. A mai fost încercată și a doua oară lăcomia ta, când ți s-a cerut să furi șalul preferat al reginei. Și nu mă îndoiesc că nu ești străin nici de furtul chiupului cu pește sărat.

— Nu, Maiestate, nu...

— Cineva te-a văzut.

Rome simțea că nu mai are aer. Pe frunte i se adunaseră broboane de sudoare.

— Nu se poate așa ceva...

— Este ceva rău în sufletul tău, Rome, sau poate că ai fost silit de împrejurări?

Intendentul simți un junghi puternic în capul pieptului. Simțea nevoia să-i destăinuiească regelui tot ce avea pe suflet, să scape de remușcările care-l rodeau.

Îngenunche și se lovi cu fruntea de marginea mesei pe care adunase tot ce îi era necesar pentru prepararea marinatei.

— Nu, nu sunt rău... Am fost slab, prea slab. Vă rog să mă iertați, Maiestate.

— Te iert, Rome, dar cu condiția să-mi spui tot adevărul.

În ceața tulburării care-l cuprinsese, figura lui Ofir apără în mintea lui Rome. Figură de vultur, cu ciocul încovoiat, care îi scormonea trupul și ajunsese să-i devoreze inima.

— Cine te-a îndemnat să faci toate aceste nelegiuiri?

Rome vru să vorbească, dar numele lui Ofir nu trecu de bariera buzelor sale. O groază copleșitoare îl înăbuși, o groază care îl făcea să alunece în

abisuri în speranța că poate scăpa de pedeapsă.

Își înălță privirile încărcate de o rugă disperată către Ramses, iar mâna dreaptă alunecă pe masă și răsturnă vasul cu amestecul abia pregătit pentru marinată. Sosul cu mirodenii îi împrășcă fața și intendentul se prăbuși la pământ fără suflare.

*

— E foarte mare, spuse Kha privind la Voinic, leul lui Ramses.

— Ți-e frică de el? îl întrebă regele pe fiul său.

La nouă ani câți avea, Kha, fiul lui Ramses și al lui Iset cea frumoasă, era serios ca un scrib bătrân. Jocurile copiilor de vârsta lui îl plictiseau, nu-i plăcea decât să citească și să scrie și cea mai mare parte a timpului o petrecea în biblioteca palatului.

— Mă cam sperie.

— Ai dreptate, Kha; Voinic este un animal foarte periculos.

— Dar ție, ție nu ți-e frică pentru că tu ești faraonul.

— Leul acesta și cu mine am devenit prieteni. Pe când era mic de tot, a fost mușcat de un șarpe, în Nubia; eu l-am găsit, Setau l-a îngrijit și, de atunci, am rămas împreună. La rândul său, Voinic mi-a salvat și el viața.

— Cu tine, este întotdeauna cuminte?

— Întotdeauna. Dar numai cu mine.

— Vorbește cu tine?

— Da, prin priviri, prin mișcarea labelor, prin sunetele pe care le scoate... Și înțelege tot ce-i spun eu.

— Mi-ar plăcea să-l mângâi pe coamă.

Culcat asemenea unui sfinx, uriașul leu privea cu atenție bărbatul și copilul. Când scoase un mârâit, pe un ton grav și prelung, micul Kha se strânse imediat lângă șoldul tatălui său.

— E supărat?

— Nu, este de acord să-l mângâi.

Încurajat de tatăl său, Kha prinse curaj și se apropie. La început cu oarecare sfială, mâna sa micuță se afundă în coama strălucitoare a animalului, apoi prinse curaj și începu să-l mângâie la rădăcina părului. Leul începu să toarcă asemenea unei pisici.

— Pot să-l scarpin și pe spate?

— Nu, Kha. Voinic este un luptător și o ființă foarte mândră; ți-a făcut o mare favoare, dar nu trebuie să-i ceri prea mult.

— O să scriu povestea lui și o să i-o povestesc surorii mele, Meritamon. E mai bine că a rămas în grădina palatului cu regina... O fetiță ca ea s-ar fi speriat grozav de un leu atât de mare.

Ramses îi dăruie fiului său o planșetă nouă de scrib și o teacă pentru pensule. Băiețușul primește cadoul cu mare bucurie și încercă imediat pensulele, lăsându-se absorbit de scris. Tatăl său îl lasă în pace, fericit că mai are parte și de asemenea momente de liniște, după ce asistase la moartea îngrozitoare a intendentului Rome și-i văzuse fața care, în câteva clipe, se făcuse ca pergamentul, asemănându-se cu aceea a unui om bătrân.

Hoțul murise de spaimă, fără să poată dezvălui numele celui care-l împinsese la propria sa distrugere.

Cineva din umbră lupta împotriva faraonului. Și inamicul acesta nu era mai puțin periculos decât hitiții.

*

Șenar era bucuros nevoie mare.

Disparația tragică a lui Rome, răpus de un stop cardiac, înlătura pista care ducea la Ofir. Magul nu se lăudase degeaba. Vrajile sale îl ucisese pe umflatul acela de intendent care nu rezistase la un interogatoriu nemilos. Moartea sa nu a surprins pe nimeni din cei de la palat; obsedat de tot ceea ce însemna hrană, Rome nu înceta să se îngrașe și să se agite. Asaltat de grăsime, măcinat de o nervozitate permanentă, inima sa nu reușise să mai facă față.

La satisfacția de a vedea că dispăruse problema spinoasă pe care o puneă însăși existența lui Rome se adăuga o altă bucurie: întoarcerea la Pi-Ramses a lui Raia, negustorul sirian, care dorea să-l vadă pe Șenar ca să-i mai arate încă un vas cu totul deosebit. Întâlnirea fusese fixată într-o dimineață târzie de noiembrie, blândă și însorită.

— A fost frumoasă călătoria ta în Sud?

— Foarte obositoare, stăpâne Șenar, însă de mare folos.

Barbișonul ascuțit al sirianului era tuns cu mare grijă; ochii săi căprui, vioi, priveau cu atenție de jur-împrejur în sala de primire cu coloane, locul în care Șenar avea expuse capodoperele adunate de atâta timp.

Raia ridică vâlul care acoperea un vas pântecos din bronz, decorat cu ramuri și frunze de viță stilizate.

— Este din Creta; l-am căpătat de la o tebană bogată care se plictisise de el. Niciun meșter nu mai face astăzi așa ceva.

— Minunat! Târgul este ca și încheiat, prietene.

— Mă bucur să aud asta, stăpâne, dar...

— Doamna în cauză pune condiții?

— Nu, dar prețul este destul de mare... Piesa aceasta este unică, într-adevăr unică.

— Pune minunea asta pe un soclu și vino în biroul meu. O să negociem și sunt sigur că o să ne înțelegem.

Ușa masivă din lemn de sicomor se închise în urma lor. Nimeni nu mai putea să-i audă.

— Unul dintre ajutoarele mele mi-a dat de știre că ați venit la Memphis pentru a mai cumpăra un vas de la mine; mi-am întrerupt călătoria și m-am întors cât am putut de repede la Pi-Ramses.

— Era absolut necesar.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Serramanna a fost eliberat și se bucură din nou de încrederea lui Ramses.

— Neplăcut.

— Amenii, care-și vâra nasul peste tot, a avut îndoieli cu privire la dovezi, după care s-a amestecat în această chestiune și Acha.

— Aveți grijă cu acest tânăr diplomat; este inteligent și cunoaște bine Asia.

— Din fericire, nu mai lucrează în ministerul meu; Ramses l-a decorat și l-a trimis în protectoratele noastre pentru a întări sistemul de apărare de acolo.

— O sarcină destul de delicată, dacă nu chiar imposibilă.

— Acha și Amenii au ajuns la niște concluzii foarte periculoase: cineva a imitat scrisul lui Serramanna pentru a da impresia că el purta corespondență cu hitiții și acel cineva se pare că ar fi un sirian.

— Foarte neplăcut, se arată îngrijorat Raia.

— A fost găsit corpul lui Nenufar, iubita lui Serramanna, pe care tu ai folosit-o ca să-l înfunzi pe sard.

— Trebuia să scăpăm de ea; era posibil ca nebuna aia să trăncănească.

— Sunt de acord cu tine, dar ai comis o imprudență.

— Ce imprudență?

— Alegerea locului în care a fost ucisă.

— N-am avut de ales. Ea era gata să asmută întreg cartierul împotriva noastră, așa că a trebuit să acționez repede și să mă fac nevăzut.

- Ameni îl caută pe proprietarul acestei case ca să-l interogheze.
- Este un negustor care călătorește foarte mult; l-am întâlnit la Theba.
- O să dea anchetatorilor numele tău?
- Mă tem că da, din moment ce eu sunt chiriașul lui.
- Asta-i o adevărată catastrofă, Raia! Ameni este convins că o rețea de spionaj hitită acționează pe teritoriul nostru. Deși îl arestase cu ceva timp înainte pe Serramanna, cei doi bărbați par să se fi împăcat și acum se ajută unul pe altul. Căutarea celui care s-a aflat la originea acuzării pe nedrept a sardului și a asasinării iubitei sale a devenit o adevărată afacere de stat. Și mai multe indicii fac ca atenția autorităților să se îndrepte către tine.
- Nu-i totul pierdut.
- Ce ai de gând?
- Să-l găsesc pe negustorul egiptean.
- Și...?
- Și să-lucid, bineînțeles.

Capitolul 28

Iarna se apropia, ziua scădea, soarele încălzea din ce în ce mai puțin. Monarhul prefera puterea verii și fierbințeala astrului său protector la care numai el putea privi direct fără a fi în primejdie de a-și pierde vederea. Dar ziua aceasta de toamnă, de o blândețe plină de vrajă, îi oferea o bucurie rar întâlnită: un sfârșit de după-amiază în grădinile palatului, alături de Nefertari, de fiica lor Meritamon și de fiul lor Kha.

Așezați pe scaune pliante, la marginea unui ochi de apă, regele și regina priveau la ce făceau copiii lor. Kha se străduia s-o facă pe Meritamon să înțeleagă un text dificil despre moralitatea pe care trebuie s-o aibă un scrib, Meritamon voia să-l învețe pe Kha să înoate pe spate. În ciuda caracterului său dintr-o bucată, băiatul cedase insistențelor surorii lui, dar după ce obiectase că apa era prea rece și că, din cauza asta, ar fi putut răci.

— Meritamon este puternică și seamănă cu mama ei, aprecie Ramses. O să subjuge cu farmecul ei întreg pământul.

— Kha este un magician în devenire... Uită-te la el, o atrage deja către papirus. Sora lui va citi textul fie că vrea, fie că nu vrea.

— Preceptorii sunt mulțumiți de ei?

— Kha este un copil excepțional. După spusele lui Nedjem, ministrul Agriculturii, care se ocupă în continuare de educația lui, va fi capabil să treacă examenul de scrib începător.

— Are chemare pentru așa ceva?

— Nu se gândește la altceva în afară de învățătură.

— Să-i dăm hrana de care are nevoie sufletul lui pentru ca adevărata sa natură să dea roade. Nu mă îndoiesc că va avea parte de multe încercări pe care va trebui să le depășească, asta pentru că cei mediocri încearcă întotdeauna să pună piedici în calea ființelor ieșite din comun. Eu sper că măcar Meritamon va avea parte de o viață mai lipsită de griji.

— Ea nu are ochi decât pentru tatăl ei.

— Și eu îi acord atât de puțin timp...

— Egiptul este mai important decât copiii noștri, așa este Regula.

Culcați la intrarea în grădină, leul și câinele galben-auriu făceau conștiincios de pază. Nimeni nu s-ar fi putut apropia fără ca Străjerul să-l trezească pe Voinic.

— Vino, Nefertari.

Tânăra regină cu părul despletit se așeză pe genunchii lui Ramses și-și rezemă fruntea pe umărul lui.

— Tu ești parfumul vieții și îmi dăruiești fericirea de a trăi. Am putea fi un cuplu ca oricare, la fel ca altele, bucurându-ne de clipe obișnuite ca aceasta...

— Este grozav să visezi în grădina asta; dar zeii și tatăl tău au făcut din tine faraon și tu ți-ai consacrat viața poporului tău. Ceea ce ți-a fost dat, nu ți se poate lua înapoi.

— În clipa asta nu există decât pletele frumos mirositoare ale unei femei de care sunt îndrăgostit peste toate, plete în care se joacă adierea serii și care îmi mângâie obrazul.

Buzele li se împreună într-un sărut fierbinte al unor tineri care se iubesc cu înflăcărare.

*

Raia trebuia să acționeze de unul singur.

Se îndreptă, de aceea, către portul din Pi-Ramses, mai mic decât cel din Memphis, dar cu o activitate tot atât de intensă. Beneficiind de o autoritate mult mai mare, poliția fluvială asigura ordinea la acostarea și la descărcarea vaselor.

Raia îl invitase pe tovarășul său, Renuf, la un prânz copios, într-un han bun, în prezența unui mare număr de martori care, la nevoie, ar fi putut declara că-i văzuseră glumind și petrecând plini de voie bună. S-ar fi putut stabili astfel că relațiile dintre ei erau dintre cele mai cordiale. În aceeași seară, Raia avea să se strecoare în vila lui Renuf și să-l stranguleze. Dacă ar fi apărut vreun servitor, ar fi avut aceeași soartă. În taberele de instrucție hitite din nordul Siriei, negustorul învățase nenumărate moduri de a ucide. Bineînțeles, această nouă crimă ar fi fost pusă tot pe seama celui care o ucisese pe Nenufar. Dar ce importanță mai avea? Dacă Renuf dispărea, Raia era în afara oricărui pericol.

Pe chei, micii negustori vindeau fructe, legume, sandale, țesături, coliere și brățări de tot felul. Cumpărătorii preferau în special trocul cu diferite alte mărfuri, plăcerea sporovăielii interminabile fiind condiția absolut necesară pentru a încheia în mod satisfăcător o achiziție. Dacă ar fi avut timpul necesar și permisiunea, Raia ar fi pus ordine în această activitate dezorganizată pentru a obține din ea un profit cât mai mare.

Sirianul se opri în dreptul unuia dintre controlorii portului.

— Corabia lui Renuf a sosit?

— Cheiul numărul cinci, alături de șlep.

Raia porni cu pași grăbiți în direcția arătată.

Pe puntea corăbiei lui Renuf, un marinar dormea liniștit. Sirianul urcă pe pasarelă și-l trezi pe paznic.

— Unde este stăpânul tău?

— Renuf... Habar n-am.

— Când ați sosit?

— În zori.

— Ați călătorit noaptea?

— Autorizație specială datorită brânzeturilor proaspete de la lăptăria cea mare din Memphis. Unii nobili de pe aici nu vor să cumpere decât de acolo.

— După formalitățile de ancorare, patronul tău s-a dus, probabil, acasă.

— M-ar mira.

— De ce?

— Pentru că sardul acela uriaș, cu mustăți lungi, l-a obligat să se urce în carul lui. Nu este deloc plăcut să ai de-a face cu individul acela.

Cerul părea să se prăvălească peste capul lui Raia.

*

Renuf era un bărbat mereu zâmbitor, împlinit la trup, tatăl a trei copii, trăgându-se dintr-o familie de navigatori și de comercianți. Când Serramanna venise pe neașteptate pe corabia lui, îndată ce acostase la Pi-Ramses, se simțise cuprins de o mare neliniște. Pentru că sardul părea foarte prost dispus, negustorul găsi cu cale că era mai bine să meargă cu el pentru a lămuri cât mai repede neînțelegerea căreia îi căzuse victimă.

Serramanna îl transportă în cea mai mare viteză la palat și-l conduse în biroul lui Amenî. Era prima oară când Renuf dădea ochii cu secretarul particular al regelui, a cărui reputație creștea neîncetat. Lumea îi lăuda seriozitatea, puterea de muncă și devotamentul; ca un adevărat Prim-Ministru din umbră, el conducea cu o cinste desăvârșită buna desfășurare a activității statului și nu lua seama nici la recompense, nici la bârfele din înalta societate.

Paloarea feței lui Amenî îl impresionează pe Renuf. După cum se zvonea, scribul nu ieșea aproape niciodată din biroul său.

— Vizita aceasta este o onoare pentru mine, spuse Renuf, dar nu prea am înțeles care este motivul ei. Mărturisesc că modul brutal în care am fost adus aici mă surprinde.

— Te rog să ne ierți, anchetăm o afacere gravă.

— O afacere... care mă privește pe mine?

— S-ar putea.

— În ce fel v-aș putea fi de folos?

— Răspunzând sincer la întrebările mele.

— Te rog să mi le pui.

— O cunoști pe o anume Nenufar.

— Numele este destul de obișnuit... Cunosc vreo zece femei cu acest nume!

— Cea despre care vorbim este tânără, foarte frumoasă, singură, are pe vino-ncoace și locuiește în Pi-Ramses unde își vinde farmececele.

— O... prostituată?

— Ceva mai aparte.

— Eu îmi iubesc soția, Amenî. Deși călătoresc foarte mult, n-am înșelat-o niciodată. Pot să te asigur că ne înțelegem de minune. Întreabă-i pe prietenii și pe vecinii mei, dacă nu mă crezi.

— Sub jurământ și în fața regulii Maat, ai putea declara că nu ai întâlnit-o niciodată pe fata aceasta, Nenufar?

— Aș declara, promise Renuf pe un ton solemn.

Cuvintele negustorului îl impresionară pe Serramanna care, în deplină tăcere, asista la interogatoriu. Omul părea să fie sincer.

— Ciudat, constată Amenî, puțin nervos.

— De ce ciudat? Noi, negustorii, nu avem o reputație prea bună, dar eu sunt un om cinstit și mă mândresc cu asta! Angajații mei au o leafă bună, corabia mea este bine întreținută, eu îmi hrănesc familia, socotelile mele sunt în regulă, îmi plătesc dările, fiscul n-a avut niciodată ceva să-mi reproșeze... Asta vi se pare ciudat?

— Oameni de calitate, ca dumneata, sunt destul de rari, Renuf.

— Îmi pare rău că se întâmplă astfel.

— Ceea ce mi se pare ciudat este locul în care a fost găsit corpul lui Nenufar.

Negustorul tresări, surprins.

— Corpul... Vrei să spui...

— A fost ucisă.

— Oh, ce groaznic!

— Nu era decât o fată de moravuri ușoare, dar orice asasinat este pasibil de pedeapsa cu moartea. La fel de ciudat este și faptul că fata moartă se afla într-o casă din Pi-Ramses care îți aparține.

— La mine, în vila mea?

Renuf era din cale-afară de tulburat.

— Nu în vila dumitale, interveni Serramanna, ci în locul acesta.

Sardul puse degetul arătător pe un punct anume de pe harta orașului pe care Amenî o desfășurase în fața lui.

— Nu înțeleg, eu...

— Este proprietatea dumitale, da sau nu?

— Da, dar acolo nu este o casă.

Amenî și Serramanna schimbă o privire scurtă; Renuf își pierdea mințile?

— Nu este o casă, îi lămuri el, ci un depozit. Credeam că o să am nevoie de un sediu pentru mărfurile mele, de aceea am cumpărat zidurile acelea.

Dar m-am întins mai mult decât puteam; la vârsta mea, nu mai am chef să-mi extind prea mult activitatea. Îndată ce voi putea, intenționez să mă retrag la țară, undeva pe lângă Memphis.

— Ai de gând să vinzi depozitul acela?

— L-am închiriat.

Un licăr de speranță apăru imediat în privirea lui Amenî.

— Cui?

— Unui coleg pe nume Raia. Este un om bogat, foarte activ, care are în proprietate mai multe corăbii și o mulțime de magazine în tot Egiptul.

— Cu ce se ocupă?

— Importul de conserve de lux și vase rare pe care le vinde unor clienți din înalta societate.

— Știi de unde este originar?

— Este sirian, dar s-a instalat în Egipt de foarte mulți ani.

— Mulțumesc Renuf; ne-ai fost de mare ajutor.

— Nu... nu mai aveți nevoie de mine?

— Nu, cred că nu, dar să nu vorbești cu nimeni despre discuția noastră.

— Aveți cuvântul meu.

Raia, un sirian... Dacă Acha ar fi fost și el de față, ar fi văzut cât de multă dreptate avea în deducțiile sale. Amenî nici nu avusese timp să se ridice că sardul alerga deja către carul său.

— Serramanna, așteaptă-mă și pe mine!

Capitolul 29

Deși era cam frig, Uri-Teșub nu avea în jurul șoldurilor decât o stofă de lână țesută grosolan. Cu bustul gol, gonea într-un galop susținut, obligându-i pe călăreții de sub comanda lui să-și îndemne neîncetat caii ca să țină pasul cu el. Masiv, musculos, cu corpul acoperit de păr roșcovan și cu plete lungi, Uri-Teșub, fiul împăratului hitit Muwattalis, era mândru de faptul că fusese numit general comandant al armatei, după eșecul răscoalei din protectoratele egiptene.

Rapiditatea și vigoarea cu care reacționase Ramses îl surprinseseră pe Muwattalis. Dacă ar fi fost să se ia după afirmațiile lui Baduk, fostul general care trebuia să pregătească această insurecție, s-o conducă și să ocupe teritoriile respective după reușita revoltei, operațiunea nu prezenta în niciun caz vreo dificultate importantă.

Spionul sirian, infiltrat în Egipt cu mai mulți ani în urmă, transmisese mesaje mai puțin liniștitoare. În opinia lui, Ramses era un mare faraon, cu un caracter integru și cu o voință inflexibilă; în replică la aceste informații, Baduk spusese că hitiții nu aveau niciun motiv să se teamă de un rege fără experiență și de o armată de mercenari, de fricoși și de nepricepuți. Pacea impusă de Seti era convenabilă pentru Hatti în măsura în care Muwattalis trebuia să dispună de timpul necesar pentru a-și consolida autoritatea, zădărniciind uneltirile celor care aveau ambiția de a domni în locul lui. În prezent, el guverna de unul singur.

Politica de expansiune putea fi reluată. Și, dacă exista o țară pe care anatolienii voiau s-o cucerească, pentru a deveni stăpânii lumii, aceasta era, fără îndoială, Egiptul faraonilor.

După părerea lui Baduk, fructul era copt. Dacă Amurru și Canaan s-ar fi aflat în mâinile hitiților, ar fi fost suficient ca armata să pornească înspre Deltă, să anihileze fortărețele care formau Zidul regelui și, după aceea, să năvălească în Egiptul de Jos.

Era un plan măreț care provocase entuziasmul statului-major hitit.

Nu se ținea seama de un singur element: Ramses.

În capitala hitită, Hattușaş⁷, toată lumea se întreba cu ce greșise imperiul în fața zeilor. Doar Uri-Teșub nu-și punea nicio întrebare: el punea eșecul pe seama prostiei și a nepriceperii generalului Baduk. Așa încât fiul împăratului colinda în lung și în lat teritoriul hitit nu numai pentru a inspecta fortărețele, ci și pentru a-l găsi pe Baduk care întârzia să se întoarcă în capitală.

Credea că-l va găsi la Gavur Kalesi⁸, cetate construită pe culmea unui deal, făcând parte dintre primele fortificații construite în munți, la marginea platoului anatolian. Trei statui uriașe înfățișând soldați înarmați dezvăluiau caracterul războinic al imperiului hitit, în fața căruia dușmanii nu aveau decât două soluții: să se supună sau să fie exterminați. De-a lungul drumurilor, pe stâncile de pe malurile râurilor, pe bolovani uriași risipiți pe câmpii, sculptorii creaseră imagini agresive reprezentând infanteriști în

marș, cu o sulia în mâna dreaptă și cu un arc atârnat de umărul stâng. Peste tot, în țara hitiților, domnea dragostea pentru război.

Uri-Teșub străbătuse în goana galopului câmpiile fertile, brăzdate de ape și mărginite de păduri de nuci. Nu-și încetinise cursa nici atunci când traversa pădurile de arțari, întrerupte din loc în loc de mlaștini. Storcând de puteri oameni și animale, fiul împăratului se încăpățânase să ajungă cât mai repede la fortăreața de la Masat⁹.

Era ultimul loc în care generalul Baduk s-ar fi putut refugia.

În ciuda rezistenței lor fizice și a severei instrucții la care fuseseră supuși, călăreții hitiți ajunseră sleiți de puteri sub zidurile cetății Masat, construită pe o colină care se înălța în mijlocul unei câmpii deschise, între două lanțuri muntoase. De la înălțimea acestui deal, împrejurimile puteau fi ținute cu ușurință sub observație. Zi și noapte, arcașii se aflau la post pe meterezele turnurilor de pază. Aleși din rândul familiilor nobile, ofițerii garnizoanei impuneau o disciplină nemiloasă.

Uri-Teșub se opri la mai puțin de o sută de metri de poarta cetății. O sulia se înfipse adânc în pământ, chiar în fața calului său.

Fiul împăratului descălecă și înaintă pe jos către ziduri.

— Deschideți! urlă el. Nu știți cine sunt?

Poarta fortăreței Masat se întredeschise. În prag, zece soldați își îndreptară lăncile către noul-venit.

Uri-Teșub îi dădu la o parte.

— Fiul împăratului dorește să-l vadă pe guvernator.

Acesta din urmă coborî în fugă de pe ziduri, cu riscul de a-și frânge gâtul.

— Prințe, ce onoare pentru noi!

Soldații ridicară sulitele și se așezară pe două șiruri, ca o gardă de onoare.

— Generalul Baduk este aici?

— Da, l-am găzduit în locuința mea.

— Du-mă la el.

Cei doi bărbați urcară pe o scară de piatră cu trepte înalte și lustruite de vreme.

În partea de sus a fortăreței, curentul de aer făcea vârtejuri. Locuința guvernatorului era clădită din blocuri mari de piatră poroasă, fiind iluminată de lămpi cu ulei care scoteau un fum gros din cauza căruia tavanele erau înnegrite.

Îndată ce-l văzu pe Uri-Teșub, un bărbat cam de cincizeci de ani, peste măsură de gras, se ridică în picioare.

— Prințe Uri-Teșub...

— Ce mai faci, generale Baduk? Ce ai de zis?

— Nu pot să-mi explic de ce a eșuat planul meu. Dacă armata egipteană n-ar fi acționat atât de rapid, răsculații din Canaan și din Amurru ar fi avut timp să se organizeze. Dar nu este pierdut totul... Intervenția victorioasă a egiptenilor este doar aparentă. Căpeteniile care se declară fidele Faraonului visează să intre până la urmă sub tutela noastră.

— De ce nu ai dat ordin trupelor noastre staționate în apropiere de Kadesh să atace armata egipteană când aceasta a ocupat Amurru?

Generalul Baduk păru surprins de o asemenea întrebare.

— Ar fi fost nevoie de o declarație de război bine ticluită, conform regulilor... și nu era de competența mea să fac așa ceva! Numai împăratul ar fi putut lua o asemenea decizie.

Niciodată Baduk nu fusese atât de impetuos și de războinic ca Uri-Teșub, dar acum el nu era decât un bătrân lipsit de vlagă. Părul și barba sa încăruntiseră deja.

— Ai făcut vreun bilanț al felului în care ai acționat?

— Tocmai de aceea am venit să stau aici câțva timp, în deplină liniște... Vreau să întocmesc un raport amănunțit, fără să ocolesc niciun aspect.

— Aș putea să mă retrag? Întrebă guvernatorul cetății, nedorind să afle secrete militare la care nu avea acces decât înaltul comandament.

— Nu, îi răspunse Uri-Teșub.

Guvernatorului nu-i făcea nicio plăcere să asiste la umilirea generalului Baduk, un mare soldat, devotat trup și suflet patriei sale. Dar supunerea față de ordinele superiorilor era prima calitate a hitiților și ceea ce hotăra fiul împăratului nu putea fi pus în discuție. Orice formă de nesupunere era imediat pedepsită cu moartea, pentru că, altfel, nu se putea menține coeziunea unei armate care se afla în permanență pe picior de război.

— Fortărețele din Canaan au opus o rezistență destul de puternică în fața asalturilor egiptene, explică Baduk; garnizoanele de acolo, alcătuite prin grija mea, au refuzat să se predea.

— O asemenea comportare nu schimbă cu nimic rezultatul, aprecie Uri-Teșub. Răsculații au fost uciși, Canaan-ul se află din nou sub dominația egiptenilor. Același eșec l-am avut și la Megiddo.

— Da, din păcate! Instructorii trimiși acolo i-au pregătit, totuși, foarte bine pe aliații noștri. Conform dorinței împăratului, ei s-au întors cu toții la

Kadesh astfel încât să nu mai poată exista nicio urmă a prezenței hitite în Canaan și Amurru.

— Ce să mai vorbim de Amurru! De câte ori mi-ai garantat că prințul de acolo îți mănâncă din palmă și că nu se va mai supune niciodată lui Ramses?

— Asta-i cea mai mare greșală a mea, fu de acord Baduk. Manevra armatei egiptene a fost demnă de remarcat; în loc să înainteze pe drumul de la marginea mării, ajungând în ambuscada pregătită de noii noștri aliați, ea s-a deplasat prin interior. Surprins din spate, prințul din Amurru nu avea altă posibilitate decât să depună armele și să se predea.

— Să se predea, să se predea! urlă din toate puterile Uri-Teșub; nu știi să spui decât cuvintele astea! Strategia pe care ai gândit-o nu avea drept scop să slăbească armata egipteană, iar infanteria și carele nu ar fi trebuit nimicite? În locul unui asemenea succes, pierderi neînsemnate printre soldații Faraonului, trupe încrezătoare în vitejia lor și o victorie răsunătoare a lui Ramses!

— Îmi dau seama de eșecul meu și nu caut să mă dezvinovățesc. N-am avut dreptate să-i acord încredere prințului din Amurru care a preferat dezonoarea în locul luptei.

— Înfrângerea nu-și găsește locul în cariera unui general hitit.

— Nu este vorba despre înfrângerea oamenilor mei, prințe, cât, mai degrabă, despre aplicarea greșită a unui plan de destabilizare a protectoratelor egiptene.

— Ți-a fost frică de Ramses, nu-i așa?

— Forțele sale erau mult mai mari decât ne închipuiam noi, iar misiunea mea era să stârnesc răskoalele și nu să înfrunt armata egipteană.

— Câteodată, Baduk, trebuie să știi să te mai descurci și în situații neprevăzute.

— Sunt soldat, prințe, și trebuie să execut ordinele!

— De ce te-ai ascuns aici în loc să te întorci la Hattușaş?

— V-am spus, voiam să am parte de puțină liniște ca să-mi scriu raportul. Și am o veste bună: datorită aliaților noștri din Amurru, insurecția va izbucni din nou.

— Visezi, Baduk.

— Nu, prințe... Dați-mi un răgaz și voi reuși.

— Nu mai ești generalul comandant al armatei hitite. Împăratul a hotărât: eu sunt acela care te va înlocui.

Baduk făcu câțiva pași către uriașul șemineu în care ardeau câteva trunchiuri groase de stejar.

— Felicitările mele, Uri-Teșub. O să ne conduci la victorie.

— Mai am și un alt mesaj pentru dumneata, Baduk.

Fostul general își încălzi mâinile la foc, întorcându-se cu spatele către fiul împăratului.

— Vă ascult, prințe.

— Ești un laș.

Trăgând sabia din teacă, Uri-Teșub o înfipse în șalele lui Baduk.

Guvernatorul rămase înmărmurit.

— Lașul acesta era și un trădător, declară Uri-Teșub; a refuzat să-și recunoască înfrângerea și m-a atacat. Tu ești martor la toate acestea.

Guvernatorul se înclină în tăcere.

— Ia-i tu însuși cadavrul în spate, du-l în mijlocul curții și arde-l, fără să îndeplinești ritualul pentru funeraliile care se cuvin războinicilor. Așa pier generalii învinși.

În timp ce cadavrul lui Baduk ardea, sub privirile soldaților din garnizoană, Uri-Teșub unse singur, cu grăsime de oaie, osiile carului său de luptă care avea să-l ducă până în capitală pentru a porni de acolo un război total împotriva Egiptului.

Capitolul 30

Uri-Teșub nici nu putea visa la o capitală mai frumoasă. Construită pe platoul Anatoliei centrale, acolo unde stepele aride alternau cu nenumărate cursuri de apă și cu văgăuni adânci, Hattușuş, inima imperiului hitit, purta pecetea climei sale capricioase, cu veri arzătoare și ierni geroase. Oraș de munte, avea o suprafață de 18 000 de ari, pe un relief foarte accidentat, astfel încât constructorii fuseseră nevoiți să facă adevărate minuni. Format dintr-un oraș de jos și dintr-unul de sus, dominat de o colină ca o acropolă pe care se înălța palatul împăratului, Hattușuş apărea, la o primă privire, ca un uriaș complex de fortificații din piatră încadrate în relieful haotic. Înconjurată de masive muntoase care formau bariere de netrecut pentru un

eventual năvălitor, capitala hitită semăna cu o fortăreață ridicată pe piscuri stâncoase și formată din blocuri uriașe de piatră așezate în rânduri ordonate. Peste tot, în interior, piatra fusese folosită pentru temelii, iar cărămida nearsă și lemnul pentru ziduri.

Hattușaş cea mândră și sălbatică. Hattușaş cea războinică și de neînvins, în care numele lui Uri-Teşub avea să fie în curând aclamat.

Cei nouă kilometri de ziduri înconjurătoare, cu o mulțime de turnuri și de creneluri, umpleau de încântare sufletul unui soldat; ele urmau toate denivelările terenului, ajungeau până pe creste, dominau văile torentelor. Mâna omului supusese natura, furând de la aceasta secretul unei forțe atât de temute de-a lungul veacurilor.

Două porți se deschideau în zidul orașului de jos, trei în cel al orașului de sus. Nevrând să aleagă Poarta Leilor sau pe cea a Regelui, Uri-Teşub se îndreptă către locul de acces cel mai înalt, Poarta Sfinxului, caracterizată printr-o ușiță secretă la care se ajungea printr-un tunel lung de 45 de metri, comunicând cu exteriorul.

Desigur, orașul de jos se mândrea cu o clădire impozantă, templul închinat zeului furtunii și zeiței soarelui, iar cartierul sanctualelor cuprindea nu mai puțin de douăzeci și unu de monumente diferite, dar Uri-Teşub prefera orașul de sus și palatul regal. De pe această acropolă, îi plăcea să admire terasele obținute prin straturi de pietre așezate una peste alta, deasupra lor fiind construite clădiri oficiale și locuințe ale notabilităților, fiecare urmând conturul povârnișurilor.

Intrând în oraș, fiul împăratului rupsesse trei pâini și vărsase câteva picături de vin pe un bloc de piatră, rostind formula rituală: „Fie ca piatra aceasta să trăiască veșnic”. Din loc în loc erau așezate vase pline cu ulei și cu miere, pentru a-i îmbuna pe demoni.

Palatul trona pe o stâncă impunătoare cu trei piscuri; ziduri cu turnuri înalte, păzite în permanență de soldați de elită, separau reședința regală de restul capitalei și împiedicau orice asalt. Muwattalis, șiret și prevăzător, nu uitase episoadele șocante din istoria hitită și luptele înverșunate pentru cucerirea puterii; sabia și otrava fuseseră argumentele cel mai frecvent folosite și destul de puțini dintre „marii șefi” hitiți muriseră de moarte bună. Așa încât era de preferat ca „marea fortăreață”, așa cum o numea poporul, să fie inaccesibilă din trei părți; doar o singură intrare și aceea strâmtă, păzită zi și noapte, permitea accesul vizitatorilor, aceștia fiind obligatoriu percheziționați.

Uri-Teșub se lăsă controlat de gărzi care, la fel ca marea majoritate a soldaților, primise cu satisfacție numirea lui în funcția de comandant al armatei. Tânăr, curajos, nu avea să fie atât de șovăitor ca generalul Baduk.

În interiorul palatului, mai multe rezervoare de apă, neapărat necesare în lunile de vară. Grajduri, armurării, sala oamenilor de gardă, toate dădeau înspre o curte pavată. Planul reședinței regale era, de altfel, asemănător cu acela al altor locuințe hitite, mici sau mari, adică un număr de camere construite în jurul unui spațiu central de formă pătrată.

Un ofițer îl salută pe Uri-Teșub și-l conduse într-o sală cu coloane masive, locul în care împăratul obișnuia să-și primească musafirii. Lei și sfincși din piatră se vedeau ca niște paznici la ușă, ca și la intrarea spre sala arhivelor în care se păstrau suveniruri de la victoriile armatei hitite. În acest loc, o dovadă a invincibilității imperiului, Uri-Teșub se simți pătruns de măreția și răspunderea misiunii sale.

Doi oameni intrară în sală. Primul era împăratul Muwattalis, bărbat cam la cincizeci de ani, de statură potrivită, cu un trunchi solid și cu picioare scurte. Fiind friguros, se înfășurase într-o mantie lungă de lână, roșu cu negru. Ochii săi căprui parcă erau permanent în stare de alertă.

Al doilea era Hattușil, fratele mai mic al împăratului. Mic de statură, firav, părul strâns pe frunte cu o panglică, gâtul împodobit cu un colier de argint, o brățară la cotul stâng, era îmbrăcat cu un veșmânt dintr-o stofă multicoloră care-i lăsa umerii dezgoliți. Preot al zeiței soarelui, el o luase de soție pe frumoasa Putuhepa, fiica unui mare preot, inteligentă și influentă. Uri-Teșub îi ura pe amândoi, dar împăratul le asculta cu plăcere sfaturile. În ochii noului general comandant, Hattușil nu era decât un intrigant care se ascundea în umbra celui care deținea puterea, pentru ca, la momentul potrivit, să pună mâna pe ea.

Uri-Teșub îngenunche în fața tatălui său și-i sărută mâna.

— L-ai găsit pe generalul Baduk?

— Da, tată. Se ascundea în fortăreața Masat.

— Cum și-a explicat comportarea?

— M-a atacat și l-am ucis. Guvernatorul fortăreței a fost de față.

Muwattalis se întoarse către fratele său.

— O dramă îngrozitoare, trase concluzia Hattușil, dar nimeni nu-l va putea readuce la viață pe acest general învins. Dispariția sa este ca o pedeapsă a zeilor.

Uri-Teșub nu-și putu ascunde surpriza. Pentru prima oară, Hattușil se afla de partea sa!

— Înțelepte cuvinte, aprecie împăratul. Poporului hitit nu-i plac înfrângerile.

— Eu sunt de părere să ocupăm imediat Amurru și Canaan, propuse Uri-Teșub, după care să atacăm Egiptul.

— Zidul regelui este o linie de apărare solidă, îi atrase atenția Hattușil.

— Aiurea! Forturile sunt prea depărtate unele de altele. Le vom izola și le vom ocupa pe toate dintr-un singur val de asalt.

— Optimismul tău mi se pare exagerat. Egiptul nu a făcut de curând dovada curajului armatei sale?

— Cei pe care i-a învins Egiptul nu erau decât niște lași! Când egiptenii o să aibă de-a face cu hitiții o s-o ia imediat la fugă.

— Uiți că mai există și Ramses?

Întrebarea aceasta a împăratului îl potoli pe fiul său.

— Tu vei comanda o armată victorioasă, Uri-Teșub, dar triumful acesta trebuie pregătit cu grijă. Ar fi o greșeală să dăm o bătălie departe de teritoriul nostru.

— Bine, dar... unde o să ne lansăm ofensiva?

— Într-un loc în care forțele egiptene vor fi, ele, departe de teritoriul lor.

— Vrei să spui...

— La Kadesh. Acolo se va da marea bătălie care va însemna înfrângerea lui Ramses.

— Mi-ar plăcea mai mult să atac protectoratele faraonului.

— Am studiat cu mare atenție rapoartele informatorilor noștri și am tras concluziile care se impuneau după eșecul lui Baduk. Ramses este un adevărat maestru al războiului, mult mai redutabil decât ne închipuim noi. Va fi nevoie de o pregătire îndelungată.

— Ne pierdem vremea în zadar!

— Nu, fiul meu. Trebuie să lovim în forță și cu precizie.

— Armata noastră este cu mult mai bună decât o adunătură de soldați egipteni și de mercenari! Forța, o avem; precizia, o voi dovedi aplicând propriile mele planuri. În mintea mea, totul este pregătit; vorbăria n-are niciun rost. Îmi va fi suficient să dau comanda pentru ca trupele mele să pornească într-un iureș de nestăvilit!

— Eu domnesc în Hatti, Uri-Teșub. Tu o să acționezi la ordinul meu și numai la ordinul meu. Acum, pregătește-te pentru ceremonia care urmează;

o să mă adresez curții în mai puțin de un ceas.

Împăratul ieși din sala cu coloane.

Uri-Teșub îl atacă pe Hattușil.

— Tu ești acela care încerci să-mi pui mereu, în tot ce vreau să fac, bețe în roate, nu-i așa?

— Eu nu mă ocup de armată.

— Îți bați joc de mine? Mă întreb, câteodată, dacă nu cumva tu guvernezi, de fapt, imperiul.

— Nu insulta măreția tatălui tău, Uri-Teșub; Muwattalis este împăratul, iar eu îl slujesc cum pot mai bine.

— Așteptându-i moartea!

— Cuvintele tale sunt mai urâte decât ceea ce gândești.

— Curtea asta nu știe decât să țese intrigi, iar tu ești marele maestru în această privință. Dar să nu crezi că o să ieși învingător.

— Îmi pui în cârcă intenții pe care nu le am. Ești în stare să admiți că un om și-ar putea limita ambițiile.

— Nu-i cazul tău, Hattușil.

— Bănuiesc că în zadar aș încerca să te conving.

— N-are absolut niciun rost.

— Împăratul te-a numit general comandant al armatei și a avut dreptate. Ești un soldat grozav, trupele noastre au încredere în tine; dar să nu sperii că vei acționa de capul tău, fără niciun control.

— Uiți un lucru esențial, Hattușil: la hitiți, armata este aceea care face legea.

— Știi tu ce iubesc cei mai mulți dintre oameni, aici, în țara noastră? Își iubesc casa, ogorul, via, turma de vite...

— Ai fi adeptul păcii?

— După câte știu, războiul încă nu a fost declarat.

— Oricine va vorbi în favoarea păcii cu Egiptul, va trebui considerat un trădător.

— Nu-ți permit să-mi răstălmăcești astfel spusele.

— Dă-te la o parte din calea mea, Hattușil. Dacă nu, o să-ți pară rău.

— Amenințarea este arma celor slabi, Uri-Teșub.

Fiul împăratului duse mâna la mânerul sabiei. Hattușil îl înfruntă.

— Ești în stare să ridici arma asupra fratelui lui Muwattalis?

Uri-Teșub scoase un urlat de furie și ieși din marea sală tropăind furios pe pardoseala de piatră.

Capitolul 31

Uri-Teșub, Hattușil, Putuhepa, marele preot al zeului furtunii, cel al zeiței soarelui, șeful muncitorilor, inspectorul piețelor și toți ceilalți demnitari ai imperiului se adunaseră pentru a asculta cuvântul împăratului.

Nereușita planului de răzvrătire a protectoratelor egiptene tulburase toate spiritele. Nimeni nu se îndoia că vinovat de aceasta era generalul Baduk, mort în condițiuni tragice; dar la ce politică se gândea Muwattalis? Clanul militarilor, patronat de clocotitorul Uri-Teșub, dorea o confruntare directă și imediată cu Egiptul; cel al negustorilor, a căror putere financiară era demnă de luat în seamă, prefera prelungirea stării de „nici război, nici pace”, favorabilă dezvoltării schimburilor comerciale. Hattușil îi primise pe reprezentanții lor și-l sfătuisese pe împărat să nu nesocotească punctul lor de vedere. Hatti era o țară de tranzit prin care circulau caravanele, acestea plătind taxe imense statului hitit, asigurând în felul acesta și banii necesari castei militare. Un catâr de putere mijlocie nu transporta, oare, 65 de kilograme de mărfuri diferite și până la 80 de kilograme de textile? În orașe ca și în sate, negustorii înființaseră adevărate centre comerciale, datorită folosirii listelor de alimente, a instrucțiunilor de transport, a contractelor, a recunoașterii datoriilor, totul reglementat prin proceduri juridice speciale.

Dacă, de exemplu, un negustor era dovedit ca autor al unui asasinat, el putea scăpa de tribunal și de închisoare, plătindu-și libertatea cu un preț uriaș.

Armata și comerțul: aceștia erau cei doi stâlpi ai puterii împăratului. El nu putea trece nici peste unul, nici peste celălalt. Din moment ce Uri-Teșub devenea idolul militarilor, Hattușil avea grijă să fie interlocutorul preferat al negustorilor. Cât despre preoți, ei se aflau la mâna soției sale Putuhepa, a cărei familie era cea mai bogată din aristocrația hitită.

Muwattalis era prea perspicace ca să nu observe cât de aprinsă era lupta ascunsă dintre fiul și fratele său. Acordându-le fiecăruia dintre ei un domeniu limitat de influență, le satisfăcea ambiția și putea ține sub control situația, dar pentru cât timp? Destul de curând, trebuia să tranșeze într-un fel această rivalitate.

Hattușil nu era împotriva cuceririi Egiptului, în măsura în care acest lucru nu făcea din Uri-Teșub un erou și un viitor împărat; era necesar, deci, să-și asigure mai întâi câteva relații prietenești în rândul militarilor și, mai apoi, să submineze puterea lui Uri-Teșub. Pentru fiul împăratului, o moarte eroică pe câmpul de luptă n-ar fi fost soarta cea mai de dorit?

Hattușil admira felul în care guverna Muwattalis și ar fi fost mulțumit să-l slujească, dacă Uri-Teșub n-ar fi devenit o amenințare pentru echilibrul imperiului. Muwattalis nu putea spera să aibă din partea fiului său nici respect, nici recunoștință; la hitiți, legăturile familiale nu aveau decât o importanță relativă. Din punctul de vedere al legislatorului, incestul era un obicei care putea fi acceptat, în măsura în care el nu aducea prejudicii nimănui; cât despre viol, el nu era pedepsit prea aspru și cel vinovat putea scăpa fără nicio pedeapsă dacă exista o simplă prezumție de consimțământ din partea femeii agresate. Fapta unui fiu care-și ucidea părintele pentru a pune mâna pe putere nu interesa deloc morala publică.

Ideea de a-i oferi comanda armatei lui Uri-Teșub fusese genială; fiul împăratului, ocupat acum să-și consolideze prestigiul, nu mai visa, cel puțin în viitorul apropiat, să-l elimine pe tatăl său. Dar, cândva, pericolul urma să apară din nou. Hattușil avea astfel ocazia să exploateze în folosul său această perioadă și să reducă posibilitățile lui Uri-Teșub de a face rău cuiva.

*

Un crivăț înghețat se abătuse peste orașul de sus, anunțând o iarnă timpurie. Demnitarii fură invitați să intre în sala de audiențe care era încălzită cât de cât de vasele cu jărat.

Atmosfera era apăsătoare și plină de tensiune. Lui Muwattalis nu-i plăceau nici discursurile, nici adunările; prefera să acționeze din umbră, manipulându-și supușii unul câte unul, fără a fi nevoit să se încurce cu prezența vreunui consiliu.

În primul rând al celor prezenți, strălucitoarea platoșă nouă a lui Uri-Teșub contrasta cu îmbrăcămintea modestă a lui Hattușil. Putuhepa, soția acestuia, apariție splendidă în rochia sa roșie, arbora aerul unei adevărate regine; printre numeroasele bijuterii pe care le purta, puteau fi admirate și brățările de aur aduse din Egipt.

Muwattalis se așeză pe tronul său, un jilț din piatră fără niciun fel de ornamente.

Cu prilejul rarelor sale apariții, fiecare dintre cei prezenți se întreba cum se făcea că acest bărbat cu o înfățișare obișnuită, în aparență inofensiv, era împăratul unui popor atât de războinic; dar un observator atent își dădea imediat seama că, din privirile și din gesturile sale, emana o agresivitate reținută, gata să erupă cu o violență extremă. Forței brutale, Muwattalis îi adăuga șiretenia și se pricepea să lovească precum un scorpion.

— Mie și nimănui altcuiva, declară pentru început împăratul, zeul furtunii și zeița soarelui mi-au încredințat această țară, capitala și orașele sale. Eu, împăratul, le voi apăra, căci puterea și carul de luptă mi-au fost date mie și nimănui altcuiva.

Folosind vechile formule, Muwattalis le amintea tuturor că el era singurul care hotăra și că fiul și fratele său, oricare ar fi fost influența lor, îi datorau o supunere absolută. La primul pas greșit, ei ar fi fost eliminați fără milă și nimeni nu putea contesta hotărârea sa.

— La nord, la sud, la est și la vest, continuă Muwattalis, ținutul Anatoliei este mărginit de munți care ne apără. Frontierele noastre sunt de netrecut. Dar menirea poporului nostru nu este aceea de a rămâne cuibărit doar pe propriul său teritoriu. Înaintașii mei au spus: „Țara hitită să fie mărginită de mare atât într-o parte cât și în cealaltă.” Iar eu vă declar: Țărmurile Nilului să ne aparțină nouă.

Muwattalis se ridică, semn că discursul său se încheiase.

În numai câteva cuvinte, el anunțase începerea războiului.

*

Recepția organizată de Uri-Teșub, pentru a sărbători avansarea sa, era strălucitoare și toată lumea se simțea bine. Guvernatori de fortărețe, ofițeri superiori și soldați de elită vorbeau despre fapte de armă din trecut și despre victoriile care urmau să vină. Fiul împăratului anunță că va lua din nou sub comanda sa carele de luptă pe care le va dota cu echipamente noi.

În aer plutea, însă, presimțirea unei ciocniri violente și radicale.

Hattușil și soția sa își părăsiră locurile când în sală își făcură apariția cam o sută de slave tinere pe care Uri-Teșub le oferea ca pe un desert oaspeților săi. Bietele fete primiseră ordin să dea frâu liber oricăror fantezii, pentru că altfel riscuau să fie biciuite și trimise în minele de sare, una dintre bogățiile naturale ale țării.

— Cum, plecați așa de devreme, dragii mei? se prefăcu nedumerit fiul împăratului.

— Măine avem o zi foarte încărcată, îi răspunse Putuhepa.

— Hattușil ar trebuie să se distreze și el un pic... Printre fetele astea se află și niște asiatice de șaisprezece ani, frumoase ca niște iepșoare. Cel care mi le-a vândut mi-a promis că sunt în stare să facă niște lucruri extraordinare. Du-te acasă, dragă Putuhepa, și lasă-l pe soțul tău să se distreze puțin.

— Nu toți bărbații sunt niște porci, îi replică ea. Scutește-ne altă dată de asemenea invitații.

Hattușil și Putuhepa se întoarseră în aripa palatului în care locuiau. Era un loc auster pe care doar covoarele din lână colorată îl mai înveseleau puțin. Pe pereți atârnav trofee, capete de urs și lănci încrucișate.

Furioasă, Putuhepa o dădu afară pe cameristă și-și făcu singură toaleta de seară.

— Uri-Teșub este un nebun periculos, izbucni ea.

— Este, în primul rând, fiul împăratului.

— Dar tu, tu ești fratele lui!

— În ochii multora dintre cei de la curte, Uri-Teșub apare ca succesorul desemnat de însuși Muwattalis.

— Desemnat... Împăratul a făcut o asemenea greșală?

— Deocamdată, nu pare să fie decât un zvon.

— De ce nu încerci să faci ceva ca să înlături o asemenea posibilitate?

— Situația nu mă neliniștește prea mult.

— Seninătatea ta nu este, cumva, artificială?

— Nu, draga mea; provine dintr-o analiză logică a realității.

— N-ar trebui să mă lămurești și pe mine?

— Uri-Teșub a obținut postul pe care-l râvnea; el nu mai are nevoie să completeze împotriva împăratului.

— Ai devenit chiar așa de naiv? El tronul și-l dorește!

— Asta este evident, Putuhepa, dar este el capabil să-l obțină?

Preoteasa rămase puțin descumpănită. Plăpând și prea puțin atrăgător, Hattușil o cucerise, totuși, prin inteligența și perspicacitatea sa. Avea stofă de adevărat bărbat de stat.

— Lui Uri-Teșub îi lipsește luciditatea, continuă Hattușil, și nu este conștient de importanța enormă a misiunii sale. Unui comandant al armatei hitite i se cer anumite calități pe care el nu le are.

— Nu este el un războinic destoinic care nu știe ce este teama?

— Sigur că este, dar un general comandant al armatei trebuie să știe să păstreze echilibrul între două tendințe diferite, chiar contradictorii. Pentru a reuși așa ceva, este nevoie de experiență și de răbdare.

— Ceea ce spui tu acum nu este portretul lui Uri-Teșub!

— Ce argumente mai vrei? Un asemenea exaltat nu va întârzia să facă greșeli mari, spre nemulțumirea unuia sau a altuia dintre generali. Taberele de acum se vor întări și se vor diviza, nemulțumirile vor ieși la suprafață și fiarele cu colți ascuțiți vor încerca să sfâșie un tiran incapabil să se impună.

— Împăratul a anunțat intrarea în stare de război... El îi oferă rolul principal lui Uri-Teșub!

— În aparență, doar în aparență.

— Ești tu sigur de asta?

— Am spus și îți repet: Uri-Teșub își face iluzii în privința priceperii sale. Va descoperi în scurt timp o lume complexă și crudă. Visurile lui de războinic se vor face țandări izbindu-se de scuturile infanteriștilor și vor fi strivite sub roțile carelor. Și încă nu este tot ce se poate întâmpla...

— O să mă faci să aștept cu nerăbdare așa ceva, dragul meu soț?

— Muwattalis este un mare împărat.

— Intenționează, oare, să profite de defectele fiului său?

Hattușil zâmbi.

— Imperiul este, în același timp, și puternic, dar și fragil. Puternic pentru că forța sa militară este demnă de luat în seamă; fragil pentru că este amenințat de niște vecini invidioși, gata să tragă un profit din cea mai mică slăbiciune. Atacarea și ocuparea Egiptului este o intenție bună, dar improvizația ar duce la un dezastru. Hultanii de pretutindeni se vor folosi de o asemenea ocazie și se vor năpusti asupra rămășițelor noastre.

— Muwattalis în persoană ar putea să țină sub control un nebun războinic ca acest Uri-Teșub?

— Uri-Teșub nu cunoaște adevăratele planuri ale tatălui său și maniera în care el vrea să le înfăptuiască. Împăratul i-a spus multe în această privință, convingându-l că are încredere în el, dar nu i-a dezvăluit esențialul.

— Ție... ți l-a dezvăluit?

— Mi-a făcut această onoare, Putuhepa. Și împăratul chiar mi-a încredințat o misiune: să pun în aplicare planul său de acțiune fără a-l pune la curent cu aceasta pe fiul său.

De pe terasa locuinței sale, din orașul de sus, Uri-Teșub admira luna nouă. În ea spera să vadă secretul viitorului, al propriului său viitor. Așa încât îi vorbi timp îndelungat și îi împărtăși dorința de a conduce armata hitită spre victorie, zdrobind pe oricine ar fi încercat să se opună înaintării sale.

Fiul împăratului ridică în direcția astrului nopții o cupă plină cu apă. Datorită acestei oglinzi naturale, spera să descifreze secretele cerului. La hitiți, orice om cunoștea ritualul ghicitului; dar puțini dintre ei îndrăzneau să înfrunte riscul de a se adresa direct lunii.

Când i se tulbura liniștea, luna se transforma într-o sabie încovoiată care reteza gâtul celui imprudent, iar corpul lui era găsit, zdrobit, la poalele zidurilor. Celor care o iubeau și o respectau, ea le dădea șansa de a lupta.

Uri-Teșub o venera pe regina nopții, nerușinată și infidelă.

Timp de un ceas, ea rămase mută.

Apoi, suprafața apei se încreți și începu să bolborosească. Cupa deveni fierbinte, dar Uri-Teșub nu-i dădu drumul din mână.

Apa se liniști. Pe suprafața sa, acum netedă, se profilă figura unui bărbat care purta o coroană dublă, a Egiptului de Sus și a celui de Jos.

Ramses!

Aceasta era grandiosul destin care i se arăta lui Uri-Teșub: îl va ucide pe Ramses și va face din Egipt un sclav supus voinței sale.

Capitolul 32

Cu barba perfect tunsă, purtând o tunică groasă, negustorul sirian Raia se prezintă în biroul lui Amenî. Secretarul particular al faraonului îl primi imediat.

— Mi s-a spus că mă căutați prin tot orașul, declară Raia cu o voce nu prea sigură.

— Așa este. Serramanna fusese însărcinat să vă aducă aici, de bunăvoie sau cu forța.

— Cu forța? Dar din ce cauză?

— Asupra dumitale planează bănuieli grave.

Sirianul păru speriat.

— Bănuieli... asupra mea...

— Unde te ascunzi?

— Dar... Nu mă ascundeam? Mă aflu în port, într-un depozit, și pregăteam un transport de conserve de lux. Îndată ce am auzit zvonul acela de necrezut, am alergat aici? Sunt un comerciant cinstit și locuiesc în Egipt de mai mulți ani; n-am comis nicio faptă rea, de niciun fel. Întrebați-i pe prietenii mei, pe clienți... Trebuie să știți că-mi extind activitatea și că sunt pe punctul de a mai cumpăra încă o corabie de transport. Conservele mele sunt servite la mesele unor persoane de vază, iar vasele mele de preț sunt capodopere care împodobesc cele mai frumoase locuințe din Theba, din Memphis și din Pi-Ramses... Sunt chiar unul dintre furnizorii palatului!

Raia își înșirase toate aceste activități pe un ton iritat.

—Nu pun la îndoială calitățile dumitale comerciale, spuse Amenî.

— Dar... De ce anume sunt acuzat?

— Cunoști pe o anume Nenufar, o femeie ușoară care locuiește în Pi-Ramses?

— Nu.

— Nu ești însurat?

— Meseria mea nu mi-ar lăsa timpul liber necesar pentru a mă ocupa de o soție și de o familie.

— Poate că ai vreo legătură...

— Viața mea personală...

— Este în interesul dumitale să răspunzi.

Raia avu câteva clipe de ezitare.

— Am niște prietene, pe ici pe acolo... Ca să fiu sincer, muncesc atât de mult, încât distracția mea preferată este somnul.

— Deci nu recunoști că ai întâlnit-o pe această fată, Nenufar?

— Nici vorbă.

— Recunoști că ai un depozit în Pi-Ramses?

— Bineînțeles! Am închiriat un depozit încăpător pe cheu, dar în curând nu va mai fi suficient. Așa că m-am hotărât să mai închiriez unul, chiar în oraș. Îl voi folosi începând de luna viitoare.

— Cine este proprietarul?

— Un coleg egiptean, Renuf. Un om cumsecade și un negustor cinstit care cumpăraseră clădirea cu speranța că-și va putea extinde activitatea; pentru că a renunțat, mi l-a oferit la un preț care mi-a convenit.

— În momentul acesta, depozitul este gol?

— Da, așa este.

— Te duci deseori acolo?

— N-am fost decât o singură dată, împreună cu Renuf, ca să semnez contractul de închiriere.

— Raia, chiar în clădirea aceea a fost descoperit cadavrul lui Nenufar.

Această ultimă afirmație păru să-l doboare pe negustor.

— Sărmana fată a fost strangulată, continuă Ameni, pentru că era pe punctul de a dezvălui numele omului care o obligase să depună o mărturie falsă.

Mâinile lui Raia începură să tremure, buzele i se albiră.

— Un omor... Un omor, aici, în capitală! Ce grozăvie... O asemenea violență... Sunt pur și simplu năucit.

— De ce origine ești?

— Siriană.

— Din cercetările noastre a reieșit că vinovatul era un sirian.

— Sunt mii de sirieni în Egipt!

— Ești sirian și, în depozitul dumitale, Nenufar a fost asasinată. Sunt niște coincidențe grozave, nu-i așa?

— Doar coincidențe, nimic altceva!

— Crima aceasta este legată de o altă crimă, de o gravitate extremă. Tocmai de aceea regele mi-a cerut să acționez cât se poate de repede.

— Eu nu sunt decât un negustor, un simplu negustor! Poate că averea pe care am început s-o adun a stârnit invidie și astfel de calomnii! Dacă eu mă îmbogățesc, asta este datorită muncii mele neîncetate! N-am furat nimic de la nimeni.

„Dacă este chiar omul pe care-l căutăm, gândi în sinea lui Ameni, individul acesta este un actor nemaipomenit.”

— Citește aici, îi ceru scribul, întinzându-i sirianului procesul-verbal de la descoperirea cadavrului lui Nenufar, purtând data crimei.

— Unde te aflai în ziua și în noaptea aceea?

— Lăsați-mă să mă gândesc, sunt atât de tulburat... Și, cu toate drumurile pe care le fac, e greu să-mi amintesc... Poftim, am găsit! Făceam inventarul mărfurilor în magazinul meu din Bubastis.

Bubastis, frumosul oraș al zeiței cu cap de pisică, Bastet, aflat la 80 de kilometri de Pi-Ramses. Cu o barcă rapidă și un curent favorabil, până în capitală nu se făceau mai mult de cinci sau șase ore.

— Te-a văzut cineva acolo?
— Da, magazionerul șef și directorul meu de vânzări pentru regiunea aceea.
— Cât timp ai rămas la Bubastis?
— Am sosit acolo în ajunul dramei și am plecat din oraș a doua zi, spre Memphis.
— Un alibi perfect, Raia.
— Alibi... Dar nu-i decât adevărul!
— Cum se numesc oamenii aceia doi?
Raia le scrisese pe o bucată de papyrus folosit de mai multe ori.
— O să verific, promise Amenii.
— O să vă dați seama că sunt nevinovat!
— Te rog să nu pleci din Pi-Ramses.
— Mă... mă arestați?
— Poate că va fi necesar să te mai chemăm la un interogatoriu.
— Dar... negustoria mea! Trebuie să plec în provincie ca să vând niște vase.
Comerciantul era gata să izbucnească în plâns.
— Risc să pierd încrederea familiilor bogate... Eu aduc întotdeauna marfa în ziua fixată.
— Ar fi un caz de forță majoră. Unde locuiești?
— Într-o căsuță modestă, în spatele depozitului meu din port... Cât timp ar putea dura situația aceasta?
— O să ne lămurim cât de curând, fii sigur.

*

Fură necesare nu mai puțin de trei cupe de bere tare pentru a potoli furia uriașului sard, întors de la Bubastis, după o călătorie fulger.
— I-am interogat pe angajații lui Raia, îi spuse el lui Amenii.
— Îți confirmă alibiul?
— Îl confirmă.
— Ar depune mărturie sub jurământ, în fața unui tribunal?
— Țștia sunt sirieni, Amenii! Ce-i interesează pe ei judecata morților? O să mintă cu nerușinare, în schimbul unei plăți grase! Pentru ei, Regula nu contează. Dacă aș fi putut să-l interoghez cu metodele mele, ca în vremea în care eram pirat...

— Nu mai ești pirat, iar justiția este bunul cel mai de preț al Egiptului. Maltratarea unei ființe umane este o crimă.

— Dar a lăsa în libertate un criminal care, pe deasupra, mai este și spion nu este o crimă?

Apariția uneia dintre gărzi puse capăt discuției. Amenii și Serramanna erau invitați să meargă în spațiosul birou al lui Ramses.

— În ce stadiu ne aflăm? îl întreabă regele pe Amenii.

— Serramanna este convins că negustorul sirian Raia este un spion și un asasin.

— Și tu ce zici?

— Și eu cred la fel.

Sardul îi aruncă scribului o privire plină de recunoștință. Orice urmă de supărare dispăruse dintre ei.

— Dovezi?

— Niciuna, Maiestate, recunosc Serramanna.

— Dacă este arestat doar pe simple presupuneri, Raia va cere să fie adus în fața unui tribunal și acolo va fi achitat.

— Suntem conștienți de acest lucru, mărturisi Amenii.

— Lăsați-mă pe mine să fac ce știu eu, se rugă Serramanna.

— Trebuie să-i amintesc aceleia care este șeful gărzii mele personale că orice brutalitate comisă asupra persoanei unui suspect aduce după ea o pedeapsă grea... pentru agresor? Serramanna oftă resemnat.

— Ne aflăm într-un impas, mărturisi Amenii. Probabil că acest Raia face parte dintr-o rețea de spionaj în slujba hitiților, poate că este chiar șeful ei. Omul este inteligent, șiret și joacă bine teatru. Își controlează reacțiile, știe să lăcrimeze și să pară indignat și se pretinde a fi un negustor cinstit și muncitor care în întreaga lui existență nu știe decât să muncească. Nu mai are importanță că se deplasează prin tot Egiptul, merge din oraș în oraș și se întâlnește cu un mare număr de oameni; există, oare, vreo altă metodă mai bună pentru a observa ceea ce se petrece în țara noastră, pentru a trimite inamicului o mulțime de informații precise?

— Raia se culca, fără îndoială, cu Nenufar, afirmă Serramanna, și a plătit-o ca să mintă. Credea că ea o să tacă; a fost greșeala lui. Ea a vrut să-l toarne, el a ucis-o.

— Din relatările voastre, constată Ramses, sirianul ar fi ucis-o pe această fată într-o clădire comercială pe care o avea cu chirie. De ce să fi comis o asemenea imprudență?

— Nu deținea clădirea aceea pe numele său, sublinie Amenî. N-a fost prea ușor să ajungem până la adevăratul proprietar, care este străin de toată povestea, apoi până la Raia.

— Cu siguranță, Raia ar fi dorit să-l suprimă și pe proprietar, adăugă Serramanna, temându-se ca el să nu scoată la iveală numele său; dar am intervenit noi la timp. Dacă nu o făceam, sirianul acesta ar fi rămas în ceață. După părerea mea, Raia nu a plănuit din vreme uciderea lui Nenufar. Întâlnindu-se cu ea în acest loc izolat, într-un cartier în care nimeni nu-l cunoștea, n-ar fi planat asupra lui nicio bănuială. Un avertisment sever ar fi trebuit, în opinia lui, să fie suficient ca s-o calmeze. Dar evenimentele s-au precipitat; fetei i-a venit ideea de a-i storce o mică avere în schimbul tăcerii ei. Dacă nu, îl amenința că va merge la poliție și va da totul în vileag. Raia a ucis-o și a fugit, fără a mai avea posibilitatea să scape de cadavru. Totuși, a reușit să-și creeze un alibi cu ajutorul complicilor săi sirieni.

— Dacă ne aflăm în preajma unei confruntări directe cu hitiții, aprecie Ramses, prezența unei rețele de spionaj pe teritoriul nostru este un handicap serios. Reconstituirea faptelor așa cum ați făcut-o voi este convingătoare, dar cel mai important este să aflăm cum își trimite Raia mesaje în tabăra dușmană.

— Un interogatoriu ca lumea... propuse iarăși Serramanna.

— Un spion adevărat nu va vorbi așa ușor.

— Ce propune Maiestatea Voastră? întrebă scribul.

— Ia-l din nou la întrebări, apoi lasă-l în pace. Încearcă să-l convingi că nu putem să-l acuzăm de nimic.

— Nu se va lăsa păcălit așa de ușor!

— Bineînțeles, recunosc regele; dar, simțindu-se strâns între fălcile menghinei, va fi obligat să le comunice asta și hitiților. Vreau să știu cum o să se descurce.

Capitolul 33

În aceste ultime zile ale lui noiembrie începea perioada în care cerealele începeau să se coacă. Grânele semănate în lanuri își proclamau victoria

asupra tenebrelor și aduceau în dar poporului egiptean viața pe care o purtau în boabele lor.

Ramses îl ajută pe Homer să coboare din lectica purtată de servitori și să se așeze într-un fotoliu, în fața unei mese încărcate cu diferite gustări, la umbra palmierilor, pe malul unui canal. Nu departe de ei, un vad permitea turmelor să treacă apa. Soarele blând al primelor zile de iarnă mângâia fruntea bătrânului poet.

— Prânzul acesta la țară îți face plăcere? întrebă regele.

— Zeii au fost foarte buni cu Egiptul și i-au făcut multe daruri.

— Dar faraonul nu le-a construit, drept recunoștință, lăcașuri în care ei să fie venerați?

— Pământul acesta ascunde o taină, Maiestate, și voi înșivă sunteți un mister. Această liniște, această bucurie a vieții pașnice, frumusețea acestor palmieri, limpezimea acestui aer plin de lumină, gustul neasemuit al acestor bunătăți... Este ceva supranatural în toate acestea. Voi cei de aici, egiptenii, ați creat un miracol și trăiți în plină vrajă. Dar câte secole va mai dura ea?

— Tot atâta timp cât Regula Maat va însemna principiul nostru de bază.

— Uitați lumea exterioară, Maiestate; acolo, Regula este luată în derâdere. Credeți că Maat va opri armata hitită?

— Ea va fi cel mai bun bastion al nostru împotriva nenorocirilor.

— Am văzut războiul cu ochii mei, am văzut cruzimea oamenilor, furia dezlănțuindu-se, nebunia ucigașă punând stăpânire pe ființe care, până atunci, păreau liniștite. Războiul... El este viciul strecurat în sângele omului, maladia care va distruge orice formă de civilizație. Egiptul nu va face excepție de la această regulă.

— Da, Homer. Țara noastră este un miracol, ai dreptate, dar un miracol pe care noi îl clădim în fiecare zi. Și voi zădărnici orice invazie, de oriunde ar veni.

Poetul închise ochii.

— Eu nu mai sunt în exil, Maiestate. Niciodată nu voi uita Grecia, asprimea și farmecul ei, dar aici, pe acest pământ negru și fertil, spiritul meu comunică nestingherit cu cerul. Un cer pe care războiul îl va tulbura.

— De ce ești atât de pesimist?

— Hitiții nu visează decât la cuceriri; a lupta este rațiunea lor de a fi, așa cum era și aceea a multimilor de greci care se înverșunau să se sugrume unii pe alții. Proaspăta voastră victorie nu-i va descuraja.

— Armata mea va fi gata de luptă.

— Vă asemenați cu o mare fiară, Maiestate; gândindu-mă la voi am scris aceste versuri: *O panteră care stă să înfrunte un vânător nu tremură ci își păstrează sufletul liniștit, chiar când aude urletele unei haite de câini; chiar și rănită de o suliță, ea continuă să lupte și atacă pentru a trăi sau a muri.*

*

Nefertari reciti mișcătoarea scrisoare pe care o primise datorită lui Șenar. Curieri călare o aduseseră din Hatti până în nordul Siriei, de aici o preluaseră alții până în Egipt, unde îi fusese înmănată de ministrul Afacerilor externe.

*Surorii mele, regina cea mai dragă Egiptului,
Nefertari.*

Eu, Putuhepa, soția lui Hattușil, fratele împăratului hitiților, îți trimit gândurile mele prietenești. Suntem departe una de alta, țările și popoarele noastre sunt atât de diferite, dar nu-și doresc ele aceeași pace? Dacă tu și cu mine vom reuși să aducem buna înțelegere între popoarele noastre, nu s-ar putea spune că am făcut o faptă minunată? În ce mă privește, mă voi strădui. Aș putea s-o rog pe respectata mea soră să facă și ea la fel?

Ar fi o plăcere și o onoare să primesc o scrisoare din mâna sa. Zeii să te aibă în pază.

— Ce poate însemna mesajul acesta curios? îl întrebă regina pe Ramses.

— Forma celor două sigilii de noroi uscat și scrisul nu lasă nicio îndoială asupra autenticității acestei scrisori.

— Trebuie să-i răspund lui Putuhepa?

— Ea nu este regină, dar trebuie considerată drept prima doamnă a imperiului hitit după moartea soției lui Muwattalis.

— Soțul ei, Hattușil, va fi viitorul împărat?

— Preferința lui Muwattalis se îndreaptă către fiul său, Uri-Teșub, un susținător înverșunat al războiului împotriva Egiptului.

— Mesajul acesta nu are, așadar, niciun sens.

— Din ce scrie acolo rezultă că există și o altă tendință, susținută de casta preoților și de cea a negustorilor, a căror putere financiară nu este deloc de lepădat, după spusele lui Acha. Ei ar vrea să evite un război care le-ar stânjeni afacerile.

— Influența lor este suficientă pentru a îndepărta pericolul unei confruntări?

— Cu siguranță, nu.

— Dacă Putuhepa este sinceră, de ce nu i-aș da o mână de ajutor? Ar exista o fărâmbă de speranță că am putea evita miile de morți.

*

Nervos, negustorul sirian Raia se scărpină în barbă.

— Ți-am verificat alibiul, îl anunță Amenii.

— Cu atât mai bine!

— Cu atât mai bine pentru dumneata, într-adevăr; angajații au confirmat ce ne-ai spus.

— Am spus adevărul și nu am nimic de ascuns.

Amenii nu contenea să se joace cu o pensulă.

— Trebuie să-ți mărturisesc... să recunosc că, poate, ne-am înșelat.

— În sfârșit, vocea rațiunii!

— Trebuie să recunoști că împrejurările nu-ți erau deloc favorabile! În consecință, îți prezint scuzele mele.

— Justiția egipteană nu este o vorbă goală.

— Ne bucurăm cu toții că este așa.

— Sunt liber să merg unde am treabă sau îmi face plăcere?

— Poți să-ți continui munca în deplină libertate.

— Sunt absolvit de toate acuzațiile?

— De toate, Raia.

— Vă apreciez corectitudinea și sper că-l veți găsi cât se poate de repede pe ucigașul sârmanei fete.

*

Cu gândurile în cu totul altă parte, Raia își făcea de lucru cu listele de livrări și bătea drumul pe chei între depozit și vasul său.

Comedia jucată de Amenii nu-l păcălise nici măcar o clipă. Secretarul particular al lui Ramses era prea insistent ca să-l scape din mână așa de

ușor, dând crezare mărturiei celor doi sirieni. Renunțând să folosească violența, scribul îi întindea o capcană. El spera ca Raia, crezându-se scăpat de orice acuzație, își va relua activitățile secrete și-l va conduce pe Serramanna până la membrii rețelei sale.

Gândindu-se bine, situația era mult mai gravă decât bănuise la început. Orice ar fi făcut, rețeaua părea să fie condamnată. Amenii va înțelege repede că aproape toți angajații săi lucrau pentru Hatti și formau o adevărată armată din umbră, teribil de eficientă. Un val de arestări ar fi distrus-o.

Să lucreze în continuare ca un comerciant, după cum îi obișnuise pe toți să-l vadă... Soluția aceasta, provizorie, nu l-ar fi dus prea departe.

Avea nevoie să-l avertizeze cât mai repede pe Șenar, fără a atrage asupra lui nici cea mai mică bănuială.

*

Raia duse vase de preț la mai multe notabilități din Pi-Ramses. Șenar, cumpărătorul său obișnuit, figura și el pe listă. Așa că sirianul se duse la vila fratelui mai mare al regelui și dădu peste intendentul său.

— Stăpânul Șenar nu este aici.

— Aha... Se întoarce curând?

— Nu știu.

— Din păcate, nu am timp să-l aștept căci trebuie să plec la Memphis. Câteva întâmplări neprevăzute din ultimele zile m-au făcut să întârziu mult. Sunteți atât de amabil să-i dați acest obiect stăpânului Șenar?

— Bineînțeles.

— Transmiteți-i, vă rog, salutări din partea mea. Ah, era să uit... Prețul este foarte mare, dar calitatea acestei mici capodopere îl merită. O să rezolvăm această mică problemă când o să mai vin eu pe aici.

Raia mai vizită și alți trei clienți obișnuiți înainte de a se îmbarca pe corabia sa cu destinația Memphis.

Luase o hotărâre: dată fiind starea de alarmă, era nevoit să-l contacteze pe șeful său și să-i ceară sfatul, după ce scăpa de oamenii lui Serramanna care-l urmăreau peste tot.

*

Scribul ministerului Afacerilor externe, însărcinat cu redactarea mesajelor urgente care se primeau, își uitase peruca și, o dată cu ea,

emblema biroului său, așa că alergă până în biroul lui Șenar sub privirile critice ale colegilor săi. Prima calitate a unui om al scrisului nu era stăpânirea de sine?

Șenar nu era în birou.

Îngrozitoare dilemă... Să aștepte întoarcerea ministrului sau să sară peste o treaptă ierarhică și să ducă mesajul direct regelui? Cu toate că îl putea aștepta o muștrare, înaltul funcționar alegea cea de-a doua soluție.

Stupefiați, colegii săi îl văzură părăsind ministerul în timpul orelor de serviciu, tot fără perucă, și sărind în carul său de serviciu care îi permitea să ajungă la palat în numai câteva minute.

Ameni îl primi pe funcționar și-i înțelese emoția.

Scrisoarea, transmisă prin curier diplomatic din Siria de Sud, purta sigiliile lui Muwattalis, împăratul hitiților.

— Ministrul meu fiind absent, am crezut că fac bine...

— Bine ai făcut. Să nu te temi pentru cariera ta: regele o să aprecieze spiritul tău de inițiativă.

Ameni cântări în palmă scrisoarea, o tăbliță de lemn învelită într-o țesătură pătată de mai multe sigilii de noroi uscat, acoperite de un scris în limba hitită.

Scribul închise câteva clipe ochii, sperând că era vorba despre un coșmar. Când îi deschise din nou, mesajul nu dispăruse și continua, parcă, să-i ardă degetele.

Cu gâtul uscat, el parcurse cu pași foarte încetei distanța care îl despărțea de biroul lui Ramses. După ce petrecuse ziua lucrând cu ministrul Agriculturii și cu cei răspunzători de irigații, regele era singur și pregătea un decret care viza îmbunătățirea activității de întreținere a digurilor.

— Pari tulburat, Amen.

Mâinile întinse ale scribului îi prezentară scrisoarea oficială a împăratului din Hatti, adresată faraonului.

— Declarația de război, șopti Ramses.

Capitolul 34

Fără să se grăbească, Ramses sfărâmă sigiliile, rupse țesătura de protecție și citi mesajul.

Ameni închise din nou ochii, bucurându-se de ultimele clipe de pace înainte de iad, adică înainte ca faraonul să-i dicteze răspunsul care ar fi consemnat intrarea în război a celor două state: Egiptul și Hatti.

— Întotdeauna ești așa de încruntat, Ameni?

Întrebarea îl surprinse pe scrib.

— Eu, încruntat? Da, bineînțeles.

— Păcat, am fi putut bea împreună un vin tare bun. La și citește.

Ameni citi cu atenție ce scria pe plăcuță.

De la împăratul din Hatti, Muwattalis, către fratele său Ramses, Fiul luminii, faraonul Egiptului.

Cum o duci? Sper că mama ta Tuya, soția ta Nefertari și copiii tăi sunt bine și ei. Faima ta și a marii soții regale nu încetează să crească, iar vitejia ta este cunoscută de toți locuitorii din Hatti.

Ce-ți mai fac caii? Aici, noi avem mare grijă de ai noștri. Sunt niște animale splendide, cele mai frumoase care au fost create vreodată.

Zei să aibă în paza lor Hatti și Egiptul.

Un zâmbet larg se așternu pe fața lui Ameni.

— Este... este minunat!

— Eu nu sunt prea convins de asta.

— Sunt formulele diplomatice obișnuite și suntem departe de o declarație de război!

— Numai Acha ne-ar putea lămuri.

— Tu nu ai niciun pic de încredere în Muwattalis...

— Și-a întemeiat puterea îngemănând violența cu șiretenia; în ochii lui, diplomația nu este decât o armă în plus și nu o cale către pace.

— Și dacă s-a săturat de atâtea războaie? Faptul că tu ai recucerit Canaan și Amurru i-a demonstrat că ar trebui să ia în serios armata egipteană!

— Muwattalis nu o disprețuiește; tocmai de aceea el se pregătește pentru război și încearcă să înlăture temerile noastre prin câteva demonstrații de prietenie. Homer, a cărui privire vede departe în timp, nu crede într-o pace durabilă.

— Și dacă el s-a înșelat, dacă Muwattalis s-a schimbat, dacă în Hatti casta negustorilor s-a dovedit a fi mai influentă decât cea a războinicilor? Scrisoarea lui Putuhepa ar fi o dovadă în acest sens.

— Economia imperiului hitit este clădită pe război, poporul său iubește din toată inima războiul. Comercianții îi vor susține pe războinici și vor găsi într-un mare război ocazia de a stoarce noi câștiguri.

— Așadar, confruntarea ți se pare inevitabilă.

— Sper din toată inima să nu am dreptate. Dacă Acha nu observă nici manevre importante, nicio înarmare neobișnuită, nici mobilizare generală, speranța mea o să renască.

Ameni se simți cuprins de o mare tulburare; o idee stranie îi trecu prin minte.

— Misiunea oficială a lui Acha este de a reorganiza sistemul de apărare a protectoratelor noastre; ca să obțină informațiile de felul acestora pe care le dorești, n-ar trebui ca el... să pătrundă pe teritoriul hitit?

— Așa este, recunosc Ramses.

— Este o nebunie ce spun! Dacă este prins...

— Acha era liber să accepte sau să refuze.

— Este prietenul nostru, Ramses, prietenul nostru din copilărie, îți este credincios așa cum îți sunt și eu, îți...

— Știu asta, Ameni, și îi apreciez curajul la adevărata lui valoare.

— N-are nicio șansă să se întoarcă în viață! Chiar dacă va reuși să ne transmită câteva mesaje, până la urmă tot va fi capturat.

Pentru prima oară, scribul simți că încearcă un sentiment de ciudă față de Ramses. Dând întâietate interesului superior al Egiptului, faraonul nu făcea nicio greșală. Dar acum sacrifica un prieten, o ființă deosebită, un bărbat care ar fi meritat să trăiască o sută zece ani, la fel ca înțelepții de altădată.

— Trebuie să-ți dictez un răspuns, Ameni; să-l liniștim pe fratele nostru, împăratul din Hatti, în privința stării de sănătate a familiei mele și a cailor mei.

*

Ronțâind cu mușcături mici un măr, Șenar privea minunatul vas pe care intendentul său îl pusese în fața lui.

— Ești sigur că negustorul acela care ți l-a adus era chiar Raia în persoană?

— Da, stăpâne.

— Repetă-mi ce a spus.

— A pomenit prețul mare al acestei capodopere și a spus că veți rezolva această problemă când se va întoarce el în capitală.

— Mai dă-mi un măr și vezi să nu mă deranjeze nimeni.

— Stăpâne, ar trebui să primiți pe o tânără persoană...

— Trimite-o aici.

Șenar își menținea privirile ațintite asupra vasului din fața sa.

O copie.

O copie stângace și urâtă care nu făcea nici măcar cât o pereche de sandale de calitate mediocră. Chiar și un mic burghez de provincie ar fi ezitat să-l expună în camera sa de primiri.

Mesajul lui Raia era limpede. Spionul fusese demascat și nu va mai intra în niciun caz în legătură cu Șenar. O parte importantă a strategiei plănuită de fratele mai mare al lui Ramses se năruia. Lipsindu-i posibilitatea de a mai intra în legătură cu hitiții, cum ar mai fi putut acționa?

Două elemente îl mai liniștiră.

Mai întâi, hitiții nu vor putea renunța, într-o perioadă atât de fierbinte, la păstrarea unei rețele de spionaj pe pământ egiptean; ei îl vor înlocui pe Raia cu altcineva și această persoană va intra neapărat în legătură cu Șenar.

Apoi, mai era și poziția privilegiată a lui Acha. În timp ce el acționa pentru dezorganizarea sistemului de apărare a protectoratelor, nu va întârzia să reia legăturile cu hitiții și să-l anunțe despre aceasta și pe Șenar.

Mai rămânea magul Ofir, a cărui tehnică de descântare ar fi putut reuși în cele din urmă.

Având în vedere toate acestea, nenorocirea care-l lovise pe Raia nu-l putea atinge și pe el. Spionul sirian era în stare să iasă cu bine din această încurcătură.

*

Templele din Pi-Ramses erau scăldate într-o lumină gălbuie și caldă. După ce împliniseră ritualurile asfințitului, Ramses și Nefertari se reîntâlniră în fața templului închinat lui Amon a cărui construcție era încă în curs. Cu fiecare zi care trecea, capitala devenea tot mai frumoasă, părând consacrată păcii și fericirii.

Perechea regală porni la plimbare prin grădina plantată de curând în fața sanctuarului; piersici, sicomori și o sumedenie de arbuști alternau cu tufe întinse de leandri. Câțiva grădinari udau arborii abia sădiți, adresându-le în

șoaptă cuvinte prietenești; fiecare dintre ei știa că plantele apreciau acest lucru, la fel cum se bucurau și de apa care-i hrănea.

— Ce părere ai despre scrisorile pe care tocmai le-am primit?

— Nu mă liniștesc deloc, răspunse Nefertari; hitiții caută să ne ia ochii cu mirajul unui răgaz.

— Speram să ai o părere mai încurajatoare.

— Dacă te-aș minți, ar însemna să trădez dragostea noastră. Trebuie să-ți spun cum văd eu lucrurile, chiar dacă fac aceasta în culorile alarmante ale unui cer prevestitor de furtună.

— Cum să admiți imaginea unui război în care o mulțime de bărbați tineri își vor pierde viața, în timp ce noi ne bucurăm de frumusețea acestei grădini?

— Noi nu avem dreptul să ne refugiem într-un asemenea paradis și să uităm de furtuna care amenință să-l distrugă.

— Armata mea va fi ea, oare, capabilă să reziste în fața asalturilor hitite? Prea mulți veterani care nu visează decât să fie lăsați la vatră, prea mulți soldați tineri și fără experiență, prea mulți mercenari preocupați doar de solda pe care o primesc... Inamicul ne cunoaște punctele slabe.

— Noi nu le cunoaștem pe ale lor?

— Serviciile noastre de informații sunt prost organizate; vor fi necesari ani de eforturi pentru a le face eficiente. Noi am crezut că Muwattalis va respecta frontiera impusă de tatăl meu, atunci când el ajunsese la porțile orașului Kadesh; dar, la fel ca înaintașii săi, împăratul nu visează decât la noi cuceriri și nicio pradă nu este mai atrăgătoare decât Egiptul.

— Acha ți-a trimis până acum vreun raport?

— N-am de la el nicio veste.

— Te temi pentru viața sa, nu-i așa?

— I-am încredințat o misiune periculoasă care îl obligă să pătrundă în teritoriul inamic pentru a culege de acolo cât mai multe informații. Ameni nu-mi iartă cu niciun chip această hotărâre.

— Cine a avut o asemenea idee?

— N-am să-ți ascund niciodată adevărul, Nefertari; eu am avut-o, și nu Acha.

— Ar fi putut să refuze.

— Ar putea cineva să refuze o propunere a faraonului?

— Acha are o personalitate puternică și este în stare să-și aleagă singur soarta.

— Dacă dă greș, eu voi fi răspunzător pentru arestarea și pentru moartea sa.

— Acha și-a dedicat viața Egiptului, la fel ca și tine; plecând în Hatti, el speră să salveze țara noastră de la dezastru.

— Am vorbit împreună de acest ideal o noapte întreagă; dacă el îmi aduce niște informații utile despre forțele hitite și despre planurile lor, poate că vom reuși să-i respingem pe invadatori.

— Și dacă ai ataca tu primul?

— Mă gândeam și eu la asta... Dar trebuie să-i las lui Acha timp ca să se miște.

— Scrisorile pe care le-am primit arată că hitiții încearcă să câștige timp, fără îndoială din cauza unor neînțelegeri dintre ei. N-ar trebui să lăsăm să treacă momentul potrivit.

Cu vocea sa melodioasă și blândă, Nefertari exprima rigoarea și voința neabătută a unei regine a Egiptului. La fel cum făcuse Tuya alături de Seti, ea modela sufletul regelui și-i hrănea forța.

— Mă gândesc deseori la Moise. Cum ar fi procedat el, astăzi, când însăși existența acestor Două Țări este în pericol? Cu toate că ideile care-l mâneau în viață erau ciudate, sunt convins că ar fi luptat alături de noi pentru a salva țara faraonilor.

Soarele asfințise, Nefertari fu cuprinsă de fior.

— Acum aș fi avut nevoie de șalul meu cel vechi, îmi ținea așa de cald!

Capitolul 35

La est de golful Aqaba și la sud de Edom, ținutul Madian se mulțumea cu o existență liniștită și retrasă, oferind câteodată găzduire nomazilor care parcurgeau peninsula Sinai. Oamenii din Madian, iubindu-și condiția de păstori, se țineau la distanță de luptele care se țineau lanț între triburile arabe din ținutul Moab.

Un preot bătrân, tatăl a nouă fete, domnea peste micuța comunitate a madianiților care nu se plângea nici de sărăcia sa, nici de asprimea climei.

Bătrânul tocmai îngrijea copita unui miel, când un zgomot neobișnuit îi ajunsese la urechi.

Tropot de cai.

Cai și care de luptă care se apropiau cu repeziciune.

O patrulă a armatei egiptene... Curios, egiptenii nu veneau niciodată în ținutul Madian, ai cărui locuitori nu aveau nicio armă și nici nu știau să lupte. Fiind atât de săraci, ei nu plăteau impozite, iar poliția deșertului știa că n-ar fi riscat să-i adăpostească pe beduinii prădători pentru că altfel oaza lor ar fi fost distrusă și oamenii ar fi fost alungați de pe pământul lor.

Când carele egiptene pătrunseră în tabără, bărbații, femeile și copiii se făcură nevăzuți în corturile din pânză grosolană. Bătrânul preot se ridică și ieși în întâmpinarea noilor veniți.

Comandantul patrulei era un tânăr ofițer plin de aroganță.

— Cine ești?

— Preotul din Madian.

— Tu ești cel mai mare peste adunătura asta de păduchioși.

— Am această onoare.

— Din ce trăiți voi aici?

— Creștem oi, mâncăm curmale din pomii de pe aici și bem apă din fântânile noastre. Micile grădini pe care le avem ne mai dau și niște legume.

— Aveți arme?

— Nu avem obiceiul acesta.

— Am ordin să vă controlez corturile.

— Puteți intra peste tot, noi nu avem nimic de ascuns.

— Se spune că îi adăpostiți pe beduinii criminali.

— Am fi atât de nesocotiți ca să stârnim mânia faraonului? Chiar dacă petecul acesta de pământ este sărac și uitat de toți, este al nostru și ținem la el. Am fi pierduți dacă am încălca legea.

— Ești un înțelept, bătrâne, dar, cu toate acestea, o să-mi fac datoria.

— Îți repet, corturile noastre îți stau la dispoziție. Dar, mai întâi de asta, ai vrea să iei parte la o umilă sărbătoare? Una dintre fiicele mele tocmai a născut un băiat. O să mâncăm carne de miel friptă și o să bem vin de palmier.

Ofițerul egiptean era încurcat.

— Așa ceva nu prea este permis de regulament...

— În timp ce soldații tăi fac ce au de făcut, vino să te așezi aici, lângă foc.

Înspăimântați, madianiții se buluciră în jurul bătrânului preot care îi liniști și îi îndemnă să ușureze misiunea egiptenilor.

Șeful patrulei fu de acord să se așeze și să guste din bucatele pregătite. Tânăra mamă stătea încă lungită pe o pătură, dar soțul ei, un bărbos cu o figură trudită, încovoiat, își ținea copilul în brațe și-l legăna.

— Un păstor care se temea că nu poate avea copii, explică bătrânul preot; copilul acesta va fi lumina bătrâneții sale.

Soldații nu dădură nici de arme, nici de beduini.

— Respectă și pe mai departe legea, îl sfătui ofițerul pe preotul din Madian și oamenii tăi nu vor avea de suferit.

Carele și călăreții porniră prin deșert și se pierdură în zare.

Când norul de nisip de pe urma lor se risipi, tatăl noului-născut se ridică. Dacă ar mai fi fost acolo, ofițerul ar fi fost surprins să vadă un păstor pipernicit transformându-se într-un uriaș cu umerii largi.

— Suntem salvați, Moise, îi spuse bătrânul preot așa-zisului său ginere. N-o să se mai întoarcă.

*

Pe malul apusean al Thebei, arhitecți, cioplitori în piatră și sculptori nu-și precupețeau forțele pentru a înălța Ramesseum, templul milioanei de ani ai Fiului luminii. Ca o aplicare a Regulei, construcția începuse cu naosul în care se afla zeul ascuns, a cărui înfățișare oamenii nu i-o cunoșteau niciodată. O cantitate uriașă de blocuri de gresie, de granit cenușiu și de bazalt fusese depozitată pe șantierul care se bucura de o organizare foarte bine pusă la punct. Se ridicau deja zidurile sălilor cu coloane, se înălța viitorul palat regal. Așa cum ceruse Ramses, templul său urma să fie o construcție nemaivăzută care avea să dăinuie peste secole. Acolo avea să fie cinstită memoria tatălui său, acolo aveau să fie celebrate mama și soția sa, acolo se va transmite energia nevăzută fără de care exercitarea unei puteri bazate pe dreptate nu era posibilă.

Nebu, marele preot de la Karnak, avea motiv să fie zâmbitor. Desigur, bătrânul obosit și chinuit de reumatism primise sarcina de a administra cel mai mare și mai bogat dintre sanctuarele egiptene și toată lumea apreciasse că alegerea făcută de Ramses era cinică și strategică; aproape senil, Nebu părea doar un om de paie, înlocuit rapid de un alt slujbaș al monarhului, la fel de vârstnic și de servil.

Nimeni nu ar fi putut prevedea că Nebu va îmbătrâni la fel ca granitul. Chel, cu un mers șovăitor, vorbind rar, conducea totul fără a avea nevoie de ajutoare. Credincios regelui său, el nu visa, așa cum o făcuseră predecesorii săi, să ducă o politică partizană. Faptul că-l servea pe Ramses era pentru el ca un fel de cură de întinerire.

Astăzi, însă, Nebu dăduse uitării imensul templu, mulțimea de oameni de sub comanda sa, ierarhia, pământurile, satele, pentru a se ocupa de un mic copăcel, acacia pe care o plantase Ramses pe locul templului pentru veșnicie, în anul al doilea al domniei sale. Marele preot de la Karnak îi promisese suveranului că va lua în grija sa creșterea acestui arbore a cărui vigoare era impresionantă. Bucurându-se de vraja acelui loc, el se înălța către cer mult mai repede decât alți semeni ai lui.

— Ești mulțumit de această acacia a mea, Nebu?

Marele preot se întoarse încet către el.

— Maiestate... Nu m-a anunțat nimeni de vizita voastră!

— Să nu cerți pe nimeni, călătoria asta a mea nu a fost anunțată de palat. Copacul acesta este grozav.

— Nu cred că am mai văzut vreodată ceva atât de uimitor; nu i-ai transmis, cumva, ceva din vigoarea voastră? Eu am privilegiul să-i veghez copilăria, Maiestatea Voastră îl va admira când va ajunge la maturitate.

— Îmi doream să mai văd o dată Theba, templul meu pentru veșnicie, mormântul meu și această acacia, înainte de a intra în vârtoarea evenimentelor.

— Războiul este inevitabil, Maiestate?

— Hitiții încearcă să ne convingă să credem cu totul altceva, dar cine poate avea încredere în declarațiile lor liniștitoare?

— Pe aici, totul este în ordine. Bogățiile de la Karnak sunt ale voastre și am avut grijă ca domeniile pe care mi le-ați încredințat să fie bine administrate și să aducă profit.

— Cum o duci cu sănătatea?

— Cât timp canalele inimii n-o să se astupe, o să-mi fac datoria. Totuși, dacă Maiestatea Voastră avea de gând să pună pe altcineva în locul meu, nu aș fi nemulțumit. Să locuiesc lângă lacul sacru și să meditez asupra zborului rândunelelor este cea mai mare ambiție a mea.

— Cu riscul de a te dezamăgi, eu nu văd de ce ar fi necesar să modific ierarhia actuală a șantierului.

— Picioarele mă lasă, urechile mi se înfundă, oasele mă dor...

— Dar mintea ta rămâne vie ca zborul unui șoim și precisă ca acela al unei păsări ibis. Continuă să muncești așa, Nebu, și veghează asupra acestei acacia. Dacă eu nu m-aș mai întoarce, tu ar trebui să fii tutorele ei.

— O să vă întoarceți. Trebuie să vă întoarceți.

Ramses vizită șantierul, amintindu-și de perioada șederii printre cioplitorii în piatră și muncitorii pietrari din cariere. El clădea zi de zi Egiptul, ei construiau templele și monumentele eterne fără de care țara aceea dublă s-ar fi cufundat în anarhie și în josnicie, defecte inerente speciei umane. A venera puterea luminii și a respecta Regula lui Maat însemna a-l învăța pe om să respecte dreptatea, a încerca abaterea sa de la egoism și vanitate.

Visul suveranului devenea realitate. Templul pentru veșnicie prindea contur, acest formidabil izvor de energie magică începea să funcționeze de sine-stătător, prin simpla prezență a hieroglifelor și a scenelor gravate pe zidurile sanctuarului. Parcurgând sălile al căror contur fusese deja delimitat, reculegându-se în viitoarele capele, Ramses își lua de peste tot forța lui *ka*, născută din împerecherea cerului cu pământul. El o asimila, nu pur și simplu pentru el însuși, ci pentru a fi în stare să înfrunte tenebrele cu care hitiții voiau să acopere pământul îndrăgit de zei.

Ramses se simți încărcat cu energia tuturor dinastiilor, a acestei stirpe a faraonilor care modelaseră Egiptul după chipul și asemănarea cosmosului.

O clipă, tânărul suveran de douăzeci și șapte de ani șovăi; dar trecutul deveni o forță și nu o povară. În acest templu pentru veșnicie, predecesorii săi îi arătară calea pe care trebuia să meargă.

*

Raia duse o mulțime de vase la persoane importante din Memphis. Dacă urmăritorii sirianului i-ar fi interogat pe angajații săi, ar fi aflat că negustorul avea intenția de a continua să-și satisfacă pe mai departe clienții și să rămână furnizorul recunoscut al familiilor nobile. Astfel, Raia aplica tot metoda sa obișnuită de vânzare, bazată pe contacte directe, sporovăială și complimente.

După aceea, plecă la marele harem de la Mer-Our, pe care nu-l mai vizitase de doi ani, sigur de faptul că o asemenea vizită îi va lăsa cu gura căscată pe polițiștii lui Amen și ai lui Serramanna. Ei credeau că spionul avea complici în această nobilă și străveche instituție, pierzând mult timp și energie pentru a cerceta această pistă falsă.

Raia le mai oferi încă una, poposind într-un mic sat din apropierea haremului, unde stătu timp îndelungat de vorbă cu niște țărani pe care nici măcar nu-i cunoștea. Erau și aceștia, evident, alți complici din punctul de vedere al anchetatorilor egipteni.

Lăsându-i pe urmăritorii săi încurcați în toate aceste piste false, negustorul se întoarse la Memphis pentru a supraveghea condițiile în care era pregătit transportul mai multor încărcături de conserve de lux, unele cu destinația Pi-Ramses, iar altele Theba.

*

Serramanna tuna și fulgera.

— Spionul ăsta își bate joc de noi! Știe că îl urmărim și se distrează plimbându-ne aiurea.

— Calmează-te, îl sfătui Ameni. Nu se poate să nu comită el vreo greșeală.

— Ce fel de greșeală?

— Mesajele pe care le primește din Hatti sunt ascunse fie în conserve, fie în vasele lui de preț. Eu pariez că în acestea din urmă, pentru că ele vin, în cea mai mare parte, din Siria de Sud și din Asia.

— Ei bine, atunci, hai să le examinăm!

— Ar fi ca o lovitură de sabie în apă. Cel mai important este să aflăm felul în care expediază mesajele și rețeaua pe care o folosește. Dată fiind situația în care se află, este nevoit să-i avertizeze pe hitiți că nu-și mai poate continua activitatea. Să pândim momentul în care va expedia un transport cu cine știe ce obiecte spre Siria.

— Eu am o altă idee, mărturisi Serramanna.

— Sper că una legală, nu-i așa?

— Dacă nu fac valuri absolut deloc și dacă îți ofer posibilitatea de a-l aresta pe Raia respectând în totalitate legea, îmi dai voie să acționez?

Ameni își examinează cu cea mai mare atenție pensula de scris.

— De cât timp ai nevoie?

— Măine, și voi termina totul.

Capitolul 36

La Bubastis, avea loc sărbătoarea beției simțurilor. Timp de o săptămână, fete și băieți gustau din primii fiori ai dragostei sub privirea protectoare a zeiței pisică Bastet, încarnarea bucuriei de a trăi. La țară, întreceri de lupte le permiteau băieților să-și arate puterile și să le seducă pe frumoasele spectatoare prin ardoarea cu care luptau.

Angajații lui Raia avuseseră dreptul la două zile libere. Magazionerul-șef, un sirian slab și cocârjat, încuiase cu lacătul ușa depozitului în care se aflau cam zece vase nu prea valoroase. Se gândea cu plăcere că se va amesteca în mulțime și-și va încerca norocul pe lângă vreo femeiușcă petrecăreață, chiar dacă ar fi fost ceva mai coaptă. Raia era un patron sever și trebuia să profite de această ocazie de a se distra.

Îi lăsa gura apă gândindu-se la plăcerile de care urma să aibă parte așa încât, fredonând un cântecel deșucheat, o luă pe o ulicioară care ducea la o mică piață în care se adunau deja amatorii de distracții.

O mână uriașă i se înfipse în chică și-i trase capul pe spate; o altă mână care i se lipi de buze îi înăbuși strigătul de durere.

— Stai liniștit, îi porunci Serramanna, sau te strâng de gât.

Înspăimântat, sirianul se lăsă târât într-o magazie în care se aflau îngrămădite o mulțime de coșuri împletite.

— De când lucrezi pentru Raia? întrebă sardul.

— Patru ani.

— Ai salariu bun?

— Este cam zgârcit.

— Ți-e frică de el?

— Mai mult sau mai puțin...

— Raia va fi arestat, îi spuse Serramanna, și va fi condamnat la moarte pentru spionaj în favoarea hitiților. Complicii lui vor avea parte de aceeași pedeapsă.

— Eu nu sunt decât un simplu angajat de-al lui!

— Este o mare greșală să minți.

— M-a angajat ca magaziner, nu ca spion!

— Ai greșit când ai mințit susținând că se afla aici, la Bubastis, când, de fapt, el comitea o crimă la Pi-Ramses.

— Un omor... Nu, așa ceva nu se poate... Nu știam nimic!

— Acum ai aflat. Îți menții declarația de atunci?

— Nu... Ba da, altfel o să se răzbune!
— Amice, văd că nu-mi lași altă soluție: dacă mai continui să ascunzi adevărul, îți crăp capul de zidul ăsta.
— N-o să îndrăznești!
— Am ucis zeci de lași de teapa ta.
— Raia... O să se răzbune...
— N-o să-l mai vezi niciodată.
— Ești sigur?
— Absolut.
— Atunci, sunt de acord... Mi-a plătit ca să spun că era aici.
— Știi să scrii?
— Nu prea bine.
— Mergem împreună la biroul unui scrib public. El o să-ți scrie declarația, după aceea, o să te poți duce după fete.

*

Cu ochii de un verde atrăgător, cu buzele machiate discret, grațioasă, vioaie și zglobie, Iset cea frumoasă, mama micului Kha, nu-și pierduse cătuși de puțin din aerul său tineresc. În seara aceea răcoroasă de iarnă, tânăra femeie își acoperise umerii cu un șal de lână.

Pe câmpia din jurul Thebei, vântul sufla destul de tare. Cu toate acestea, Iset cea frumoasă se ducea la întâlnirea fixată printr-o scrisoare ciudată: „Coliba de stuf. Caută una care seamănă cu cea de la Memphis, pe malul de vest, în fața templului de la Luxor, la marginea unui lan de grâu.”

Scrisul lui... Nu se putea înșela. Dar de ce această neobișnuită invitație și amintirea unui trecut atât de intim?

Iset cea frumoasă merse de-a lungul unui canal de irigații, văzu lanul de grâu, auriu în lumina asfințitului, și observă coliba. Se pregătea să intre, când o rafală de vânt îi ridică poala rochiei care se agăță în ghimpii unui tufiș.

Pe când se apleca pentru ca stofa să nu se sfâșie, o mână o ajută să se elibereze și să se ridice.

— Ramses...
— Ești întotdeauna la fel de încântătoare, Iset. Îți mulțumesc că ai venit.
— Mesajul tău m-a tulburat.
— Voiam să ne întâlnim departe de palat.
Regele o atrăgea peste măsură.

Corpul său perfect clădit, noblețea gesturilor, fascinația privirii sale trezeau în ea aceeași dorință de altădată. Nu încetase nicicând să-l iubească, deși nu se considera în stare să rivalizeze cu Nefertari. Marea soție regală invadase sufletul lui Ramses peste care domnea fără nicio concurență. Iset cea frumoasă nu era nici geloasă, nici invidioasă; ea își accepta destinul și se simțea mândră că-i dăruise regelui un fiu ale cărui daruri excepționale se puteau vedea de pe acum.

Da, îl urâse pe Ramses când acesta se căsătorise cu Nefertari, dar acest sentiment nu era decât o formă dureroasă a dragostei sale. Iset se opusese complotului care-l amenințase pe rege, deși se încercase și atragerea ei. Niciodată nu l-ar fi trădat pe bărbatul care îi dăruise atâta fericire, revărsându-i lumină în suflet și în trup.

— De ce atâta taină... și amintirea primelor noastre întâlniri, într-o colibă ca asta?

— Nefertari este cea care vrea ca totul să se petreacă astfel.

— Nefertari... Nu înțeleg.

— Ea cere ca noi să avem un al doilea fiu pentru a asigura un urmaș la tron, dacă i s-ar întâmpla ceva rău lui Kha.

Iset cea frumoasă se clătină și căzu în brațele lui Ramses.

— Este un vis, șopti ea, un vis minunat. Tu nu ești regele, eu nu sunt Iset, nu suntem la Theba, suntem pe cale să facem dragoste ca să-i dăm un frățior lui Kha. Nu-i decât un vis, dar vreau să-l trăiesc până în adâncul ființei mele și să-l păstrez pentru vecie.

Ramses își scoase tunică și o așternu pe pământ. Înfierbântată, Iset se lăsă dezbrăcată de mâinile bărbatului.

Era fericirea nebunească de o clipă în care corpul său crea un copil pentru Ramses, străfulgerarea unei bucurii la care nu mai spera.

*

Pe corabia care îl ducea înapoi la Pi-Ramses, regele, retras în singurătatea sa, contempla Nilul. Chipul lui Nefertari nu-l mai părăsea. Da, dragostea pe care i-o purta Iset era aceeași, iar farmecul ei neschimbat; dar nu încerca pentru ea acel sentiment imperios ca soarele și nesfârșit ca deșertul care-i cuprinsese întreaga ființă încă de la prima întâlnire cu Nefertari, această

dragoste care nu înceta să crească în intensitate cu fiecare zi trăită împreună. Așa cum Ramesseum-ul și capitala se măreau grație activității neîntrerupte a constructorilor, și dragostea pe care Ramses o nutrea pentru soția sa nu înceta să se amplifice și să se consolideze.

Regele nu voise să-i dezvăluie lui Iset adevăratele dorințe ale lui Nefertari: regina voia ca Iset să îndeplinească în mod real funcția de a doua soție și să-i dăruiască mai mulți copii suveranului, a cărui forță și personalitate copleșitoare riscau să descurajeze mai mulți potențiali succesori. Egiptul cunoscuse un grav precedent: Pepi al Doilea, mort la vârsta de peste o sută de ani, le supraviețuise copiilor săi și, atunci când a încetat din viață, a lăsat țara pradă unui vid de putere care s-a transformat într-o criză prelungită. Dacă Ramses ar fi trăit până la o asemenea vârstă înaintată, ce s-ar fi întâmplat cu regatul, dacă Meritamon sau Kha, dintr-un motiv oarecare, nu ar fi putut să-i urmeze la tron?

Nu era posibil ca un faraon să aibă o existență ca a unui om obișnuit. Iubirile sale, familia sa trebuiau să contribuie la păstrarea pe vecie a instituției pe care o reprezenta.

Dar exista Nefertari, femeie între femei, și dragostea sublimă pe care aceasta i-o oferea. Ramses nu voia nici să-și trădeze înalta menire, nici să-și împartă dorințele intime cu o altă femeie, chiar dacă aceasta era Iset cea frumoasă.

Și Nilul fu acela care-i oferi răspunsul, Nilul a cărui energie fecunda prin revărsările sale cele două maluri, cu o generozitate inepuizabilă.

*

Curtea se reunise în marea sală de primire de la Pi-Ramses și toată lumea discuta aprins. Urmând exemplul lui Seti, tatăl său, Ramses era destul de zgârcit cu acest gen de ceremonii; el prefera să lucreze separat cu miniștrii săi, decât să piardă vremea în discuții plictisitoare dintr-o adunare ai cărei membri nu doreau decât să-l lingusească.

Când apărură faraonul, ținând în mână dreaptă o vergea în jurul căreia era înfășurată o frânghie, mulți dintre cei prezenți simțiră că li se taie pentru câteva clipe răsuflarea. Acest simbol arăta că Ramses urma să adopte un decret ce căpăta de îndată forța unei legi. Vergea simboliza Cuvântul, iar frânghia legătura cu realitatea pe care regele o făcea să ia ființă imediat anunțând prevederile unei hotărâri luate după o matură chibzuință.

Emoția și îngrijorarea puseră stăpânire pe curteni. Nimeni nu se mai îndoia: Ramses avea să decreteze starea de război cu hitiții. Un ambasador urma să fie trimis în Hatti ca să-i prezinte împăratului mesajul faraonului, precizând data la care se declanșa conflictul.

— Cuvintele pe care le voi spune acum constituie un decret regal, declară Ramses. El va fi gravat pe stelele de piatră oficiale, crainicii regali îl vor anunța în orașe și în sate, fiecare locuitor ai celor Două Țări va afla de el. Începând de astăzi și până la ultima mea suflare, voi ridica la rangul de „fiu regal” și de „fiică regală” copii care vor fi educați la școala palatului și vor primi aceeași învățătură ca fiul meu Kha și fiica mea Meritamon. Numărul lor este nelimitat și dintre ei îl voi alege pe urmașul meu la tron, fără ca el să știe de acest lucru înainte de momentul potrivit.

Curtea fu uluită și, în același timp, încântată. Fiecare tată și fiecare mamă avură speranța secretă că și copilul lor putea fi ridicat pe o asemenea treaptă; unii visau, deja, să se laude cu meritele vlăstarelor pentru a influența preferințele lui Ramses și ale lui Nefertari.

*

Ramses acoperi cu un șal călduros umerii lui Nefertari, care tocmai scăpase de o răceală.

— Vine de la cel mai bun atelier din Sais; marea preoteasă a templului l-a țesut cu mâna ei.

Zâmbetul reginei păru să ilumineze cerul mohorât al Deltei.

— Mi-ar fi plăcut atât de mult să plec în Sud, dar știu că este imposibil.

— Îmi pare rău pentru tine, Nefertari, dar trebuie să supraveghez instrucția trupelor mele.

— Iset îți va dărui un alt fiu, nu-i așa?

— Acest lucru îl vor hotărî zeii.

— Așa este cel mai bine. Când o s-o mai vezi din nou?

— Nu știu.

— Dar... mi-ai promis...

— Am dat deja un decret.

— Ce legătură are cu Iset?

— Voința a fost îndeplinită, Nefertari: vom avea mai mult de o sută de fii și de fiice, iar succesiunea mea va fi asigurată.

Capitolul 37

— Am dovada că Raia a mințit, afirmă Serramanna plin de entuziasm.

Ameni nu reacționează în niciun fel.

— Ai auzit ce am spus?

— Da, da, răspunse secretarul particular al regelui.

Sardul înțelese motivul pentru care Amenî era atât de morocănos; și de această dată, scribul nu dormise decât două sau trei ore și încă nu se trezise de-a binelea.

— Am aici declarația magazionerului lui Raia, semnată și autenticată de martori. Angajatul sirianului declară fără ocol că patronul său, care nu se afla la Bubastis în ziua uciderii lui Nenufar, l-a plătit ca să facă o declarație mincinoasă.

— Felicitările mele, Serramanna, ai făcut o treabă grozavă. Magazionerul tău este... întreg?

— Când a ieșit din biroul scribului, ardea de dorința de a lua parte la marea serbare din oraș și de a găsi pe acolo câteva femeiuși mai bune la suflet.

— O treabă bună, într-adevăr...

— Tu nu înțelegi: alibiul lui Raia este anulat, așa că putem să-l arestăm și să-l interogăm din nou!

— Imposibil.

— Imposibil? Cine ar fi împotriva...

— Raia a scăpat de cei care-l urmăreau și a dispărut pe o străduță din Memphis.

*

Șenar fiind avertizat și în afară de orice pericol, Raia trebuia să se facă nevăzut. Convins că Amenî va controla orice transport de-al său cu destinația Siria de Sud, chiar dacă nu era vorba decât despre niște biete conserve, nu mai avea nicio posibilitate de a-i informa pe hitiți. Să încredințeze un mesaj unuia dintre membrii rețelei sale i se părea prea

riscant; un om nevoit să se ascundă și căutat de poliția Faraonului putea fi foarte ușor trădat! Singura soluție la care se gândise încă din clipa în care începuseră să-l bănuiască: să intre în legătură cu șeful său de rețea, în ciuda interdicției stricte de a face acest lucru.

Să scape de polițiștii care-l filau în permanență nu fusese o treabă prea ușoară; noroc cu zeul furtunii care pusese stăpânire pe Memphis încă din zori, astfel încât el reușise să scape de urmăritori furișându-se într-un atelier care avea două ieșiri.

Trecând peste mai multe acoperișuri, el intrase în locuința șefului său de rețea, când furtuna ajunsese la apogeu și când fulgerele brăzdau cerul, iar un vânt năprasnic ridica nori de praf pe străduțele pustii.

Casa era cufundată în întuneric și părea nelocuită. Raia așteptă ca ochii să i se obișnuiască treptat cu bezna din interior și intră cu pași furișați în camera de primire, fără a face nici cel mai mic zgomot. Un geamăt îi ajunse la urechi.

Nedumerit, negustorul mai înaintă câțiva pași.

Un nou vaiet, parcă provocat de o durere sfâșietoare, dar reținută. În dreapta sa zări o rază de lumină strecurându-se pe sub o ușă.

Șeful rețelei fusese oare arestat și torturat? Nu, așa ceva nu era posibil! Numai Raia știa cine este.

Ușa se deschise, flacăra unei torțe îl orbi pe sirian care se dădu înapoi acoperindu-și ochii cu mâinile încrucișate.

— Raia... Ce faci tu aici?

— Iertați-mă, dar nu aveam altă soluție.

Negustorul sirian nu-l întâlnise pe șeful său de rețea decât o singură dată, la curtea lui Muwattalis, dar nu-i uitase figura: înalt, slab, cu pomeții proeminenți, ochii de un verde întunecat, expresia unei păsări de pradă.

Pentru o clipă, Raia se temu ca Ofir să nu-l ucidă pe loc. Dar libianul era de un calm neliniștitor.

În laborator, blonda Lita continua să geamă.

— O pregăteam pentru o nouă experiență, îi explică Ofir închizând la loc ușa.

Întunericul îl sperie pe Raia; nu era cel mai potrivit mediu pentru magia neagră?

— Aici, vom putea sta de vorbă în liniște. Ai încălcat toate consemnele.

— Știu, dar oamenii lui Serramanna erau gata să mă aresteze.

— Presupun că ei încă se mai află în oraș.

— Da, dar mi-au pierdut urma.

— Dacă te-au urmărit în continuare, nu vor întârzia să dea năvală și aici. Într-un asemenea caz, voi fi nevoit să te ucid și să le spun că am fost atacat de un tâlhar.

Dolenta, care dormea la etaj, sub efectul unui somnifer, ar fi confirmat versiunea lui Ofir.

— Îmi cunosc meseria, nu m-au mai urmărit.

— Să sperăm, Raia. Ce ți s-a întâmplat?

— Un lanț de ghinioane.

— Nu cumva ar fi mai bine spus o serie de neghiobii?

Sirianul îi povesti totul fără a neglija nici cel mai mic amănunt. În fața lui Ofir era de preferat să nu bată câmpii; vrăjitorul acela nu avea puterea de a citi chiar și gândurile oamenilor?

O lungă tăcere se așternu după ce Raia termină de povestit. Ofir reflecta adânc la cele auzite, înainte de a da un verdict.

— Este adevărat că n-ai avut niciun pic de noroc; dar trebuie să recunoaștem că rețeaua ta nu mai poate funcționa.

— Magazinele, marfa din depozit, averea pe care am reușit s-o adun...

— O să-ți recuperezi paguba când Hatti va cuceri Egiptul.

— Să vă audă demonii războiului!

— Te îndoiești, cumva, de victoria noastră finală?

— Nici măcar o clipă! Armata egipteană nu este pregătită. După ultimele mele informații, programul său de înarmare este în întârziere, iar ofițerii superiori se tem de o confruntare directă cu forțele hitite. Soldații cuprinși de teamă sunt dinainte învinși.

— O prea mare încredere poate duce la o înfrângere, îl corectă Ofir; nu trebuie să scăpăm din vedere nimic din ce l-ar putea duce pe Ramses la dezastru.

— O să continuați să-l manipulați pe Șenar?

— Faraonul îl bănuiește cumva?

— Nu are o încredere prea mare în fratele său, dar nu poate crede că Șenar ar putea deveni aliatul nostru. Cum să-și închipuie că un egiptean, membru al familiei regale și ministru al Afacerilor externe, și-ar putea trăda țara? După cum îmi dau eu seama, Șenar rămâne, pentru noi, un pion extrem de important. Cine o să mă înlocuiască?

— Tu n-ai cum să afli asta.

— Veți fi obligat să faceți un raport asupra mea...

— Va fi unul plin de laude. Tu ai servit Hatti cu credință, iar împăratul va ține seamă de asta și va ști să te răsplătească.

— Care va fi următoarea mea misiune?

— O să-i propun un plan lui Muwattalis și el va hotărî.

— Tabăra asta a atonienilor... Este ceva serios?

— Eu îmi bat joc de adepții lui Aton, la fel ca și de ceilalți credincioși; dar sunt ca niște oi pe care le poți duce cu ușurință la abator. Din moment ce ei îmi mănâncă din palmă, de ce să nu mă folosesc de credulitatea lor?

— Fata asta care este cu voi...

— O iluminată și o imbecilă, dar un medium excelent. Datorită ei pot obține informații prețioase la care, fără ajutorul ei, nu aș fi avut cum să ajung. Și sper că voi reuși să slăbesc mijloacele de apărare ale lui Ramses.

Ofir își aduse din nou aminte de Moise, un potențial aliat a cărui fugă și dispariție le regretase. Interogând-o pe Lita pe când aceasta era în transă, căpătase convingerea că evreul era încă în viață.

— N-aș putea să mă odihnesc aici câteva zile? întrebă sirianul. Nervii mei au trecut printr-o încercare prea grea.

— Prea riscant. Du-te imediat în port, la capătul dinspre sud, și îmbarcă-te pe șalanda care pleacă spre Pi-Ramses.

Ofir îi dădu sirianului parolele și numele oamenilor de contact, necesare pentru a părăsi Egiptul, apoi pentru a trece prin Canaan și prin Siria de Sud, ajungând, astfel, în zona de influență hitită.

Îndată după ce Raia plecă, magul verifică dacă Lita se cufundase într-un somn adânc și părăsi vila.

Vremea rea care domnea peste oraș îi convenea; putea astfel să circule neobservat și să se întoarcă în bârlogul său după ce îi ordona celui care îl înlocuia pe Raia să intre în acțiune.

*

Șenar înfuleca de zor. Deși se gândise bine la toate și se liniștise, simțea nevoia să-și potolească îngrijorarea mâncând. Tocmai dăduse gata o prepeliță friptă când intendentul îi anunță vizita lui Meba, fostul ministru al Afacerilor externe căruia el îi luase locul făcându-i să creadă că numai Ramses era vinovat pentru destituirea lui.

Meba era unul dintre acei funcționari superiori tipicari și scorțoși, scribi din tată în fiu, obișnuiți să se simtă în largul lor prin hățișurile administrației, să evite grijile de zi cu zi și să nu se gândească decât la

posibilitățile de a avansa. Devenind ministru, Meba ajunsese pe o culme pe care spera să rămână până când avea să se retragă la pensie; dar intervenția inopinată a lui Șenar, despre care nu avea să afle niciodată, îi răpise acest post. Rămas fără nicio ocupație, diplomatul se retrăsese la întinsul său domeniu de lângă Memphis și se mulțumea doar cu câteva apariții la curtea din Pi-Ramses.

Șenar se spală pe mâini și la gură, se dădu cu parfum și-și verifică pieptănătura. Știa cât de cochet era musafirul său și nu voia să rămână mai prejos.

— Dragul meu Meba! Ce plăcere să te văd aici, în capitală... Îmi faci onoarea să vii la recepția pe care o dau mâine seară?

— Sigur că da, cu plăcere.

— Știu că momentul de față nu este câtuși de puțin potrivit pentru petreceri, dar nu trebuie să ne lăsăm cuprinși de disperare. Regele însuși dorește să nu se schimbe nimic din obiceiurile de la palat.

Cu o figură destinsă și plină de bunăvoință, Meba rămânea un bărbat seducător, cu gesturi elegante și cu o voce plăcută.

— Ești mulțumit de funcție, Șenar?

— Nu-mi este ușor, dar mă descurc cum pot mai bine, pentru a-mi servi țara.

— Îl cunoști pe Raia, negustorul sirian?

Șenar înlemni.

— Îmi vinde tot felul de vase de preț, de foarte bună calitate și la un preț destul de piperat.

— Nu ați discutat și despre alte lucruri când v-ați întâlnit?

— Ce te-a apucat să mă întrebi așa ceva, Meba?

— Nu ai motiv să te temi de mine, Șenar, dimpotrivă.

— Să mă tem... ce vrei să spui?

— Îl aștepți pe înlocuitorul lui Raia, nu-i așa? Iată-mă, eu sunt.

— Tu, Meba...

— Îmi face rău să stau degeaba. Când rețeaua hitită a luat legătura cu mine, am profitat de ocazie ca să mă răzbun pe Ramses. Că inamicul te-a ales pe tine ca să-i iei locul, nu mă surprinde, cu condiția să-mi dai din nou ministerul Afacerilor externe, atunci când vei prelua puterea.

Fratele mai mare al regelui părea lovit în moalele capului.

— Îmi dai cuvântul tău, Șenar?

— Ți-l dau, Meba, ți-l dau...

— Îți voi transmite directivele prietenilor noștri. Dacă ai vreun mesaj să le trimiți, treci pe la mine. Din moment ce mă angajezi încă de azi ca adjunct al tău, în locul lui Acha, vom avea ocazia să ne vedem mult mai des. Nimeni nu mă va bănuî de nimic.

Capitolul 38

O ploaie înghețată cădea peste Hattușaş, capitala imperiului hitit. Era ger și oamenii ardeau turbă și vreascuri ca să se încălzească. Într-o asemenea perioadă mulți copii mureau; băieții care rămâneau în viață deveneau soldați extraordinari. Cât despre fete, ele nu aveau dreptul să moștenească nimic, așa că nu le mai rămânea decât speranța unei căsătorii reușite.

În ciuda climei aspre, Uri-Teșub, fiul împăratului și noul comandant al armatei, înăsprise instrucția. Nemulțumit de performanțele fizice ale infanteriștilor săi, el îi puneă să mășăluiască ore în șir, purtând în spate arme și hrană, ca și cum ar fi plecat pe drumurile unei campanii de lungă durată. Sleii de puteri, mai mulți soldați pieriseră. Uri-Teșub le lăsase cadavrele pe marginea drumului, considerând că asemenea neputincioși nici nu meritau să fie îngropați. Vulturii se ospătau în voie din numeroasele leșuri.

Fiul împăratului nu menaja deloc nici echipajele carelor, obligându-i să forțeze caii și vehiculele dincolo de limitele posibilităților. Numeroase accidente mortale îl convinseseră că unii conducători de care nu stăpâneau materialele nou introduse în armată și se cam leneviseră în timpul acestei prea lungi perioade de pace.

Niciun protest nu se auzea din rândurile militarilor. Fiecare soldat presimțea că Uri-Teșub pregătea armata pentru apropiatul război și că victoria depindea de severitatea instrucției. Încântat de faptul că devenea pe zi ce trecea tot mai popular, generalul nu uita că, totuși, comandantul suprem al armatei rămânea Muwattalis. Faptul că era atât de departe de curte, ocupat cu conducerea manevrelor în ținuturi izolate ale Anatoliei, prezenta un anumit risc: așa că Uri-Teșub plătise pe unii curteni pe care îi

însărcinase să-i facă rost de cât mai multe informații despre toate mișcările tatălui său și ale lui Hattușil.

Aflând că acesta din urmă plecase într-o călătorie de inspecție în țările vecine, aflate sub influență hitită, Uri-Teșub fu pe rând îngrijorat, dar și liniștit. Îngrijorat, pentru că fratele împăratului nu pleca decât rareori din capitală; liniștit, pentru că absența sa îl împiedica să-i facă vreun rău prin strecurarea sfaturilor sale perfide în favoarea castei negustorilor.

Lui Uri-Teșub nu-i plăceau deloc negustorii. După ce avea să-l învingă pe Ramses, îl va alunga pe Muwattalis, va urca pe tronul din Hatti, îl va trimite pe Hattușil să-și lase oasele prin minele de sare și o va închide pe soția acestuia, Putuhepa, arogantă și maestră în uneltiri, într-un bordel de provincie; cât despre negustori, ei vor fi înrolați cu forța în armată.

Viitorul era trasat pentru Hatti: țara va avea parte de o dictatură militară în care el, Uri-Teșub va fi stăpânul absolut.

Ar fi fost un gest prematur să-l atace acum pe împărat al cărui prestigiu rămânea intact, după mai mulți ani de domnie abilă și crudă; în pofida caracterului său nestăpânit, Uri-Teșub știa să se arate răbdător și să aștepte prima greșală a tatălui său. Fie Muwattalis accepta să abdice, fie era suprimat chiar de fiul său.

*

Înfofolit într-o mantie groasă de lână, împăratul se trăsesse lângă un semineu a cărui căldură nu reușea să-l încălzească. Vârsta își spunea cuvântul și el suporta din ce în ce mai greu iernile, dar nu se putea lipsi de spectacolul grandios pe care i-l ofereau munții acoperiți de zăpadă.

Uneori, era tentat să renunțe la politica de permanente cuceriri pentru a se mulțumi doar cu exploatarea bogățiilor naturale din țara sa; dar iluzia aceasta se risipea în numai câteva clipe, pentru că expansiunea era neapărat necesară pentru ca poporul său să supraviețuiască. Cucerirea Egiptului însemna să aibă la dispoziție un corn al abundenței pe care l-ar fi încredințat spre administrare fratelui mai mare al lui Ramses, ambițiosului Șenar, pentru a-i liniști pe egipteni. Mai apoi, urma să scape de trădătorul acela și să impună în cele Două Țări o administrație hitită care, în scurt timp, ar fi înăbușit orice încercare de revoltă.

Principalul pericol era fiul său, Uri-Teșub. Împăratul avea nevoie de el pentru a reda trupelor sale vigoarea și dorința de a lupta, dar trebuia să-l împiedice să exploateze în folosul său rezultatele unui triumf asupra

egiptenilor. Războinic îndrăzneț, Uri-Teșub nu avea stofa unui bărbat de stat și ar fi fost un administrator jalnic.

Cu Hattușil era altceva. Deși plăpând și cu sănătatea șubredă, fratele împăratului avea calitățile unui domnitor și se pricepea să tragă sforile din umbră, ascunzându-și adevărata sa influență. Ce-și dorea el în realitate? Muwattalis nu era în măsură să răspundă la o asemenea întrebare, așa că, pur și simplu, nu avea încredere în fratele său.

Hattușil își făcu apariția în fața împăratului.

— Ai călătorit cu folos, frate?

— Rezultatele sunt pe măsura așteptărilor noastre.

Hattușil strănută de câteva ori.

— Ai răcit?

— Stațiile de poștă nu sunt bine încălzite; soția mea mi-a pregătit vin fiert și câteva băi fierbinți la picioare o să mă scape de guturaiul ăsta păcătos.

— Aliații noștri te-au primit bine?

— Au rămas surprinși de vizita mea; se temeau de o nouă creștere a impozitelor.

— Este bine să întreținem o stare de teamă printre vasalii noștri. Când șira spinării nu este suficient de mlădioasă, nesupunerea este pe-aproape.

— Tocmai de aceea le-am adus aminte de rătăcirile din trecut ale unuia sau ale altuia dintre prinți, precum și de bunăvoința pe care o manifestă împăratul față de ei, înainte de a intra în miezul discuției.

— Șantajul rămâne arma preferată a diplomației, Hattușil; se pare că tu o mânuiești cu multă îndemânare.

— Este o artă dificilă și nu poți spune niciodată că o stăpânești la perfecție, dar efectele ei se dovedesc a fi pozitive. Toți vasalii noștri, fără excepție, au răspuns la... invitația noastră.

— Nu pot să fiu decât pe deplin mulțumit, dragă frate. Când își vor termina pregătirile?

— În trei sau patru luni.

— Este neapărat necesar să întocmim și să trimitem documente oficiale?

— Mai bine ar fi să evităm așa ceva, aprecie Hattușil; noi am infiltrat spioni pe teritoriul inamic, egiptenii au făcut și ei același lucru pe al nostru.

— Puțin probabil, dar trebuie să fim prevăzători.

— Pentru aliații noștri, prăbușirea Egiptului este o prioritate. Dându-și cuvântul reprezentantului oficial trimis de Hatti, ei și l-au dat împăratului. Vor păstra secretul până la declanșarea acțiunii.

Cu ochii strălucindu-i de febră, Hattușil se simțea bine în căldura camerei ale cărei ferestre fuseseră astupate cu obloane din scânduri căptușite cu pânză.

— Cum se desfășoară pregătirea armatei noastre?

— Uri-Teșub se achită perfect de misiunea sa, îi răspunse Muwattalis; eficacitatea trupelor noastre va atinge în curând nivelul maxim.

— Crezi că scrisoarea ta și cea a soției mele au risipit neîncrederea perechii regale?

— Ramses și Nefertari au răspuns într-o manieră foarte amabilă și vom continua acest schimb de scrisori. Cel puțin, îi vor induce oarecum în eroare. Ce s-a mai întâmplat cu rețeaua noastră de spionaj?

— Cea a negustorului sirian Raia a fost distrusă, iar membrii ei s-au risipit. Dar cel mai important agent al nostru, libianul Ofir, va continua să ne transmită informații prețioase.

— Ce este de făcut cu sirianul acesta, Raia?

— O eliminare brutală mi se părea a fi o soluție destul de bună, dar Ofir a avut o idee mai bună.

— Du-te mai bine să te odihnești alături de simpatica ta soție.

*

Vinul fierbinte, cu mirodenii, înlătură febra și desfundă nasul lui Hattușil, baia fierbinte la picioare îi dădu o senzație de bine care îl făcu să uite de multele ceasuri de călătorie pe drumurile Asiei. O servitoare îi masă umerii și ceafa, iar bărbierul îi rase barba, sub supravegherea atentă a Putuhepei.

— Ți-ai îndeplinit misiunea? îl întrebă ea când rămaseră singuri.

— Eu așa cred, draga mea.

— În ce mă privește, eu mi-am îndeplinit-o pe-a mea.

— A ta... Despre ce anume vorbești?

— Știi bine că temperamentul meu nu mă lasă să stau fără să fac nimic.

— Explică-mi, te rog!

— Tu, care ești atât de ager la minte, n-ai înțeles încă?

— Să nu-mi spui că...

— Ba bine că nu, scumpul meu diplomat! În timp ce tu executai ordinele împăratului, eu mă ocupam de rivalul tău, de singurul tău rival.

— Uri-Teșub?

— Cine altul îți încetinește ascensiunea și încearcă să-ți contracareze influența? Numirea aceea i-a sucit capul de tot. Deja se vede împărat!

— Muwattalis este cel care-l dirijează, nu invers!

— Și tu și el subestimați pericolul.

— Te înșeli, Putuhepa; împăratul este lucid. Dacă i-a încredințat fiului său acest rol, este pentru a dinamiza armata și a-i da o eficacitate deplină, în ziua în care va pomi la luptă. Dar Muwattalis nu crede că Uri-Teșub va fi în stare să guverneze în Hatti.

— Ți-a mărturisit el asta?

— Acesta este sentimentul meu.

— Sentimentul tău nu-mi este suficient! Uri-Teșub este violent și periculos, ne urăște, pe tine și pe mine, și visul lui este să ne înlăture de la putere. Pentru că tu ești fratele împăratului, pe tine nu îndrăznește să te atace, dar te va lovi pe la spate.

— Ai răbdare, Uri-Teșub se va condamna el singur.

— Prea târziu.

— Cum, prea târziu?

— Am procedat așa cum trebuia să procedez.

Hattușil nu știa ce să mai creadă.

— Un reprezentant al castei negustorilor este pe drum către cartierul general al lui Uri-Teșub, îi explică Putuhepa. Îi va cere să-l primească și, pentru a-i câștiga încrederea, îi va dezvălui faptul că mai mulți negustori bogați ar vedea cu ochi buni sfârșitul lui Muwattalis și urcarea pe tron a fiului său. Omul nostru îl va înjunghia pe Uri-Teșub și ne va scăpa de monstrul ăsta.

— Hatti are nevoie de el... Este prea devreme, mult prea devreme! Este neapărat necesar ca Uri-Teșub să pregătească trupele noastre pentru luptă.

— Doar n-o să încerci să-l salvezi? îl întrebă Putuhepa, ironică.

Gemând de durere, chinuit de febră, cu genunchii țepeni, Hattușil se ridică în picioare.

— Plec chiar în clipa asta.

Capitolul 39

Era imposibil de recunoscut elegantul și rafinatul Acha sub mantia uzată și grosolană a unui poștaş care parcurgea călare drumurile Siriei de Nord. Cocoțat pe un catâr zdravăn de care erau legați alți doi, fiecare dintre animale cărând câte șaizeci de kilograme de documente diferite, Acha pătrundea în zona de influență hitită.

Petrecuse mai multe săptămâni în Canaan și în Amurru pentru a examina de aproape sistemele de apărare ale celor două protectorate, a discuta cu ofițerii egipteni însărcinați cu organizarea rezistenței împotriva unei invazii hitite și a-și completa lista de iubite cu mai bine de o duzină de tinere femei pricepute într-ale amorului.

Lui Bentshina, prințul din Amurru, îi plăcuse mult comportarea lui Acha. Musafir delicat, iubitor de mâncăruri bune, egipteanul nu ceruse nimic deosebit sau exagerat, mulțumindu-se doar să-i ceară prințului să-l anunțe pe Ramses îndată ce ar fi observat vreo manevră agresivă a hitiților.

După aceea, Acha luase drumul înapoi, spre Egipt, cel puțin așa lăsase să se bănuiască. Respectându-i ordinele, escorta sa o pornise pe drumul care urma țărmul mării, în direcția Sudului, în timp ce diplomatul își distrugea veșmintele egiptene și, înarmat cu o legitimație de serviciu hitită, perfect imitată, se îmbrăca în costumul unui poștaş, pornind, apoi, spre Nord.

Din rapoarte contradictorii conținând informații vagi, cum și-ar fi putut forma o imagine realistă asupra adevăratelor intenții ale hitiților, dacă nu cercetându-le țara? Pentru că dorința lui Ramses corespundea cu a lui, Acha acceptase misiunea fără a face mofturi; având informații de la fața locului, putea conduce jocul după cum dorea.

Marea forță a hitiților nu stătea în a-i face pe toți să creadă că erau invincibili și capabili să cucerească întreaga lume? Iată care era întrebarea crucială la care trebuia să găsească un răspuns, pornind de la elemente concrete.

Postul de control de la granița hitită era păzit de vreo treizeci de soldați înarmați, cu figuri de candidați la spânzurătoare. Câteva minute bune, patru infanteriști se învârtiră în jurul lui Acha și a celor trei catări ai săi. Falsul poștaş rămase nemișcat, complet năucit.

Vârful ascuțit al unei lănci îi atinse obrazul stâng.

— Să-ți văd legitimația.

Acha scoase de sub mantie o tăbliță având pe ea ceva scris în limba hitită.

Soldatul o citi și o dădu unui camarad care o citi și el.

— Unde mergi?

— Trebuie să duc scrisori și chitanțe la negustorii din Hattușaş.

— Să le vedem.

— Corespondența este confidențială.

— Nimic nu este confidențial pentru armată.

— N-aş vrea să am necazuri cu destinatarii.

— Dacă mai vorbeşti mult, chiar că o să ai multe necazuri.

Cu degetele înţepenite din cauza frigului, Acha trase de sforile care închideau la gură sacii cu tăblițe.

— Păsărească din aia comercială, constată soldatul. Treci aici să te percheziționăm.

Factorul poștal nu avea arme. Dezamăgiți, hitiții n-aveau de ce să se lege.

— Înainte de a intra în vreun sat, prezintă-te la postul de control.

— Asta-i o regulă mai nouă.

— N-ai de ce să mai pui atâtea întrebări. Dacă nu te prezinți la fiecare post de control, o să fii considerat inamic și s-a zis cu tine.

— Dar nu există inamici pe teritoriul hitit!

— Te supui și asta-i tot.

— Bine, bine...

— Șterge-o de aici, ne-am săturat să-ți vedem mutra!

Acha se îndepărtă, fără grabă, ca un om pașnic care nu făcuse nimic rău. Mergând alături de catârul din frunte, își reglă pasul după mersul animalului și o porni pe drumul care ducea la Hattușaş, în inima Anatoliei.

De mai multe ori, părea să caute din priviri Nilul. Nu putea să se obișnuiască așa ușor cu un peisaj accidentat, departe de simplitatea văii pe care o iriga fluviul divin. Acha ducea deja dorul separării clare dintre ogoare și deșert, între verdele câmpurilor și galbenul nisipurilor, între miile de culori ale asfințiturilor de soare. Dar trebuia să le uite și să nu aibă în față decât Hatti, acest pământ rece și dușmănos ale cărui secrete voia să le afle.

Cerul era acoperit de nori groși, la mică înălțime, și, din când în când, se porneau averse violente. Catării ocoleau băltoacele din drum și se opreau, când aveau chef, ca să ia în gură câte un smoc de iarbă udă.

Un asemenea peisaj nu era potrivit pentru o conviețuire pașnică. Prin aer plutea, parcă, o ferocitate care-i împingea pe locuitori să conceapă existența ca un război permanent și viitorul ca distrugere a altora. De câte generații ar fi fost nevoie pentru a face să devină rodnice aceste văi pustii, străjuite de munți golași, transformându-i pe soldați în simpli țărani? Aici, omul se năștea pentru luptă și lupta ținea toată viața.

Instalarea posturilor de control, la intrarea în sate, îl puse pe gânduri pe Acha. Hitiții se temeau de prezența spionilor pe teritoriul lor, împânzit, totuși, de forțe care să asigure securitatea locurilor? Această măsură neobișnuită era un adevărat indiciu. Armata nu făcea, oare, manevre de mare amploare pe care o privire curioasă nu trebuia să le observe?

În două rânduri, patrule mobile verificară documentele pe care le transporta și-l întrebară încotro mergea. Răspunsurile sale fiind considerate satisfăcătoare, i se dădu voie să-și continue drumul. La postul de control al primului sat pe care-l întâlni în cale, poștașul fu din nou percheziționat cu cea mai mare atenție. Soldații erau nervoși și puși pe harță; totuși, Acha îndură totul fără să crâcnească.

După o noapte petrecută într-un grajd, mănca în grabă pâine cu brânză și-și continuă călătoria, mulțumit să vadă că personajul pe care-l întruchipa era perfect credibil. Pe la jumătatea după-amiezii, o luă pe un drumeag care ducea de-a dreptul către un lăstăriș în care mai scăpă de câteva tăblițe destinate unor negustori care nu existau. Treptat și pe măsură ce înainta către capitală, mai ușură puțin câte puțin povara de pe spatele catârilor. Lăstărișul se întindea deasupra unei văgăuni în care se zăreau niște bolovani uriași, rostogoliți cândva de la înălțimea unui pisc măcinat de ploi și de zăpezi. Pe povârniș se încăpățâneau să reziste cu rădăcinile aproape cu totul în aer câțiva stejari chinuiți.

Deschizând unul dintre sacii pe care-i purta catârul din frunte, Acha avu senzația că este privit insistent. Animalele dădură semne de neliniște. Speriați, măcălendrii zburară în toate direcțiile.

Egipteanul culese o piatră de pe jos și o bucată de lemn uscată, arme de nimic în fața unui eventual agresor. Când auzi clar un tropot de copite, Acha se trânti pe burtă în spatele unui trunchi de copac.

Patru oameni călări ieșiră din lăstăriș și înconjurară catârul. Nu erau soldați, ci bandiți înarmați cu arcuri și cu pumnale. Chiar și prin Hatti mai colindau jefuitorii de caravane; când erau prinși, erau executați pe loc.

Acha se făcu una cu noroiul în care se trântise. Dacă acei patru tâlhari îl observau, aveau să-i ia beregata.

Căpetenia lor, un bărbos cu fața ciupită de vărsat, adulmecă aerul ca un câine de vânătoare.

— La te uită aici, îi spuse unul dintre tovarăși, halal pradă. Nimic altceva decât tăblițe... Tu știi să citești, cumva?

— Da' ce, crezi că am avut timp de așa ceva?

— Or fi valorând ceva?

— Nu pentru noi.

Furios, tâlharul rupse tăblițele și aruncă bucățelele în râpă.

— Proprietarul catârilor... Nu trebuie să fie prea departe și precis are ceva bani la el.

— Să ne răspândim, le porunci căpetenia. Trebuie să dăm de el.

Cuprins de frig și înspăimântat, Acha nu-și pierdu, totuși, cumpătul. În direcția sa nu venea decât un singur bandit. Egipteanul se târî într-o parte, agățându-se de o rădăcină. Șeful tâlharilor trecu pe lângă el fără să-l observe.

Acha sări în picioare și-i zdrobi ceafa cu o piatră mare. Omul căzu ca secerat cu fața în noroi.

— Acolo! urlă unul dintre tovarășii săi, care văzuse scena.

Punând mâna pe pumnalul celui doborât, Acha îl aruncă fulgerător, cu forță și cu precizie. Arma se înfipse în pieptul hoțului.

Ceilalți doi puseră mâna pe arcuri.

Acha nu mai avea altă soluție decât să fugă. O săgeată îi fluieră pe la ureche pe când cobora povârnișul către fundul râpei. Alergând din toate puterile, își puse în gând să ajungă la un pâlț de vegetație, format din tufișuri și mărăciniș, unde s-ar fi făcut nevăzut.

Încă o săgeată îl zgârie la pulpa stângă, dar reuși să se arunce în adăpostul său de moment. Zdrelit, cu mâinile însângerate, alergă spre o tufă deasă de mărăcini, căzu, se ridică, și-și continuă cursa nebunească.

Ajuns la capătul puterilor, aproape fără suflare, se prăbuși. Dacă urmăritorii îl ajungeau, n-ar mai fi avut putere să se lupte cu ei. Dar tăcerea învălui râpa, tulburată doar de croncănitul îndepărtat al unui cârd de corbi care plutea pe sub norii negri de ploaie.

Prevăzător, Acha rămase nemișcat până la căderea nopții. Apoi, se cățăără pe povârniș și se întoarse în locul în care își lăsase catârii, mergând pe marginea râpei.

Animalele sale dispăruseră. Nu se mai vedeau decât cadavrele celor doi bandiți.

Egipteanul nu avea decât niște răni superficiale, dar dureroase. Se spălă în apa unui izvor, își obloji zdreliturile cu câteva ierburi culese la întâmplare, se urcă în vârful unui stejar zdravăn și dormi întins pe două crengi groase aproape paralele.

Visă la un pat confortabil, în una dintre luxoasele vile pe care i le dăruise Șenar, în schimbul colaborării sale, la un bazin înconjurat de palmieri, la o cupă de vin rar și la o frumoasă cântăreață la lăută care-i fermeca auzul înainte de a-i oferi corpul.

O ploaie rece îl trezi înainte de revărsatul zorilor și-și reluu drumul spre nord.

Pierderea catârilor și a corespondenței îl obliga să-și schimbe deghizarea. Un poștaș fără scrisori și fără animale pentru transport ar fi devenit suspect și ar fi fost arestat. I-ar fi fost imposibil să se prezinte la următorul post de control și să intre în vreun sat.

Mergând prin păduri, evita patrulele, dar putea scăpa de urși, de lincși și de tâlharii care se refugiau și ei tot acolo? Apă era peste tot, de mâncare ar fi găsit mult mai greu. Cu puțin noroc, ar fi întins o cursă unui vânzător ambulant și i-ar fi luat locul.

Situația nu era deloc strălucită, dar nimic nu-l putea împiedica să ajungă la Hattușăș și să descopere adevărata putere a armatei hitite.

Capitolul 40

După o dimineată petrecută în șaua calului, pentru a conduce manevrele carelor de luptă, Uri-Teșub se spăla cu apă rece. Din ce în ce mai severă, instrucția dădea rezultate din ce în ce mai bune, dar încă nu-l mulțumea pe fiul împăratului. Armata hitită nu trebuia să dea nicio șansă trupelor egiptene și să nu aibă nicio ezitare în cursul diferitelor faze ale atacului.

Pe când se usca în bătaia vântului rece, aghiotantul său îl anunță că un negustor, venit de la Hattușăș, dorea să-l vadă pe generalul comandant.

— Să aștepte, spuse Uri-Teșub, o să-l primesc mâine în zori; negustorii sunt născuți pentru a se supune. Cum arată individul acela?

— După cum se arată, pare a fi o persoană importantă.

— O să aștepte, oricine ar fi. Du-l să doarmă în cortul cel mai puțin confortabil.

— Și dacă nu va fi mulțumit?

— Lasă-l să se plângă.

*

Hattușil și escorta sa făcuseră tot drumul într-un galop de-a dreptul nebunesc. Fratele împăratului nu mai lua în seamă nici guturaiul și nici febra sa, fiind obsedat de un singur lucru: să ajungă la cartierul general al lui Uri-Teșub înainte ca ireparabilul să aibă loc.

Când, în toiul nopții, putură zări tabăra armatei, aceasta părea absolut liniștită. Hattușil spuse gărzilor cine era și acestea îi deschiseră poarta masivă din lemn. Conduc de ofițerul însărcinat cu asigurarea securității comandantului, fratele împăratului fu primit în cortul lui Uri-Teșub.

Acesta se trezi într-o dispoziție extrem de proastă. Nu-i făcea nici cea mai mică plăcere să-l vadă pe Hattușil.

— Care este motivul acestei vizite neașteptate?

— Viața ta.

— Ce vrei să spui?

— S-a urzit un complot împotriva ta. Vor să te ucidă.

— Vorbești serios?

— M-am întors dintr-o călătorie foarte obositoare, am temperatură și singura mea dorință este să zac la pat... Crezi că aș fi alergat în graba asta dacă n-ar fi fost ceva extrem de serios?

— Cine vrea să mă ucidă?

— Știi că eu am legături strânse cu tagma negustorilor... Cât timp am lipsit, unul dintre reprezentanții acestora i-a mărturisit soției mele că un ticnit hotărâse să te ucidă pentru a evita războiul împotriva Egiptului și a-și păstra neatins profitul de pe urma afacerilor.

— Care-i numele lui?

— Habar n-am, dar am vrut să te pun în gardă fără să mai zăbovesc nicio clipă.

— Războiul acesta, ți-ar plăcea tare mult să-l eviți, ție ca și altora...

— Te înșeli, Uri-Teșub, cred că războiul este necesar. Datorită victoriei tale, creșterea imperiului nostru va continua. Dacă împăratul te numește în fruntea armatei, o face bazându-se pe calitățile tale de războinic și pe capacitatea ta de a conduce.

Vorbele lui Hattușil îl mișcă pe Uri-Teșub, dar fără a-i risipi neîncrederea în unchiul său. Fratele împăratului se pricepea de minune să se folosească de complimente.

Totuși, era, într-adevăr, un negustor care îi ceruse să-l primească în audiență. Dacă Uri-Teșub l-ar fi primit imediat, poate că n-ar mai fi existat pe lumea asta. Nu era decât un singur mod de a cunoaște adevărul și de a vedea dacă Hattușil spusese adevărul.

Negustorul petrecuse o noapte albă, repetându-și în minte, fără încetare, gestul pe care urma să-l comită. Trebuia să împlânte pumnalul în gâtul lui Uri-Teșub, pentru ca acesta să nu poată scoate niciun strigăt, după aceea, trebuia să iasă din cortul generalului comportându-se ca un om cât se poate de pașnic, după care urma să încalece liniștit și să iasă din tabără în trapul mărunț al calului. Abia după ce se afla în câmp liber, ar fi pornit în galop și, după un timp, ar fi sărit în șaua unui alt cal care aștepta ascuns într-o pădurice.

Riscul nu era deloc mic, dar negustorul îl ura pe Uri-Teșub. Cu un an înainte, nebunia aceasta războinică provocase moartea celor doi fii ai săi în cursul unor manevre smintite în cursul cărora douăzeci de băieți muriseră răpuși de oboseală. Când Putuhepa îi înfățișase acest plan, el se arătase entuziasmat la culme. Prea puțin îi păsa de averea pe care i-o promitea soția lui Hattușil. Chiar în cazul în care ar fi fost arestat și executat, era mulțumit că-și răzbunase fiii și ucisese un adevărat monstru.

În zori, aghiotantul lui Uri-Teșub veni să-l caute pe negustor și-l conduse în cortul generalului comandant. Negustorul trebuia să-și stăpânească emoția și să vorbească foarte convingător de prietenii săi care doreau să-l înlăture pe împărat și să-l ajute pe fiul său să pună mâna pe putere.

Aghiotantul îl percheziționă și nu găsi asupra lui nicio armă. Pumnalul scurt, cu două tășuri, era ascuns în inofensiva bonetă de lână pe care negustorii obișnuiau s-o poarte ca să-i apere de frigul iernii.

— Intrați, generalul vă așteaptă.

Întorcându-i spatele vizitatorului său, Uri-Teșub stătea aplecat deasupra unei hărți.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, generale.

— Pe scurt, ce vrei?

— Casta negustorilor este împărțită în două tabere. Unii vor neapărat pace, ceilalți nu. Eu fac parte dintre aceia care doresc cucerirea Egiptului.

— Spune mai departe.

Ocazia era minunată: Uri-Teșub nu se întorcea înspre el, ocupat să traseze cercuri mici pe harta din fața lui.

Negustorul își scoase boneta de pe cap, apucă mânerul micului pumnal și se apropie de militar fără a înceta să vorbească.

— Eu și cu prietenii mei suntem convinși că împăratul nu este în stare să ne ducă la victoria pe care o sperăm. Voi, în schimb, voi, războinic strălucit, voi... Să mori, să mori chiar acum, căci mi-ai ucis fiii!

Generalul se întoarse chiar în momentul în care negustorul lovea. Strângea și el în pumnul stâng mânerul unui pumnal. Lama negustorului se înfipse în gâtul victimei, cea a generalului în pieptul atacatorului său. Se prăbușiră morți, unul către celălalt, și căzură la pământ cu mâinile și picioarele încă zvâcnind.

Adevăratul Uri-Teșub ridică un colț al cortului. Ca să afle adevărul, fusese nevoie să sacrifice viața unui soldat oarecare, de aceeași statură cu el. Idiotul reacționase nepotrivit omorându-l pe negustor, pentru că generalul ar fi dorit să-l interogheze. Dar înțelesese destul din cele întâmplate ca să-și dea seama că Hattușil nu mințise.

Fratele împăratului, realist și prevăzător, se alătura, deci, scopurilor sale, cu speranța că Uri-Teșub, general victorios și viitor stăpân în Hatti, nu va fi un ingrat.

Hattușil se înșela amarnic.

*

Acha nu fusese nevoit să atace niciun negustor și nici vreun alt călător, pentru că dibuise o altă acoperire, mult mai bună: o tânără femeie cam de douăzeci de ani, văduvă și săracă. Soțul ei, soldat la Kadesh, murise înecat când unitatea sa traversa apele revărsate ale râului Orontes. Singură, fără copii, ea lucra până la istovire o bucată de pământ sterp și plin de bolovani.

Căzând fără puteri pe pragul căsuței sale, Acha îi povestise cum tâlharii îl jefuiseră de tot ce avea și cum reușise să scape cu viață, agățându-se de rădăcinile copacilor și de măracini. Ajuns în halul acela, o rugase din tot sufletul să-l adăpostească măcar pentru o noapte.

Pe când se spăla cu apă caldă, încălzită într-un lighean pus pe vatră, starea sufletească a țărăncuței se schimbase brusc. Timiditatea sa se transformase într-o dorință arzătoare de a mângâia acel corp de bărbat chipeș. Lipsită de iubire timp de mai multe luni, ea lepădase iute tot ce avea pe ea. Când femeia, cu corpul său plin de nuri îi încolăcise gâtul cu brațele și-și lipise sânii de spatele lui, egipteanul nu se lăsase prea mult rugat.

Timp de două zile, cei doi iubiți nici nu mai ieșiseră din casă. Țăranca era destul de nepricepută într-ale dragostei, dar compensa totul prin ardoare și generozitate; avea să fie una dintre rarele iubite de care Acha își amintea cu mare plăcere.

Afară, ploua fără întrerupere.

Acha și țăranca erau goi, încălzindu-se lângă vatră. Mâna diplomatului mângâia dealurile și văile de pe trupul tinerei femei care gemea de plăcere.

— Cine ești tu cu adevărat?

— Ți-am mai spus, un negustor prădat și acum sărac.

— Nu te cred.

— De ce?

— Pentru că ești prea rafinat, prea elegant. Gesturile și vorbele tale nu sunt ale unui negustor.

Acha își întipări asta în minte. Anii petrecuți în universitatea din Memphis și în birourile ministerului Afacerilor externe păreau să fi lăsat urme de neșters.

— Tu nu ești un hitit, nu ești deloc brutal. Când faci dragoste, te gândești și la ceea ce simte celălalt; soțul meu nu ținea decât la plăcerea lui. Cine ești?

— Îmi promiți că o să păstrezi secretul?

— Îți jur pe zeul furtunii!

Privirea tinerei femei strălucea de nerăbdare.

— Mi-e greu să-ți spun...

— Ai încredere în mine! Nu ți-am dat destule dovezi de dragoste?

El îi sărută sânii.

— Sunt fiul unui nobil sirian, începu Acha, și visez să mă înrolez în armata hitită. Dar tatăl meu nu mi-a dat voie, din cauza instrucției prea aspre. Am fugit de acasă și am vrut să văd cum este în Hatti, singur, fără escortă; am vrut să dovedesc că sunt curajos și că merit să fiu recrutat.

— Asta-i o adevărată nebunie! Militarii sunt niște animale setoase de sânge.

— Ard de dorința de a lupta împotriva egiptenilor. Dacă eu nu fac nimic, ei vor pune stăpânire pe pământurile mele și îmi vor lua toate bunurile.

Ea își rezemă capul pe pieptul lui.

— Urăsc războiul.

— Nu-i așa că nu mai poate fi evitat?

— Toată lumea este convinsă că va începe.

— Știi cumva locul în care fac instrucție soldații?
— Este secret.
— Ai observat, cumva, mișcări de trupe pe aici?
— Nu, este un colț de țară uitat de toți.
— Ai fi de acord să vii cu mine la Hattușaş?
— Eu, în capitală... N-am fost niciodată acolo!
— Asta-i o ocazie tocmai bună. Acolo, o să mă pot întâlni cu gradați și o să mă pot angaja.
— Renunță, te rog! Te ispitește moartea atât de mult?
— Dacă eu nu fac nimic, ținutul meu va fi distrus. Trebuie să luptăm împotriva răului, iar răul este Egiptul.
— E așa de departe capitala...
— În magazia din spate sunt o mulțime de oale de lut ars. Bărbatul tău este cel care le-a făcut?
— Era olar, înainte de a fi înrolat cu forța în armată.
— O să le vindem și o să locuim în Hattușaş. Se pare că, după ce-l vezi, orașul ăsta este de neuitat.
— Ogorul meu...
— E iarnă acum, se mai odihnește și pământul. Plecăm mâine.
Femeia se lungi pe jos, lângă vatră, și întinse brațele ca să-și cuprindă iubitul.

Capitolul 41

La Casa Vieții din Heliopolis, cea mai veche din țară, se muncea în ritmul obișnuit. Specialiștii în ritualuri verificau textele care urmau să fie folosite la celebrarea misterelor lui Osiris, magicienii oficiali ai statului se străduiau să anihileze destinul nefast și forțele periculoase ale răului, astrologii își definitivau previziunile pentru lunile următoare, vindecătorii pregăteau diferite leacuri. Ca amănunt surprinzător, biblioteca, în care se aflau mii de papyrusuri, inclusiv versiunea originală din *Textele Piramidelor și Ritualul de reîncarnare a Faraonului*, era închisă pentru public până a doua zi.

Înăuntru se afla un cititor de excepție, Ramses în persoană. Sosit încă de cu noaptea, suveranul se închisese între zidurile de piatră ale bibliotecii, printre dulapurile care conțineau tot ce era esențial în știința egipteană, referitor la cele vizibile ca și la cele invizibile. Ramses simțise nevoia să caute prin arhive ceva care i-ar fi oferit informații despre starea de sănătate a reginei Nefertari.

Marea soție regală se stingea văzând cu ochii. Nici medicul curții, nici Setau nu reușiseră să dibuie cauza răului. Regina-Mamă se gândea la un diagnostic îngrijorător: atacul din partea forțelor întunericului, împotriva cărora mijloacele obișnuite ale medicilor nu puteau face mare lucru. Acesta era motivul pentru care faraonul consulta arhivele, lucru pe care și alți suverani îl făcuseră înaintea sa.

După vreo zece ore de cercetare a documentele, el întrevăzu o soluție și plecă imediat la Pi-Ramses.

*

Nefertari prezidase întrunirea țeșătoarelor venite de la toate templele din Egipt și pusese la punct tot ceea ce era necesar pentru ca veșmintele rituale să fie gata până la următoarea revărsare a Nilului. Regina aduse ca ofrandă zeilor fâșii de stofă roșie, albă, verde și albastră și ieși din templu ajutată de două preotese. Acestea o conduseră până la lectica sa pentru a se întoarce la palat.

Doctorul Pariamakhu veni în grabă la căpătâiul mării soții regale și-i dădu să bea o poțiune întăritoare, fără a spera prea mult că va înlătura astfel oboseala generală care o doboră tot mai mult. Îndată ce Ramses intră în camera soției sale, medicul se făcu nevăzut.

Regele sărută fruntea și mâinile lui Nefertari.

— Sunt sleită de puteri.

— Ar trebuie să mai renunți la unele dintre obligațiile tale oficiale.

— Nu-i decât o slăbiciune care o să-mi treacă... Simt că, parcă, viața mi se scurge din trup, ca un firicel de apă, din ce în ce mai subțire.

— Tuya crede că nu este vorba despre o boală ca toate celelalte.

— Are dreptate.

— Cineva ne atacă și o face din umbră.

— Șalul meu... Șalul meu preferat! Un vrăjitor se folosește de el împotriva mea.

— Am ajuns și eu însumi la concluzia asta, așa că i-am dat dispoziții lui Serramanna să facă tot posibilul pentru a-l descoperi pe cel vinovat.

— Spune-i să se grăbească, Ramses, să se grăbească...

— Avem alte mijloace de luptă, Nefertari; dar trebuie să plecăm din Pi-Ramses chiar de mâine.

— Unde vrei să mă duci?

— Într-un loc unde să fii la adăpost de atacul dușmanului nostru invizibil.

*

Ramses petrecu câteva ore bune discutând cu Amenî. Purtătorul sandalelor și secretarul particular al Faraonului nu-i semnală niciun incident demn de luat în seamă printre problemele statului. Mereu alarmat la ideea unei absențe prelungite a suveranului, scribul se angajă să nu scape nimic din vedere pentru a evita orice stângăcie care ar fi dus la compromiterea bunului mers al treburilor țării. Ramses fu mulțumit să constate că Amenî urmărea fiecare dosar cu o atenție demnă de toată lauda și tria informațiile esențiale cu un simț ascuțit al priorităților.

Regele luă mai multe decizii și-i dădu în grijă lui Amenî urmărirea aplicării lor de către miniștrii săi. Cât despre Serramanna, activitatea lui fu apreciată, unul dintre lucrurile cele mai importante pe care le făcea era să supravegheze instruirea trupelor de elită încazarmate la Pi-Ramses.

Monarhul făcu o scurtă plimbare alături de Tuya, în grădina în care mamei sale îi plăcea să petreacă multe ore de reculegere și de meditație. Cu umerii acoperiți de o capă plisată, ea purta cercei de forma unei flori de lotus și un colier de ametiste care mai îndulceau expresia severă a feței sale.

— Plec în Sud, mamă, împreună cu Nefertari. Aici, este expusă unui prea mare pericol.

— Ai dreptate. Atât timp cât nu putem opri atacul demonului ascuns în umbră, este mult mai bine s-o duci de aici pe regină.

— Veghează, te rog, asupra bunului mers al regatului; în caz de nevoie, Amenî va face tot ce hotărăști tu.

— Ce se mai aude cu războiul care ne amenință?

— Totul este calm, atât de calm... Hitiții par să nu facă nimic. Muwattalis se mulțumește doar să scrie niște scrisori încâlcite și protocolare.

— Nu înseamnă, oare, că acolo sunt niște disensiuni interne? Muwattalis a eliminat mulți adversari până să pună mâna pe putere, așa că unele nemulțumiri încă mai există.

— Asta nu ne liniștește câtuși de puțin, aprecie Ramses; ce poate fi mai eficient decât un război pentru a face să înceteze discordia și a ajunge din nou la o unitate de vederi?

— În cazul acesta, hitiții se pregătesc pentru o ofensivă de mare amploare.

— Aș vrea eu să mă înșel... S-ar putea ca Muwattalis să se fi săturat de atâtea lupte și de sângele vărsat până acum.

— Nu judeca în manieră egipteană, fiul meu; fericirea, liniștea și pacea nu sunt niște valori hitite. Dacă împăratul nu este de acord cu politica de cuceriri și de expansiune, își va pierde tronul.

— Dacă atacul se declanșează, cumva, în lipsa mea, nu aștepta întoarcerea mea ca să ordoni armatei să plece la luptă.

Bărbia mică și pătrată a reginei-mamă se crispă.

— Niciun hitit nu va trece granița Deltei.

*

Templul zeiței Muth, „Mama”, adăpostea trei sute șaiszeci și cinci de statui ale zeiței-leoaică, Sekhmet, pentru a săvârși, în fiecare zi, ritualurile de liniștire a dimineții și alte trei sute șaiszeci și cinci pentru ritualurile serii. Acolo, cei mai mari medici ai regatului veneau să caute secretele bolii și ale vindecării.

Nefertari rosti cuvintele rituale care transformau furia ucigașă a leoaicei în energie creatoare; din violența sa astfel controlată se naștea capacitatea de a stăpâni elementele constitutive ale vieții. Cele șapte preotese ale zeiței Sekhmet intrară în comunicație cu spiritul reginei și aceasta, devenind ofrandă, făcea să țâșnească lumina în beznă atotputernică din capela în care trona temuta zeiță.

Marea preoteasă turnă apă pe capul leoaicei, sculptată în diorit, piatră dură și lucioasă. Lichidul se prelinse pe corpul zeiței și ajunse într-o cupă ținută de una dintre celelalte preotese.

Nefertari bău apa binefăcătoare, absorbi darul magic al lui Sekhmet a cărei formidabilă energie trebuia s-o ajute să lupte cu moleșea care i se strecurase în vine. Apoi, marea soție regală rămase singură în fața statuii leoaicei cu corp de femeie, timp de o zi și o noapte, în tăcere și în întuneric desăvârșit.

Când traversă Nilul, rezemându-se tandră de umărul lui Ramses, Nefertari se simți mai puțin slăbită decât în săptămânile din urmă.

Dragostea regelui pentru ea dădea naștere unei alte magii, la fel de eficace ca aceea a zeiței. Un car îi duse la „Sublima sublimelor”, templul în terase din spatele unei faleze, datorat reginei Faraon – Hatshepsut. În fața acestuia se afla o grădină în care cele mai de preț podoabe vegetale erau arborii de tămâie, aduși din țara Punt. Aici domnea zeița Hathor, suverană a stelelor, a frumuseții și a iubirii. Nu era ca o altă întruchipare a zeiței Sekhmet?

În una dintre clădirile templului se afla un centru de convalescență în care bolnavii se îmbăiau de mai multe ori pe zi și, câteodată, făceau și o cură de somn. Pe postamentele căzilor cu apă caldă se puteau vedea hieroglife care alungau bolile.

— O perioadă de odihnă îți este neapărat necesară, Nefertari.

— Îndatoririle mele de regină...

— Îndatorirea ta de căpătâi este să trăiești pentru ca perechea regală să fie și pe mai departe piatra de temelie a Egiptului. Cei care vor să ne doboare încearcă să ne despartă pentru ca, în felul acesta, să slăbească țara.

Grădina templului de la Deir-el-Bahri părea să facă parte dintr-o altă lume; frunzișul arborilor de tămâie strălucea sub razele blânde ale soarelui de iarnă. O rețea de canale îngropate la mică adâncime le asigura o irigare permanentă, reglabilă în funcție de căldura din atmosferă.

Nefertari trăia cu sentimentul că dragostea ei pentru Ramses creștea și mai mult, că se întindea ca un cer fără margini; iar privirea regelui îi dovedi că și el simțea la fel. Dar fericirea aceasta era plăpândă, atât de plăpândă...

— Să nu sacrifici Egiptul pentru mine, Ramses; dacă eu nu voi mai fi, s-o faci pe Iset cea frumoasă mare soție regală.

— Tu trăiești, Nefertari, și tu ești cea pe care o iubesc.

— Jură-mi, Ramses! Jură-mi că vei face totul numai în numele Egiptului. Lui i-ai închinat întreaga ta viață și nu unei ființe omenești, oricare ar fi aceea. De dăruirea aceasta a ta depinde existența unui popor și, mai mult, civilizația întemeiată de strămoșii noștri. Fără ea ce ar deveni lumea asta? Ar încăpea pe mâna hoardelor barbare, s-ar instala împărăția profitului și a nedreptății. Te iubesc cu toată ființa mea și în sufletul meu dragostea aceasta va domni până în ultima clipă; dar nu am dreptul să te țin legat de mine, pentru că tu ești Faraon.

Se așezară pe o bancă de piatră și Ramses o atrase pe Nefertari lângă el.

— Tu ești cea care îi vede pe Horus și pe Seth în aceeași ființă, îi reaminti el, folosind formula rituală care se aplica reginei începând de la prima dinastie. Prin privirea ta este posibil ca Faraon să existe, ca el să primească

lumina și s-o răspândească peste cele Două Țări unificate. Toate domniile celor dinaintea mea s-au adăpat de la Regula lui Maat, dar niciunul nu a semănat cu altul, pentru că ființele umane inventează mereu alte ciudățenii. Privirea ta este unică, Nefertari; Egiptul și Faraonul au nevoie de ea.

Într-un asemenea impas al vieții lor împreună, ea descoperea o nouă fațetă a dragostei lui.

— Căutând prin arhivele de la Casa Vieții din Heliopolis, am aflat care este mijlocul de apărare împotriva atacatorului invizibil. Prin dubla acțiune a lui Sekhmet și a lui Hathor, datorită odihnei de care vei avea parte în acest templu, energia ta nu va mai scădea. Dar nu este de-ajuns.

— Pleci înapoi la Pi-Ramses?

— Nu, Nefertari; există și un alt remediu, poate hotărâtor, pentru a te vindeca.

— Care?

— După cum se spune în arhive, există în Nubia o piatră aflată sub protecția zeiței Hathor, într-un loc îndepărtat, uitat de mai multe secole.

— Știi care este locul acela?

— Am să-l găsesc.

— Călătoria ta s-ar putea să fie lungă...

— Dată fiind iuțeala curentului, mă voi întoarce repede. Dacă am norocul să ajung destul de repede în locul acela, n-o să lipsesc prea mult.

— Hitiții...

— De guvernat, guvernează mama. În cazul unui atac, ea o să te înștiințeze și o să faceți împreună ceea ce trebuie.

Se îmbrățișară și rămaseră astfel mult timp, sub frunzișul arborilor de tămâie. Ei i-ar fi plăcut să-l mai rețină lângă ea, să-și petreacă restul zilelor alături de el, în liniștea și pacea templului.

Dar era marea soție regală, iar el, faraonul Egiptului.

Capitolul 42

Lita îl privi rugător pe magul Ofir.

— Trebuie să fac asta, copila mea.

— Nu, mă doare prea tare...

— Asta înseamnă că vraja este eficace. Trebuie să continuăm.

— Pielea mea...

— Sora regelui o să te oblojească, n-o să mai rămână nici urmă de arsuri.

Urmaşa lui Akhenaton îi întoarse magului spatele.

— Nu, nu mai vreau, nu mai pot îndura suferinţele astea!

Ofir o trase de păr fără milă.

— Gata, mofturoasă mică ce eşti! Dacă nu mă asculţi, te închid în pivniţă.

— Nu, te implor, nu face asta!

Fiindu-i frică de întuneric, mediumul blond se temea mai mult decât de orice de o asemenea pedeapsă.

— Vino la mine în laborator, dezveleşte-ţi pieptul şi stai întinsă pe spate.

Dolenta, sora lui Ramses, nu era de acord cu brutalitatea magului, dar îi dădea dreptate. Ultimele veşti pe care le primise de la curte erau excelente: Nefertari, suferind de o boală misterioasă şi nevindecabilă, plecase la Theba, unde fusese găzduită pe domeniul zeiţei Hathor, la Deir-el-Bahari.

Agonia ei scurtă avea să sfâşie de durere inima lui Ramses care s-ar fi stins şi el, doborât de tristeţe.

Pentru Şenar, calea spre dobândirea puterii ar fi fost larg deschisă.

*

Îndată după plecarea lui Ramses, Serramanna se duse la fiecare dintre cele patru cazărmi din Pi-Ramses şi le ceruse ofiţerilor superiori să intensifice ritmul pregătirilor. Mercenarii ceruseră imediat o creştere a soldei, aceasta provocând o revendicare identică din partea soldaţilor egipteni.

Confruntat cu o problemă care îl depăşea, sardul îi comunicase lui Ameni ceea ce se întâmplase şi acesta se adresase imediat reginei-mamă al cărei răspuns venise la fel de repede: soldaţii şi mercenarii ori se supuneau noilor ordine, ori ea îi înlocuia cu tineri recruţi. Dacă Serramanna se arăta mulţumit de progresele realizate în cursul manevrelor, Tuya poate că s-ar fi gândit să le acorde o primă specială.

Militarii fură de acord cu hotărârea reginei-mamă, iar sardul se putu ocupa de cealaltă misiune pe care o primise: să încerce să dea de urma vrăjitorului pentru care Rome furase şalul lui Nefertari. Ramses nu-i ascunsese niciuna dintre bănuielile sale care legau ciudata moarte a lui Rome de nu mai puţin ciudata boală a reginei.

Dacă blestematul acela de intendent ar mai fi fost în viață, fără îndoială că fostul pirat l-ar fi putut face să vorbească. Sigur, tortura era interzisă în Egipt, dar un atentat ocult la viața perechii regale nu era ceva care ieșea de sub incidența legilor obișnuite?

Rome murise și își luase cu el taina, într-un hău al demonilor, iar pista care ducea spre cel care comandase totul părea să se piardă. Dar dacă era vorba doar despre ceva întâmplător? Rome era foarte abil și mare flecar, poate că se folosisese de serviciile unui complice... sau ale unei femei.

Interogarea apropiatilor săi și a personalului pe care-l avea în subordine ar fi putut da rezultate, cu condiția să le pună întrebări cu o oarecare putere de convingere... Serramanna se duse glonț la Ameni. Voia să-l convingă pe scrib să adopte strategia sa.

*

Toți servitorii palatului fură chemați în cazarma din nordul orașului. Lenjerese, cameriste, machieuze, coafeze, bucătari, măturători, alți servitori și servitoare, fură adunați într-o sală de arme păzită de arcașii lui Serramanna care aveau fețele acoperite.

Când sardul își făcu apariția, cu cască și cu platoșă, înghețară cu toții.

— Noi furturi au fost comise la palat, le spuse el. Știm că autorul lor este un complice al intendentului Rome, individul ăsta josnic și demn de dispreț pe care cerul l-a pedepsit. O să vă interoghez separat, unul câte unul; dacă nu aflu adevărul, o să fiți cu toții deportați în oaza Khargheh și, acolo, cel vinovat va vorbi neapărat.

Serramanna făcuse multe eforturi pentru a-l convinge pe Ameni să-l lase să se folosească de o minciună și de amenințări lipsite de orice bază legală. S-ar fi putut ca nu se știe care dintre servitori să fi contestat metodele sardului și să se fi adresat unui tribunal care l-ar fi condamnat pe Serramanna.

Înfățișarea impunătoare a șefului gărzii personale a regelui, tonul său autoritar, atmosfera îngrijorătoare a locului respectiv descurajară pe oricine ar fi dorit să protesteze.

Serramanna fu norocos: a treia femeie intrată în camera în care avea loc interogatoriul se arătă a fi mai vorbăreață.

— Eu am ca sarcină să schimb florile ofilite cu buchete proaspăt tăiate, spuse ea. Îl uram pe Rome ăsta.

— Din ce cauză?

— M-a forțat să mă culc cu el. Dacă l-aș fi refuzat, m-ar fi dat afară din serviciu.

— Dacă l-ai fi reclamat, ar fi fost el dat afară.

— Se spune asta, se spune asta, dar... de altfel, Rome mi-a promis o mică avere dacă l-aș fi luat de bărbat.

— Cum s-o fi îmbogățit?

— Nu voia să spună prea multe, dar, în pat, am reușit să-l trag de limbă.

— Ce ți-a mărturisit?

— Că vindea un obiect rar la prețul greutateii lui în aur.

— De unde intenționa să facă rost de acest obiect?

— Urma să-l obțină datorită unei angajate, o lenjereasă care înlocuia pe altcineva.

— Și ce obiect era acela?

— Nu știu. Dar ce pot să spun este că grăsanul de Rome nu mi-a dat nimic niciodată, nici măcar o amuletă! Pentru că v-am spus toate astea, o să-mi dați și mie ceva?

*

„O lenjereasă care înlocuia pe alta”... Serramanna se duse la Ameni care ceru să i se aducă tabelul cu servitorii care lucrau în acea săptămână în care fusese furat șalul reginei.

Văzură că o anume Nany lucrase înlocuind o lenjereasă, sub supravegherea uneia dintre cameristele reginei. Aceasta din urmă îi spuse sardului cum arăta femeia și confirmă că ea ar fi putut să aibă acces la apartamentele private ale Maiestății Sale, luând, astfel, parte la furtul șalului.

Camerista mai menționează și adresa pe care i-o dăduse Nany atunci când fusese angajată.

— Interogheaz-o, îi spuse Ameni lui Serramanna, dar să nu fii brutal și să respecti legea.

— Asta și aveam de gând, afirmă sardul cu toată seriozitatea.

*

O bătrână moțăia în pragul casei sale, în cartierul de est al capitalei. Serramanna o atinse ușor pe umăr.

— Trezește-te, bunico.

Ea deschise un ochi și, cu mâna înțepenită de reumatism, alungă o muscă.

— Cine mai ești și tu?

— Serramanna, șeful gărzii personale a regelui.

— Am auzit vorbindu-se despre tine... Nu cumva ai fost pirat cândva?

— Oamenii nu se schimbă niciodată, bunico. Am rămas la fel de crud cum eram altădată, mai ales când mă minte cineva.

— De ce te-aș minți eu?

— Pentru că am să-ți pun niște întrebări.

— Este un păcat să trăncănești.

— Depinde de împrejurări. Astăzi, este obligatoriu să trăncănești.

— Vezi-ți de drum, piratule; la vârsta mea, nu mă mai poate obliga nimeni să fac ce nu vreau.

— Ești bunica lui Nany?

— De unde știi că sunt?

— Pentru că ea locuiește aici.

— E plecată.

— Când avea norocul să fie angajată ca lenjereasă la palat, de ce ar fi putut fugi?

— Eu n-am spus că a fugit, ci doar că a plecat.

— Unde este acum?

— Nici prin cap nu-mi trece.

— Îți aduc aminte că nu-mi plac minciunile.

— Ai lovi o femeie bătrână, piratule?

— Pentru a-l salva pe Ramses, da.

Ea își ridică privirile îngrijorate spre Serramanna.

— Nu înțeleg... Faraonul este, cumva, în pericol?

— Nepoata ta este o hoată, poate și o criminală. Dacă taci în continuare, vei fi complice cu ea.

— Cum ar putea fi amestecată Nany într-un complot împotriva Faraonului?

— Este, și am dovada.

Musca veni din nou s-o sâcăie pe bătrână; dintr-o lovitură cu palma, Serramanna o strivi.

— Moartea este o bucurie, piratule, când ea înseamnă o ușurare după o prea mare suferință. Aveam un soț bun și un fiu la fel de bun, dar acesta din urmă a făcut prostia să se însoare cu o femeie îngrozitoare și a avut cu ea o fiică de asemenea îngrozitoare. Soțul meu a murit, fiul meu a divorțat și am

rămas eu singură să-i cresc plodul acela blestemat... Ore întregi am educat-o, am hrănit-o, am învățat-o cum să se poarte și tu îmi vorbești despre o hoată și despre o criminală!

Bunica răsuflă adânc. Serramanna tăcu, sperând că bătrâna va merge până la capăt cu confidențele. Dacă ar fi tăcut, el n-ar mai fi avut ce face și ar fi plecat.

— Nany a plecat la Memphis. Ea mi-a spus, cu orgoliu și dispreț, că va putea să fie cândva în stare să locuiască într-o vilă frumoasă, în spatele școlii de medicină, în timp ce eu, eu voi muri în cocioaba asta.

*

Serramanna îi prezentă lui Ameni rezultatul obținut în cercetările sale.

— Dacă ai tratat-o rău pe biata bătrână, va face plângere împotriva ta.

— Oamenii mei pot depune mărturie: nici n-am atins-o.

— Ce propui?

— Ea mi-a făcut o descriere precisă a lui Nany, care corespunde cu cea a cameristei din serviciul reginei. Îndată ce o voi vedea, o voi recunoaște.

— Cum o s-o găsești?

— Controlând în Memphis fiecare vilă din cartierul în care locuiește.

— Și dacă bătrâna te-a mințit pentru a o apăra pe Nany.

— E un risc pe care trebuie să-l accept.

— Memphis nu este așa de departe, dar prezența ta în Pi-Ramses este indispensabilă.

— O recunoști chiar tu, Ameni: Memphis nu este departe. Presupune că pun mâna pe această Nany și că ea mă conduce la magul acela: nu crezi că Ramses ar fi mulțumit?

— „Mulțumit” ar fi puțin spus.

— Atunci, dă-mi dezlegare să trec la treabă.

Capitolul 43

Uluți, Acha împreună cu iubita sa, descoperiră Hattușaş.

Hattușaş, capitala imperiului hitit, consacrată cultului războiului şi forţei. Accesul prin cele trei porţi ale oraşului – cea a Regelui, cea a Sfinxului şi cea a Leilor – fiind interzis negustorilor, cei doi pătrunseră în oraş prin una dintre cele două porţi ale oraşului de jos, păzită de soldaţi înarmaţi cu lănci.

Acha le arată tuturor vasele sale de lut şi chiar îl îndemnă pe unul dintre paznici să-i cumpere unul, la un preţ mai avantajos. Infanteristul îl refuză dându-i o lovitură cu coada lăncii, după care îi porunci s-o ia din loc. Perechea de îndrăgostiţi porni, fără să se grăbească, înspre cartierul meşteşugarilor şi al micilor comercianţi.

Piscurile golaşe, terasele de pietre aşezate una peste alta, blocurile enorme folosite pentru templul zeului furtunii... Țăranca era tot atât de captivată de ce vedea ca şi iubitul său. Dar Acha era scârbit de lipsa de farmec şi de eleganţă a acestei arhitecturi rudimentare, dominată de o reţea de fortificaţii care făceau ca această capitală din munţii sălbatici ai Anatoliei să fie inexpugnabilă. Pacea şi dragostea de viaţă nu se aşternea asupra acestui loc în care violenţa parcă ţâşnea din fiecare piatră.

Egipteanul caută în zadar, cu privirea, grădini, arbori, oglinzi de apă, şi se cutremură, sub şfichiuirea crivăţului.

Constata acum cât de mult semăna ţara sa cu un adevărat paradis.

De mai multe ori, el şi însoţitoarea sa se lipiră în grabă de zidurile din cărămizi pentru a lăsa drum liber câte unei patrule. Cine nu se dădea în lături la timp, femeie, bătrân sau copil, era îmbrâncit, de fapt trântit la pământ, de unităţile de infanterişti care se deplasau în pas alergător.

Armată se putea vedea peste tot. La fiecare colţ de stradă erau soldaţi care făceau de pază.

Acha îi arată unul dintre vasele sale unui angrosist de unelte gospodăreşti. Aşa cum se cădea în ţara hitiţilor, femeia rămăsese în urma lui şi păstra tăcerea.

— Lucru bine făcut, aprecie angrosistul. Câte faci într-o săptămână?

— Am un mic stoc pe care l-am făcut la ţară. Mi-ar plăcea să mă instalez aici.

— Ai unde sta?

— Încă nu.

— Eu închiriez camere în oraşul de jos; îţi iau toate vasele în schimbul chiriei pe o lună. O să ai timp să-ţi organizezi un atelier al tău.

— Ne-am înțeles, dacă mai adaugi și trei bucăți de cositor.

— Da' știi să faci afaceri!

— Trebuie să cumpăr de mâncare.

— Gata, batem palma.

Acha și iubita sa se instalară într-o cocioabă umedă, prost aerisită, având pe jos pământ bătătorit.

— Era mai bine în casa mea, îi mărturisi țărancă. Cel puțin, ne era cald.

— N-o să rămânem mult timp aici. Ia o bucată de cositor și du-te să cumperi niște cuverturi și ceva de mâncare.

— Și tu, unde te duci?

— Nu-ți face griji, o să mă întorc până se înnoptează.

Cunoscând la perfecție limba hitită, Acha putu să stea de vorbă cu negustorii care îi arătară drumul spre o tavernă renumită, la poalele unui turn de pază. Plin de fum din cauza lămpilor cu ulei, localul era frecventat de negustori și de meșteșugari.

Acha intră în vorbă cu doi bărbați bărboși și guralivi care vindeau piese separate pentru carele de luptă. Tâmplari de meserie fiind, renunțaseră să mai facă scaune și mese pentru a se apuca de această afacere mult mai rentabilă.

— Ce oraș grozav, se minună Acha; nu-mi închipuiam că poate fi așa de mare.

— Vii pentru prima oară aici, amice?

— Da, dar aș vrea să-mi deschid un atelier.

— Ei, atunci lucrează pentru armată! Dacă nu, o să mănânci te miri ce și o să bei doar apă.

— Colegii mei mi-au spus că războiul se pregătea...

Tâmplarii izbucniră în hohote de râs.

— Tu le afli ultimul pe toate! La Hattuș, lucrul ăsta nu mai este un secret pentru nimeni. De când Uri-Teșub, fiul împăratului, a fost numit general comandant al armatei, manevrele se desfășoară fără încetare. Și se vorbește că trupele noastre de asalt nici n-o să mai aibă nevoie să facă popas... De data asta, Egiptul e terminat.

— Cu atât mai bine!

— Asta se mai poate discuta, cel puțin printre negustori. Hattușil, fratele împăratului, nu era un susținător al războiului, dar s-a lăsat convins până la urmă și acum îl sprijină în toate privințele pe Uri-Teșub. Pentru noi, rentează grozav, ba chiar am început să facem și ceva avere! În ritmul în

care se produce acum, Hatti își va tripla numărul carelor de luptă. O să fie mai multe decât oameni care să le conducă!

Acha își bău stacana plină cu un vin gros și se prefăcu că se îmbătase.

— Trăiască războiul! Hatti o să halească Egiptul dintr-o înghițitură... Și noi, noi o să ne veselim și-o să petrecem!

— O să trebuiască, totuși, să mai ai puțină răbdare, amice, căci împăratul nu pare chiar atât de grăbit să pornească la atac.

— Aha... Da' ce mai așteaptă?

— Noi nu putem cunoaște secretele palatului! Dacă tu vrei să le afli, întreabă-l pe căpitanul Kenzor.

Cei doi tâmplari râseră cu poftă de propria lor glumă.

— Cine este Kenzor ăsta?

— Ofițerul de legătură dintre generalul comandant și împărat... Și, mai ales, un crai de prima mână, te rog să ne crezi pe cuvânt! Când vine și rămâne în Hattușas, fetele tinere sunt în mare pericol. Este ofițerul cel mai cunoscut din țară.

— Trăiască războiul și trăiască femeile!

Continuă să pălăvrăgească despre farmecele feminine și despre bordelurile din capitală. Găsind că Acha era foarte simpatic, cei doi tâmplari plătiră și ce consumase el.

*

Acha schimbă în fiecare seară taverna. Legă peste tot prietenii, discutând despre lucruri deșuchete și pomeni de mai multe ori numele căpitanului Kenzor.

În cele din urmă, se alege cu o informație prețioasă: ofițerul de legătură era așteptat să se întoarcă la Hattușas.

Obținând informații de la acest ofițer superior, putea câștiga mult timp. Trebuia să dea de el, să găsească o posibilitate de a intra în vorbă și să-i facă o propunere pe care n-ar fi putut s-o refuze... Îi veni o idee.

Acha se întoarse acasă, aducând cu el o rochie, o mantie și o pereche de încălțări.

Iubita lui se minună.

— Pentru mine sunt toate astea?

— Mai există vreo altă femeie în viața mea?

— Trebuie să fi fost tare scumpe!

— M-am târguit.

Ea vru să le încerce.

— Nu, nu acum!

— Dar când?

— Într-o seară mai deosebită în cursul căreia o să te admir la o petrecere. Lasă-mi timp ca s-o pun la cale.

— Cum vrei.

Îi sări de gât și-l sărută cu patimă.

— Să știi că ești foarte frumoasă și atunci când ești goală...

*

Pe măsură ce corabia înainta spre sud, Setau părea să întinerească. Strângând-o la piept pe Lotus, el redescoperea cu uimire peisajele Nubiei, scăldate într-o lumină atât de limpede încât Nilul părea un fluviu ceresc, de un albastru strălucitor.

Cu toporișca pe care o purta mereu asupra sa, Setau tăia un baston bifurcat la capăt, cu gândul de a prinde câteva cobre cărora să le extragă veninul și să-l păstreze într-o mică ploscă din piele. Cu sânii goi și șoldurile abia acoperite de o pânză scurtă pe care vântul o flutura mereu, frumoasa Lotus sorbea cu lăcomie aerul înmiresmat al țării sale natale.

Ramses însuși stătea la cârma corăbiei. Experimentat, echipajul făcea toate manevrele cu rapiditate și precizie.

La ora prânzului, căpitanul îl înlocui pe rege. În cabina din mijlocul ambarcațiunii, Ramses, Setau și Lotus mâncau carne de vită uscată, salată cu mirodenii și rădăcini de papirus îndulcite, amestecate cu ceapă dulce.

— Ești un prieten adevărat, Maiestate, recunosc Setau; ne-ai făcut un cadou minunat luându-ne cu tine în călătoria asta.

— Aveam nevoie de priceperea ta și a lui Lotus.

— Pentru că noi suntem izolați în laboratorul nostru de la palat, zvonuri cam neplăcute ne ajung la urechi. Se apropie, într-adevăr, războiul?

— Mă tem că da.

— Nu este cam periculos să pleci din Pi-Ramses în vremurile astea tulburi?

— Cel mai important este s-o salvez pe Nefertari.

— Eu nu am fost la fel de strălucit ca doctorul Pariamakhu, se plânse Setau.

— În Nubia există un leac miraculos, nu-i așa? se interesă Lotus.

— După cum spun arhivele de la Casa Vieții, așa este; o piatră creată de zeița Hathor, într-un loc pierdut în deșert.

— Ceva indicații, Maiestate?

— Ceva foarte vag: „În inima Nubiei, într-un golfuleț cu nisip ca aurul, unde muntele se desparte și se unește.”

— Un golfuleț... deci, foarte aproape de Nil!

— Trebuie să ne grăbim, le spuse Ramses. Prin puterea lui Sekhmet și datorită îngrijirii specialiștilor de la templul din Deir-el-Bahari, energia nu va dispărea cu totul din corpul lui Nefertari. Dar acțiunea forțelor întunericului n-a fost înlăturată. Speranța noastră stă în piatra aceasta.

Lotus privi cu admirație depărtările.

— Ținutul acesta vă iubește așa cum îl iubiți și voi, Maiestate. Vorbiți-i și vă va vorbi și el.

Un pelican trecu în zbor pe deasupra corăbiei regale. Minunata pasăre, cu aripi larg deschise, nu era ea, oare, una dintre încarnările lui Osiris, cel care a învins moartea?

Capitolul 44

Căpitanul Kenzor băuse peste măsură.

Trei zile de permisie în capitală însemnau un bun prilej pentru a uita de rigorile vieții militare și a se bucura din plin de vin și de femei. Înalt de statură, mustăcios, cu vocea răgușită, le trata cu dispreț pe fete și le considera bune doar ca să-i ofere lui plăceri.

Când vinul îi încețoșa creierul, Kenzor avea un chef nebun să facă dragoste. Așa se făcea că, în seara aceea, din cauza unui vin bun, simțea o nevoie imperioasă de senzații tari. Ieșind din tavernă, se clătină câteva clipe, după care o porni înspre un bordel.

Căpitanul nu simțea deloc gerul mușcător. Spera să găsească vreo fecioară de care să se bucure cum făcea de obicei. Faptul că ar fi deflorat-o era cât se poate de distractiv.

Un bărbat se apropie de el și i se adresă respectuos.

— Aș putea să vă spun ceva, căpitane?

— Ce vrei?

— V-aș propune o adevărată minunăție, răspunse Acha.
Kenzor rânji.

— Ce vrei să-mi vinzi?

— O fecioară numai bună.

În privirile căpitanului Kenzor licări o luminiță.

— Cât vrei?

— Zece bucăți de cositor de cea mai bună calitate.

— E mult!

— E marfă de prima mână.

— O vreau imediat.

— Vă stă la dispoziție.

— N-am la mine decât cinci bucăți de cositor.

— O să-mi plățiți mâine dimineață.

— Ai încredere în mine?

— În afară de cea de astă-seară, mai am și alte fete să vă ofer.

— Da' știu că ești un tip pe cinste... Hai, la treabă, mă grăbesc.

Kenzor era atât de întărit încât cei doi bărbați o porniră cu pas grăbit.

Pe străduțele adormite ale orașului de jos nu se vedea nici țipenie de om.

Acha bătu la ușa unei căsuțe sărăcăcioase.

Frumos pieptănată, țărâna se îmbrăcase cu hainele noi pe care i le cumpărase Acha. Bine dispus, căpitanul Kenzor o studie din priviri.

— Ce crezi, negustorule? Nu ai impresia că e cam bătrână ca să mai fie fecioară?

Atacându-l cu forță și prin surprindere, Acha îl împinse pe Kenzor până când îl lipi cu spatele de un perete; pe jumătate înăbușit, ofițerul aproape că-și pierduse cunoștința. Egipteanul profită de starea lui ca să-i smulgă de la brâu sabia scurtă, proptindu-i vârful în ceafa hititului.

— Cine... cine ești tu? bolborosi Kenzor.

— Tu, tu ești ofițer de legătură între armată și palat. Ori îmi răspunzi la întrebările pe care o să ți le pun, ori te ucid chiar acum.

Hititul încercă să se elibereze din strânsoare, dar vârful sabiei îi creșă pielea și făcu să țâșnească sângele. Băutura îl făcuse pe căpitan să-și piardă bună parte din forță, așa că nu se putea opune atacatorului său.

Speriată, femeia se ghemuise într-un colț al încăperii.

— Când o să se pornească atacul împotriva Egiptului, îl întrebă Acha, și de ce hitiții construiesc atâtea care de luptă?

Kenzor se strâmbă. Se vedea bine că omul deținea deja multe informații importante.

— Atacul... Secret militar.

— Dacă taci, o să duci secretul acesta cu tine, în mormânt.

— N-o să îndrăznești...

— Te înșeli, Kenzor. N-aș sta nicio clipă la îndoială înainte de a te ucide și o să omor atâția ofițeri câți va trebui ca să aflu adevărul.

Vârful sabiei se înfipse și mai mult, făcându-i pe ofițer să scoată un strigăt de durere. Speriată, femeia își întoarse privirile spre perete.

— Data atacului, numai împăratul o cunoaște... Eu unul, nu sunt informat.

— Dar tu știi motivul pentru care armata hitită va avea nevoie de un număr atât de mare de care de luptă.

Din cauza durerii din ceafă și amețit de băutură, căpitanul Kenzor nu reuși decât să îngameze câteva cuvinte, ca și cum ar fi vorbit doar pentru sine.

Acha avea auzul suficient de ascuțit ca să le înțeleagă și nu mai avu nevoie să-l pună să repete grozăvia pe care o spusese.

— Ești de-a dreptul nebun, îi spuse el, turbat de furie, lui Kenzor.

— Nu, ăsta-i adevărul...

— Imposibil!

— Este purul adevăr.

Acha era uluit. Tocmai obținuse o informație de o importanță capitală, o informație care putea schimba soarta lumii.

Cu un gest precis și hotărât, egipteanul înfipse adânc vârful sabiei în ceafa căpitanului Kenzor care își dădu sufletul în clipa următoare.

— Întoarce-te, îi porunci Acha femeii.

— Nu, lasă-mă, pleacă!

Cu sabia ridicată, el se apropie de iubita lui.

— Îmi pare rău, frumoasa mea, nu pot să te mai las în viață.

— N-am văzut și n-am auzit nimic!

— Ești sigură că nu te înșeli?

— Mormăia ceva acolo, dar n-am înțeles nimic, îți jur!

Femeia îngenunche.

— Nu mă omorî, te rog frumos! O să-ți fiu de folos, ca să poți ieși din oraș!

Acha ezită câteva clipe. Țăranca nu se înșelase. Porțile orașului fiind închise pe timpul nopții, trebuia să aștepte ivirea zorilor pentru a putea ieși împreună cu așa-zisa soție. Datorită ei, putea trece neobservat și ar fi putut s-o omoare la prima ocazie.

Acha se așează lângă cadavrul hititului. Nu putea să doarmă și nu se gândea decât la felul în care urma să pornească, în cea mai mare grabă, către Egipt ca să profite de ceea ce descoperise.

*

Iarna nubiană, după ce trecea răcoarea zorilor, era încântătoare. Pe malul râpos, Ramses zărise un leu împreună cu femelele sale. Un cârd de maimuțe, cocoțate în vârful palmierilor, salutaseră trecerea corăbiei regale cu țipetele lor ascuțite.

La una dintre escale, oamenii dintr-un sat aduseseră în dar suveranului și suitei sale banane sălbatice și lapte; cu ocazia acestei petreceri improvizate, Ramses stătuse de vorbă cu căpetenia tribului, un vrăjitor bătrân cu părul alb al celor nouăzeci de ani ai săi de viață liniștită, preocupat doar de grija pentru oamenii săi.

Când bătrânul vru să îngenuncheze în fața sa, Ramses îl opri luându-l de braț.

— Bătrânețea mea este binecuvântată... Zeii mi-au îngăduit să-l văd pe Faraon! Nu este de datoria mea să mă plec în fața lui și să-i arăt cel mai adânc respect?

— Eu ar trebui să aduc un omagiu înțelepciunii tale.

— Eu nu sunt decât un simplu vrăjitor de la țară!

— Oricine a respectat toată viața Regula lui Maat este mai demn de respect decât un fals înțelept, mincinos și nedrept.

— Nu ești, mărite Faraon, stăpân peste cele Două Țări și peste Nubia? Cât despre mine, eu nu domnesc decât peste câteva familii.

— Am, totuși, nevoie de memoria ta.

Faraonul se așează împreună cu vrăjitorul sub palmierul care-i servea bătrânului drept umbrelă, atunci când soarele devenea prea arzător.

— Memoria mea... Este plină de cer albastru, de jocuri ale copiilor, de zâmbete ale femeilor, de salturile gazelor și de leacuri făcătoare de bine. De toate acestea, mărite Faraon, ești răspunzător acum! Dacă nu ai fi existat, amintirile mele n-ar fi existat nici ele, iar generațiile viitoare n-ar da naștere decât unor ființe fără suflet.

— Îți amintești de un loc binecuvântat în care zeița iubirii a creat o piatră miraculoasă, un loc pierdut în inima Nubiei?

Cu bastonul de trestie pe care-l ținea în mână, vrăjitorul desenă pe nisip un fel de hartă.

— Tatăl tatălui meu adusese o piatră ca aceea în satul meu. Când o atingeau, femeile își recăpătau sănătatea. Din nefericire, nomazii au luat-o cu ei.

— De unde provenea piatra asta?

Trestia se opri într-un punct anume, pe cursul Nilului.

— De la locul acesta misterios, de acolo de unde începe provincia Kuș.

— Ce-ți dorești pentru satul tău?

— Nimic altceva decât ce este acum. Dar nu cumva este o cerință prea mare? Apără-ne, mărite Faraon, și păstrează neatinsă Nubia.

— Nubia a vorbit prin vocea ta și eu am auzit-o.

*

Corabia regală ieși din provincia Ouauat și intră în provincia Kuș în care, datorită intervențiilor repetate ale lui Seti și ale lui Ramses, domnea o pace pe care o respectau de-acum și triburile, gata mereu să se lupte între ele, dar potolite prin prezența autoritară a soldaților Faraonului.

De aici începea un ținut sălbatic și plin de măreție căruia doar Nilul îi asigura supraviețuirea. De o parte și de cealaltă a fluviului, fâșia de pământ cultivată era îngustă, dar palmieri de toate speciile ofereau umbră cultivatorilor care luptau împotriva deșertului.

Îndată după aceea, urmau falezele.

Ramses avu senzația că Nilul respingea orice formă a prezenței omului și că natura se închidea în ea însăși, într-un spațiu imens.

Parfumul îmbietor al mimozelor mai atenua această impresie de sfârșit al lumii.

Două lanțuri muntoase, cu ondulații aproape paralele, înaintau către fluviu, despărțite de o vâlcea plină de nisip. La poalele povârnișurilor de gresie, pâlcuri de acacia înflorite. „Un golfuleț cu nisip ca de aur, acolo unde muntele se desparte și se unește...”

Ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, ca și cum s-ar fi smuls dintr-o vrajă care prea mult timp îi încetoșase vederea, Ramses recunoscă în sfârșit locul. Cum de nu visase la el mai devreme?

— Să tragem la mal, porunci el. Aici este, nu poate fi decât aici...

Complet goală, Lotus se aruncă în apele fluviului și înotă până la mal. Cu trupul scânteind de picături argintii, ea alergă, cu sprinteneala unei gazele, până la un nubian care dormea la umbra copacilor. Îl trezi, îl întreabă ceva, alergă din nou în direcția muntelui, culese de pe jos o bucățică de piatră și se întoarse pe corabie.

Ramses rămăsese cu ochii ațintiți asupra falezei.

Abu Simbel... Era chiar Abu Simbel, îngemănarea puterii cu magia, locul în care hotărâse să construiască mai multe temple, domeniul lui Hathor pe care-l uitase și-l pierduse din vedere.

Setau o ajută pe Lotus să urce la bord. Ea ținea în mână dreaptă o bucată de gresie.

— Este chiar piatra magică a zeiței. Dar, astăzi, nimeni nu mai știe să se folosească de puterea ei tămăduitoare.

Capitolul 45

O rază subțire de lumină pătrunse prin fereastra îngustă a casei umede și reci. Bocănitul pașilor unei patrule o trezi pe țărancă; ea tresări văzând cadavrul căpitanului.

— E acolo... E tot acolo!

— Trezește-te din visul tău urât, o sfătui Acha; ofițerul ăsta n-o să poată depune mărturie împotriva noastră.

— Dar eu, eu n-am făcut nimic!

— Tu ești nevasta mea. Dacă mă prind, o să fii executată la fel ca și mine.

Femeia se îndreptă către Acha și, cu pumnii strânși, începu să-l lovească în piept.

— Astă-noapte, spuse bărbatul, m-am gândit la toate.

Ea se opri, derutată. În privirea plină de răceală a iubitului său își văzu condamnarea la moarte.

— Nu, tu nu ai dreptul...

— M-am gândit, spuse el din nou. Ori te ucid acum, ori mă ajută.

— Să te ajut... dar cum aş putea...?

— Sunt egiptean.

Hitita privi spre Acha ca și cum ar fi văzut o creatură de pe altă lume.

— Sunt egiptean și trebuie să mă întorc cât mai repede în țara mea. Dacă nu voi reuși să fac asta, vreau ca tu să treci granița și să-l previi pe cel în slujba căruia mă aflu.

— De ce aș înfrunta o asemenea primejdie?

— În schimbul unei vieți mai bune. Datorită acestei tăblițe pe care ți-o voi da, o să ai la dispoziție o locuință într-o vilă, o servitoare și o să primești o rentă pe viață. Stăpânul meu o să aibă grijă de tine.

Nici în visele sale cele mai nebunești, biata femeie nu se așteptase la un asemenea noroc.

— Ne-am înțeles.

— O să ieșim fiecare pe câte o poartă a orașului, o instrui Acha.

— Și dacă tu ajungi înaintea mea în Egipt? se îngrijoră ea.

— Fă ce ți-am spus și nu te mai îngriji de nimic altceva.

Acha așternu pe o tăbliță subțire din lemn un text scurt în scriere hieratică, o formă prescurtată a scrierii în hieroglifice, și i-o dădu iubitei sale.

Când o sărută, ea nu mai avu curajul să-l respingă.

— O să ne revedem la Pi-Ramses, îi promise bărbatul.

*

Când Acha ajunsese la zidurile orașului de jos, se amestecă într-un șir de negustori care, la fel ca și el, voiau să iasă din capitală.

Peste tot, soldați nervoși.

Era imposibil s-o mai ia pe un alt drum, din cauza unui șir de arcași care-i împărțeau pe civili în mai multe grupulețe și îi obligau să se supună unei percheziții amănunțite.

Oamenii erau verificați, era îmbulzeală, toată lumea se plângea de această harababură, catării și măgarii răgeau, dar toată învâlmășeala aceasta nu-i impresiona cu nimic pe soldații care păzeau poarta.

— Ce se întâmplă aici? îl întreabă Acha pe unul dintre negustori.

— Nu este voie să se intre în oraș și la fel de greu este de ieșit... Este căutat un ofițer care a dispărut.

— Și cu ce suntem noi vinovați?

— Un ofițer hitit nu dispare așa, cu una cu două. Probabil că a fost atacat, adică ucis... Este, fără îndoială, o ceartă de la palat. Acum caută vinovatul.

— Au vreo bănuială?

— Cu siguranță, este vreun alt militar... Tot o urmare a scandalului dintre fiul și fratele împăratului. Până la urmă unul dintre ei tot o să-l elimine pe celălalt.

— Dar văd că santinelele percheziționează pe toată lumea...

— Vor să fie siguri că asasinul, un soldat înarmat, nu va încerca să iasă din oraș deghizat în negustor.

Auzind toate acestea, Acha se mai liniște.

Percheziția dura mult și era foarte amănunțită. Un bărbat de vreo treizeci de ani fusese trântit la pământ; prietenii lui protestară, afirmând că omul vindea țesături și nu făcuse parte niciodată din armată. Negustorul fu lăsat în libertate.

Veni și rândul lui Acha.

Un militar cu o figură colțuroasă îi puse mâna pe umăr.

— Tu cine ești?

— Un olar.

— De ce vrei să pleci din oraș?

— Mă duc să aduc un transport de vase de la mine de la țară.

Un soldat se asigură că meșterul nu avea arme asupra lui.

— Pot să plec?

Militarul făcu un gest scârbit.

La câțiva metri de Acha era poarta capitalei hitite, libertatea, drumul spre Egipt...

— O clipă.

Cineva rostise aceste cuvinte, în stânga lui Acha.

Un bărbat de statură mijlocie, cu priviri iscoditoare, cu o figură de dihor împodobită de o bărbuță tunsă ascuțit. Era îmbrăcat cu o mantie de lână roșie, cu dungi negre.

— Arestați-l pe omul acesta, le ordonă el santinelelor.

Un ofițer îl privi de sus.

— Eu sunt acela care dă ordine aici.

— Numele meu este Raia, spuse personajul cu barbișon. Fac parte din poliția palatului.

— Ce crimă a făcut negustorul ăsta?

— Nu este nici hitit, nici olar. Este egiptean, se numește Acha și are o funcție importantă la curtea lui Ramses.

Datorită forței curentului și construcției corăbiei sale, Ramses parcurse în două zile cele trei sute de kilometri care despărteau Abu Simbel de Elephantine, capătul Egiptului și orașul său cel mai sudic. Încă două zile fură necesare ca să ajungă la Theba. Marinarii făcuseră dovada măiestriei lor extraordinare, ca și cum fiecare dintre ei ar fi fost pătruns de gravitatea situației.

În timpul călătoriei, Setau și Lotus nu încetaseră să lucreze cu mostre din piatra zeiței, o gresie de o calitate neobișnuită. Apropiindu-se de debarcaderul din Karnak, ei nu-și ascuseră dezamăgirea.

— Nu înțeleg felul în care se comportă această piatră, mărturisi Setau. Proprietățile sale sunt anormale, ea rezistă la acțiunea acizilor, capătă culori uimitoare și pare să posede o energie pe care nu reușesc s-o măsur. Cum s-o tratăm pe regină, dacă nu cunoaștem formula după care acest remediu va face parte dintr-un compus și dozajul exact pentru a putea fi folosită?

Sosirea regelui fu o surpriză pentru personalul templului și tulbură protocolul. Grăbit, Ramses se duse direct la principalul laborator din Karnak, împreună cu Setau și cu Lotus care le comunicară chimiștilor și farmaciștilor de acolo rezultatele experiențelor pe care le făcuseră ei.

Munca de cercetare începu sub supravegherea regelui. Datorită documentelor din biblioteca științifică, referitoare la Nubia, experții stabiliră o listă de substanțe potrivite pentru o combinație cu piatra zeiței de la Abu Simbel, astfel încât să alunge demonii care rodeau sângele unei ființe, provocându-i moartea prin epuizare fizică.

Mai rămânea să se aleagă cele mai bune ingrediente și să se stabilească dozajul substanțelor: ar fi fost nevoie de câteva luni pentru a se ajunge la un asemenea rezultat. Navre, șeful laboratorului, nu-și ascunse nedumerirea.

— Așezați toate substanțele pe o masă de piatră și lăsați-mă singur, ceru Ramses.

Regele se concentrează și luă în mână bagheta pentru găsit apa, cu care tatăl său și el însuși descoperiseră de multe ori apă în plin deșert.

Ramses trecu bagheta pe deasupra fiecărei substanțe și, când ea se manifesta printr-un tremur, dădea la o parte substanța respectivă. După ce verifică alegerea printr-o nouă trecere a baghetei, suveranul stabili după aceeași metodă dozajele necesare.

Clei de acacia, chimen, suc de fructe tocate de sicomor, de colochintă, pulbere de aramă și din piatra zeiței fură componentele formulei.

*

Machiată cu desăvârșită măiestrie, Nefertari era surâzătoare și veselă. Când Ramses veni spre ea, regina citea celebrul roman al lui Sinuhe, într-o versiune deosebită aparținând unui scrib al curții. Ea răsuci la loc papirusul, se ridică și se ghemui în brațele regelui. Îmbrățișarea lor fu lungă și pătimașă, însoțită de cântecul pupezelor și al privighetorilor, înmiresmată de parfumul arborilor de tămâie.

— Am găsit piatra zeiței, spuse Ramses, și laboratorul din Karnak a pregătit un medicament.

— Va fi eficace?

— M-am folosit de bagheta cu care tatăl meu descoperea izvoarele și am reconstituit o formulă de mult timp uitată.

— Descrie-mi locul în care se află zeița nubiană.

— Un golfuleț cu nisipul ca de aur, două faleze care se unesc... Abu Simbel de care uitasem. Abu Simbel, unde m-am hotărât să celebrez pentru totdeauna dragostea noastră.

Căldura corpului plin de forță al lui Ramses readucea viața, puțin câte puțin, în corpul care începuse s-o piardă.

— Un maestru și o echipă de cioplitori în piatră pleacă încă de astăzi la Abu Simbel, continuă regele. Falezele acelea vor deveni două temple, de nedespărțit pe vecie, așa cum suntem noi, tu și eu.

— O să văd și eu minunea aceasta?

— Da, sigur că o s-o vezi!

— Fie ca voia Faraonului să se îplinească.

— Dacă nu ar fi astfel, aș mai fiu eu demn să domnesc?

Ramses și Nefertari traversară Nilul îndreptându-se spre Karnak. Ei împliniră amândoi ritualurile cuvenite în sanctuarul zeului Amon, apoi regina se rugă singură în capela zeiței Sekhmet al cărei surâs de piatră parcă exprima acum mulțumire.

Faraonul îi dădu el însuși mării soții regale cupa cu singurul leac capabil să învingă răul magic de care ea fusese cuprinsă.

Licoarea era călduță și îndulcită.

Cuprinsă de amețală, Nefertari se culcă și închise ochii. Ramses rămase la căpătâiul ei, luptând alături de ea, în noaptea aceea fără de sfârșit în cursul căreia piatra zeiței se străduia să-l alunge pe demonul care sorbea sângele reginei.

Capitolul 46

Cu părul vâlvoi, palid la față, cu glasul întretăiat, Amenî se bâlbâia încercând să dea cât mai multe explicații.

— Liniștește-te, îl îndemnă regina-mamă Tuya.

— Războiul, Maiestate, suntem în război!

— Nu am primit niciun document oficial.

— Generalii parcă și-au ieșit din minți, cazarmile sunt în fierbere, ordine care se bat cap în cap se aud din toate direcțiile.

— Din ce s-a iscat toată zăpăceala asta?

— Nu știu, Maiestate, dar nu mai pot să țin sub control situația... Militarii nu mă mai ascultă!

Tuya îl chemă pe cel care răspundea de ritualuri și două coafeze ale palatului. Pentru a scoate în evidență caracterul sacru al funcției sale, ei îi împodobiră fața cu o perucă asemănătoare cu capul unui vultur ale cărui aripi coborau oblic de la mijlocul frunții către umeri. Femela vulturului era simbolul mamei grijulii prin excelență, Tuya apărând astfel ca protectoare a celor Două Țări.

La încheieturile mâinilor și la gleznele picioarelor, avea brățări de aur; la gât, un colier cu șapte rânduri de pietre semiprețioase. În rochia sa lungă din plisat, strânsă în talie de un corset cu pliuri largi, ea reprezenta autoritatea supremă.

— Vino cu mine la cazarma din Nord, îi ceru ea lui Amenî.

— Nu vă duceți acolo, Maiestate! Așteptați să se potolească toată zăpăceala asta.

— Răul și haosul nu dispar niciodată de la sine. Hai, să ne grăbim.

În întregul oraș nu erau decât vacarm și discuții. Unii afirmău că hitiții se apropiău de Delta, alții descriău deja luptele, alții chiar se pregăteau să se refugieze spre sud.

Poarta cazarmii din nord nu mai era păzită. Carul care-i transporta pe Amenî și pe regina-mamă pătrunse în curtea largă în care nu mai exista nicio urmă de disciplină.

Căi se opriră în mijlocul aceluia spațiu larg.

Un ofițer de la unitățile de care o observă pe regina-mamă, îi anunță pe camarazii săi care începură să-i cheme pe soldați. În mai puțin de zece minute, sute de oameni se adunaseră ca să asculte ce avea să le spună Tuya.

Tuya, micuță de statură și plăpândă, în mijlocul acestor vlăjgani înarmați care ar fi putut s-a calce în picioare în numai câteva clipe... Amenii tremura, considerând sinucigașă intervenția reginei-mamă. Ea ar fi trebuit să rămână la palat, sub protecția gărzilor de elită. Poate că vorbele ei calme ar fi reușit să mai scadă puțin tensiunea, cu condiția ca Tuya să se arate a fi diplomată.

Se făcu, în sfârșit, tăcere.

Regina-mamă privi cu o expresie disprețuitoare în jurul ei.

— Nu văd aici decât niște nevolnici și niște lași, declară ea cu o voce aspră care răsună în auzul lui Amenii ca un trăsnet. Imbecili și fricoși care nu mai sunt în stare să-și apere țara pentru că dau crezare primului zvon apărut de nu se știe unde.

Amenii închise ochii. Nici Tuya, nici el însuși n-ar fi scăpat din mâinile soldaților dacă aceștia s-ar fi înfuriat.

— De ce ne certați așa, Maiestate? întrebă un locotenent de la care.

— A descrie realitatea înseamnă a vă certa? Comportarea voastră este ridicolă și demnă de dispreț, iar ofițerii sunt de condamnat mai mult decât oamenii de trupă. Cine ar putea lua vreo hotărâre în privința angajării noastre în războiul contra hitiților, dacă nu Faraonul și, în absența sa, eu însămi?

Tăcerea deveni mai apăsătoare. Ceea ce spunea în clipele acelea regina-mamă nu era un zvon și se referea la destinul întregii națiuni.

— N-am primit nicio declarație de război din partea împăratului din Hatti, afirmă ea.

Urale puternice salutară aceste cuvinte; Tuya nu mințise niciodată. Soldații erau bucuroși.

Rămânând nemișcată în carul său, regina-mamă dădea de înțeles celor prezenți că mai are ceva de spus. Se făcu din nou tăcere.

— Nu pot să pretind că pacea va fi durabilă și eu însămi sunt convinsă că hitiții nu au în minte altceva decât o confruntare nemiloasă. Sfârșitul ei va depinde de eforturile voastre. Când Ramses va fi din nou în capitala sa, și el se va întoarce cât de curând, vreau ca el să fie mândru de armata sa și încrezător în posibilitățile ei de a-l înfrânge pe dușman.

Regina-mamă fu aclamată.

Ameni redeschise ochii, fermecat și el de puterea de convingere pe care o avusese văduva lui Seti.

Carul se mișcă din loc, soldații se risipiră, scandând numele reginei-mamă.

— Ne întoarcem la palat, Maiestate?

— Nu, Amenii. Am impresia că muncitorii de la turnătorie au încetat lucrul.

Secretarul particular al regelui își coborî privirile.

La îndemnul Tuyei, în fabrica de arme din Pi-Ramses lucrul reîncepu și ajunse curând la ritmul normal, producând lănci, arcuri, vârfuri de săgeți, platoșe, săbii, harnașamente și piese componente pentru carele de luptă. Nimeni nu se mai îndoia de apropierea unui război, dar apăruse o cerință nouă; armata să aibă la dispoziție un armament mai bun decât cel al hitiților.

Regina-mamă vizită cazărmile și discută nu numai cu ofițerii, ci și cu simpli soldați; și nu uită să meargă și la atelierul în care se montau carele de luptă, încurajându-i și pe meșterii de acolo.

Capitala nu mai lua în seamă frica și descoperise gustul pentru luptă.

*

Cât era de fină această mână elegantă cu degete lungi și delicate, aproape ireale, pe care Ramses le sărută unul câte unul după ce le strânse în palmele sale, ca și cum n-ar fi vrut să le dea drumul niciodată. Nu era nicio parte a trupului soției sale care să nu-i inspire dragoste; zeii care puseseră pe umerii lui Ramses cea mai grea dintre poveri îi oferiseră, însă, și una dintre cele mai frumoase femei care puteau exista.

— Cum te simți în dimineața asta?

— Mai bine, mult mai bine... Simt că sângele îmi circulă din nou prin vine.

— Ai avea chef de o plimbare la țară?

— Da, chiar mă gândeam la așa ceva.

Ramses alese doi dintre caii săi mai bătrâni, animale foarte blânde pe care le înhămă la car cu mâna lui. Ei o porniră la drum, cu pași înceți, pe drumurile de pe malul apusean al Nilului, de-a lungul canalelor de irigații.

Privirile lui Nefertari erau încântate să vadă palmierii viguroși precum și verdeța care reapărea pe câmpuri. Luând energie de la forțele pământului, ea desăvârșea, prin propria ei voință, alungarea răului care o sleise de puteri. Când Nefertari coborî din car și o porni pe jos, pe malul Nilului, cu

pletele în vânt, Ramses înțelese că piatra zeiței o salvase pe marea soție regală și că ea va putea vedea cândva cele două temple de la Abu Simbel, înălțate pentru a aminti de dragostea lor nemuritoare.

*

Blonda Lita o privi cu un zâmbet trist pe Dolenta, sora lui Ramses, care dădea la o parte compresa cu miere, clei uscat de acacia și colochintă măcinată. Urmele arsurii aproape că dispăruseră.

— Mă doare, se plânse descendenta lui Akhenaton.

— Rănile tale se vindecă.

— Nu minți, Dolenta... N-o să dispară niciodată.

— Te înșeli, tratamentul nostru este foarte bun.

— Cere-i lui Ofir să înceteze cu experiența asta... Nu mai pot suporta!

— Datorită sacrificiului tău, noi o să-i învingem pe Nefertari și pe Ramses; ai curaj încă puțin și strădania ta va lua sfârșit.

Lita renunță s-o mai convingă pe sora lui Ramses, fanatică la fel ca magul libian. În ciuda amabilității sale aparente, Dolenta nu trăia decât ca să se răzbune. În toată ființa ei, ura era mai puternică decât orice alt sentiment.

— O să merg până la capăt, promise tânăra care servea drept medium.

— Eram sigură că așa o să faci! Odihnește-te până vine Ofir ca să te ia în laborator. Nany o să-ți aducă de mâncare.

Nany, singura servitoare pe care o lăsau să intre în cameră la Lita, era ultima șansă a acesteia. Când servitoarea aduse un blid cu un piure de smochine, alături de câteva bucăți de friptură de vită, mediumul se agăță de cordonul rochiei sale.

— Ajută-mă, Nany!

— Ce vrei?

— Să scap de aici, să fug!

Servitoarea strâmbă din nas.

— E foarte periculos.

— Lasă deschisă ușa care dă înspre stradă.

— O să-mi pierd slujba.

— Ajută-mă, te rog din suflet!

— Cât îmi dai?

Lita minți.

— Oamenii mei au mult aur... O să fiu darnică.

- Ofir este răzbunător.
- Adepții lui Aton o să ne apere, pe amândouă.
- Vreau o vilă și o turmă de vaci cu lapte.
- O să le ai.

Lacomă din fire, Nany storsese deja o răsplată frumoasă atunci când îi adusese magului șalul lui Nefertari; dar ceea ce îi promitea Lita depășea așteptările ei.

- Când vrei să pleci?
- La căderea nopții.
- O să văd ce pot face.
- Trebuie să reușești! Averea ta depinde de asta, Nany.
- Într-adevăr, riscul este foarte mare... Mai vreau și douăzeci de bucăți de stofă de cea mai bună calitate.
- Ai cuvântul meu că o să le ai.

Încă de dimineață, Lita era obsedată de o viziune: o femeie de o frumusețe sublimă, surâzătoare, fericită, mergând de-a lungul Nilului și întinzând mâna către un bărbat înalt și bine făcut.

Mediumul știa că vrăjile lui Ofir dăduseră greș și că libianul o chinuia degeaba.

*

Serramanna și oamenii săi cercetau cartierul care se întindea în spatele școlii de medicină și-i luau la întrebări pe toți locuitorii. Sardul le arăta tuturor un desen făcut după figura lui Nany și-i amenința cu cele mai grozave pedepse dacă-l mințeau. Era o precauție inutilă, căci doar văzându-l pe uriaș oamenii începeau să turuie vrute și nevrute, dar, din păcate, nimic din spusele lor nu prezenta vreun interes.

Dar fostul pirat era încăpățânat și, datorită flerului său, simțea că prada sa nu putea fi prea departe. Când în fața lui fu adus un vânzător ambulant de pâinițe rotunde, Serramanna simți un gol în stomac și o încordare a tuturor nervilor, semn că se apropia momentul decisiv.

Sardul îi arată omului desenul.

- O cunoști pe fata asta?
- Am văzut-o prin cartier... Este servitoare. Nu-i pe aici de mult timp.
- În ce vilă lucrează?
- În una dintre cele mari, în apropiere de puțurile vechi.

O sută de polițiști înconjurară de îndată casele suspecte; nimeni nu putea scăpa dintr-un asemenea năvod.

Magul vinovat de încercarea de omor asupra reginei Egiptului nu-i putea scăpa lui Serramanna.

Capitolul 47

Soarele cobora spre asfințit.

Lita nu mai avea prea mult timp la dispoziție ca să fugă, înainte ca magul Ofir s-o închidă în laboratorul său. De ce întârzia atât de mult Nany?

Figura unei femei frumoase, fericită și strălucitoare, continua să rămână în mintea mediumului... Așa arăta regina Egiptului. Lita se simțea datoră față de ea, o datorie de care trebuia să se achite înainte de a-și redobândi libertatea.

Tânăra femeie blondă se mișcă fără să facă niciun zgomot prin casa cufundată în tăcere; Ofir, conform obiceiului său, citea din documentele sale cu formule de vrăji. Obosită, Dolenta dormea.

Lita ridică încet capacul unui cufăr din lemn în care se găsea ultima fâșie din șalul reginei Nefertari. După încă două sau trei ședințe, ar fi fost complet ars. Lita încercă să-l deșire, dar împletitura era prea strânsă și ea nu avea forță suficientă.

Se auzi un zgomot în bucătărie.

Lita ascunse bucata de stofă într-o mânecă a rochiei sale; simți imediat cum parcă îi ardea pielea.

— Tu ești, Nany?

— Ești pregătită?

— Sunt... vin într-o clipă.

— Grăbește-te.

Lita apropie bucata rămasă din șal de flacăra unei lămpi cu ulei.

Se auzi un sfârâit, urmat de o ultimă dâră de fum negru care desăvârși încetarea cântecului sortit să înlătore protecția magică a perechii regale.

— Ce frumos este, ce frumos este!

Lita ridică brațele spre cer, mulțumindu-i lui Aton care urma să-i ofere o nouă viață.

— Să plecăm, o îndemnă Nany care furase toate plăcile de aramă pe care le putuse găsi prin casă.

Cele două femei alergară către ușa din spatele casei, prin care se putea ajunge într-o străduță.

Nany se izbi de Ofir, nemișcat, cu brațele încrucișate pe piept.

— Unde te duci?

Nany se dădu înapoi. În spatele ei se afla Lita, înspăimântată.

— Lita... Ce face ea împreună cu tine?

— Este... este bolnavă rău, răspunse Nany.

— Încercați, cumva, să fugiți?

— Ea, Lita, m-a obligat să vin cu ea...

— Ce ți-a spus, Nany?

— Nimic, absolut nimic!

— Minți, fato!

Degetele lui Ofir se încleștară pe gâtul servitoarei. O strânsesă atât de tare că protestele ei rămaseră undeva în fundul gâtului, iar respirația i se opri. Nany se zbatu, încercând în zadar să scape, dar nu reuși să se elibereze din strânsoare. Cu ochii holbați, ea muri sufocată și se prăbuși pe pardoseală, în fața magului care îndepărtă cadavrul cu o lovitură de picior.

— Lita... ce ai pățit, copila mea?

Lângă o lampă cu ulei, Ofir zări resturile unei bucăți de stofă, transformate în cenușă.

— Lita! Ce nebunie ai putut face?

Magul apucă mânerul unui cuțit cu care se tăia carnea.

— Ai îndrăznit să distrugi șalul lui Nefertari, ai îndrăznit să distrugi munca mea!

Tânăra încercă să fugă. Se lovi de o lampă cu ulei și-și pierdu echilibrul; iute ca o adevărată pasăre de pradă, magul se repezi spre ea și o înșfăcă de păr.

— M-ai trădat, Lita; nu mai pot avea încredere în tine. Măine o să mă trădezi din nou.

— Ești un monstru!

— Păcat... Erai un medium excelent.

În genunchi în fața lui, Lita îl imploră.

— Aton creează viața și alungă moartea, el...

— Puțin îmi pasă de Aton, proastă mică. Din cauza ta, planul meu a dat greș.

Cu o mână sigură, Ofir îi reteză Litei beregata.

Cu părul despletit și cu fața descompusă de groază, Dolenta dădu buzna în cameră.

— E plin de polițiști pe stradă... Oh, Lita! Lita...

— Și-a ieșit din minți și m-a atacat cu un cuțit, îi explică Ofir; am fost nevoit să mă apăr și am omorât-o fără să vreau. Polițiști, zici?

— I-am auzit de la fereastra camerei mele.

— Hai să plecăm din casa asta.

Ofir o trase pe Dolenta după el către o trapă ascunsă sub o rogojină. Dădea înspre un coridor care își avea ieșirea într-un depozit. De-acum, nici Lita, nici Nany nu mai puteau trăncăni.

*

— Nu mai rămâne decât o singură vilă, îi spuse lui Serramanna un polițist; am bătut, dar nu răspunde nimeni.

— Spargem ușa.

— Este ilegal!

— Caz de forță majoră.

— Ar trebui să-l anunțăm pe proprietar și să-i cerem permisiunea.

— Permiseunea, sunt eu!

Serramanna pierdu nu mai puțin de o oră ca să procedeze după lege, conform cerințelor poliției din Memphis. În sfârșit, patru bărbați zdraveni sfărâmară zăvoarele și forțară intrarea în vilă.

Sardul fu primul care intră în casă. Descoperi trupurile fără viață, întâi al tinerei femei blonde, apoi pe acela al servitoarei Nany.

— Un adevărat măcel, șopti, șocat, un polițist.

— Două crime comise cu sânge rece, remarcă sardul. Percheziționați peste tot.

Examinarea laboratorului dovedi că era chiar bârlogul magului. Deși ajunsese prea târziu, o descoperire mărunță îl mai liniști pe Serramanna: resturile de stofă arsă, fără nicio îndoială erau din șalul reginei.

*

Ramses și Nefertari își făcură intrarea într-o capitală preocupată, mai puțin zâmbitoare ca înainte. Atmosfera purta amprenta disciplinei militare, producția de arme și de care devenea scopul celei mai mari părți a populației. Legănat cândva de plăcerea de a trăi, orașul se transformase într-o mașină de război trepidantă și îngrijorată.

Perechea regală se duse în grabă la Tuya, care studia un raport asupra turnătoriei.

— Hitiții au declanșat în mod oficial ostilitățile?

— Nu, fiul meu, dar sunt sigură că tăcerea asta a lor nu ascunde nimic bun. Nefertari... Te-ai făcut bine?

— Boala aceea nu mai este decât un vis urât.

— Perioada asta în care v-am ținut locul m-a obosit peste măsură... Nu mai am putere să domnesc peste o țară așa de mare. Mergeți și vorbiți curții și armatei, ele au nevoie de îmbărbătare din partea voastră.

Ramses discută timp îndelungat cu Amenî, apoi îl primi pe Serramanna, care se întorsese de la Memphis. Ceea ce află părea să îndepărteze pentru totdeauna amenințarea descântecului care pusese în pericol perechea regală; suveranul îi ceru, totuși, sardului să-și continue cercetările și să-l găsească pe adevăratul proprietar al sinistrei vile. Și cine era tânăra femeie blondă, ucisă cu atâta cruzime?

Faraonul avea alte griji. Pe biroul său se adunau mesaje alarmiste venite din Canaan și Amurru; comandanții fortărețelor egiptene nu semnalau niciun incident serios, dar auziseră zvonuri insistente despre mari manevre ale armatei hitite.

Din nefericire, Acha nu expediasă niciun raport, chiar și laconic, care l-ar fi ajutat pe Ramses să vadă mai clar realitatea. De locul confruntării directe cu hitiții depindea rezultatul conflictului. În lipsa unor informații precise, regele ezita între întărirea liniilor sale de apărare și o atitudine ofensivă care l-ar fi făcut să dea lupta mai la nord. În acest ultim caz, el trebuia să fie acela care prelua inițiativa; dar trebuia să se supună instinctului și să-și ia orbește un asemenea risc.

Prezența în capitală a perechii regale insufla încredere și energie forțelor armate, de la general la soldatul de rând. Așa cum ieșise învingător asupra unui dușman invizibil, Ramses nu putea triumfa și în confruntarea cu barbarii hitiți? Văzând cum se adună armele noi, militarii erau conștienți de potențialul lor și se temeau mai puțin de ciocnirea frontală cu inamicul. În prezența luptătorilor de elită de pe care, Ramses încercase el însuși mai

multe care de luptă, ușoare, lesne de manevrat și rapide. Datorită priceperii tâmplarilor, multe detalii tehnice fuseseră îmbunătățite. Armele defensive, ca scuturile și platoșele, făceau și ele obiectul atenției suveranului, căci ele erau menite să salveze o sumedenie de vieți.

Reluându-și numeroasele sale preocupări, regina liniștise curtea. Cei care o considerau pe Nefertari deja îngropată nu conteneau s-o felicite pentru curajul ei și s-o asigure că dacă rezistase în fața unei încercări atât de grele acesta era o garanție a longevității.

Bârfele și trâncăneala o lăsau indiferentă pe marea soție regală; ea era preocupată de producția pe scară largă a hainelor pentru soldați și punea ordine într-o mulțime de detalii legate de bunăstarea economică a țării, bazându-se pe rapoartele extrem de precise ale lui Amenî.

*

Șenar îl salută pe rege.

— Te-ai mai îngrășat, băgă de seamă Ramses.

— Asta nu-i din cauza lipsei de activitate, protestă ministrul Afacerilor externe; nu prea pot să mă prefac neliniștit. Larma asta a înarmării, mulțimea de soldați prezentă la tot pasul... Așa arată, de fapt, Egiptul?

— Hitiții nu vor întârzia să ne atace, Șenar.

— Probabil că ai dreptate, dar ministerul meu nu dispune de niciun fapt concret pentru a fi cuprins de spaimă. Nu primești în continuare scrisori amabile de la Muwattalis?

— Niște momeli.

— Dacă putem menține pacea, mii de vieți vor fi cruțate.

— Crezi tu că nu este și pentru mine un scop la fel de important?

— Moderația și prudența nu sunt cele mai bune sfătuitoare?

— Ai recomanda pasivitatea, Șenar?

— Sigur că nu, dar mă îngrijorează o posibilă inițiativă periculoasă din partea unui general avid de glorie.

— Liniștește-te, dragă frate, îmi țin bine în mână armata; niciun incident de felul acesta nu va avea loc.

— Sunt fericit să te aud spunând aceasta.

— Ești mulțumit de serviciile lui Meba, noul tău adjunct?

— Este atât de fericit că a căpătat un post în minister încât se comportă ca un începător ascultător și conștiincios. Nu regret că l-am scos din lânzezeala

sa; trebuie, câteodată, să acorzi o șansă unui bun profesionist. Generozitatea nu este, oare, cea mai frumoasă dintre virtuți?

Capitolul 48

Șenar se închise în biroul său împreună cu Meba. Distinsul său adjunct avusese grijă să aducă unele papirusuri, pentru a crea impresia că era o ședință obișnuită de lucru.

— M-am întâlnit cu regele, anunță Șenar; el încă mai are ezitări în privința deciziilor pe care trebuie să le ia, din cauza lipsei unor informații credibile.

— Excelent, aprecie Meba.

Șenar nu putea recunoaște în fața complicelui său că tăcerea lui Acha îl surprindea; de ce tânărul diplomat nu-i dădea raportul despre activitatea sa, esențială pentru a grăbi prăbușirea lui Ramses? Fără îndoială, i se întâmplase ceva rău. Din cauza acestei tăceri neliniștitoare, Șenar nu avea nici el puncte de reper.

— Care-i situația, Meba?

— Rețeaua noastră de spionaj a primit ordin să nu mai aibă nicio inițiativă și să se pună la adăpost. Altfel spus, se apropie ceasul hotărâtor. Orice ar întreprinde faraonul, nu mai are nicio șansă de victorie.

— Ce te face să crezi asta?

— Forța hitiților va ajunge la nivelul său maxim, sunt convins. Fiecare oră care se scurge ne apropie de puterea supremă. N-ar trebui să profităm de perioada aceasta pentru a lărgi relațiile tale de prietenie în diferitele organe ale administrației?

— Blestematul ăla de Amenî își vâra nasul peste tot.... Trebuie să fim mult mai prudenți.

— Te gândești, cumva, la o soluție... radicală?

— Prea devreme, Meba. Mânia fratelui meu ar fi îngrozitoare.

— Nu uita sfatul meu: săptămânile trec repede și va trebui să fiți pregătit să domniți, cu acordul prietenilor noștri hitiți.

— Aștept momentul acesta de mult timp... Fii liniștit, o să fiu pregătit.

*

Dezorientată, Dolenta îl urmase pe magul Ofir. Moartea îngrozitoare a blondei Lita, poliția, fuga aceea disperată... Nu mai putea să gândească, nu mai știa încotro s-o apuce. Când Ofir îi ceruse să se dea drept soția lui și să continue lupta pentru restaurarea religiei lui Aton, zeul unic, Dolenta acceptase cu multă bucurie.

Cei doi preținși soți evitaseră să treacă prin portul din Memphis, aflat sub controlul poliției, și cumpăraseră un catâr. Îmbrăcați ca niște simpli țărani, Ofir, care își răsese barba, și sora lui Ramses, renunțând la machiaj, plecaseră înspre sud. Spionul știa că vor fi căutați la nord de Memphis și în zona de frontieră; aveau puține șanse să scape de barajele instalate pe drumuri și de poliția fluvială, cu excepția adoptării unei soluții neprevăzute.

N-ar fi fost mai bine să ceară găzduire la partizanii fanatici ai lui Akhenaton, regele eretic, mulți dintre ei regrupați în Egiptul de Mijloc, lângă capitala sa, orașul soarelui¹⁰, lăsată în părăsire? Ofir nu regreta că organizase o comedie care, în prezent, se dovedea a fi foarte utilă. Făcând-o pe Dolenta să creadă că singura sa rațiune de a trăi era dragostea pentru zeul unic, Ofir își păstra o aliată necondiționată și beneficia de un adăpost sigur, în mijlocul unui cerc de iluminați, până când hitiții ar fi ocupat Egiptul.

Din fericire, înainte de a dispărea, Ofir primise un mesaj care-l făcuse pe Meba să fie atât de încrezător în viitor: planul pus la cale de Muwattalis era pe cale de a se realiza. Nu mai rămânea decât să aștepte confruntarea finală.

Îndată după ce se anunța moartea lui Ramses, Șenar le-ar fi înlăturat pe Nefertari și pe Tuya, apoi ar fi urcat pe tron ca să-i întâmpine în mod demn pe hitiți. Șenar nu știa că Muwattalis nu obișnuia să împartă puterea cu nimeni altcineva. Fratele mai mare al lui Ramses nu avea să fie decât un faraon temporar, iar cele Două Țări urmau să devină grânarul hitiților.

Mai relaxat acum, Ofir se bucura de frumusețea tihnită a câmpiilor egiptene.

*

Date fiind rangul și funcția sa, Acha nu fusese închis în unul din beciurile întunecoase și umede din orașul de jos, unde durata medie de viață nu trecea de un an, ci într-o închisoare din blocuri de piatră, din orașul de sus, rezervată prizonierilor mai deosebiți. Hrana era destul de proastă și

așternuturile nu prea curate, dar tânărul diplomat începea să se acomodeze cu toate și-și menținea condiția fizică prin mai multe serii de exerciții zilnice.

De la arestarea sa, nu fusese supus nici unui interogatoriu. Detenția sa ar fi putut lua sfârșit printr-o execuție rapidă.

În cele din urmă, ușa celulei se deschise.

— Cum o duci? Întrebă Raia.

— Cât se poate de bine.

— Zeii nu te-au ajutat, Acha; dacă nu eram eu, ai fi reușit să fugi.

— Eu nu fugeam.

— Nu încerca să negi faptele!

— Aparențele sunt înșelătoare câteodată.

— Nu ești altcineva decât Acha, prieten din copilărie cu Ramses! Te-am văzut la Memphis și la Pi-Ramses și chiar am vândut câteva vase rare familiei tale. Regele te-a trimis într-o misiune de spionaj deosebit de îndrăzneță și nu ai fost lipsit nici de curaj, nici de pricepere.

— Te înșeli asupra unei chestiuni esențiale. Într-adevăr, Ramses mi-a încredințat această misiune, dar eu sunt în slujba altui stăpân. Acestuia, și nu faraonului trebuia să-i dau rezultatele cercetărilor mele.

— Despre cine vorbești?

— Despre fratele mai mare al lui Ramses, Șenar, viitorul faraon al Egiptului.

Raia se scărpină în barbă, riscând să strice forma atât de artistică a părului, așa cum i-o dăduse bărbierul. Așadar, Acha era aliatul hitiților... Nu, un amănunt esențial contrazicea afirmațiile sale.

— În cazul acesta, de ce te ascunzi sub hainele unui olar?

Tânărul diplomat zâmbi.

— Ei, parcă n-ai ști!

— Lămurește-mă, totuși.

— Muwattalis domnește, desigur, dar care tabără îl susține și cât de mult se întinde în realitate puterea sa? Fiul și fratele său se sfâșie între ei sau războiul de succesiune are deja un învingător?

— Taci din gură!

— Iată, acestea sunt întrebările esențiale la care trebuia să răspund... Înțelegi motivul anonimatului meu. Apropo... N-ai putea să-mi dai și răspunsurile?

Tulburat la culme, Raia trânti după el ușa celulei.

Acha poate că nu trebuia să-l provoace pe sirian; dar, dezvăluindu-i acest secret, spera să-și salveze capul.

*

În veșminte de ceremonie, împăratul Muwattalis ieși din palat sub protecția unei escorte care îl ascundea de privirile trecătorilor și-l ferea de vreo primejdie, grație unui arcaș aflat pe acoperișul unei clădiri. Datorită heralzilor care făcuseră mai devreme anunțul, fiecare locuitor știa că stăpânul din Hatti trebuia să meargă la marele templu din orașul de jos ca să ceară ajutorul zeului furtunii.

N-ar fi putut exista o modalitate mai solemnă pentru a pune Hatti pe picior de război și a mobiliza toate forțele în vederea triumfului final.

Din celula sa, Acha auzi uralele care salutau trecerea împăratului. Își dădu seama și el că se ajunsese la o hotărâre decisivă.

Cele mai multe dintre divinitățile hitite se aflau sub autoritatea zeului furtunii. Preoții spălară statuile, astfel încât să evite mânia cerului. De-acum încolo niciun hitit nu trebuia să exprime vreo îndoială sau vreo critică; venise vremea să se intre în acțiune.

Preoteasa Putuhepa pronunță cuvintele care transformau zeițele fecundității în războinici neînfricați. Apoi, ea înfipse într-un porc șapte cuie de fier, șapte de bronz și șapte de aramă, pentru ca viitorul să se supună dorințelor împăratului.

În timp ce se rosteau litanile, privirea lui Muwattalis se opri asupra fiului său, Uri-Teșub, cu cască și cu platoșă, înnebunit de ideea de se război și de a-și masakra adversarii. Hattușil rămânea impasibil și calm.

Cei doi își eliminaseră încetul cu încetul concurenții și formau, împreună cu Putuhepa, micul cerc de apropiați ai împăratului. Dar Uri-Teșub îi ura pe Hattușil și pe Putuhepa care îi erau favorabili suveranului.

Războiul împotriva Egiptului urma să-i permită lui Muwattalis să rezolve unele disensiuni interne, să-și extindă teritoriul și să-și impună suveranitatea asupra Orientului și Asiei, înainte de a porni asupra altor ținuturi; nu avea el parte de binecuvântarea cerească?

La terminarea ceremoniei, împăratul îi invită pe generali și pe ofițerii superiori la un banchet care începu prin a se face o ofrandă din patru porții de mâncare; paharnicul palatului o depuse pe prima pe tronul regal, pe a doua în apropierea șemineului, pe a treia pe masa de onoare și pe a patra pe

pragul sălii de banchete. Abia după aceea, comesenii se ghiftuiră și se îmbătară, de parcă ar fi fost cea din urmă masă din viața lor.

Când Muwattalis se ridică, râsetele și discuțiile încetară. Cei care băuseră zdravăn și se amătiseră, încercară să pară cât mai demni.

Doar un eveniment, unul singur, ar mai fi putut întârzia declanșarea conflictului.

Împăratul, însoțit de suita sa, ieși din capitală pe una dintre porțile orașului de sus, cea a Sfinxului, și se îndreptară către o colină acoperită de bolovani în vârful căreia se cățărara Muwattalis, Uri-Teșub și Putuhepa.

Rămaseră nemișcați, cu ochii ațintiți către nori.

— Iată-i! strigă Uri-Teșub.

Fiul împăratului își încordă arcul și ținti unul dintre vulturii care zburau pe deasupra capitalei. Săgeata nimeri cu precizie exact în gâtul păsării de pradă.

Un ofițer aduse leșul în fața generalului comandant care îi deschise pânțelele cu un cuțit și, cu amândouă mâinile, trase afară măruntaiele aburinde.

— Uită-te la ele, îi ceru Muwattalis lui Putuhepa, și spune-ne dacă soarta ne este favorabilă.

În pofida mirosului neplăcut, preoteasa își făcu datoria și examinează felul în care se prezentau măruntaiele vulturului.

— Favorabil.

Urletul de război al lui Uri-Teșub făcu să tremure munții Anatoliei.

Capitolul 49

Sfatul cel mare al Faraonului, la care luau parte și numeroase persoane de vază de la curte, se anunța a fi furtunos. Miniștrii aveau o expresie îngrijorată, înalții funcționari se plâneau de lipsa unor directive clare, augurii prevesteau un dezastru militar. Bastionul pe care-l reprezenta Amenî împreună cu serviciul de sub comanda sa nu mai era suficient ca să-l protejeze pe Ramses, de la care toți cei de față așteptau explicații.

Când faraonul se așeză pe tronul său, sala de primiri era plină ochi. Decanul de vârstă al demnitarilor trebuia să pună întrebările pe care i le înmânaseră colegii săi, pentru a nu se produce o agitație prea mare, iar demnitatea milenară a instituției faraonice să fie menținută. Barbarii se certau, strigau și se întrerupeau din vorbit unul pe altul; în schimb, la curtea Egiptului, se lua cuvântul pe rând și se asculta ceea ce spunea celălalt.

— Maiestate, declară decanul de vârstă, țara este neliniștită și vrea să știe dacă războiul cu hitiții va începe în curând.

— Da, va începe, răspunse Ramses.

O lungă tăcere se așternu după această scurtă și îngrozitoare dezvăluire.

— Este inevitabil?

— Inevitabil.

— Armata noastră este pregătită pentru luptă?

— Meșterii au lucrat neîncetat și continuă să depună toate eforturile; câteva luni în plus ar fi fost binevenite, dar vom face față și așa.

— Ce motive aveți, Maiestate, ca să spuneți aceasta?

— Pentru că armata noastră trebuie să plece spre Nord, în cel mai scurt timp. Lupta va avea loc departe de Egipt; protectoratele noastre, Canaan și Amurru, fiind pacificate, noi le vom traversa fără a înfrunta niciun pericol.

— Pe cine numiți comandant al armatei?

— Eu însumi voi avea acest rol. Pe timpul absenței mele, marea soție regală Nefertari va guverna cele Două Țări, ajutată de regina-mamă Tuya.

Decanul de vârstă uită de celelalte întrebări; ele nu mai prezentau acum niciun interes.

*

Homer fuma frunze de salvie îndesate în cochilia mare de melc care îi servea de pipă. Așezat sub lămâiul său, se bucura de soarele primăvăratice a cărui căldură îi mai alina reumatismul. Barba sa lungă și albă, parfumată de bărbier, îi înnobila figura supție și plină de riduri. Pe genunchii poetului, torcea Hector, pisica tărcată alb cu negru.

— Speram să vă văd înainte de plecare, Maiestate; acesta este războiul cel mare, nu-i așa?

— Este în joc supraviețuirea Egiptului, Homer.

— *Datorită îngrijirii de către om, am scris eu, poate fi văzut cum crește, chiar și într-un loc singuratic, un măslin măreț, plin de sevă, pe care-l udă o apă mare și pe care vânturile îl fac să-și încovoie crengile, un arbore*

care se acoperă, primăvara, de flori albe. Dar, deodată, se iscă un vârtej groaznic care îl dezrădăcinează și-l doboară la pământ.

— Și dacă arborele acesta va rezista în fața furtunii?

Homer îi oferi regelui o cupă cu vin roșu, aromatizat cu chimen și cu coriandru, și bău și el o înghițitură zdravănă.

— Voi scrie epopeea voastră, Ramses.

— Opera ta nu-ți va da și un prilej de bucurie?

— Ceea ce fac eu este să cânt războiul și călătoriile și îmi plac eroii. Dacă veți ieși învingător, veți deveni nemuritor.

— Și dacă voi fi învins?

— Vi-i puteți închipui pe hitiți năvălind în grădina mea, tăindu-mi lămâiul, sfărâmându-mi masa de scris, sperându-l pe Hector? Zeii nu vor putea îngădui un asemenea dezastru. Unde veți da bătălia decisivă?

— Este un secret militar, dar ție, ție ți-l pot spune: se va da la Kadesh.

— Bătălia de la Kadesh... este un titlu potrivit. O sumedenie de opere fără valoare vor dispărea, credeți-mă, dar această operă a mea se va păstra în memoria omenirii. Voi pune în ea toată priceperea mea. Un amănunt, Maiestate: mi-ar plăcea să am parte de un sfârșit fericit.

— O să mă străduiesc să nu te decepționez.

*

Ameni era descumpănit. Avea mii de întrebări să-i pună lui Ramses, sute de dosare să i le arate, zece cazuri de conștiință să-i împărtășească.

— Ar trebui să te mai și odihnești, îl sfătui regele.

— Dar... tu ești gata să pleci! Și cât timp o să lipsești? Aș putea să fac greșeli și să slăbesc regatul.

— Am toată încrederea în tine, Amenii, iar regina te va ajuta să iei cele mai bune decizii.

— Spune-mi adevărul, Maiestate: ai vreo șansă, una singură măcar, să-i învingi pe hitiți?

— I-aș mai duce pe oamenii mei la luptă, dacă m-aș simți dinainte învins?

— Toată lumea spune că barbarii ăștia nu pot fi învinși.

— Atunci când îți cunoști bine inamicul, poți să-i învingi. Ai grijă de țara noastră, Amenii.

*

Şenar se delecta cu nişte coaste de miel fripte pe cărbuni, aromatizate cu frunze de pătrunjel şi de ţelină; considerând că friptura nu prea avea gust, mai adăugă deasupra nişte mirodenii. Vinul roşu, totuşi foarte bun, nu i se păru deloc grozav. Şenar strigă după bucătar, dar fu un oaspete neaşteptat cel care intră în sufrageria sa.

— Ramses! Vrei să iei şi tu ceva de aici?

— Ca să fiu sincer, nu.

Asprimea vocii regelui tăie de tot pofta de mâncare a lui Şenar care se şi ridică de la masă.

— Atunci, să mergem sub umbrar.

— Cum vrei.

Suferind de o uşoară indigestie, Şenar se așeză pe un fotoliu de grădină. Ramses rămase în picioare, privind apele Nilului.

— Maiestatea sa pare nervoasă... Să fie de vină războiul care se apropie?

— Am alte motive de nemulţumire.

— Referitor la mine?

— Aşa este, Şenar.

— Ai motive să te plângi de munca mea la minister?

— Tu m-ai urât întotdeauna, nu-i aşa?

— Ramses! Au fost unele motive de neînţelegere între noi, dar perioada asta a trecut de mult.

— Crezi tu asta?

— Sunt sigur că aşa este!

— Singurul tău ţel, Şenar, este să pui mâna pe putere, chiar şi cu preţul celei mai infame trădări.

Şenar avu impresia că primise o lovitură zdravănă de pumn în stomac.

— Cine m-a calomniat astfel?

— Eu nu plec urechea la bârfe. Părerea mea se bazează pe fapte.

— Imposibil!

— Într-o locuinţă din Memphis, Serramanna a descoperit cadavrele a două femei şi laboratorul unui mag care a încercat să facă vrăji rele asupra reginei.

— De ce aş fi eu implicat în asemenea drame îngrozitoare?

— Pentru că locuinţa aceasta era a ta, deşi ai fost atât de precaut s-o pui pe numele surorii tale. Serviciile de cadastru sunt conştiincioase.

— Eu am atâtea case, mai ales la Memphis, că nici nu le mai ştiu exact numărul! Cum să fi ştiut eu ceea ce se întâmpla acolo?

— Unul dintre prietenii tăi nu era negustorul sirian pe nume Raia?
— Nu-mi era prieten, ci un furnizor de vase exotice.
— În realitate, un spion în slujba hitiților.
— Este... Este nemaipomenit! De unde să știu eu asta? El era în legătură cu sute de oameni de vază!

— Sistemul tău de apărare este iscusit, dar eu știu că ambiția ta fără margini te-a făcut să-ți trădezi țara și să colaborezi cu dușmanii noștri. Hitiții aveau nevoie de complici pe teritoriul nostru și principalul lor aliat ai fost tu, propriul meu frate.

— Ce-i cu nebunia asta care ți-a luat mințile, Ramses? Doar o ființă josnică putea să se comporte astfel!

— Tu ești ființa asta abjectă, Șenar!

— Îți face o plăcere grozavă să mă insulti fără niciun motiv.

— Ai făcut o greșală fatală: ai crezut că toți oamenii pot fi corupți. N-ai ezitat să încerci să-i atragi de partea ta și pe oamenii din jurul meu, pe prietenii mei din copilărie, dar habar n-aveai că o prietenie poate fi la fel de trainică precum granitul. De aceea, ai căzut singur în capcana pe care ți-am întins-o.

Privirea lui Șenar începuse să se tulbure.

— Acha nu m-a trădat, Șenar, și n-a lucrat niciodată pentru tine.

Fratele mai mare al regelui își încleștă mâinile pe rezemătorile fotoliului său.

— Prietenul meu Acha m-a ținut la curent cu planurile și cu acțiunile tale, continuă Ramses. Ești rău până în străfundurile ființei tale, Șenar, și n-o să te schimbi niciodată.

— Am... Am dreptul la o judecată!

— Va avea loc un proces și vei fi condamnat la moarte pentru înaltă trădare. Pentru că acum suntem în stare de război, vei fi închis în închisoarea cea mare din Memphis, apoi în temnița de la Khargeh, în așteptarea procesului. În conformitate cu legea, Faraonul trebuie să înăbușe activitatea dușmanilor din interiorul țării înainte de a porni pe front.

Gura lui Șenar se schimonosi într-un rânjat amenințător.

— N-o să îndrăznești să mă ucizi, pentru că sunt fratele tău... Hitiții o să te învingă! Când tu vei fi mort, ei îmi vor oferi mie puterea.

— Este un lucru extraordinar pentru un rege să întâlnească răul și să știe cum arată la față. Datorită ție, Șenar, voi fi un luptător mult mai bun.

Capitolul 50

Țăranca hitită îi povestise lui Ramses peripețiile prin care trecuse împreună cu Acha și călătoria ei către Egipt unde, datorită mesajului adus din partea diplomatului, fusese bine primită și dusă fără întârziere în fața faraonului.

După cum îi promisese Acha, Ramses îi oferise hititei o locuință în Pi-Ramses și o rentă pe viață care îi permitea să se hrănească, să se îmbrace și să plătească o servitoare.

Ramses fu nevoit să accepte evidența: prietenul său fusese arestat și, fără îndoială, executat. Desigur, Acha se putea folosi de ultima sa stratagemă: să lase impresia că lucra pentru Șenar, deci, pentru hitiți; dar i se lăsase oare posibilitatea de a spune acest lucru și de a-i convinge pe dușmani?

Oricare era soarta sa, Acha își îndeplinise în întregime misiunea. Scurtul său mesaj nu cuprindea decât trei cuvinte, dar ele îl convinseseră pe Ramses să intre în război:

Kadesh. Repede. Pericol.

Acha nu scrisese mai mult, de teamă ca mesajul său să nu fie interceptat, și nu-i spusese chiar totul țărăncii având grijă să nu fie dat de gol. Dar cele trei cuvinte spuneau deja foarte mult.

Când Meba fu invitat să ia parte la marele sfat, se repezi în camera sa de toaletă și vomită îndelung. Fu nevoit să folosească unele dintre cele mai tari parfumuri, pe bază de trandafiri din Asia, ca să înlăture mirosul urât al respirației. După arestarea lui Șenar, care produsese mare senzație la curte, adjunctul fostului ministru al Afacerilor externe se aștepta să fie aruncat și el în închisoare. Dacă s-ar fi făcut nevăzut, ar fi fost o dovadă a complicității sale cu Șenar și Meba nu putea să-l anunțe nici măcar pe Ofir care era urmărit peste tot.

În drum spre palat, Meba încercă să-și pună gândurile în ordine. Și dacă Ramses nu-l bănuia deloc? El nu trecea drept unul dintre prietenii lui Șenar, care-i luase locul la conducerea ministerului, îl ținuse mult timp la distanță și-l chemase, apoi, să vină să lucreze cu el cu singura și evidentă intenție de

a-l umili. Aceasta era opinia care se crease la curte, ar fi putut fi și aceea a regelui. Nu apărea, oare, Meba ca o victimă căreia soarta îi făcea dreptate pedepsindu-l pe cel care-l persecutase, adică pe Șenar?

Meba trebuia să aibă o comportare cât mai modestă și să nu ceară pentru el postul devenit vacant. Cea mai nimerită atitudine era de a se mulțumi cu statutul său de înalt funcționar, să treacă aproape neobservat și să aștepte clipa în care balanța s-ar fi înclinat în favoarea lui Ramses sau a hitiților. În acest ultim caz, el ar fi știut să profite din plin de situație.

*

Toți generalii și ofițerii superiori erau prezenți în păr la marele sfat. Faraonul și marea soție regală se așezară fiecare pe tronul lui, unul lângă altul.

— În urma informațiilor pe care le-am primit, Egiptul declară război împăratului din Hatti. Sub comanda mea, trupele noastre vor porni pe drumul spre Nord chiar mâine dimineată. Îi vom trimite împăratului Muwattalis un mesaj urgent pentru a-i anunța începerea oficială a ostilităților. Credem că putem învinge tenebrele, menținând aplicarea Regulii lui Maat pe pământul nostru.

După marele sfat, cel mai scurt de când începuse domnia lui Ramses, nu urmară dezbatere de niciun fel. Curtenii și militarii se răspândiră în tăcere.

Serramanna trecu pe lângă Meba fără să-l ia în seamă.

Revenit în biroul său, diplomatul bău cu lăcomie o cană întreagă de vin alb provenit din oaze.

*

Ramses își sărută copiii, pe Kha și pe Meritamon, care porniră într-o întrecere veselă însoțiți de Străjer, câinele regelui. Sub îndrumarea lui Nedjem, grădinarul devenit ministru al Agriculturii, ei învățau să se folosească de hieroglifice și se distrau cu jocul de-a șarpele în care trebuiau să se ferească să atingă căsuțele tenebrelor pentru a putea ajunge în ținutul luminii. Pentru băiat și pentru fetiță, ziua aceasta era la fel ca toate celelalte; fericiți, ei porniră în urma blândului Nedjem pe care îl convinseseră să le citească o poveste.

Așezați pe iarbă, Ramses și Nefertari se bucurară de câteva clipe de intimitate, admirând pâlcurile de rodieri, de acacia, sălciile și jujubieri care

dominau rondurile de albăstrele, de iriși și de nemțișori. Soarele de primăvară trezea la viață energia adormită a pământului. Regele nu purta decât un veșmânt ușor dintr-o țesătură subțire, regina o rochie scurtă cu bretele care îi lăsau sânii pe jumătate descoperiți.

— Cum te împaci cu trădarea de care se face vinovat fratele tău?

— M-aș fi mirat doar dacă mi-ar fi fost credincios. Sper să fi retezat capul balaurului, datorită curajului și abilității lui Acha, dar dihania rămâne în umbră. Nu l-am mai găsit pe vrăjitor, iar Șenar mai avea, fără doar și poate, și alți aliați, egipteni sau de aiurea. Să fii cât se poate de prevăzătoare, Nefertari.

— O să mă gândesc în primul rând la regat, nu la mine însămi, în timp ce tu o să-ți pui viața în joc pentru a-l apăra.

— I-am ordonat lui Serramanna să rămână la Pi-Ramses și să-ți asigure protecția. El, care își dorea atât de mult să ucidă cât mai mulți hitiți, este furios la culme că va rămâne aici.

Nefertari își lăsă fruntea pe umărul lui Ramses și părul său despletit mângâie brațele regelui.

— O să mă împac foarte greu cu gândul că te expui la un pericol atât de mare... O să avem, oare, și noi parte de câțiva ani de pace și de fericire, ca tatăl și mama ta?

— S-ar putea, dar numai cu condiția să-i învingem pe hitiți; dacă n-am porni acum la luptă, am condamna Egiptul la dispariție. Dacă eu nu mă mai întorc, Nefertari, tu trebuie să devii Faraon, să guvernezi și să faci față tuturor greutăților. Fie ca niciodată locuitorii din cele Două Țări să nu ajungă într-o asemenea situație.

— Oricare ne-ar fi soarta, noi am putut cunoaște fericirea, această fericire care apare în fiecare clipă, răspândindu-se ca un parfum îmbietor sau îngânată de vânt prin frunzișul unui copac. Sunt a ta, Ramses, așa cum valul este al mării, iar floarea trăiește fericită pe o pajiște scăldată în razele soarelui.

Breteaua stângă a rochiei lui Nefertari alunecă de la sine de pe umărul ei. Buzele regelui sărutară pielea caldă și frumos mirositoare, în timp ce mâinile dezgoleau încet trupul fierbinte al reginei.

Un stol de găște sălbatice trecu în zbor pe deasupra grădinii palatului din Pi-Ramses, iar Ramses și Nefertari se contopiră în văpaia dorinței care-i mistuia.

*

Cu puțin timp înainte de revărsatul zorilor, Ramses se îmbracă în „locul sacru” al templului închinat lui Amon și binecuvântă alimentele solide și lichide care urmau să fie utilizate în îndeplinirea ritualurilor. Apoi, faraonul ieși din locul sacru și contemplă răsăritul soarelui, protectorul său, pe care zeița cerului îl înghițise la asfințit, pentru a-l face să renască la răsărit, după o luptă aprigă dusă cu forțele întunericului. Nu era aceeași luptă pe care fiul lui Seti se pregătea s-o poarte împotriva hoardelor hitite? Astrul reînviat apăru între cele două coline de la orizont pe care se înălțau, după cum glăsuiau legendele din vechime, doi imenși arbori de turcoază care se despărțeau pentru a deschide calea luminii.

Ramses rosti rugăciunea pe care o pronunțase la vremea lui fiecare dintre strămoși:

— Te salut, lumină care se naște din apele începuturilor, care apare pe cealaltă față a pământului, care iluminează cele Două Țări cu frumusețea sa; tu ești sufletul viu care te-ai născut din sine însuși, și nimeni nu știe de unde vii. Tu străbați cerul sub forma unui șoim cu penajul împestrițat și alungi răul. Barca nopții stă de-a dreapta ta, barca zilei îți stă de-a stânga, oamenii din barca luminii sunt cuprinși de bucurie.

Poate că Ramses n-ar mai fi transmis niciodată un asemenea mesaj, dacă moartea l-ar fi așteptat la Kadesh; dar o altă voce i-ar fi urmat și cuvintele luminii nu s-ar fi pierdut.

În cele patru cazărmi ale capitalei, se făceau ultimele pregătiri înaintea plecării. Datorită prezenței permanente a suveranului din săptămânile precedente, moralul era foarte ridicat, în pofida violenței previzibile a înfruntării. Calitatea și cantitatea armamentului îi linișteau până și pe cei mai îngrijorați.

Când trupele ieșeau din cazărmi, îndreptându-se către poarta principală a orașului, Ramses se urcă în carul său și merse de la templul lui Amon la cel al lui Seth, înălțat în cartierul cel mai vechi al orașului, acolo unde se instalaseră, cu multe secole înainte, invadatorii hicșoși. Pentru a alunga nenorocirile, faraonii clădiseră și întreținuseră în locurile acelea un sanctuar dedicat celei mai puternice forțe a universului. Seti, omul zeului Seth, ajunsese s-o stăpânească și îi transmisese acest secret și fiului său.

Astăzi, Ramses nu-l înfrunta pe zeul Seth, ci săvârșea un gest magic prin care îl alătura zeului furtunii sirian și hitit, urmărind să dobândească energia

trăsnetului și, cu ajutorul lui, să-i lovească pe dușmani.

Confruntarea fu rapidă și intensă.

Privirile lui Ramses se înfipseră în ochii roșii ai statuii care înfățișa un bărbat stând în picioare, cu capul asemenea unui câine cu botul lung și urechi imense.

Soclul statuii se cutremură și picioarele zeului părură să înainteze spre el.

— Seth, tu care însemni forța, ia-mă alături de *ka* al tău și dă-mi și mie din puterea ta.

Strălucirea care însuflețise ochii roșii se mai potoli. Seth acceptase rugămintea faraonului.

*

Preotul din Madian și fiica sa erau neliniștiți. Moise, care ducea la păscut cea mai mare turmă de oi a tribului, ar fi trebuit să se întoarcă încă de acum două luni. Singuratic și retras, ginerele bătrânului medita printre munți, evoca din vreme în vreme amintiri ciudate, dar refuza să răspundă la întrebările pe care i le punea soția și nu voia să se joace deloc cu fiul său, căruia îi dăduse numele de „Exilatul”.

Bătrânul preot știa că Moise visa neîncetat la Egipt, la această minunată țară în care se născuse și în care avusese de îndeplinit misiuni importante.

— O să plece iarăși acolo? îl întrebă fiica sa cuprinsă de neliniște.

— Nu cred.

— De ce și-a căutat adăpost în Madian?

— Nu știu și nu vreau să știu nici de acum înainte. Moise este un bărbat cinstit și muncitor; ce să-i cerem în plus?

— Soțul meu pare a fi atât de îndepărtat de tot ce este aici, atât de retras în el însuși...

— Acceptă-l așa, fiica mea, și o să fii fericită alături de el.

— Dacă se va mai întoarce, tată.

— Ai încredere și ocupă-te de băiat.

Moise se întoarse, dar chipul său parcă se schimbase. Cute adânci îi apăruseră pe față, părul îi albise.

Soția sa îi cuprinse gâtul cu brațele.

— Ce s-a întâmplat, Moise?

— Am văzut o pară de foc țâșnind dintr-un tufiș. Ardea cu putere, dar nu s-a stins mult timp. Din acel tufiș, Dumnezeu m-a chemat. El și-a dezvăluit

numele și mi-a încredințat o misiune. Dumnezeu este Cel care este și trebuie să mă supun Lui.

— Să te supui Lui... Asta înseamnă că o să ne părăsești, pe mine și pe copilul nostru?

— Îmi voi îndeplini misiunea, căci nimeni nu trebuie să refuze să-L asculte pe Dumnezeu. Poruncile Lui ne depășesc, pe tine și pe mine; ce suntem noi, dacă nu niște unelte ale voinței Lui?

— Care este misiunea ta, Moise?

— O să aflî la momentul potrivit.

Evreul se retrase în cortul său, retrăi întâlnirea pe care o avusese cu îngerul lahve, cu zeul lui Avraam, al lui Isaac și a lui Iacov.

Niște strigăte îi tulburară meditația. Un bărbat călare tocmai intrase în goană printre corturi și povestea, cu glasul întretăiat de emoție, că o armată imensă, comandată de Faraon în persoană, pleca înspre Nord ca să-i înfrunte pe hitiți.

Moise se gândi la Ramses, la prietenul său din copilărie, la formidabila energie care-l însuflețea. În clipa aceea, dori ca el să iasă victorios.

Capitolul 51

Armata hitită se desfășură în fața fortificațiilor capitalei. De la înălțimea unui turn de observație, preoteasa Putuhepa privi cum se aliniau carele, apoi arcașii și infanteriștii. Într-o disciplină desăvârșită, ei reprezentau invincibila putere a imperiului, datorită căreia Egiptul lui Ramses avea să fie în curând doar o provincie supusă ocupanților.

Așa cum se cuvenea, Muwattalis răspunsese declarației de război a lui Ramses printr-o scrisoare identică, redactată în termenii ceruți de protocol.

Putuhepa ar fi preferat să-l rețină pe soțul ei alături de ea, dar împăratul ceruse ca Hattușil, principalul său consilier, să fie prezent pe câmpul de luptă.

Generalul comandant Uri-Teșub merse către soldații săi, purtând o torță în mână. El aprinse un vas mare pentru jăratnic și porunci să fie adus lângă

foc un car de luptă care nu fusese folosit niciodată. Luând o măciucă, el îl sfărâmă în bucăți pe care le dădu pradă flăcărilor.

— Așa va pieri orice soldat care va da înapoi în fața inamicului, așa îl va nimici zeul furtunii prin foc!

Prin acest ceremonial de magie, Uri-Teșub insufla trupelor sale o coeziune pe care nicio luptă, oricât de violentă ar fi fost ea, n-ar fi putut-o slăbi.

Fiul împăratului își îndreptă sabia către Muwattalis, în semn de supunere față de autoritatea acestuia.

Carul imperial porni înspre Kadesh care urma să fie cimitirul armatei egiptene.

*

„Victorie în Theba” și „Zeița Mut este mulțumită”, cei doi minunați cai ai lui Ramses, trăgeau carul regal, în fruntea unei armate care cuprindea patru mari unități de câte cinci mii de oameni, aflați sub protecția zeilor Amon, Ra, Ptah și Seth. Generalii din fruntea acestor divizii aveau sub ordinele lor comandanți de trupe, generali-locotenenți și ofițeri port-drapel. Cât despre cele cinci sute de care, ele erau împărțite în cinci regimente. Echipamentul soldaților se compunea din tunici, cămăși, platoșe, pulpare din piele, căști, securi mici cu două tăișuri, fără a mai pune la socoteală numeroase alte arme care urmau să fie împărțite, la momentul potrivit, de către scribii de la serviciul de intendență.

Grăjdarul lui Ramses, Menna, era un soldat cu mare experiență care cunoștea bine Siria; el nu se bucura de prezența Voinicului, leul uriaș din Nubia, care alerga cu coama în vânt alături de carul faraonului.

Cu toate avertismentele venite din partea lui Ramses, Setau și Lotus ținuseră să conducă ei serviciul medical, chiar și în toiul bătăliei. Întrucât nu cunoșteau locurile din jurul cetății Kadesh, sperau să descopere și câteva specii neobișnuite de șerpi.

Armata egipteană părăsise capitala pe la sfârșitul lunii aprilie, în al cincilea an al domniei lui Ramses. Vremea fusese frumoasă și nicio întâmplare neprevăzută nu-i oprise înaintarea. După ce trecuse granița la Sileh, Ramses urmase drumul de pe coastă, printre șanțurile cu apă care apărau micile forturi de pază, apoi traversaseră Canaan-ul și Amurru.

În locul numit „Valea cedrilor”, lângă Byblos, ordonă unui efectiv de trei mii de oameni, staționați acolo ca să oprească trecerea înspre protectorate,

să-și continue drumul spre nord, până la Kadesh, și să ajungă la locul bătăliei prin nord-est. Generalii se opuseseră acestei manevre, aducând argumentul că armata aceea secundară ar fi întâmpinat o puternică rezistență și ar fi fost oprită pe înălțimi; dar Ramses respinsese toate aceste obiecții ale lor.

Itinerariul pe care regele îl alesese pentru a ajunge la Kadesh traversa câmpia de la Bekaa, o depresiune aflată între lanțurile muntoase Liban și Antiliban, într-un peisaj neliniștitor și sălbatic care îi impresionează pe soldații egipteni. Unii dintre ei știau despre cursurile de apă că erau înțesate de crocodili și că în munții acoperiți de zăpezi mari se adăposteau urși, hiene, pisici sălbatice și lupi.

Frunzișul chiparoșilor, al brazilor și al cedrilor era atât de des încât, pe când traversau o zonă împădurită, soldații nu mai zăriră soarele și intrară în panică. Un general interveni ca să facă să înceteze spaima care îi cuprinsese și să-i convingă pe infanteriști că nu vor muri sufocați.

Divizia lui Amon mășăluia în frunte, urmată de cele ale lui Ra și Ptah; divizia lui Seth închidea coloana. La o lună după plecarea lor din Pi-Ramses, trupele egiptene se apropiară de colosala fortăreață Kadesh, înălțată pe malul stâng al râului Orontes, acolo unde începea câmpia Bekaa. Cetatea marca granița imperiului hitit și servea drept bază de plecare pentru comandourile care aveau ca misiune destabilizarea provinciilor Canaan și Amurru.

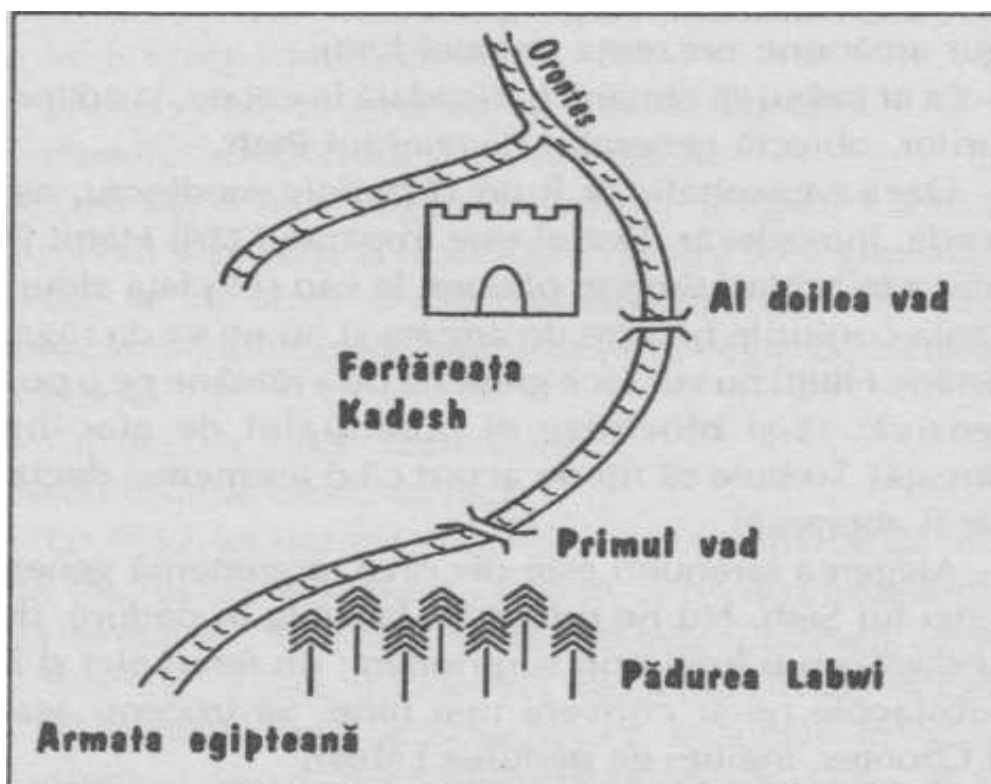
Sfârșitul lunii mai deveni ploios, soldații se plânseră de umezeala prea mare. Dar, pentru că hrana era din abundență și de bună calitate, stomacurile pline făcură ca acest neajuns să fie dat uitării.

La câțiva kilometri de Kadesh, chiar în fața pădurii Labwi, deasă și întunecată, Ramses dădu armatei sale ordinul de oprire. Locul se arăta a fi potrivit pentru o capcană, carele nu s-ar mai fi putut mișca iar infanteria nu ar mai fi avut loc să facă manevre.

Păstrând permanent în minte mesajul lui Acha: „Kadesh. Repede. Pericol”, regele se feri să ia în pripă vreo hotărâre.

Permițând doar un scurt popas, sub protecția unei prime linii de care și de arcași, convocă în cortul său un consiliu de război la care participă și Setau, foarte popular printre soldații pe care-i vindeca de numeroasele lor dureri, ajutat în permanență de Lotus.

Ramses îl chemă pe grăjdarul său, Menna.

— Desfășoară harta cea mare.

— Noi ne aflăm aici, preciză Ramses, la marginea pădurii Labwi, pe malul de est al râului Orontes. La ieșirea din pădure, există un prim vad care ne va permite să trecem râul, fără să ne aflăm în bătaia arcașilor hitiți de pe zidurile cetății. Al doilea vad, mai la nord, este mult prea aproape. Noi vom trece la distanță de fortăreață și ne vom instala tabăra la nord-est, ca s-o atacăm din spate. Vă convine planul acesta?

Generalii avură păreri diferite față de a comandantului lor suprem.

Ochii regelui scoaseră scânteii.

— V-ați prostit cu toții?

— Există pădurea asta care ne cam încurcă într-un fel, spuse generalul diviziei lui Amon.

— Grozavă perspicacitate! Și credeți că hitiții o să ne lase să trecem liniștiți prin vad, să ocupăm poziții în fața fortăreței și să ne instalăm tabăra? Planul acesta este cel pe care voi, generalii mei, mi l-ați dat și el nu ține seama de un singur amănunt: prezența armatei hitite.

— Ea ar trebui să rămână baricadată în cetate, la adăpostul zidurilor, obiectă generalul diviziei lui Ptah.

— Dacă Muwattalis ar fi un războinic mediocru, așa ar proceda, într-adevăr. Dar el este împăratul țării Hatti! El ne va ataca în același timp în pădure, la vad și în fața zidurilor, va izola corpurile noastre de armată și nu ne va da răgaz să ripostăm. Hitiții nu vor face greșeala de a rămâne pe o poziție defensivă; să-și blocheze ei potențialul de atac într-o fortăreață? Trebuie să fiți de acord că o asemenea decizie a lor ar fi aberantă!

— Alegerea terenului este decisivă, argumentă generalul diviziei lui Seth. Nu ne pricepem la lupta în pădure, decât doar dacă am fi luați prin surprindere; un teren plat și liber de obstacole ne-ar conveni mai bine. Să trecem, așadar, râul Orontes, înainte de pădurea Labwi.

— Imposibil, nu există niciun vad.

— Ei bine, atunci să dăm foc pădurii ăsteia blestemată!

— Pe de o parte, vântul ar putea să aducă focul asupra noastră; pe de altă parte, trunchiurile arse și căzute la pământ ne-ar împiedica să înaintăm.

— Ar fi fost mai bine să o luăm pe malul mării, fu de părere generalul diviziei Ra, contrazicându-i pe colegii săi, și să atacăm cetatea pe la nord.

— Prostii, aprecie camaradul său de la divizia lui Ptah. Dincolo de respectul pe care i-l port Maiestății sale, armata secundară nu are nicio șansă să facă joncțiunea cu noi. Hitiții sunt foarte bănuitori, ei ar fi plasat o mulțime de soldați la intrarea pe drumul de coastă, pentru a respinge un eventual atac. Cea mai bună strategie este doar cea pe care am adoptat-o.

— Sigur, îl luă în derâdere generalul diviziei lui Seth, dar nu vom mai avea posibilitatea să înaintăm! Eu propun să trimitem vreo mie de infanteriști în pădurea Labwi și să vedem care va fi reacția hitiților.

— Și să avem o mie de morți? întrebă Ramses.

Generalul diviziei Ra era dezamăgit.

— Trebuie să ne retragem înainte de a lupta? Hitiții o să râdă de noi și prestigiul Maiestății Voastre va fi grav afectat.

— Ce s-ar întâmpla cu renumele meu dacă eu îmi conduc armata către înfrângere? Trebuie să salvez Egiptul, nu propria mea glorie.

— Ce decizie luați, Maiestate?

Setau nu mai răbdă să tacă.

— Eu fiind un împlânzitor de șerpi, îmi place să lucrez singur sau cu tovarășa mea. Dacă m-aș plimba împreună cu o sută de soldați, n-aș mai vedea nici măcar o singură cobră.

— Treci la subiect, îl îndemnă generalul diviziei lui Seth.

— Să trimitem un mic detașament de soldați în pădurea asta, propuse Setau; dacă reușește să treacă de ea, el o să zărească forțele inamice. Atunci, o să știm cum am putea să-i atacăm.

*

Setau preluă el însuși conducerea unui commando format din vreo zece soldați foarte tineri și bine antrenați, înarmați cu praștii, arcuri și cu pumnale. Știa cu toții să se deplaseze fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Îndată ce pătrunseră în pădurea Labwi, într-o umbră deasă, deși era amiază, se răspândiră, ridicând mereu privirile către vârful copacilor pentru a descoperi eventuali arcași ascunși printre crengile groase.

Cu simțurile în permanență la pândă, Setau nu observă niciun semn al prezenței inamicului. El ieși primul la capătul celălalt al pădurii și se trânti la pământ prin iarba grasă, ajuns din urmă imediat de tovarășii săi, surprinși că făcuseră doar o plimbare liniștită.

Puteau ține sub observație primul vad.

Niciun soldat hitit nu se zărea pe maluri. În depărtare, se vedea fortăreața de la Kadesh, înălțându-se pe un deal. În fața cetății, o câmpie pustie. Egiptenii se priviră unul pe altul, stupefiați de ceea ce vedeau.

Neîncrezători, rămaseră nemișcați mai mult de o oră și se văzură nevoiți să recunoască adevărul; armata hitită nu se afla în fața fortăreței de la Kadesh.

— Acolo, arată Setau spre cei trei stejari din apropierea vadului. I-am văzut.

Membrii echipei de commando făcură imediat o mișcare de încercuire. Unul dintre ei rămase în urmă; în cazul în care tovarășii săi cădeau într-o capcană, el trebuia să se retragă pentru a-i da de veste lui Ramses. Dar operațiunea se desfășură fără nicio complicație și egiptenii capturară doi bărbați care, după veșminte și arme, erau șefi ai unui trib de beduini.

Capitolul 52

Cei doi prizonieri erau înspăimântați.

Unul dintre ei era înalt și slab; celălalt, de statură mijlocie, bărbos și pleșuv. Niciunul nici altul nu îndrăzneau să privească înspre faraonul Egiptului.

— Cum vă numiți?

— Eu sunt Amos, răspunse cel cu chelie; prietenul meu se numește Baduch.

— Cine sunteți?

— Beduini, șefi de trib.

— Cum de vă aflați aici, în ținutul acesta?

— Trebuia să ne întâlnim cu un demnitar hitit, aici, la Kadesh.

— De ce?

Amos își mușcă buzele, Baduch își coborî fruntea și mai mult.

— Răspundeți! le ceru Ramses.

— Hitiții ne propuneau o alianță împotriva Egiptului, în Sinai, ca să atacăm caravanele.

— Și voi ați fost de acord?

— Nu, voiam să discutăm!

— Care a fost rezultatul negocierilor?

— N-au fost negocieri, Maiestate, pentru că niciun demnitar hitit nu se află la Kadesh. În cetate nu mai sunt decât niște sirieni.

— Unde se află armata hitită?

— A plecat din Kadesh acum mai bine de două săptămâni. După cum spunea comandantul fortăreței, s-a desfășurat în fața cetății Alep, la mai mult de o sută cincizeci de kilometri de aici, ca să poată manevra cu sutele de care noi pe care le are. Noi nu prea voiam, camaradul meu și cu mine, să facem acest drum.

— Hitiții nu ne așteptau aici, la Kadesh?

— Ba da, Maiestate... Dar tot niște nomazi ca noi i-au anunțat că trupele voastre sunt foarte numeroase. Nu se așteptau ca voi să aveți o armată atât de puternică și au preferat să vă înfrunte pe un teren mai favorabil.

— Tu și alți beduini i-ați anunțat, deci, pe hitiți de sosirea noastră!

— Vă implorăm să ne iertați, Maiestate! Credeam, ca mulți alții, în superioritatea hitiților... Și știți că barbarii aceștia nu ne dau nicio posibilitate să alegem: ori facem cum poruncesc ei, ori ne măcelăresc.

— Câți oameni sunt în cetate?

— Cel puțin o mie de sirieni, convinși că fortăreața nu poate fi cucerită.

*

Se reuni iarăși consiliul de război. În ochii generalilor, Setau devenise un personaj demn de tot respectul, meritând chiar o decorație.

— Armata hitită s-a retras, declară cu mândrie generalul diviziei Ra; nu este și aceasta o victorie, Maiestate?

— Un avantaj destul de fragil. Se pune întrebarea: ar trebui să luăm cu asalt cetatea Kadesh?

Părerile erau împărțite, dar cei mai mulți susținură ideea unei înaintări rapide înspre Alep.

— Dacă hitiții au renunțat să ne înfrunte aici, aprecie Setau, a fost mai ales ca să ne atragă pe terenul lor. Nu ar fi normal să punem mâna pe această fortăreață și să facem din ea un fel de bază în spatele armatei noastre, în loc să aruncăm toate diviziile noastre în focul luptei, intrând astfel în jocul adversarului?

— Riscăm să pierdem un timp prețios, obiectă generalul diviziei lui Amon.

— Nu sunt de aceeași părere; din moment ce armata hitită nu mai apără Kadesh, noi vom putea pune stăpânire pe ea foarte ușor. Poate chiar am reuși să-i convingem pe sirieni să se predea, pentru a putea rămâne în viață.

— Vom asedia cetatea Kadesh și o s-o cucerim, hotărî Ramses; de acum înainte, ținutul acesta se va afla sub autoritatea Faraonului.

*

Sub comanda regelui, divizia lui Amon traversă pădurea Labwi, trecu prin primul vad, porni pe câmpie și se opri la nord-vest de impunătoarea fortăreață cu zidurile crenelate și cu cinci turnuri înțesate de sirieni care priveau cum divizia Ra se instala în fața cetății. Divizia Ptah poposi în apropierea vadului, cea a lui Seth se opri la marginea pădurii. A doua zi, după o noapte și o dimineață de odihnă, trupele egiptene efectuară joncțiunea înainte de a încercui fortificația și a porni la primul asalt.

Oamenii din serviciul de geniu instalară în grabă tabăra Faraonului. După ce formară un dreptunghi din scuturi înalte, ridicară cortul cel mare al suveranului, cuprinzând o cameră, un birou și o sală de primire. Multe alte corturi, mai modeste, erau pregătite pentru ofițeri; soldații de rând aveau să doarmă sub cerul liber sau, în caz de ploaie, sub acoperișuri de pânză. La

intrarea în tabără, era o poartă din lemn care avea de o parte și de alta două statui reprezentând niște lei și care ducea, pe o alee centrală, până la o capelă construită pentru ca regele să poată împlini ritualurile consacrate zeului Amon.

Îndată ce generalul dădu ordin să se lase armele, soldații începură să-și vadă de treburile lor, în funcție de diferitele servicii militare din care făceau parte. Fură îngrijiți caii, catării și boii, se spălară veșmintele, fură reparate roțile carelor, stricate din cauza drumurilor accidentate, fură ascuțite pumnalele și lăncile, se împărțiră rațiile, fu pregătită masa. Aburii mâncării îi făcură pe oameni să uite de Kadesh, de hitiți și de război și începură cu toții să glumească, să spună tot felul de povești și să joace, pariindu-și soldele. Cei mai întreprinzători organizară un concurs de lupte cu mâinile goale.

Cu mâinile lui, Ramses își hrăni caii și leul, al cărui apetit rămăsese intact. Tabăra se cufundă în somn, stelele puseră stăpânire pe bolta cerului, regele rămase cu ochii ațintiți asupra monstruoasei fortărețe pe care părintele său nu socotise nimerit s-o anexeze. Punând mâna pe ea însemna să dea imperiului hitit o lovitură puternică; instalând acolo o garnizoană de elită, Ramses și-ar fi protejat țara în fața unei noi invazii.

Ramses se lungi pe patul său ale cărui picioare aveau forma unor labe de leu și-și puse capul pe o pernă împodobită cu flori de papirus și de lotus. Finețea acestor ornamente îl făcu să zâmbească; cât de departe de aceste locuri era frumusețea și vraja celor Două Țări!

Când regele închise ochii, în minte îi apărură chipul lui Nefertari.

*

— În picioare, Șenar.

— Știi cu cine vorbești, temnicerule?

— Cu un trădător care își merită moartea.

— Sunt fratele mai mare al regelui!

— Nu mai ești nimic, numele tău o să dispară pentru totdeauna. Ridică-te, sau o să simți arsura biciului meu.

— N-ai dreptul să maltratezi un prizonier.

— Un prizonier, nu... Dar pe tine, da!

Luând în serios amenințarea, Șenar se ridică în picioare.

În marea închisoare din Memphis, nu avusese de suferit niciun act de violență. Spre deosebire de ceilalți condamnați care îndeplineau diferite

corvezi pe câmp sau la repararea digurilor, fratele mai mare al regelui fusese închis într-o celulă și primea de mâncare de două ori pe zi.

Temnicerul îl împinse pe un coridor. Șenar credea că va fi urcat într-o căruță și trimis în oaze, dar niște gardieni posaci îl obligară să intre într-un birou, dând acolo cu ochii de omul pe care îl ura cel mai mult după Ramses și Acha, Ameni, scribul cel credincios, incoruptibil prin excelență!

— Ai ales cea mai proastă cale, Ameni, cea a învinșilor; triumful tău nu va fi decât momentan.

— Furia nu ți-a părăsit, încă, inima?

— Nu înainte de a-ți înfige un pumnal într-a ta! Hitiții îl vor zdrobi pe Ramses și mă vor elibera.

— Închisoarea te-a făcut să-ți pierzi mințile, dar poate că nu și memoria.

Șenar se posomorî.

— Ce vrei de la mine, Ameni?

— Tu aveai, sunt sigur de asta, complici.

— Complici... da, am, și încă mulți! Curtea întreagă este complice, țara întreagă este complice! Când voi urca pe tron, lumea se va prosterna la picioarele mele și-i voi pedepsi pe dușmanii mei.

— Spune-mi numele complicilor tăi, Șenar.

— Ești curios, scrib mărunț ce ești, prea curios... Și nu crezi că eu eram destul de puternic ca să acționez de unul singur?

— Ai fost manipulat, Șenar, și prietenii tăi te-au părăsit.

— Te înșeli, Ameni; Ramses își trăiește ultimele zile.

— Dacă vorbești, Șenar, condițiile în care ești deținut vor fi mai puțin aspre.

— N-o să rămân în închisoarea asta prea mult timp. În locul tău, micule scrib, aș lua-o la fugă! Răzbunarea mea nu va cruța pe nimeni, și mai ales pe tine.

— Pentru ultima oară, Șenar, vrei să spui numele complicilor tăi?

— Demonii infernului să-ți sfâșie mutra și să-ți verse măruntaiele!

— Temnița o să-ți dezlege limba.

— Iar tu o să te târăști la picioarele mele, Ameni.

— Luați-l.

Paznicii îl împinseră pe Șenar într-o căruță trasă de doi boi; un polițist ținea de hățuri. Patru colegi călări aveau să-l însoțească până la temniță.

Șenar era așezat pe scândurile grosolane ale căruței și simțea toate hurducăielile drumului. Dar suporta cu indiferență durerea și disconfortul

călătoriei; faptul că fusese atât de aproape de puterea supremă și căzuse atât de jos îi întrețineau o dorință nesfârșită de răzbunare.

Până pe la mijlocul drumului, Șenar moțai, visând la zilele triumfului care-l aștepta.

Simți pe față biciuirea firelor de nisip. Intrigat, se ridică în genunchi și se uită afară.

Un imens nor aproape negru acoperea cerul și se întindea deasupra deșertului. Furtuna se apropia cu o iuțeală de necrezut.

Speriați de vânt, doi dintre cai își trântiră la pământ călăreții; în timp ce camarazii lor încercau să-i ajute, Șenar îl lovi din toate puterile pe polițistul care mâna boii, îl aruncă în drum, trecu în locul lui și îndemnă boii drept către vârtejul de nisip.

Capitolul 53

Dimineața era pâcloasă și fortăreața din Kadesh se zărea cu greu printre valurile de ceață. Prin dimensiunile ei impunătoare, continua să sfideze armata egipteană; protejată pe o latură de Orontes, iar pe cealaltă de dealurile împădurite, părea să fie inexpugnabilă. De pe înălțimea pe care regele și divizia lui Amon luaseră poziție, Ramses vedea divizia lui Ra pe câmpia care se întindea în fața cetății și pe cea a lui Ptah între pădurea Labwi și primul vad. În scurt timp, ea îl depăși, urmată de divizia lui Seth.

Atunci, cele patru corpuri de armată urmau să pornească un asalt victorios asupra fortăreței.

Soldații își verificară armele: săbii scurte, lănci, săbii curbate, măciuci, securi și arcuri ce parcă le frigeau degetele. Simțind apropierea luptei, caii deveneau nervoși. La ordinul scribului de la intendință, se curățară corturile și se spălară cu multă apă ustensilele de bucătărie. Ofițerii trecură trupele în revistă și-i trimiseră la bărbieri pe cei care nu erau rași. Nu îngăduiră, de asemenea, ca soldații să fie murdari și cu hainele neîngrijite, pedepsindu-i pe vinovați cu multe zile de corvoadă.

Cu puțin timp înaintea amiezii, sub razele fierbinți ale soarelui care apăruse în sfârșit, Ramses puse să se dea, printr-un semnal optic, ordin

diviziei lui Ptah să se pună în mișcare; aceasta porni din loc și începu să treacă apa prin vad. Anunțată de un curier, divizia lui Seth urma să intre peste puțin timp în pădurea Labwi.

Deodată, se auzi parcă un tunet.

Ramses își ridică privirile către cer, dar nu se vedea niciun nor.

Urlete sălbatice se înălțară de pe întinsul câmpiei. Faraonului nu-i venea să-și creadă ochilor când descoperi adevărata cauză a zgomotului înspăimântător care răsună în împrejurimile cetății Kadesh.

Un val imens de care de luptă hitite traversa tocmai atunci cel de-al doilea vad, cel mai apropiat de fortăreață, și lovea din flanc divizia lui Ra; un alt val, rapid și la fel de numeros, ataca divizia lui Ptah. În spatele carelor se vedeau alergând mii de infanteriști, acoperind munții și văile, ca o invazie de lăcuste.

Armata aceasta imensă stătuse ascunsă în pădure, la est și la vest de cetate, și se prăvălea asupra trupelor egiptene exact în momentul în care acestea erau cel mai vulnerabile.

Numărul inamicilor îl ului pe Ramses. Când apărură și Muwattalis, faraonul înțelese.

În jurul împăratului din Hatti, care stătea în picioare în carul său, se aflau prinții din Siria, Mitanni, Alep, Ugarit, Karkemiș, Arzawa, precum și căpeteniile mai multor mici principate pe care Hattușil, din ordinul împăratului, le convinsese să li se alăture hitiților pentru a zdrobi armata egipteană.

O coaliție... Muwattalis adunase, în cea mai largă coaliție care existase vreodată, toate țările barbare, până la malurile mării, oferindu-le cantități imense de aur și de argint.

Patruzeci de mii de oameni și trei mii cinci sute de care se năpusteau asupra forțelor egiptene prost așezate și paralizate de uimire.

Sute de infanteriști din divizia lui Ptah căzură loviți de săgețile dușmane, carele fură răsturnate și blocară vadul.

Supraviețuitorii alergară spre pădurea Labwi pentru a se adăposti acolo, împiedicând orice intervenție a diviziei lui Seth. Această parte a armatei egiptene nu mai putea lupta, fiind în pericol să devină o pradă ușoară pentru arcașii coaliției.

Aproape toate carele diviziei lui Ptah erau distruse, cele ale diviziei lui Seth rămăneau parcă ținute în loc. Pe câmp, situația devenea catastrofală. Împărțită în două, divizia lui Ra era în imposibilitate de a mai acționa și

oamenii săi începeau să fugă. Barbarii îi masacrau pe egipteni, armele lor sfărâmau oasele și străpungeau trupurile, lăncile se înfigeau în coaste, pumnalele sfâșiau burțile oamenilor.

*

Prinții aliați îl aclamară pe Muwattalis.

Se dovedise că strategia împăratului funcționase perfect. Cine ar fi prevăzut că armata arogantă a lui Ramses va fi nimicită astfel, fără măcar să fi putut lupta? Supraviețuitorii o luau la fugă, ca niște iepuri speriați, și nu puteau scăpa cu viață decât dacă erau iuți de picior.

Nu mai rămânea decât ca egiptenii să primească și lovitura de grație.

Divizia lui Amon și tabăra faraonului, încă intacte, nu mai puteau rezista prea mult în fața hordelor care se aruncau urlând asupra lor. Victoria lui Muwattalis părea totală în clipele acelea; prin moartea lui Ramses, Egiptul faraonilor avea să-și plece fruntea și să devină sclav al țării Hatti.

Spre deosebire de tatăl său, Ramses căzuse în capcana de la Kadesh și urma să plătească aceasta cu viața.

Un războinic cu părul vâlvoi împinse în lături doi prinți și ajunse în fața împăratului.

— Tată, ce se petrece? întrebă Uri-Teșub. De ce n-am fost anunțat asupra orei la care va începe atacul, eu, generalul comandant al armatei noastre?

— Ție ți-am încredințat un rol precis: apărarea fortăreței Kadesh, cu batalioanele noastre de rezervă.

— Dar fortăreața nu este în primejdie!

— Astea sunt ordinele mele, Uri-Teșub, și uiți un lucru esențial: eu nu ți-am încredințat comanda armatei aliate.

— Dar cine...

— Cine altcineva decât fratele meu Hattușil ar fi putut îndeplini o asemenea funcție? El este acela care a dus lungi și insistente negocieri pentru a-i convinge pe aliații noștri să accepte să facă un efort de război extraordinar, așa că lui îi revenea onoarea de a comanda coaliția.

Uri-Teșub îi aruncă o privire înveninată lui Hattușil și duse mâna la mânerul sabiei.

— Stai la locul tău, fiul meu, porunci pe un ton aspru Muwattalis.

*

Călăreții hitiți răsturnară zidul de scuturi care apăra tabăra faraonului. Cei câțiva soldați egipteni care încercară să opună rezistență se prăbușiră, cu corpurile străpunse de lănci. Un locotenent de la unitățile de care strigă din răspuțuri, chemându-i pe fugari să reziste; săgeata unui arcaș hitit îi pătrunse în gură și ofițerul muri mușcând în van vergeaua care-i adusese moartea. Mai mult de două mii de care se grăbeau să atace înspre cortul regal.

— Stăpâne, îl imploră grăjdarul Menna, voi care apărați Egiptul în ziua luptei, voi care sunteți prințul vitejiei, uitați-vă acolo! Vom fi în curând singuri cu o mie de dușmani în jur! Să nu mai stăm aici... Să fugim!

Ramses îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Dacă frica și lașitatea au pus stăpânire pe sufletul tău, pieri din fața mea!

— Maiestate, vă implor! Țasta nu-i curaj, e adevărată nebunie. Salvați-vă viața, țara mai are nevoie de voi!

— Egiptul n-are nevoie de un învins. O să lupt cu ei, Menna.

Ramses își puse pe cap coroana albastră și îmbrăcă o platoșă scurtă, cu un pieptar din mici plăci de metal. La încheieturile mâinilor, brățări de aur care se prindeau cu cârlige reprezentând rațe din lăpăzuli, cu coada de aur.

Perfect liniștit, ca și cum ziua se anunța a fi una obișnuită, monarhul acoperi cei doi cai cu niște cuverturi din bumbac roșu, albastru și verde. Capul lui „Victorie la Theba”, armăsarul, și cel al „Zeitei Mut este mulțumită”, iapa, erau împodobite cu un panăș minunat din pene roșii cu vârful albăstre.

Ramses urcă în carul său din lemn placat cu aur, lung de trei metri, al cărui cheson se rezema pe osie și pe oiște. Piese componente fuseseră curbate la flacăra, acoperite cu table din aur și unite între ele prin cepuri. Piese expuse frecării erau căptușite cu piele. Pereții chesonului, deschis în partea din spate, erau construiți din scânduri acoperite cu plăci de aur, iar podeaua din curele late încrucișate.

Pe laturile carului erau sculptate siluete de asiatici și de nubieni în genunchiați, cu o expresie supusă. Vis al unui regat pe cale de a se năruia, ultimă afirmare simbolică a puterii Egiptului, a dominației sale asupra Nordului și Sudului.

Carul era prevăzut cu două tolbe, una pentru săgeți, cealaltă pentru arcuri și săbii. Cu aceste arme ușoare, faraonul se pregătea să înfrunte o întreagă armată.

Ramses își înfășură hăturile în jurul mijlocului, ca să aibă mâinile libere; cei doi cai erau inteligenți și curajoși, așa că o porniră întins către vălmășagul bătăliei. Un răget grav îl îmbărbătă pe rege; leul său, Voinicul, îi rămânea credincios și avea să lupte alături de el până la moarte.

Un leu și o pereche de cai: aceștia erau cei trei ultimi aliați ai regelui Egiptului. Carele și infanteriștii diviziei lui Amon se risipeau în fața dușmanului.

„Dacă tu comiți o greșală, spusese Seti, nu acuza pe nimeni altul decât pe tine însuși și îndreaptă ce ai greșit. Bate-te ca un taur, ca un leu și ca un șoim, fii necruțător ca vijelia. Dacă nu, vei fi învins.”

Cu un zgomot asurzitor, ridicând un nor de praf, carele aliaților porniră la atacul dâmbului pe care se afla faraonul Egiptului, stând în picioare în carul său.

Un adânc sentiment al nedreptății cuprinsese sufletul lui Ramses. De ce soarta se întorcea împotriva lui, de ce Egiptul trebuia să piară sub loviturile barbarilor?

Pe câmp, nimic nu mai rămăsese din divizia lui Ra, ai cărei ultimi supraviețuitori fugiseră spre sud. Soldații rămași din diviziile lui Ptah și a lui Seth erau blocați pe malul de est al râului Orontes. Cât despre divizia lui Amon, care cuprindea, totuși, în rândurile ei luptători de elită ai carelor, aceasta se comportase cu o lașitate jalnică. Încă de la prima șarjă a aliaților, ea se lăsase nimicită. Nu mai era acolo niciun ofițer superior, niciun soldat purtător de scut, niciun arcaș gata de luptă. Orice grad purtau, soldații nu avuseseră alt gând decât să-și salveze pielea, uitând chiar și de Egipt. Menna, grăjdarul regelui, era în genunchi, cu capul în palme, ca să nu-i vadă pe dușmanii gata să se repeadă asupra lui.

Cinci ani de domnie, cinci ani în care Ramses încercase să rămână credincios spiritului lui Seti și să continue construirea unei țări bogate și fericite, cinci care se încheiau printr-un dezastru, preludiu al invadării celor Două Țări și al înrobirii populației. Nefertari și Tuya nu puteau opune decât o scurtă rezistență valului de tâlhari care s-ar fi revărsat în Deltă, apoi ar fi pustiit valea Nilului.

Ca și cum ar fi înțeles gândurile stăpânului lor, caii plânseseră.

Atunci, Ramses se revoltă.

Ridicându-și privirile către soare, el i se adresă lui Amon, zeul ascuns în lumină, cel pe care nimeni nu-l cunoscuse vreodată sub adevărata sa înfățișare.

— Te chem, părintele meu, Amon! Un tată poate să-și uite fiul, singur, în mijlocul unui puhoi de dușmani? Ce s-a întâmplat de te porți astfel, ți-am nesocotit vreodată poruncile? Toate țările străine s-au aliat împotriva mea; soldații mei, deși destul de numeroși, au luat-o la fugă și iată-mă singur, fără niciun ajutor. Dar cine sunt acești barbari, dacă nu niște ființe crude care nu se supun Regulii lui Maat? Pentru tine, părintele meu, am clădit temple, către tine am înălțat rugi în fiecare zi. Tu ai avut parte de esențele celor mai înmiresmate flori, am clădit pentru tine coloane înalte, am înălțat flamuri pe stâlpi ca să anunț prezența ta în sanctuare, am pus să fie extrase din carierele de la Elephantine obeliscuri care să fie simbol al gloriei tale. Eu te chem acum, tatăl meu, Amon, pentru că sunt singur, singur de tot. Am acționat în numele tău cu un suflet plin de iubire; în clipa aceasta de restriște, fă ceva pentru cel care se luptă aici. Amon va însemna mai mult pentru mine decât milioane de soldați și sute de mii de care. Vitejia unei armate este o nimica toată, Amon este mai puternic decât o armată.

Palisada care apăra intrarea în centrul taberei se năruie, lăsând cale liberă atacului carelor. În mai puțin de un minut, Ramses n-ar mai fi fost în viață.

— Tată, strigă Faraonul, de ce m-ai părăsit?

Capitolul 54

Muwattalis, Hattușil și prinții aliați admirară cu toții atitudinea faraonului.

— Va muri ca un luptător, spuse împăratul. Un suveran atât de viteaz ar fi meritat să fie hitit. Victoria noastră este în primul rând a ta, Hattușil.

— Cei doi beduini și-au jucat rolul la perfecție. Minciunile lor l-au convins pe Ramses că trupele noastre se aflau departe de Kadesh.

— Uri-Teșub n-a avut dreptate să se opună planului tău și să dea bătălia în fața cetății. O să țin seama de greșeala lui.

— Important n-a fost să vedem triumfând coaliția noastră? Cucerirea Egiptului ne va oferi prosperitate timp de mai multe secole.

— Asistăm la sfârșitul lui Ramses, trădat de propriile sale trupe.

Soarele își dublă brusc strălucirea, orbindu-i pe hitiți și pe aliații lor. Pe cerul senin, bubui tunetul.

Fiecare dintre cei de față se crezu victima unei halucinații... O voce infinită, pe măsura cosmosului, nu venea cumva din seninul bolții cerești? O voce al cărei mesaj nu-l putea înțelege decât numai Ramses: „Sunt tatăl tău, Amon, mâna mea se află în mâna ta; sunt tatăl tău, eu, stăpânul victoriei.”

O rază de lumină îl învălui pe faraon, făcând ca trupul său să strălucească asemenea aurului iluminat de soare. Ramses, fiul lui Ra, căpătă puterea astrului zilei și se îndreptă către atacatori care fură cuprinși de uimire.

Nu mai era o căpetenie învinsă și singură care lupta pentru ultima oară, ci un rege cu o forță fără seamăn și cu un braț neobosit, o flacăra pustiitoare, o stea scânteietoare, o vijelie distrugătoare, un taur sălbatic cu coarne ascuțite, un șoim care sfâșia în gheare pe oricine ar fi îndrăznit să i se opună. Ramses trăgea săgeată după săgeată, ucigându-i pe luptătorii din carele hitite. Scăpați din mână, caii se înălțau pe două picioare, căzând apoi unii peste alții; carele se răsturnară, formând o grămadă informă.

Voinicul, leul nubian, făcu un adevărat măcel. Aruncându-se în luptă cu cele trei sute de kilograme ale sale, el își sfârtecă toți adversarii cu lovituri de gheare și-și înfipse în beregățile și țeștele lor colții lungi de zece centimetri. Coama sa mândră strălucea, labelle sale loveau nu numai cu forță, ci și cu precizie.

Ramses și Voinicul opriră elanul inamicilor și pătrunseră în rândurile dușmane. Căpetenia infanteriștilor hitiți întinse lancea, dar nu avu timp să-și ducă gestul până la capăt: săgeata Faronului i se înfipse în ochiul stâng. În aceeași clipă, fălcile leului se închiseră peste fața îngrozită a șefului unității de care ale împăratului.

În pofida numărului lor, aliații bătură în retragere și coborâră colina, alergând către câmpie.

Muwattalis păli.

— Acesta nu este un om, exclamă el, ci zeul Seth în persoană, o singură ființă care posedă o asemenea putere încât să învingă mii de războinici! Uitați-vă acolo, când cineva vrea să-l atace, mâna devine moale, corpul amortește, nu mai știe să mânuiască lancea sau arcul.

Hattușil însuși, cu un sânge rece netulburat de obicei, era cuprins de uimire. Ar fi putut jura că trupul lui Ramses scotea o pară de foc care pârzolea pe oricine ar fi încercat să-l atingă.

Un războinic hitit uriaș reuși să se agațe de marginea carului și încercă să-l lovească pe faraon cu o sabie scurtă; dar cămașa sa de zale păru să se transforme în cenușă, așa încât barbarul muri urlând, cu carnea pârlită. Atât Ramses, cât și leul continuau să lupte cu aceeași înverșunare; faraonul simțea că Mâna lui Amon o conducea pe a sa, că zeul victoriilor se afla chiar în spatele său și-i dădea mai multă putere decât o armată întreagă. Semănând cu un adevărat uragan, regele Egiptului își doboră adversarii ca pe niște păpuși de paie.

— Trebuie să-l opriți să mai continue! urlă Hattușil.

— Panica a pus stăpânire pe oamenii noștri, îi răspunse prințul din Alep.

— Ține-i din nou în mână, porunci Muwattalis.

— Ramses este ca un adevărat zeu...

— Nu-i decât un om, chiar dacă este atât de curajos că pare supraom. Fă ceva, prințe, dă din nou încredere soldaților noștri, și lupta asta se va termina.

Nu prea convins, prințul din Alep dădu pîneni calului și coborî de pe colina pe care se afla statul-major al coaliției. Era hotărât să pună capăt acestei lupte nemaivăzute, dusă de Ramses și de leul său.

Hattușil privi țintă spre colinele dinspre apus. Ceea ce i se păru că vede îl înmărmuri.

— Maiestate, acolo, s-ar părea că... iată, carele egiptene se apropie în goana mare!

— De unde au apărut?

— Au mers pe drumul de pe malul mării.

— Cum de au trecut pe acolo?

— Uri-Teșub a refuzat să blocheze trecerea aceea; spunea că niciun egiptean n-ar fi îndrăznit să se aventureze pe acolo.

Armata de rezervă străbătu în cea mai mare viteză spațiul liber și, fără a întâmpina nicio împotrivire, se desfășură pe toată lățimea câmpiei, pătrunzând prin breșa deschisă de Ramses.

— Nu fugiți! urlă prințul din Alep. Omorâți-l pe Ramses!

Câțiva soldați încercară să-i execute ordinul; îndată ce se întoarseră cu fața către suveran, ghearele leului le brăzdară fețele și piepturile.

Când prințul din Alep văzu năpustindu-se asupra lui carul de aur al lui Ramses, căscă niște ochi îngroziți și o rupse și el la fugă asemenea celorlalți. Calul său călcă în picioare o sumedenie de aliați hitiți, încercând să scape de faraon. Cuprins de panică, prințul lăsă frâul slobod; animalul își

făcu vânt și se aruncă în apele râului Orontes, unde o mulțime de care se împotmoliseră, îngrămădindu-se unele peste altele, înainte de a dispărea sub apă sau a fi târâte la vale de curent. Soldații se zbăteau în noroi, unii se înecau, alții încercau să înoate până la mal; toți ceilalți care mai erau pe mal încercau să se arunce în râu decât să înfrunte îngrozitoarea divinitate care semăna cu focul ceresc.

Armata de rezervă desăvârși ceea ce făcuse până atunci Ramses, nimicind un mare număr de aliați și obligându-i pe fugari să caute scăpare în apele râului. Un locotenent de la unitatea de care îl ridică de picioare pe prințul din Alep, făcându-i să scuie apa pe care o înghițise.

Carul lui Ramses se apropia de micul deal pe care se afla statul-major inamic.

— Să ne retragem, îl sfătui Hattușil pe împărat.

— Mai avem și forțele de pe malul celălalt.

— N-o să fie de ajuns... Ramses poate acum să elibereze vadul și să lase drum liber diviziilor lui Ptah și a lui Seth.

Cu dosul palmei, împăratul își șterse sudoarea de pe frunte.

— Ce se întâmplă, Hattușil... Un singur om este în stare să pună la pământ o armată întreagă?

— Da, dacă omul acesta este Faraonul, dacă este Ramses...

— Unitatea care stăpânește mulțimea... Asta nu-i decât un mit, dar aici suntem pe un câmp de bătălie!

— Suntem înfrânți, Maiestate, trebuie să ne retragem.

— Un hitit nu se retrage.

— Ne gândim să vă apărăm viața și să continuăm lupta într-un alt fel.

— Ce propui?

— Să ne retragem în interiorul cetății.

— Acolo vom fi prinși ca într-o cursă!

— Nu avem de ales, aprecie Hattușil. Dacă fugim spre nord, Ramses și trupele sale vor veni după noi.

— Să sperăm că zidurile fortăreței sunt, într-adevăr, de necucerit.

— Asta nu este o fortăreață ca altele, Maiestate; însuși Seti a renunțat să o ia în stăpânire.

— Nu va fi cazul și cu fiul lui!

— Să ne grăbim, Maiestate!

Fără tragere de inimă, Muwattalis ridică brațul drept și-l ținu așa preț de câteva secunde care părură nesfârșite, ordonând astfel retragerea.

Mușcându-și buzele până la sânge, Uri-Teșub asistă neputincios la acest dezastru. Batalionul care bloca accesul la primul vad, pe malul apusean al râului Orontes, se retrase până la al doilea. Cei rămași în viață din divizia lui Ptah nu îndrăzniră să-i urmărească, de teamă să nu cadă într-o nouă capcană; generalul preferă să aibă spatele asigurat trimițând un curier la divizia lui Seth pentru a-l anunța pe colegul său că drumul era liber și că putea traversa pădurea Labwi.

Prințul din Alep, venindu-și în fire, scăpă din mâinile ofițerului care-l salvase, trecu râul înot și-i ajunse din urmă pe aliați, care se îndreptau către Kadesh. Arcașii din forțele de rezervă doborâra sute de fugari.

Egiptenii păseau de-a dreptul peste cadavre și le tăiau câte o mână fiecăruia pentru ca, la sfârșit, să facă un bilanț macabru al cărui rezultat urma să fie menționat în arhivele oficiale.

Nimeni nu cuteza să se apropie de faraon; Voinicul se așezase ca un sfinx în fața cailor. Mânjit tot de sânge, Ramses coborî din carul său aurit, își mângâie îndelung leul și pe cei doi cai, fără să arunce nicio privire înspre soldații care încremeniseră fiecare pe locul său, așteptând reacția monarhului.

Menna fu primul care veni înspre rege. Grăjdarul tremura ca varga și puneă cu mare greutate câte un picior în fața celui alt.

Mai sus de cel de-al doilea vad, armata hitită și aliații care mai rămăseseră în viață se îndreptau în grabă către poarta cea mare a fortăreței Kadesh; egiptenii nu mai aveau timp să intervină pentru a-i împiedica pe Muwattalis și pe ai săi să se pună la adăpost.

— Maiestate, spuse Menna cu o voce subțire, Maiestate... Suntem învingători.

Cu privirea ațintită asupra cetății din fața sa, Ramses părea o statuie de granit.

— Marele șef hitit s-a dat bătut în fața maiestății Voastre, continuă Menna, a luat-o la fugă; ați ucis de unul singur mii de dușmani! Cine va putea preamări gloria voastră?

Ramses se întoarse către grăjdarul său.

Speriat, Menna se rupse din șale, temându-se să nu fie fulgerat de forța care emana dinspre suveran.

— Tu ești, Menna?

— Da, Maiestate, chiar eu sunt, grăjdarul vostru, credinciosul vostru servitor! Iertați-mă, iertați armata voastră; victoria aceasta n-ar trebui să

facă uitate greșelile noastre?

— Un faraon nu iartă, credinciosul meu servitor; el domnește și face ceea ce trebuie.

Capitolul 55

Diviziile lui Amon și a lui Ra fuseseră decimate, cea a lui Ptah era mult slăbită, cea a lui Seth avea efectivul întreg. Mii de egipteni muriseră, mult mai mulți hitiți și aliați de-ai lor își pierduseră viața, dar realitatea era una singură: Ramses câștigase bătălia de la Kadesh.

Desigur, Muwattalis, Hattușil, Uri-Teșub și câțiva dintre aliații lor, printre care prințul din Alep, rămăseseră în viață și se baricadaseră în cetate; dar mitul invincibilității hitite își trăise traiul. Mulți dintre prinți, porniți la luptă alături de împăratul din Hatti, pieriseră înecați sau străpunși de săgeți. Principatele, mari sau mici, aveau să știe de-acum că scutul lui Muwattalis nu mai era suficient ca să-i apere de mânia lui Ramses.

Faraonul îi adunase în cortul său pe toți ofițerii care mai trăiau, printre ei aflându-se și generalii diviziilor lui Ptah și a lui Seth.

În pofida bucuriei de după victorie, nimeni nu zâmbea. Așezat pe tronul său din lemn aurit, Ramses avea figura unui șoim înfuriat. Parcă era gata să se arunce dintr-o clipă în alta asupra prăzii.

— Toți cei de aici, declară el, aveți răspunderea de a comanda un grup de soldați. Ați avut tot felul de avantaje de pe urma gradului vostru. Toți, dar toți, v-ați purtat ca niște lași! Bine hrăniți, cu locuințe bune, scutiți de impozite, respectați și invidiați, voi, comandanții armatei mele, ați luat-o la fugă în momentul în care trebuia să luptați, cuprinși cu toții de aceeași lașitate.

Generalul diviziei lui Seth făcu un pas înainte.

— Maiestate...

— Vrei să spui că nu-i așa?

Generalul se retrase la locul său.

— Nu mai pot avea încredere în voi. Măine, o să fugiți din nou și o să fugiți care încotro ca niște vrăbii la apropierea pericolului. De aceea, vă

destitui din posturile voastre. Fiți fericiți că mai puteți rămâne în armată ca soldați, că vă mai puteți servi țara, că veți lua o soldă și că veți putea fi lăsați la vatră cu o pensie militară.

Nimeni nu protestă. Cei mai mulți dintre ei se temeau de o pedeapsă mult mai aspră.

În aceeași zi, regele numi noi ofițeri, aleși dintre oamenii armatei de ajutor.

*

Încă de a doua zi de după victoria sa, Ramses porni primul asalt asupra fortăreței Kadesh. În vârful turnurilor fluturau flamuri hitite.

Tirul arcașilor egipteni nu dădu rezultate prea bune; săgețile se loviră de crenelurile în spatele cărora se adăposteau asediații. Spre deosebire de celelalte fortărețe siriene, săgețile nu băteau până în vârful turnurilor de la Kadesh.

Dornici să-și dovedească vitejia, infanteriștii se cățărară pe pintenul stâncos deasupra căruia era construită fortificația și rezemară de ziduri scările de lemn; dar arcașii hitiți îi decimară și cei rămași în viață fură nevoiți să renunțe. Trei alte încercări însemnară tot atâtea eșecuri.

A doua și a treia zi, câțiva dintre cei mai îndrăzneți reușiră să ajungă până la jumătatea zidului, dar bolovanii aruncați de sus îi uciseră.

Kadesh părea imposibil de cucerit.

Posomorât la față, Ramses reuni în cortul său noul consiliu de război ai cărui membri ardeau de nerăbdare să se remarce în ochii regelui. Sătul de vorbăria lor, îi dăduse afară pe toți și nu-l păstrase lângă el decât pe Setau.

— Lotus și cu mine salvăm zeci de vieți, afirmă el, cu condiția să nu murim noi înșine de oboseală. În ritmul în care lucrăm, în curând n-o să mai avem medicamente.

— Nu te ascunde în spatele vorbelor.

— Să ne întoarcem în Egipt, Ramses.

— Și să dăm uitării fortăreața de la Kadesh?

— Am obținut victoria.

— Cât timp Kadesh nu va aparține egiptenilor, amenințarea hitită va rămâne în picioare.

— Cucerirea ei ar cere prea multe eforturi și prea mulți morți; să ne întoarcem în Egipt ca să-i putem îngriji acolo pe răniți și să ne refacem forțele.

— Fortăreața asta trebuie să cadă, asemenea celorlalte.
— Și dacă te înverșunezi fără rost?
— Natura care ne înconjoară este foarte bogată în vegetație; Lotus și cu tine veți putea găsi aici substanțele necesare pentru a prepara leacurile.
— Și dacă Acha ar fi închis în această fortăreață?
— Ar fi un motiv în plus ca să punem stăpânire pe ea și să-l eliberăm.
Grăjdarul Menna intră în grabă și făcu o plecăciune.
— Maiestate, Maiestate! De pe ziduri a fost aruncată o lance... Legat de coada ei era un mesaj!
— Dă-l încoace.
Ramses citi textul.

Către Ramses, faraonul Egiptului, din partea fratelui său Muwattalis, împăratul din Hatti.

Înainte de a continua să ne mai înfruntăm, n-ar fi mai bine să ne întâlnim și să ducem tratative? Pentru asta, ar putea fi înălțat un cort pe câmp, la jumătatea distanței dintre armata ta și fortăreață.

Eu voi veni singur, fratele meu va fi și el singur, mâine, când soarele va fi la amiază.

*

Sub cort fuseseră instalate două tronuri, față în față. Între ele, o măsuță joasă pe care fuseseră puse două cupe și un ulcior mic cu apă proaspătă.

Cei doi suverani se așezară în același timp, fără să-și ia ochii unul de la altul. Deși era foarte cald, Muwattalis era îmbrăcat cu o mantie lungă, de lână roșu cu negru.

— Mă bucur să-l întâlnesc pe fratele meu, faraonul Egiptului, a cărui glorie nu încetează să crească.

— Faima împăratului din Hatti răspândește groază în multe țări.

— Din punctul acesta de vedere, fratele meu Ramses nu are motiv să mă invidieze. Eu am format o coaliție invincibilă, tu ai învins-o. Ce forță divină ți-a venit în ajutor?

— Cea a tatălui meu, Amon, al cărui braț l-a înlocuit pe al meu.

— Nu-mi vine să cred că o asemenea forță ar putea aparține unui om, fie el chiar și un Faraon.

— Tu n-ai ezitat să te folosești de minciună și de șiretenie.

— Niște arme de luptă la fel ca altele! Ele te-ar fi învins, dacă o forță supranaturală nu ți-ar fi sărit în ajutor. Sufletul părintelui tău, Seti, a fost acela care a alimentat curajul tău nebunesc, el te-a făcut să uiți de teamă și de posibilitatea de a fi învins.

— Ești pregătit să te predai, frate Muwattalis?

— Este un obicei al fratelui meu, Ramses, de a proceda atât de brutal?

— Au murit mii de oameni din cauza politicii expansioniste duse de Hatti; a trecut, așadar, vremea unor discuții zadarnice. Ești pregătit să te predai?

— Fratele meu știe cine sunt eu?

— Împăratul din Hatti, prins în cursă în fortăreața Kadesh.

— Împreună cu mine se află fratele meu, Hattușil, fiul meu, Uri-Teșub, vasalii și aliații mei. Dacă ne-am preda, ar însemna să decapităm imperiul.

— Un învins trebuie să suporte consecințele înfrângerii sale.

— Tu ai câștigat victoria în bătălia de la Kadesh, este adevărat, dar fortăreața rămâne neatinsă.

— Mai devreme sau mai târziu, o să cadă.

— Primele tale atacuri n-au dat niciun rezultat; continuând tot așa, vei pierde mulți oameni, fără ca să zgârii măcar zidurile de la Kadesh.

— Tocmai de aceea m-am hotărât să adopt o altă strategie.

— Din moment ce suntem frați, mi-o poți dezvălui?

— Chiar n-ai ghicit-o? Se va baza pe răbdare. Voi sunteți mulți acolo, în interiorul cetății; noi o să așteptăm până când hrana o să vi se termine. N-ar fi de preferat să vă predați imediat, ca să nu aveți parte de suferințe îndelungate?

— Fratele meu Ramses nu cunoaște prea bine fortăreața asta. În depozitele sale uriașe se află o mare cantitate de alimente care ne va permite să rezistăm asediului timp de mai multe luni. Ba chiar, vom avea condiții mai bune decât armata egipteană.

— Bazaconii.

— Fii sigur că nu, frate, fii sigur că nu! Voi, egiptenii, sunteți departe de bazele voastre de aprovizionare și s-ar putea s-o duceți din ce în ce mai greu. Știe toată lumea că nu vă place deloc să vă aflați departe de țara voastră și că Egiptului nu-i place câtuși de puțin să fie prea mult timp departe de faraonul său. Va veni toamna, apoi iarna, cu frig și cu boli. Vor mai apărea, de asemenea, dezamăgirea, plictiseala sau lenea. Fii sigur de asta, frate Ramses: noi o vom duce mai bine decât voi. Și să nu contezi pe

lipsa apei: rezervoarele de apă din Kadesh sunt pline ochi și mai beneficiem și de un puț adânc săpat în mijlocul cetății.

Ramses sorbi o înghițitură de apă, nu pentru că îi era sete, dar pentru a întrerupe discuția și a avea timp să reflecteze la cele auzite. Argumentele lui Muwattalis nu erau departe de adevăr.

— Fratele meu dorește să-și potolească setea?

— Nu, suport destul de bine căldura.

— Te temi, cumva, de otravă, atât de des folosită la curtea din Hatti?

— Obiceiul ăsta s-a pierdut; dar prefer ca paharnicul meu să guste din tot ceea ce urmează să mănânc. Fratele meu Ramses trebuie să știe că unul dintre prietenii săi din copilărie, tânărul și strălucitorul diplomat Acha, a fost arestat pe când îndeplinea o misiune de spionaj, deghizat în negustor. Dacă aș fi aplicat legile noastre, acum ar fi fost mort; dar presupun că tu ai fi fericit să poți salva viața unei persoane care-ți este dragă.

— Te înșeli, Muwattalis; în ființa mea, regele este mai presus de om.

— Acha nu este numai prietenul tău, ci adevăratul șef al diplomației egiptene și cel mai bun cunoscător al Asiei. Dacă omul rămâne insensibil, monarhul nu va sacrifica una dintre cele mai importante piese ale jocului său.

— Ce propui?

— Pacea, chiar și vremelnică, nu este mai bună decât o luptă dezastruoasă?

— Pacea... Imposibil!

— Gândește-te, frate Ramses: eu n-am angajat toată armata hitită în bătălia aceasta. Forțe de rezervă nu vor întârzia să-mi vină în ajutor și tu vei avea de dat alte lupte, menținând în tot acest timp asediul fortăreței. Asemenea eforturi depășesc posibilitățile tale în oameni și în armament, iar victoria ta de acum s-ar transforma într-un dezastru.

— Tu ai pierdut bătălia de la Kadesh, Muwattalis, și tot tu îndrăznești să ceri pace!

— Sunt gata să-mi recunosc înfrângerea și voi semna un document oficial în acest sens. Când vei fi în posesia lui, tu vei ridica asediul și granița imperiului meu va fi definitiv fixată la Kadesh. Armata mea nu va încerca niciodată să cucerească Egiptul.

Capitolul 56

Ușa celulei lui Acha se deschise.

În pofida faptului că nu-și pierdea niciodată cumpătul, tânărul diplomat tresări; figurile împietrite ale celor doi paznici nu prevesteau nimic bun. Din momentul încarcerării sale, Acha se aștepta în fiecare zi să fie executat. Hitiții nu manifestau nicio indulgență în privința spionilor.

Securea, pumnalul sau un salt forțat de la înălțimea unei faleze? Egipteanul își dorea ca execuția să fie violentă și rapidă, pentru a fi scutit de o punere în scenă plină de cruzime.

Fu introdus într-o sală rece și austeră, împodobită cu scuturi și cu lănci. Ca întotdeauna, în Hatti, războiul își făcea simțită prezența.

— Cum te simți? întrebă preoteasa Putuhepa.

— Îmi lipsește mișcarea și mâncarea voastră nu este pe gustul meu, dar încă mai sunt în viață. Nu este asta o minune?

— Într-un anumit fel, da.

— Am senzația că provizia mea de noroc se cam termină... Cu toate acestea, prezența voastră mă mai liniștește: o femeie ar putea fi atât de nemiloasă?

— Nu te baza pe slăbiciunea unei hitite.

— Șarmul meu n-ar putea face nimic?

Pe chipul preotesei apăru o expresie de furie.

— Îți dai seama în ce situație ești?

— Un diplomat egiptean știe să moară cu zâmbetul pe buze, chiar dacă tremură din toate încheieturile.

Acha își închipui cât de furios putea fi Ramses care îi va reproșa, chiar și pe lumea cealaltă, că nu reușise să scape din Hatti pentru a-l pune la curent cu uriașa coalitie pusă la cale de împărat. Oare țărancă aceea reușise să transmită scurtul său mesaj de numai trei cuvinte? Nu credea că reușise, dar, dacă era cazul, faraonul avea destulă intuiție pentru a înțelege sensul acelor cuvinte. Fără informații, armata egipteană ar fi fost nimicită la Kadesh și Șenar ar fi urcat pe tronul Egiptului. Cântărind bine, era de preferat să moară decât să suporte tirania unui astfel de despot.

— Nu l-ai trădat pe Ramses, spuse Putuhepa, și nu ai fost niciodată la ordinele lui Șenar.

— Vă las să apreciați singură.

— Bătălia de la Kadesh a avut loc, îi destăinui ea. Ramses a învins trupele coaliției.

Acha parcă era beat de fericire.

— Vă bateți joc de mine...

— N-am niciun chef de glume.

— A învins trupele aliate... repetă Acha, uluit.

— Împăratul nostru este viu și în libertate, adăugă Putuhepa, iar fortăreața Kadesh este neatinsă.

Chipul diplomatului se înnegură.

— Ce soartă îmi pregătiți?

— Mi-ar fi făcut mare plăcere să pun să te ardă pe rug ca spion, dar ai devenit unul dintre obiectele de negociere.

*

Armata egipteană își instalase tabăra în fața fortăreței ale cărei ziduri rămâneau cenușii, cu tot soarele fierbinte de la începutul lui iunie. După întâlnirea dintre Ramses și Muwattalis, soldații Faraonului nu mai lansaseră niciun nou asalt asupra zidurilor cetății Kadesh. De la înălțimea meterezelor, Uri-Teșub și arcașii hitiți își supravegheau adversarii care avea cele mai pașnice ocupații. Oamenii îngrijeau caii, catârii și boii, jucau diferite jocuri de societate, luau parte la întreceri de lupte cu mâinile goale și toată lumea se bucura de o mare varietate de mâncăruri pe care bucătarii trupei le preparau certându-se între ei.

Ofițerilor săi superiori, Ramses nu le dăduse decât un singur ordin: să aibă grijă ca disciplina să fie respectată. Nimeni nu fusese informat în vreun fel despre pactul încheiat cu Muwattalis.

Noul general al diviziei lui Seth își luă inima în dinți și-l întrebă pe monarh.

— Maiestate, suntem puțin cam descumpăniți.

— Faptul că ați repurtat o mare victorie nu vă face să vă simțiți minunat?

— Noi suntem cu toții conștienți că numai voi, singur, sunteți învingătorul de la Kadesh, Maiestate, dar de ce nu atacăm fortăreața asta?

— Pentru că nu avem nicio șansă dacă încercăm să punem stăpânire pe ea. Ar trebui să sacrificăm cel puțin jumătate din trupele noastre, fără a fi siguri că vom izbuti.

— Cât timp va mai trebui să rămânem pe loc, privind mereu la blestemata asta de cetate?

— Am făcut o înțelegere cu Muwattalis.
— Vreți să spuneți... pacea?
— Au fost puse niște condiții; dacă ele nu sunt îndeplinite, noi vom relua ostilitățile.
— Ce răgaz ați fixat, Maiestate?
— Răgazul expiră la sfârșitul acestei săptămâni; voi afla atunci ce valoare poate avea cuvântul unui împărat hitit.

*

În depărtare, pe drumul care venea dinspre nord, se zărea un nor de praf. Mai multe care hitite se apropiau de Kadesh, multe dintre ele venind înspre tabăra egipteană și formând, poate, avangarda unei armate de rezervă, sosită în grabă pentru a-l elibera pe Muwattalis și pe ai săi.

Ramses calmă agitația care pusese stăpânire pe tabăra egipteană. Urcându-se în carul său tras de „Victorie în Theba” și „Zeita Mut este mulțumită”, regele, însoțit de leul său, ieși în întâmpinarea batalionului hitit.

Arcașii hitiți nu lăsară hățurile din mâini. Renumele lui Ramses și al Voinicului se răspândiseră deja în toată țara Hatti.

Un bărbat coborî dintr-un car și înaintă către faraon.

Elegant, cu mersul sprinten, chipul rasat și purtând o mustață subțire și bine îngrijită, Acha uită de protocol și alergă spre Ramses.

Regele și prietenul său se îmbrățișară călduros.

— Ți-a folosit mesajul meu, Maiestate?

— Da și nu. N-am știut să țin seamă întru totul de avertismentul tău, dar magia destinului a fost favorabilă Egiptului: Și, datorită ție, am intervenit rapid. Amon este cel care a obținut victoria.

— N-am crezut că o să mai apuc vreodată să revăd Egiptul; închisorile hitite sunt îngrozitoare. Am încercat din răspuțeri să-i conving pe dușmanii noștri că eram un complice de-al lui Șenar, ceea ce mi-a salvat viața; după aceea, evenimentele s-au precipitat. Să fi murit acolo ar fi fost o lipsă de gust de neiertat.

— Va trebui să ne hotărâm dacă încheiem un armistițiu sau continuăm ostilitățile; părerea ta mi-ar folosi foarte mult.

Ajunși în cortul regal, Ramses îi arată lui Acha documentul pe care i-l trimisese împăratul hitit.

Eu, Muwattalis, sunt slujitorul tău, Ramses, și te recunosc drept Fiu al luminii, izvorât din ea, cu adevărat născut din ea. Țara mea este slujnica ta, ea este la picioarele tale. Dar nu abuza de puterea ta!

Autoritatea ta este neînduplecată, tu ai dovedit-o repurtând o mare victorie. Dar de ce să continui să extermini poporul slujitorului tău, de ce ura să-ți fie îndemn?

Întrucât ești victorios, fii de acord că pacea este mai bună decât războiul și dă-le hitiților posibilitatea să trăiască.

— Stil diplomatic iscusit, aprecie Acha.

— Mesajul ți se pare suficient de potrivit pentru toate țările din regiune?

— O adevărată capodoperă! Ca un suveran hitit să fie învins într-o luptă este ceva nou, ca el să-și recunoască înfrângerea este un nou miracol care se adaugă la isprăvile tale.

— N-am reușit să pun stăpânire pe Kadesh.

— Ce importanță poate avea fortăreața asta? Tu ai câștigat o bătălie decisivă. Muwattalis cel neînvins se consideră acum ca un vasal de-al tău, cel puțin în vorbe... Un asemenea acces de umilință forțată va fi foarte util și se va adăuga la prestigiul tău.

Muwattalis își respectase cuvântul compunând un text demn de a fi acceptat și eliberându-l pe Acha. Așa încât Ramses avea să dea ordin armatei sale să ridice tabăra și să pornească pe drumul de întoarcere spre Egipt.

Înainte de a părăsi locurile acelea în care atâția compatrioți ai săi își pierduseră viața, Ramses se întoarse către fortăreața din care ieșeau, liberi și nevătămați, Muwattalis, fratele și fiul său. Faraonul nu reușise să distrugă acest simbol al puterii hitite, dar ce mai rămânea din el după usturătoarea înfrângere a coaliției? Muwattalis, declarându-se slujitor al lui Ramses... Cine ar fi îndrăznit să-și imagineze un asemenea succes? Regele nu avea să uite niciodată că doar ajutorul tatălui său ceresc, pe care-l chemase în ajutor, îi îngăduise să transforme un dezastru într-un triumf.

— N-a mai rămas nici urmă de egiptean pe câmpia de la Kadesh, spuse șeful cercetașilor.

— Trimite iscoade către sud, est și vest, îi ordonă Muwattalis fiului său, Uri-Teșub. Poate că Ramses a ținut minte lecția și și-a ascuns trupele în păduri ca să ne atace imediat ce vom ieși din cetate.

— Cât timp o să mai continuăm să fugim?

— Trebuie să ne întoarcem la Hattușaş, aprecie Hattușil, să ne refacem forțele și să schimbăm strategia.

— Nu mă adresez unui general învins, se enervă Uri-Teșub, ci împăratului hitiților.

— Calmează-te, fiul meu, interveni Muwattalis. Eu consider că generalul comandant al armatei coalizate nu a greșit. Noi toți am subestimat puterea personală a lui Ramses.

— Dacă m-ai fi lăsat pe mine să comand, acum noi am fi fost învingători!

— Te înșeli. Armamentul egiptean este de calitate foarte bună, carele faraonului sunt mai bune ca ale noastre. Șocul frontal în câmpie, pe care îl plănuiai tu, s-ar fi întors împotriva noastră și trupele noastre ar fi suferit pierderi foarte grele.

— Și te mulțumești cu această înfrângere umilitoare...

— Păstrăm această fortăreață, Hatti nu este ocupat, războiul contra Egiptului va continua.

— Cum s-ar mai putea continua, după documentul rușinos pe care l-ai semnat!

— Nu este vorba despre un tratat de pace, preciză Hattușil, ci despre o simplă scrisoare de la un monarh la altul. Faptul că Ramses este mulțumit de ea demonstrează cât este de lipsit de experiență.

— Muwattalis declară pur și simplu că el se consideră ca un vasal al Faraonului!

Hattușil zâmbi.

— Atunci când un vasal are la dispoziție trupele necesare, nimic nu îl oprește să se răscoale.

Uri-Teșub îl înfruntă din priviri pe Muwattalis.

— Nu-l asculta, tată, pe incapabilul ăsta și dă-mi mie puteri militare depline! Finețurile diplomatice și viclenia nu vor duce la nimic. Eu, și numai eu, sunt în stare să-l distrug pe Ramses.

— Hai să ne întoarcem la Hattușaş, îi îndemnă împăciuitor împăratul; aerul munților noștri este potrivit pentru a reflecta la toate.

Capitolul 57

Dintr-o săritură sprintenă, Ramses se aruncă în bazinul în care se îmbăia Nefertari. Regele înotă pe sub apă și o cuprinse de talie pe soția sa. Prefăcându-se surprinsă, se lăsă trasă la fundul bazinului, după care urcară amândoi la suprafață, îmbrățișați. Străjer, câinele galben-auriu, alerga lătrând în jurul bazinului, în timp ce Voinic dormea la umbra unui sicomor, cu gâtul împodobit de un colier subțire de aur pe care-l primise ca premiu pentru vitejia sa.

Ramses nu o putea contempla pe Nefertari fără a se simți fermecat de frumusețea sa. Dincolo de atracția simțurilor și de contopirea corpurilor, o legătură misterioasă îi unea, mai puternică decât timpul sau moartea. Soarele blând de toamnă scălda fețele lor într-o limpezime binefăcătoare, în timp ce ei alunecau în apa albastru-verzuie a bazinului. Când ieșiră, Străjer încetă să mai latre și veni să le lingă picioarele. Câinele regelui nu putea suferi apa și nu înțelegea care este motivul pentru care stăpânul său avea această plăcere de a se uda astfel. Copleșit cu mângâieri de perechea regală, Străjer se cuibări între labele din față ale uriașului leu și se bucură de o odihnă meritată.

Nefertari era atât de ispititoare încât mâinile lui Ramses deveniră fierbinți; ele parcurseră corpul tinerei femei, întins pe marginea bazinului, cu nerăbdarea unui explorator care pătrunde într-o țară necunoscută. Mai întâi pasivă, fericită să se lase cucerită, ea răspunse chemării iubitului ei soț.

*

Peste tot în țară, Ramses devenise Ramses cel mare. La întoarcerea sa în Pi-Ramses, o mulțime de oameni venise să-l aclame pe învingătorul din bătălia de la Kadesh, faraonul care reușise să provoace deruta hitiților și să-i respingă chiar pe teritoriul lor. Mai multe săptămâni de serbări, în sate ca și în orașe, oferiseră ocazia potrivită pentru a cinsti cum se cuvenea această victorie răsunătoare; spectrul unei invazii fiind risipit, Egiptul se lăsa în

voia unei bucurii instinctive de a trăi, încununată de o revărsare excelentă a Nilului, ca promisiune a unor recolte îmbelșugate.

Al cincilea an de domnie a fiului lui Seti se încheia cu un adevărat triumf. Noua ierarhie militară îi era devotat, iar curtea, cufundată în admirație, se înclina în fața monarhului. Tinerețea lui Ramses era pe sfârșite; bărbatul de douăzeci și opt de ani care guverna cele Două Țări vădea măreția celor mai mari dintre suverani din trecut și-și marca deja epoca printr-o pecete de neșters.

Rezemându-se într-un toiag de trestie, Homer ieși în întâmpinarea lui Ramses.

— Am terminat, Maiestate.

— Vrei să te sprijini de brațul meu ca să facem câțiva pași, sau, mai bine, să ne așezăm sub lămâiul tău?

— Să mergem puțin. Am muncit mult cu capul și cu mâna în ultima vreme; simt nevoia să-mi dezmoțesc puțin picioarele.

— Munca aceasta nouă te-a făcut să întrerupi lucrul la *Iliada*.

— Sigur că da, însă voi mi-ați oferit un subiect minunat!

— Cum l-ai înfățișat?

— Respectând adevărul, Maiestate; nu am ascuns nici lașitatea armatei voastre, nici lupta voastră disperat, de unul singur, nici chemarea în ajutor a tatălui vostru divin. Împrejurările acestei extraordinare victorii m-au făcut să mă înflăcărez, ca și cum aș fi fost un tânăr poet la prima sa scriere! Versurile cântau deja pe buzele mele, scenele se înlănțuiau de la sine. Prietenul vostru, Ameni, m-a ajutat mult făcându-mă să evit câteva greșeli de gramatică; egipteana nu este o limbă ușoară, dar fiind mlădioasă și precisă, este o adevărată fericire pentru un poet.

— Povestirea bătăliei de la Kadesh va fi gravată pe zidul exterior de sud al mării săli cu coloane din templul de la Karnak, îi explică Ramses, pe zidurile exterioare ale curții templului de la Luxor și pe fațada obeliscului său, pe zidurile exterioare ale templului de la Abydos și în viitoarea curte din față a templului meu pentru veșnicie.

— În felul acesta, piatra veșniciei va păstra peste veacuri amintirea bătăliei de la Kadesh.

— Eu vreau să-l cinstesc în felul acesta pe zeul ascuns, Homer, și victoria ordinii asupra învâlmășelii, capacitatea Regulii de a respinge haosul.

— Mă uluiți, Maiestate, și țara voastră mă uimește câte puțin în fiecare zi; nu credeam că faimoasa voastră Regulă vă va ajuta să învingeți un inamic

hotărât să vă distrugă.

— Dacă dragostea lui Maat va înceta să-mi însuflețească gândurile, domnia mea n-ar întârzia să se încheie și Egiptul și-ar găsi un alt suveran.

*

În pofida cantităților enorme de mâncare pe care le înfuleca, Amenî nu se îngrășa deloc. Tot subțiratic, palid și cu un aspect bolnăvicios, secretarul particular al regelui nu mai ieșea din biroul său și, cu o echipă de numai câțiva slujbași, rezolva un număr impresionant de dosare. Aflându-se într-un contact direct și permanent cu primul-ministru și cu miniștrii, Amenî avea cunoștință de tot ceea ce se petrecea în țară și veghea ca fiecare înalt funcționar să se achite într-un mod ireproșabil de sarcinile care-i reveneau. Pentru prietenul din copilărie al lui Ramses, o administrație sănătoasă se putea rezuma la un principiu simplu: cu cât postul era mai înalt, cu atât răspunderile erau mai largi și tot în aceeași măsură pedeapsa trebuia să fie mai severă în caz de greșeli sau de incompetență. De la ministru la șef de serviciu, fiecare își asuma greșelile subalternilor săi și plătea pentru ele. Miniștrii demși și funcționarii retrogradați simțiseră pe propria lor piele severitatea lui Amenî.

Atunci când suveranul se afla în Pi-Ramses, el se întâlnea cu eminența sa cenușie în fiecare zi. Când monarhul pleca la Theba sau la Memphis, Amenî întocmea rapoarte amănunțite pe care regele le citea cu mare atenție. El era acela care lămuria lucrurile și decidea.

Scribul tocmai încheia prezentarea pe care i-o făcuse regelui asupra planului său de consolidare a digurilor pentru anul următor, când Serramanna primi permisiunea de a intra în biroul cu etajerele ticsite de papirusuri triate cu cea mai mare grijă. Uriașul sard făcu o plecăciune în fața suveranului.

— Mai ești supărat pe mine? îl întreabă Ramses.

— Eu unul nu v-aș fi părăsit în învălmășeala aceea.

— Să veghezi asupra mamei și a soției mele era o misiune de cea mai mare importanță.

— Nu vă contrazic câtuși de puțin, dar mi-ar fi făcut mare plăcere să fiu alături de voi și să omor cât mai mulți hitiți. Înfumurarea indivizilor ăloră mă scoate din sărite; când ai pretenția că reprezinți elita războinicilor, nu te ascunzi într-o fortăreață!

— Timpul nostru este prețios, interveni Amenî; care sunt rezultatele cercetărilor tale?

— Nimic, răspunse Serramanna.

— Nicio urmă?

— Am găsit căruța și cadavrele polițiștilor egipteni, dar nu și pe acela al lui Șenar. După cum spun niște negustori care s-au refugiat într-o peșteră, furtuna de nisip a fost extrem de puternică și a durat neobișnuit de mult. Am mers până la oaza de la Khargeh și pot să vă asigur că oamenii mei și cu mine am scotocit prin tot deșertul.

— Mergând orbește, gândi Amenî, Șenar putea să cadă în albia vreunui ued secat și corpul i-a fost, probabil, acoperit sub o grămadă de nisip.

— Așa cred toți cei care au fost acolo, recunosc Serramanna.

— Dar nu și eu, spuse răspicat Ramses.

— Nu avea nicio șansă să iasă din infernul acela, Maiestate; părăsind drumul principal, s-a rătăcit și nu s-a putut lupta prea multă vreme cu furtuna, cu nisipul și cu setea.

— Ura lui este atât de înverșunată că i-a ținut loc de mâncare și de băutură. Șenar n-a murit.

*

Regele se reculese în fața statuii lui Thot, aflată la intrarea în ministerul Afacerilor externe, după ce așezase un buchet de crini și de papirus pe altarul destinat ofrandelor. Înfățișat printr-un babuin șezând și purtând o semilună pe cap, zeul cunoașterii avea privirea înălțată spre cer, dincolo de granițele cunoașterii omenești.

La trecerea lui Ramses prin dreptul lor, funcționarii din minister se ridicară și făcură cu toții o plecăciune. Acha, noul ministru, deschise el însuși ușa biroului; regele și prietenul său, devenit un erou în ochii curții, se îmbrățișară. Faptul că suveranul venea în vizită la el era o strălucită dovadă a aprecierii de care se bucura Acha în noul său rol de șef al diplomației egiptene.

Biroul său era foarte diferit de cel al lui Amenî. Buchete de trandafiri aduși din Siria, compoziții florale cu narcise și calendule, vase din alabastru cu forme alungite, așezate pe gheridoane, lămpi cu picior, cufere din lemn de acacia și tapiserii colorate formau un decor multicolor și rafinat, aducând mai mult cu apartamentele unei vile somptuoase decât cu un loc de muncă.

Cu privirile strălucind de inteligență, elegant, purtând o perucă simplă și parfumată, Acha semăna cu un oaspete la un banchet, ușuratic, monden și oarecum încrezut. Cine ar fi putut bănuî că acest personaj din cea mai distinsă pătură a societății fusese capabil să se transforme într-un spion, deghizat în hainele soioase ale unui negustor oarecare, și să străbată drumurile pline de primejdii ale imperiului hitit? Nicio îngrămădeală de dosare nu tulbura atmosfera luxoasă de lucru a noului ministru care prefera să păstreze informațiile cele mai prețioase în memoria sa prodigioasă.

— Mă tem că aş putea fi nevoit să demisionez, Maiestate.

— Ce greșeală așa de gravă ai putut face?

— Ineficacitate. Serviciile mele nu și-au precupețit eforturile, dar Moise rămâne de negăsit. Este ceva foarte curios... De obicei, limbile oamenilor se mai dezleagă. După părerea mea, ar mai rămâne o singură explicație: s-a refugiat într-un loc foarte retras și nu s-a mai mișcat de acolo. Dacă și-a schimbat numele și s-a integrat într-o familie de beduini, va fi foarte greu de găsit, dacă nu chiar imposibil.

— Continuă cercetările. Și despre rețeaua de spionaj hitită de pe teritoriul nostru ce ai mai aflat?

— Corpul tinerei femei blonde a fost înmormântat fără a se fi aflat cine era; cât despre vrăjitor, a dispărut. Fără îndoială, a reușit să plece din Egipt. Și în acest caz, nimeni nu a scăpat nicio vorbă, de parcă toți membrii rețelei s-ar fi evaporat în câteva zile. Am scăpat dintr-o primejdie groaznică, Ramses.

— A dispărut ea cu adevărat?

— Aș fi un înfumurat dacă aş afirma așa ceva, recunosc Acha.

— Nu slăbi atenția asupra acestei chestiuni.

— Mă întreb care ar putea fi capacitatea de reacție a hitiților, mărturisi Acha; înfrângerea i-a umilit peste măsură, iar neînțelegerile dintre ei sunt adânci. Nu vor rămâne liniștiți prea multă vreme, dar vor avea nevoie de mai multe luni, poate chiar câțiva ani, ca să-și revină la nivelul de odinioară.

— Cum se comportă Meba?

— Augustul meu predecesor este un adjunct conștiincios care știe să stea la locul lui.

— Să nu ai încredere în el; ca fost titular al acestui minister, nu poate decât să te invidieze. Care sunt informațiile de la șefii noștri de garnizoane din Siria de Sud?

— Liniște deplină, dar nu am decât o încredere limitată în luciditatea lor. Tocmai de aceea, plec mâine spre provincia Amurru. Acela este locul în care trebuie să organizăm o forță de intervenție imediată pentru a putea împiedica o invazie.

Capitolul 58

Ca să-și mai potolească furia, preoteasa Putuhepa se refugie în locul cel mai sacru al capitalei hitite, camera subterană din orașul de sus, săpată în stâncă, lângă acropola pe care se înălța reședința împăratului. După înfrângerea de la Kadesh, Muwattalis reușise să-i țină în mod egal la distanță pe fratele și pe fiul său și își consolida puterea personală afirmându-se ca singurul care ar fi fost în stare să mențină un echilibru între taberele rivale.

Tavanul camerei subterane era boltit și zidurile erau împodobite cu imagini în relief care îl înfățișau pe împărat ca războinic și ca preot, având deasupra un soare cu aripi. Putuhepa se îndreptă către altarul Infernurilor pe care era așezată o sabie mânjită de sânge.

Acela era locul în care ea venea ca să-și caute inspirația necesară pentru a-l salva pe soțul ei de atacurile lui Muwattalis și pentru a-l ajuta să recâștige favorurile împăratului. Cât despre Uri-Teșub, care pleca urechea la casta militară cea mai dornică de război, nu rămânea nici el inactiv și încerca să-l înlăture pe Hattușil, de fapt să-l elimine pe Muwattalis.

Putuhepa medită până pe la miezul nopții, gândindu-se mereu la soțul ei.

Zeul Infernurilor îi oferi răspunsul.

Adunându-i împreună pe împăratul Muwattalis, pe fiul său Uri-Teșub și pe fratele său Hattușil, sfatul acesta restrâns dădu ocazie unei înfruntări violente.

— Hattușil este singurul răspunzător pentru înfrângerea noastră, afirmă Uri-Teșub. Dacă aș fi comandat eu trupele aliate, am fi nimicit armata egipteană.

— Am zdrobit-o, îi aminti Hattușil, dar cine ar fi putut prevedea intervenția lui Ramses?

— Eu l-aș fi învins și pe el!

— Nu te lăuda, interveni împăratul; nimeni n-ar fi putut înfrânge forța care-l însuflețea atunci, în ziua bătăliei. Când zeii vorbesc, trebuie să știi să le asculți vocea.

Judecata lui Muwattalis îl împiedică pe fiul său să continue pe calea pe care pornise; așa că porni la atac pe un alt teren.

— Ce prevezi pentru viitor, tată?

— Mă gândesc la asta.

— Nu este timp pentru gândit! Am fost înjosiți la Kadesh, important este acum să facem ceva cât mai repede. Dă-mi mie comanda peste ce a mai rămas din trupele aliate și voi ocupa Egiptul.

— Absurd, aprecie Hattușil; prima noastră grijă trebuie să fie să ne păstrăm alianțele. Aliații noștri au pierdut și ei mulți oameni, tronul multor prinți riscă să se clatine și noi nu-i susținem din punct de vedere financiar.

— Trăncăneală de învins! îl întrerupse Uri-Teșub; Hattușil caută să tragă de timp pentru a-și ascunde lașitatea și neputința.

— Măsoară-ți cuvintele, îi ceru Muwattalis; vorbele astea nu-și au rostul.

— Destule amânări, tată: cer puteri depline.

— Eu sunt împăratul, Uri-Teșub, și tu nu poți să mă înveți ce să fac.

— Rămâi cu sfetnicul tău de două parale, dacă așa vrei; eu mă retrag în camerele mele până ce o să-mi dai ordin să conduc trupele noastre la victorie.

Cu pași nervoși, Uri-Teșub ieși din sala de primire.

— Nu s-ar putea spune că nu a avut oarecare dreptate, recunosc Hattușil.

— Ce vrei să spui?

— Putuhepa le-a cerut sfatul divinităților din Infernuri.

— Și ce i-au răspuns?

— Trebuie să ștergem amintirea eșecului de la Kadesh.

— Ai vreun plan?

— Am, dar prezintă riscuri pe care mi le voi asuma eu.

— Tu ești fratele meu, Hattușil, și pun mare preț pe viața ta.

— Nu cred că am făcut vreo greșală la Kadesh și gloria imperiului este cea mai arzătoare dorință a mea. Eu voi face întocmai ceea ce vor zeii Infernurilor.

Nedjem, grădinarul devenit ministru al Agriculturii al lui Ramses cel mare, era și educatorul fiului său, Kha; fascinat de înclinațiile copilului pentru scris și pentru lectură, el îi permisesese să-și satisfacă gustul pentru studiu și pentru cercetare.

Ministrul se înțelegea de minune cu fiul regelui și Ramses era fericit văzând acest mod de educație. Dar, pentru prima oară, Nedjem se simțea obligat să se opună unui ordin al lui Ramses, fiind perfect conștient că această lipsă de respect ar fi atras destituirea sa.

— Maiestate...

— Te ascult, dragul meu Nedjem.

— Este vorba despre fiul vostru.

— Este pregătit?

— Da, dar...

— Va avea de suferit?

— Nu, Maiestate, dar...

— Atunci, să vină de îndată.

— Cu tot respectul, Maiestate, eu nu sunt convins că un copil la o vârstă atât de fragedă este în stare să înfrunte pericolul la care doriți să-l expuneți.

— Lasă-mă pe mine, Nedjem, să apreciez asta.

— Pericolul... Pericolul este destul de mare!

— Kha trebuie să-și înfrunte destinul, oricare ar fi el. Nu este un copil ca ceilalți.

Ministrul înțelese că era în zadar să mai lupte.

— Îmi pare rău de asta, uneori, Maiestate.

*

Un vânt aspru sufla peste Deltă, dar nu reușea să alunge norii groși și negri prevestitori de ploaie. Așezat în spatele tatălui său care călărea un minunat cal sur, micul Kha dârdâia de frig.

— Mi-a frig, tată; n-am putea să mergem mai încet?

— Suntem grăbiți.

— Unde mă duci?

— Să vezi moartea.

— Zeița aceea frumoasă a Apusului, cu un zâmbet atât de blând?

— Nu, moartea aceea este a celor trecuți în lumea celor dreپți. Iar tu încă nu ești unul dintre ei.

— Vreau să devin astfel!

— Ei bine, treci de prima treaptă.

Kha strânse din dinți. Niciodată nu-l contrazicea pe tatăl său.

Ramses se opri lângă un canal a cărui legătură cu un braț al Nilului era marcată printr-un mic sanctuar din granit. Locul părea perfect liniștit.

— Ea, moartea, este aici?

— În interiorul acestui monument; dacă ți-e frică, nu te duce.

Kha sări pe pământ și-și repetă în gând formulele magice învățate din povești, hărăzite să-i ferească pe oameni de pericole. Se întoarse către tatăl său, dar Ramses nu făcu niciun gest. Kha înțelese că nu se putea aștepta la niciun ajutor din partea Faraonului; singura soluție pentru el era să meargă până la sanctuar.

Un nor acoperi soarele, cerul se întunecă. Copilul înaintă, șovăind, și se opri la jumătatea drumului până la sanctuar. Pe potecă, o cobră neagră, cu capul lătit și lungă de peste un metru, părea hotărâtă să-l atace.

Împietrit, copilul nu îndrăznea s-o ia la fugă.

Cobra prinse curaj și înaintă către el.

Curând, reptila avea să lovească. Mormăind vechile formule, poticnindu-se la unele cuvinte, băiețașul închise ochii în momentul în care cobra țâșnea înspre el.

Un baston cu o furcă în capăt țintui șarpele pe pământ.

— Moartea asta nu era pentru tine, spuse Setau; du-te lângă tatăl tău, micuțule.

Kha îl privi pe Ramses drept în ochi.

— Cobra nu m-a mușcat pentru că am spus formulele potrivite, de asta... O să devin și eu unul dintre drepti, nu-i așa?

*

Instalată într-un fotoliu comod și bucurându-se din plin de căldura blândă a unui soare de iarnă care poleia cu aur copacii din grădina sa privată, Tuya stătea de vorbă cu o femeie înaltă și brună, când Ramses veni în vizită la mama sa.

— Dolenta! exclamă regele, recunoscând-o pe sora sa.

— Nu fi prea sever, îl sfătui Tuya; sora ta are multe să-ți spună.

Cu figura obosită, tristă, palidă, Dolenta se aruncă la picioarele lui Ramses.

— Lartă-mă, te rog!

— Te simți vinovată, Dolenta?

— Blestematul acela de mag mi-a făcut farmece... Am crezut că este un bărbat cumsecade.

— Și cine este?

— Un libian, vrăjitor priceput. M-a sechestrat, într-o locuință din Memphis, și m-a obligat să merg cu el atunci când a fugit. Dacă nu-l ascultam, mi-ar fi retezat beregata.

— De ce era atât de brutal?

— Pentru că... Pentru că...

Dolenta izbucni în hohote de plâns, Ramses o ridică și o ajută să se așeze.

— Spune de ce.

— Magul... Magul a ucis o servitoare și o tânără femeie blondă care îi servea ca medium. Le-a suprimat pentru că ele refuzau să i se supună și să-l mai ajute.

— Ai fost de față la crimele acestea?

— Nu, eu eram încuiată într-o cameră... Dar am văzut cadavrele când am ieșit din casă.

— De ce te ținea prizonieră magul acesta?

— Credea că am calități de medium și voia să se servească de mine împotriva ta, fratele meu! Mă droga și-mi puneă întrebări despre obiceiurile tale... Dar n-am fost în stare să răspund. Când a plecat către Libia, mi-a dat drumul. Am trecut prin momente îngrozitoare, Ramses, eram convinsă că n-o să mă mai lase în viață!

— N-ai fost cam prea imprudentă?

— Îmi pare foarte rău, dacă ai ști cât de rău îmi pare!

— Să nu pleci de la curtea din Pi-Ramses.

Capitolul 59

Acha îl cunoștea bine pe Benteshina, prințul provinciei Amurru. Prea puțin sensibil la cuvântul zeilor, prefera în loc de aceasta aurul, femeile și vinul. Nu era decât un om corupt și venal, preocupat doar de bunăstarea și de plăcerile lui.

Pentru că Amurru era sortit să joace un rol strategic de prim plan, șeful diplomației nu se zgârcise în privința mijloacelor prin care își putea asigura participarea activă a lui Benteshina. Pentru început, Acha se deplasa el însuși, în numele Faraonului, arătând astfel câtă apreciere avea față de prinț; după aceea, avea să-i aducă o mulțime de mici comori, în special stofe de lux, chiupuri cu vinuri rare, veselă din alabastru, arme de paradă și mobile demne de curtea regală.

Cei mai mulți dintre soldații egipteni staționați în Amurru fuseseră mobilizați în armata de rezervă a cărei apariție, la Kadesh, se dovedise a fi decisivă; la întoarcerea în Egipt, primeau un lung concediu după care își reluau serviciul militar. Așa încât Acha conducea un detașament de cincizeci de ofițeri instructori care trebuiau să se alăture trupelor locale, înainte de sosirea de la Pi-Ramses a o mie de infanteriști și de arcași, ce urmau să facă din Amurru o bază militară solidă.

Acha se imbarcase la Peluz și pornise înspre nord; vânturile prielnice și o mare calmă făcuseră ca drumul să fie plăcut. Prezența la bord a unei tinere siriene se adăugase farmecului acelei călătorii.

Când corabia egipteană intră în portul Beirut, prințul Benteshina, înconjurat de curtenii săi, îl aștepta pe chei. Bărbat cam de cincizeci de ani, vesel și fermecător, purtând o mustață neagră și strălucitoare, el îl sărută pe obraji pe Acha și se lansă în laude nesfârșite privind minunata victorie pe care Ramses cel mare o repurtase la Kadesh, schimbând cu totul echilibrul lumii.

— Ce carieră strălucită, dragă Acha! Atât de tânăr și ești ministru de Externe al unei țări atât de puternice ca Egiptul... Mă înclin în fața dumitale.

— Nu va fi necesar, am venit ca prieten.

— Vei fi găzduit în palatul meu și toate dorințele îți vor fi îndeplinite.

Privirile lui Benteshina scânteiară.

— Ai vrea, cumva... vreo fecioară fragedă?

— Cine ar fi atât de nebun să nu prețuiască minunile naturii? Privește la aceste modeste cadouri, Benteshina, și spune-mi dacă îți plac.

Marinarii aduseră pe mal încărcătura.

Benteshina, bine dispus, nu-și ascunse satisfacția; vederea unui pat lucrat cu o remarcabilă delicatețe îi provocă o exclamație vecină cu fericirea.

— Voi, egiptenii, cunoașteți arta de a trăi! Abia aștept să încerc minunăția asta... Și nu de unul singur!

Pentru că prințul era într-o dispoziție excelentă, Acha profită de ocazie ca să-i prezinte pe ofițerii instructori.

— Fiind un aliat credincios al Egiptului, tu trebuie să ne ajuți să formăm o linie de apărare care va proteja Amurru și-i va convinge pe hitiți să nu te mai atace.

— Este dorința mea cea mai fierbinte, afirmă Benteshina; m-am săturat de toate conflictele astea care sunt dăunătoare pentru comerț. Poporul meu vrea să fie apărat.

— În câteva săptămâni, Ramses va trimite o armată; până atunci, ofițerii egipteni îi vor instrui pe soldații tăi.

— Excelent, excelent... Hatti a suferit o înfrângere severă, Muwattalis trebuie să facă față unui conflict intern între fiul său, Uri-Teșub, și fratele său, Hattușil.

— Dar casta războinicilor pe care dintre ei îl preferă?

— Și ea pare să fie divizată; și unul și celălalt își au susținătorii proprii. Pentru moment, împăratul menține ceva care seamănă cu coeziunea, dar o lovitură de stat nu este exclusă. În plus, anumiți membri ai coaliției de la Kadesh regretă că au fost antrenați într-o aventură dezastruoasă, atât de costisitoare în oameni și în materiale... Unii își vor căuta un alt stăpân care ar putea fi foarte bine Faraonul.

— Niște perspective grozave.

— Iar eu îți promit să petreci o seară de neuitat!

*

Tânăra libaneză, cu sâni pietroși și cu fesele frumos bombate, se lungi deasupra lui Acha și-l masă cu gingășie, cu mișcări ale întregului său corp, înainte și înapoi. Fiecare părticică din pielea ei era înmiresmată, iar imaginea sexului său blond era o priveliște încântătoare.

Deși avusese deja mai multe încheștări victorioase cu fata, în final, Acha nu rămase pasiv. Îndată ce masajul tinerei libaneze își făcu efectul scontat, el o făcu să se întindă alături de el. Găsind curând calea spre cele mai intime colțișoare ale trupului ei, avu parte de un nou moment de plăcere fierbinte. Fecioară fata nu mai era de mult timp; dar știința mângâierilor compensa cu mult această lacună ireparabilă. Nici el, nici ea nu scosese vreun cuvânt.

— Lasă-mă, îi spuse el, mi-e somn.

Fata se ridică și ieși din camera spațioasă care dădea înspre o grădină. Acha o și uitase, având acum în minte dezvăluirile lui Benteshina despre coaliția formată de Muwattalis, coaliție aflată acum pe punctul de a se destrăma. Să fi manevrat cu iscusință ar fi fost destul de greu, dar era o provocare pentru el.

Către ce altă mare putere s-ar fi putut îndrepta cei nemulțumiți, dacă își pierdeau încrederea în împăratul din Hatti?

Cu siguranță, nu către Egipt. Țara faraonilor era prea îndepărtată, mentalitatea sa prea diferită de cea a micilor principate din Asia, belicoase și instabile. O idee se cuibări în mintea diplomatului, o idee atât de neliniștitoare încât își dori să consulte cât de repede o hartă a regiunii.

Ușa camerei se deschise.

Intră un bărbat scund, firav, cu părul strâns de o panglică, având la gât un colier discret de argint și o brățară la cotul stâng, înfășurat într-o bucată de stofă multicoloră care îi lăsa umerii descoperiți.

— Numele meu este Hattușil și sunt fratele lui Muwattalis, împăratul din Hatti.

Acha se pierdu cu firea timp de câteva clipe. Oboseala călătoriei și hârjoneala amoroasă îi provocau, oare, vreo halucinație?

— Nu visezi, Acha; mă bucur să fac cunoștință cu șeful diplomației egiptene și cu un prieten foarte apropiat al lui Ramses cel mare.

— Voi, în Amurru...

— Ești prizonierul meu, Acha. Orice încercare de evadare este sortită eșecului. Oamenii mei i-au capturat pe ofițerii egipteni, echipajul și corabia voastră. Hatti este din nou stăpână în provincia Amurru. Ramses a greșit când a subestimat capacitatea noastră de reacție; ca șef al coaliției învinse la Kadesh, am avut parte de o umilință de nesuportat. Fără formidabila mânie a lui Ramses și fără curajul lui fără margini, aș fi nimicit armata egipteană. Acesta este motivul pentru care trebuia, cât mai repede, să fac dovada adevăratei mele valori și să acționez cu eficacitate în timp ce voi încă vă savurați victoria.

— Prințul din Amurru ne-a trădat, o dată în plus.

— Benteshina se vinde cui dă mai mult, asta-i caracterul lui. Niciodată de acum înainte, această provincie nu va mai face parte din zona de influență a Egiptului.

— Uitați de mânia lui Ramses!

— Din contra, mă tem de ea; ba chiar voi evita s-o stârnesc.

— Îndată ce va afla că forțele hitite au ocupat Amurru, va interveni. Și sunt convins că voi nu ați avut timp să vă faceți din nou o armată capabilă să-i țină piept.

Hattușil zâmbi.

— Dai dovadă de o perspicacitate remarcabilă, dar totul va fi în zadar pentru că Ramses nu va cunoaște adevărul decât mult prea târziu.

— Tăcerea mea va spune multe.

— N-o să taci, Acha, căci îi vei scrie acum lui Ramses o scrisoare liniștitoare, explicându-i că misiunea decurge așa cum a fost prevăzut și că instructorii egipteni fac treabă bună aici.

— Altfel spus, armata noastră va înainta cu toată încrederea către Amurru și va cădea într-o capcană.

— Aceasta este, într-adevăr, o parte a planului meu.

Acha încercă să-i ghicească gândurile lui Hattușil. Nimic nu-i era necunoscut despre calitățile și defectele popoarelor din regiune, despre aspirațiile și necazurile lor. Egipteanul reuși să vadă adevărul.

— Încă o alianță murdară cu beduinii!

— Nu există o soluție mai bună, confirmă Hattușil.

— Sunt niște tâlhari și niște ucigași.

— Țin seama de asta, dar ei ne vor fi utili pentru a crea tulburări în rândul aliaților Egiptului.

— Nu faci o imprudență că-mi împărtășești asemenea secrete?

— În curând, nu va mai fi vorba despre secrete, ci despre niște realități. Îmbracă-te, Acha, și urmează-mă; trebuie să-ți dictez o scrisoare.

— Și dacă refuz s-o scriu?

— O să mori.

— Sunt gata.

— Nu, nu ești gata pentru așa ceva. Un bărbat căruia îi plac femeile cum îți plac duminicile nu este gata să renunțe la plăcerile vieții pentru o cauză dinainte pierdută. O să scrii scrisoarea aceea, Acha, pentru că vrei să trăiești.

Egipteanul șovăi.

— Și dacă mă supun?

— Vei fi închis într-o închisoare care sper să fie confortabilă și vei supraviețui.

— De ce nu mă suprimiți?

— În cadrul unei negocieri în mai multe puncte, șeful diplomației egiptene va fi o bună monedă de schimb. Așa s-a întâmplat și la Kadesh, nu-i așa?

— Îmi cereți să-l trădez pe Ramses.

— Faci asta fiind obligat... Asta nu-i, propriu-zis, o trădare.

— În viață... Nu-i o promisiune prea frumoasă ca să fie adevărată?

— Ai cuvântul meu, în fața zeilor lui Hatti, pe numele împăratului.

— O să scriu scrisoarea asta, Hattușil.

Capitolul 60

Cele șapte fete ale preotului din Madian, printre care se afla și soția lui Moise, scoteau apă din puț și umpleau jgheaburile ca să adape oile tatălui lor, când o ceată de vreo zece beduini călări năvăliră în oază. Bărboși, înarmați cu arcuri și cu pumnale, păreau să aibă gânduri nu tocmai pașnice.

Oile se risipiră, cele șapte fete alergară să se ascundă prin corturi, bătrânul își luă toiagul de trestie și ieși în întâmpinarea noilor veniți.

— Tu ești șeful oamenilor de aici?

— Da, eu sunt.

— Câți bărbați sunt?

— Eu și un paznic la turma de oi.

— Canaan-ul o să se răskoale împotriva Faraonului, cu sprijinul hitiților; datorită lor, putem avea și noi o țară. Toate triburile trebuie să ne ajute să luptăm împotriva egiptenilor.

— Noi nu suntem un trib, ci o familie care trăiește aici, în bună pace, din tată în fiu.

— Adu-l aici pe păstorul tău.

— Este pe undeva, prin munți.

Beduinii se sfătuiră în șoaptă.

— O să mai venim, spuse cel care părea să le fie căpetenie. Atunci o să-l luăm cu noi și va lupta alături de noi. Dacă nu, o să-ți astupăm fântânile și o să dăm foc corturilor.

Moise se întoarce în cortul său la căderea nopții. Soția și socrul său se sculară.

— Unde ai fost? întrebă femeia.

— Pe muntele sfânt, acolo unde Dumnezeuul părinților noștri își face simțită prezența. El mi-a vorbit despre necazurile evreilor din Egipt, despre poporul meu supus autorității Faraonului, despre frații mei care se tânguie și doresc să scape de asuprire.

— Situația este mult mai gravă, îi spuse preotul din Madian; niște beduini au venit aici și vor să pleci cu ei ca să iei parte la răscoala din Canaan contra Faraonului, la fel ca toți oamenii valizi din regiune.

— Asta-i o nebunie. Ramses o să înăbușe orice mișcare.

— Chiar dacă hitiții sunt alături de răsculați?

— N-au fost ei învinși la Kadesh?

— Asta au povestit și oamenii care au trecut cu caravanele, recunosc preotul; dar parcă poți să crezi tot ce spune lumea? Trebuie să te ascunzi, Moise.

— Beduinii te-au amenințat?

— Dacă nu te duci să lupți alături de ei, o să ne ucidă pe toți.

Sefora, nevasta lui Moise, se agăță de gâtul bărbatului ei.

— O să pleci, nu-i așa?

— Dumnezeu mi-a poruncit să mă întorc în Egipt.

— Acolo o să fii judecat și condamnat! îi aminti bătrânul preot.

— Merg și eu cu tine, se hotărî Sefora, și o să-l luăm cu noi și pe fiul nostru.

— Călătoria asta s-ar putea să fie periculoasă.

— Nu-mi pasă. Tu ești bărbatul meu, eu sunt nevasta ta.

Bătrânul preot se așeză pe pământ, copleșit de îngrijorare.

— Fii liniștit, îi prezise Moise: Dumnezeu va veghea asupra oazei tale. Beduinii n-o să se mai întoarcă.

— Ce importanță mai are, din moment ce eu n-o să vă mai văd niciodată, pe tine, pe fiica mea și pe copilul vostru!

— Adevăr grăiești. Sărută-ne de despărțire și Domnul să ne aibă sufletele în paza Sa.

*

La Pi-Ramses, templele se pregăteau pentru sărbătorile miezului de iarnă, prilej cu care energia secretă a universului avea să regenereze statuile și

obiectele folosite în timpul ritualurilor. Forța care le însuflețea începuse să se epuizeze, așa încât perechea regală trebuia să officieze comuniunea cu lumina și să înalțe ofrandele către Maat, cea care dădea limpezime universului.

Victoria de la Kadesh îi liniștise pe egipteni. Nimeni nu mai considera acum că armata hitită era de neînvins, toată lumea știa că Ramses era capabil să respingă inamicul și să apere fericirea de zi cu zi.

Capitala se făcea tot mai frumoasă; principalele temple, cele închinat lui Amon, lui Ptah, lui Ra și lui Seth se înălțau în ritmul ciocanelor și dălților cioplitorilor în piatră, vilele nobililor și ale înalților funcționari rivalizau în frumusețe cu cele de la Theba sau de la Memphis, activitatea din port nu înceta nici măcar o clipă, depozitele gemeau de felurite bogății, iar atelierele de ceramică produceau țiglele smălțuite albastre care împodobeau fațadele caselor din Pi-Ramses, păstrându-i renumele de „oraș de peruzea”.

Una dintre plăcerile favorite ale locuitorilor capitalei era să parcurgă în bărci canalele pline de pește și să se îndeletnicească ore întregi cu pescuitul la undiță; mușcând de zor din merele cu gust de miere aduse din întinsele livezi de la țară, pescarii se lăsau în voia curentului, admirau grădinile înflorite de pe malurile canalului, priveau cum zboară în înaltul cerului ibișii, flamingii roșii și pelicanii, uitând deseori de peștele care mușca de zor din cârligele undițelor.

Trăgând el însuși la vâsle, Ramses îi luase la plimbare pe fiica sa, Meritamon, și pe fiul său, Kha, acesta neuitând să-i povestească surioarei lui, cu lux de amănunte, întâlnirea pe care o avusese cu cobra. Băiatul relata totul pe un ton reținut, fără nicio exagerare. După aceste câteva ceasuri de liniște, Ramses era așteptat de Nefertari și de Iset cea frumoasă, pe care marea soție regală o invitase la prânz.

La debarcader îl aștepta, însă, Amenî.

Numai un motiv serios ar fi putut să-l facă pe scrib să iasă din biroul său.

— O scrisoare de la Acha.

— Îngrijorătoare?

— Citește-o și tu.

Ramses îi lăsa pe copii în grija lui Nedjem, care se temea acum de orice posibil incident neplăcut din timpul plimbărilor cu barca sau în afara grădinilor palatului; ministrul Agriculturii îi luă de mână pe copii, în timp ce Ramses derula papirusul pe care i-l întinsese Amenî.

*Pentru Faraonul Egiptului, din partea lui Acha,
ministru al Afacerilor externe*

*Conform ordinelor Maiestății Sale, l-am întâlnit
pe prințul din Amurru, Benteshina, care m-a primit
cu multă amabilitate. Ofițerii noștri instructori,
având în fruntea lor un scrib regal educat, ca tine și
ca mine, la universitatea din Theba, au început să
instruiască armata libaneză. Așa cum presupuneam,
hitiții s-au retras mai la nord, după înfrângerea lor
de la Kadesh. Cu toate acestea, trebuie să fim în
continuare vigilenți. Forțele locale nu ar fi
suficiente dacă, în viitor, s-ar produce o încercare
de invazie. Așa că este absolut necesar să fie trimis,
fără întârziere, un regiment bine înarmat pentru a
instala aici o bază defensivă care ar asigura o pace
durabilă și securitatea țării noastre.*

*Fie ca Faraonul să aibă parte de o sănătate
excelentă.*

Regele rula la loc documentul.

— Este, fără nicio îndoială, scrisul lui Acha.

— Sunt de aceeași părere, dar...

— Este Acha cel care a scris acest text, dar fiind obligat să-l scrie.

— Asta este și părerea mea, confirmă Amenî; Acha n-ar fi scris în niciun
caz că el și cu tine v-ați făcut studiile la universitatea din Theba!

— Nu, pentru că este vorba despre cea din Memphis. Și Acha are o
memorie excelentă.

— Ce ar putea să însemne greșeala aceasta?

— Că este ținut prizonier în Amurru.

— Să-și fi pierdut mințile Benteshina?

— Nu, este și el nevoit să facă acest lucru, bineînțeles după ce a negociat
un sprijin din altă parte.

— Ar trebui să înțelegem...

— Contraatacul hitiților a fost fulgerător, aprecie Ramses. Au ocupat
Amurru și ne întind din nou o cursă. Dacă Acha nu ar fi fost atât de șiret,
Muwattalis și-ar fi luat revanșa.

— Crezi că Acha mai este în viață?

— Habar n-am, Ameni. Cu ajutorul lui Serramanna, o să pregătesc imediat plecarea unui detașament de elită. Dacă prietenul nostru este ținut în captivitate, o să-l eliberăm.

*

Când faraonul dădu ordin maestrului principal de la turnătorie să înceapă din nou producția masivă de arme de atac și de apărare, informația se răspândi în capitală după numai câteva ceasuri, iar în țară în zilele următoare.

Ce rost mai avea să se ascundă realitatea? Victoria de la Kadesh nu fusese de ajuns ca să stopeze dorința de cuceriri a hitiților. Cele patru cazărmi din Pi-Ramses fură puse în stare de alarmă și soldații își dădură seama că, nu peste mult timp, vor porni iarăși spre nord pentru noi lupte.

O zi întreagă și o noapte, Ramses rămase singur, închis în biroul său. În zori, el urcă pe terasa palatului pentru a contempla în liniște astrul său protector, renăscut după luptele înverșunate duse cu balaurul tenebrelor.

În colțul dinspre răsărit al terasei, așezată pe o banchetă, Nefertari, nespus de pură și de frumoasă în lumina bățând în roz a zorilor.

Ramses o strânse la piept.

— Speram ca prin victoria de la Kadesh să înceapă o eră a păcii, dar am fost prea încrezător. În jurul nostru, fantomele ne dau târcoale: a lui Muwattalis, a lui Șenar care poate că mai trăiește, a celui vrăjitor libian care ne-a scăpat, a lui Moise căruia nu-i mai pot da de urmă, a lui Acha prizonier sau mort în Amurru... O să fim noi, oare, atât de puternici ca să rezistăm în fața furtunii?

— Rolul tău este să stai la cârma corăbiei, oricât de puternic ar bate vântul. Tu nu ai nici timpul necesar și nici dreptul să te îndoiești. Dacă îți este potrivit curentul, îl vei înfrunța, îl vom înfrunța împreună.

Abia ivit la orizont, soarele îi scaldă în primele sale raze pe marea soție regală și pe Ramses, Fiul luminii.

Notes

[← 1]

Aproximativ Libanul de astăzi.

[← 2]

Provincia Canaan cuprindea Palestina și Fenicia.

[← 3]

Turcia

[← 4]

Înaltă de 2,20 m și lată de 1,30 m.

[← 5]

De unde vine și numele de „Stela anului 400” atribuit de egiptologi acestui document extraordinar.

[← 6]

Combinăția are proprietăți antibiotice.

[← 7]

Bogazkoy, 150 km est de Ankara (Turcia).

[← 8]

60 km sud-est de Ankara.

[← 9]

Masat-Hoyuk, la 116 km nord-est de Hattuşas.

[← 10]

Akhet-Aton, „Ținutul luminos al discului solar”.